

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

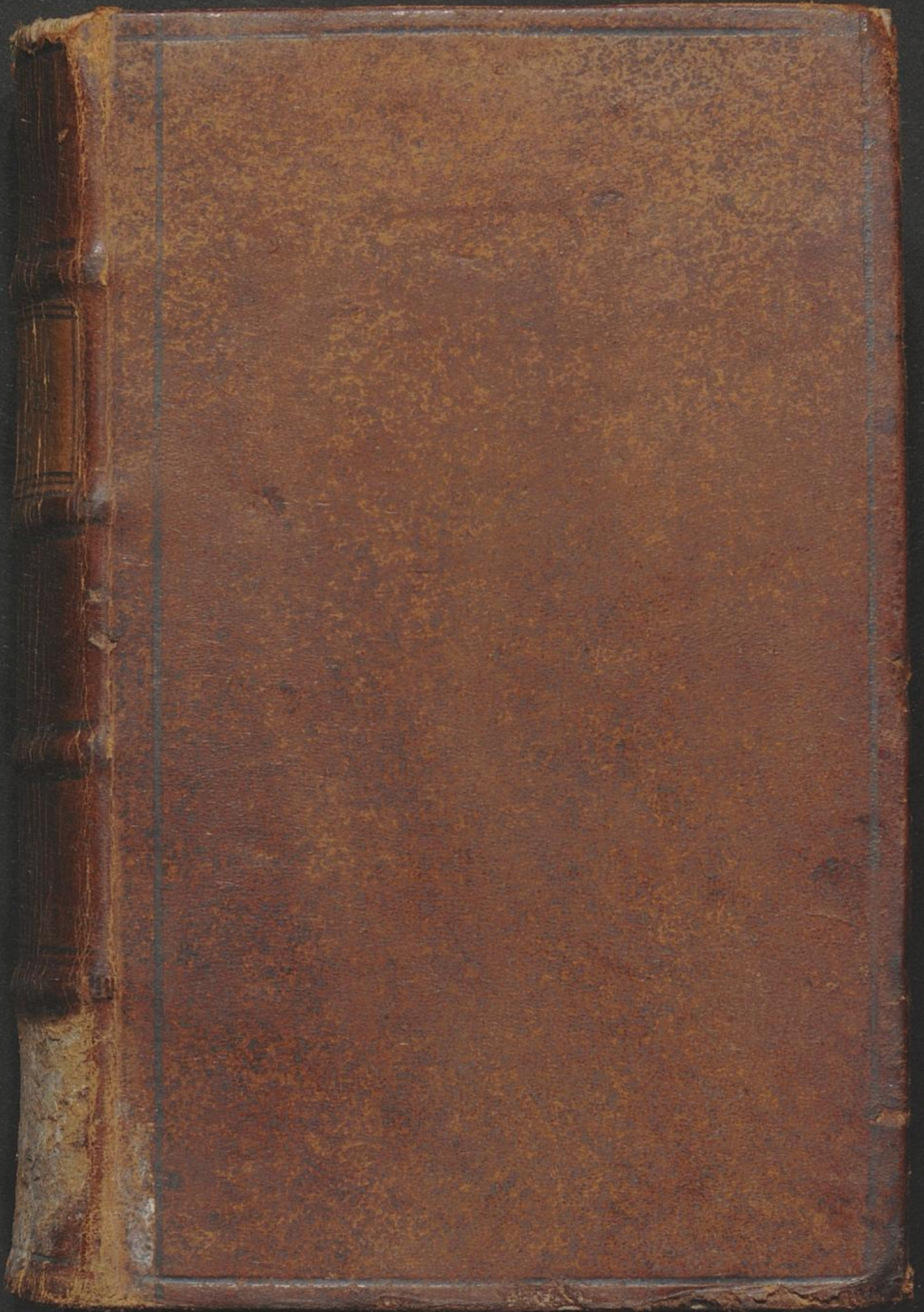
V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, In Dominicas Anni Totius
Meditationes

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 9006643X

urn:nbn:de:hbz:466:1-45459

Th. 2573.

J VII
28.

G. Dr. 22
bicki
opere asce
Tomus II
N: V
88

G
I

In
M

K.P.

V. P.

GASPARIS
DRUZBICKI

SOCIETATIS JESU,

In Dominicas anni totius

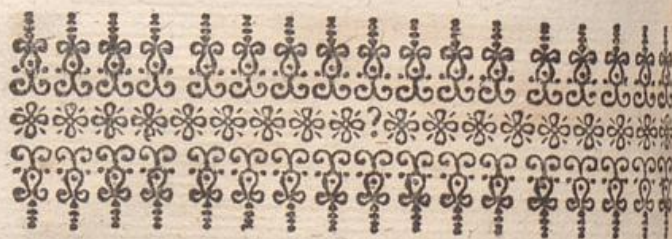
MEDITATIO-
NES.

V.P. Druz. Op. X.

A

DOMI-

DOMINICA I.

Adventus.

1. *Erunt signa in Sole. Luc. 21.*

Considera, qualia, & in quo Sole signa hodie Dominus Iesus prædicit tibi futura. Erunt signa Panis & Vini, in Sole Dominici corporis & Sanguinis, in Sacratissimo Eucharistiæ Sacramento; & sub his signis, ad te hodie veniet Sol ille. Vide ergo, ut cum venerit credas, qui ecce prædixit tibi; vide ut cum venerit hora, eorum reminiscaris. Respice & leva caput tuum, quoniam appropinquat redemption tua, atque jam nunc in adventum istius præpara te Solis; ita, ut & tu ipse Sol fias, capax signorum cælestium. Scire enim debes, quod etsi omnes eundem Dominum in Eucharistia recipiant. non eadem tamen iste Dominus in omnibus signa operatur; sed alia in Sole, scilicet perfectis & constanter Deo servantibus, alia in Luna, scilicet in iis, qui fervorem perpetuò mutant, & claudicant in utramque partem; alia in Stellis qui scilicet toti sunt alias in defectibus quotidianis, sed communicaturi, modicum tamen luminis, hoc est devotionis & compunctionis semper induunt.

2. *Vide.*

In
2. Vid
B Eati
am
debunt
potestat
credo;
ad corm
das ex m
regnante
in tui ac
vere mi
est grati
sitantun
dum cla
nunc in
vam fide
videns g
3. S
D Ic a
qu
in januis
venit, ul
Dei. Dif
Christi;
finis.
C onfi
cur
turas co
las, conf
quam ve
prælii te
rerum m

2. *Videbunt Filium hominis venientem in nube.*

BEati oculi qui te videbunt Domine, & in amicitia tua decorabuntur. Beati qui te videbunt in nube panis & tamen agnoscent te cum potestate magna & maiestate venire. O Domine, credo; sed adjuva incredulitatem meam. Veni ad cor meum cum potestate magna, ad ejiciendas ex me adversarias potestates criminum, mihi regnantes: Veni cum maiestate, ut anima mea in tui admirationem & amorem rapta, dicat tibi, vere mirabilis es Domine, & facies tua plena est gratiarum. Tunc ego, ô quam beatus ero! sitantur reliquiae seminis mei fuerint ad videndum claritatem tuam. Adoro te Deus meus nunc in nube Panis velatum venientem; da vivam fidem, quâ te videam, da amorem, quo te videns gaudeam.

3. *Scitote quoniam prope est regnum DEI.*

Dic anima mea omnibus membris tuis, scitote quoniam prope est regnum Dei, prope est in januis: regnum Dei intra vos est. Ubi enim venit, ubi regnat Iesus, ibi sine dubio est regnum Dei. Dilatare Anima mea ut intret in te regnum Christi; & illum roga, ut regni ejus non sit finis.

4. *Erunt signa in Sole.*

Considera Dei justitiam. Disceptaturus enim cum peccatoribus, armat etiam omnes creaturas contra illas, scilicet Solem, Lunam, Stellas, confusionem maris: ponit in illis signa, tanquam vexilla militancia, tanquam ingruentis praelii tesseras; ut scilicet peccatores qui istarum rerum ministerio & usu sibi ad salutem æternam,

A 2

& Ser-

& Servitium Creatoris concessio, abusi sunt, contraque Deum istas res militare fecerunt, jam earum nunc ministerio destituti, vicissim puniuntur per eadem, per quæ peccarunt. Assuece nunc creaturis uti pro salute tua, ut serviant tibi, ne post, in damnationem serviant Deo.

5. Erunt signa in Sole.

Considera Dei misericordiam, qui ablaturus ab hominibus miserendi tempus & justitiæ regnum superinducturus, nihilominus, non planè obliviscitur misericordiarum suarum, sed ponit signa justitiæ ingruentis; ut ea videntes homines, agere possint pœnitentiam. Poni autem signa in rebus clarissimis, & communissimis, & omnibus, & omni tempore patentibus, Sole scilicet, Luna, Stellis, mari, fluctibus; ne scilicet quenquam imminens hora judicii ejus lateat. Pone & tu anima signa, in Sole & luna, in intellectu scilicet voluntate, & omni cogitatione tua: ut nunquam obliviscaris judicii Divini, sed potius quasi tumentes fluctus aquarum super te, severitatem Dei reformida, agnoscens, quod pondus ejus portare non possis, & pete ab illo, ut configat timore suo carnes tuas, ut a judiciis ejus timeas.

6. Erunt signa in Sole.

Considera quanti Deus hominem faciat, perituris enim generationibus, & sublaturus homines de facie terræ, planctum indicit omnibus creaturis tanquam mox suo Domino carituris. Plangit ergo Sol, quod non sit habiturus quibus luce suâ serviat, tempora distinguat, res producat, opera lumine dirigat & exornet &c.

Et tam
gunt; i
præcipi

Qu
ne solo
Quis m
donec
justitia
ciorum
omnis
concup

Ho
trem
tia; q
tus ve
num;
gaude
contri
demiss
Mund
erecto
nunc
ctare
deorsu
cient,
demp
quare
huic s
confo

Et tamen homines interitum suum non plangunt; imò etiam procurant, & sponte vadunt in præcipitium.

7. *Arescentibus hominibus præ timore.*

Quis cogitet, quanta illa mala sint futura! quis exprimat? quæ sola sui expectatione solo sui timore, arescere homines facient. Quis mihi det ô Deus ut in inferno protegas me, donec pertranseat furor tuus, quo judicabis etiam iustitias hominum. Utinam ita memor sim iudiciorum tuorum imminantium, ut arescat in me omnis improbitas, & succus malitiæ atque concupiscentiæ extingatur.

8. *His autem fieri incipientibus.*

Hoc solatium Sanctorum est, & eorum quos odit nunc & spernit mundus. Etenim toto tremente sæculo, ipsi stabunt in magna constantia; quando risus mundi in fletum transibit, fletus verò Sanctorum, in risum mutabitur æternum; quando tristabitur mundus, Sancti autem gaudebunt; quia dum mundus gaudebat, illi contristabantur, sed tunc jam non erit, capite demisso incedere, quia jubebuntur capita levare. Mundi in præsentis est symbolum, celso vertice, erecto collo, nutibus oculorum ire: Sanctorum nunc contra est: inclinato & humili terram spectare lumine, & pressum collum iugo Domini deorsum incurvare. Veniet tempus, cum respicient, & illi sursum levabunt capita sua ad redemptionem suam, quam videbunt appropinquare. Noli ergo nunc ô anima mea conformari huic sæculo, ne etiam conformeris in fine; sed conformare Sanctis Dei in præsentis, ut olim

etiam inter Sanctos fors tua sit: sed & consolare te ipsam in iis, quæ tibi ac tuis sodalibus à mundo malafunt, hæ infamiæ, hæ detractio-
nes, hi linguarum doli, hæ contumeliæ, ibunt in honorem aliquando, & aliquando habebunt redemptionem.

9. *Scitote quoniam prope est regnum Dei.*

Quis scit quàm prope est regnum Dei? Salutaris procul dubio scientia, operatur pœnitentiam: Pœnitentini, appropinquavit enim regnum Dei; excitat fiduciam, auget fervorem, mercede laboris propinquâ, & appropinquante fine: Et unde tanta, non in mundo tantum salutis æternæ incuria, sed etiam in iis, qui Sanctos se esse valde profitentur, tepor & negligentia nisi quia nesciunt prope esse regnum Dei. Adveniat regnum tuum Deus, adveniat in memoriam, in desiderium, in curam, in meritum, & tandem in possessionem. Quis servus Dei non laboret, sciens prope esse Regnum Dei, quo & Deus in illis, & illi in Deo, regnabunt? quantò ardentius diligimus, tantò serenius videbimus.

10. *Cælum & terra transibunt.*

Atende verborum Christi infallibilem veritatem, facilius est mutari cælum & terram, quàm Christi verbum, & quidni facilius? verbo Domini facti, verbo Domini firmati sunt cæli, potentiùs verbum quàm cæli. Et tamen infelix ego, ita Christi Magistri mei verba audio atque si mihi aniles naniæ sonarent. Quoties, hoc illudve Christi præceptum, consilium, dictum, factumve, recolo, mihi ad instructionem, ad salutem, ad exemplum esse perquam utile, ne-
que

que tam
meam d
in agro
dens, su
gotiator
no. Am

Cum at

Quis
vin
fecit &
qui ad v
cierum.
vinum f
tillis spe
guis, to
vinitate
totus in
tur. Ma
à Sacerd
gitur. I
Omagn
na Chri
cula cha
maximu
minem
tis illi e
ceres co
meum!
vinctun
ex illo

que tamen quidquam inde fructus ad animam meam derivatur. Verba Christi, sunt thesaurus in agro absconditus, sunt ager thesaurum ostendens, sunt margarita pretiosa, sed ego rudis negotiator, ac negligens, has opes stultus contemno. Amor & studium vitæ Christi.

DOMINICA II.

Adventus.

Cum audisset in vinculis opera Christi Matt. II.

Quis non audivit in vinculis opera Christi? in vinculis charitatis, quæ potenti dextera sua fecit & facit? Magnum opus Christi in vinculis, qui ad vocem Sacerdotis venit in vincula Specierum. Magnum opus, quia panis fit Caro; vinum fit Sanguis; Magnum opus, quia sub tantillis speciebus, totum corpus JESU, totus Sanguis, totus Christus, cum anima, corpore, Divinitate, virtutibus meritisque concluditur, & totus intoto & totus in qualibet parte continetur. Magnum opus Christi in vinculis istis, quia à Sacerdote tenetur, portatur, frangitur, porrigitur. Putas hoc illi fieret, nisi in vinculis esset? Omnia Christi opera in vinculis! sed & magna Christi vincula. Vincula utique Adæ, vincula charitatis. Magnum sanè, & nescio an non maximum opus Christi in vinculis, quo ad hominem, ad me miserum venit; & quasi non factis illi esset vincula Specierum intrare, sed & carceres corporum, pectorum, cordium. O cor meum! si scires donum Dei, & nosses hunc vinctum, exornares carcerem tuum, & faceres ex illo paradisum. Tu ô vincte amabilis JESU,

A 4

adju-

adjuva infirmitatem meam, & præsta hoc; fac
que opera tuagloriosa in carcere, hoc est corde
meo, quod nunc ingrederis.

2. Cum audisset in vinculis.

Attende quomodo Deus Sanctos suos in hæ
vita tractet. Joannes, ille magnus coram
Domino; ille Helias in Spiritu & veritate; ille
Angelus, ille neque manducans neque bibens,
ille quo inter natos mulierum non surrexit ma-
jor; ille qui primus cælum vim pati docuit; ille
Propheta altissimi. Vox VERBI, Sponsus amici,
Baptifator Christi, in vinculis est. Itanè nimis
honorati sunt amici tui Deus, ut post omnes ho-
nores ad catenas deveniant? hoc utique non
honorari, sed onerari est. Verùm, hæc est San-
ctorum nota ex Christi forma desumpta: Bona
agere, mala pati; bonum esse, malum reputari.
Quid tu vesane, Sanctus esse vis, sine tribulatio-
ne? Sed præter doctrinam & exemplum Christi,
præter morem Sanctorum, quin & præter fru-
ctum commodumque Sanctificandorum. Non
enim expedit Sanctis non pati, etiamsi possent
non pati; tum quia forma vitæ Christi id exigat,
tum quia in Sanctitate crescere est, in patientia
crescere & proficere. Obfirma igitur animum
non solum ad non fugiendum, sed potius ad
prosequendam, quærendamque patiendi ma-
teriam.

3. Cum audisset in vinculis.

Joannes de vinculis quærit quâ potest viâ, adit
audit, videt Christum, opem illius. Id scilicet
Sanctorum est, nunquam dicere sufficit mihi,
justus sum, nec deficere, non proficere amplius
volo,

volo, sed
di finem
bus, quæ
tendat.

fic, sed
studio &
planè no
Propone

Scieba
tame
ret, sed
lit cum
fitque o
faciat. I
Christur
magnati
unt, inte
ges de C
sciunt.
tuus? ar
sapiente
habent?
desideri
tius, qu
fandi.

O
le
suos mi
an aliun
sed quia
vincta t

volò, sed potius, ante vivendi quam proficiendi finem facere; nec ullis retardari difficultatibus, quòminùs melior seipso semper fieri contendat. Et Joannes quidem sic; nos autem non sic, sed qualibet cessandi à bono ac proficiendi studio & labore occasione gaudemus, Servi planè non filii, virga ac calcaribus indigentes. Propone indefessum emendandæ vitæ Studium.

4. *Tu es qui venturus es?*

Sciebat Joannes Christum esse Messiam, & tamen quærit an ille sit? Non ut ipse disceret, sed ut alios doceret. Vera quippe charitas, sit cum scientibus, & nescit cum discantibus, sitque omnibus omnia ut omnes Christo lucrifaciat. Et ubi sunt illi, qui nonnisi in ædibus Christum prædicare, & nonnisi sapientibus magnatibusque sapientiam cæli revelare cupiunt, inter puerorum autem, rusticorumque greges de Christo dicere, aut erubescunt aut non sciunt. An verò pro his Christus non est mortuus? an istis non est opus Christo? an magis sapientes quam rudes prædicatione Christi opus habent? Zelus Christo pauperes lucrificandi; desideriumque cum abjectis & pauperibus potius, quam cum magnatibus agendi & convertendi.

5. *Tu es qui venturus es?*

Quoties gratia Christi ex vinculis illis cælestibus liberalissimi Jesu ad te nuntios suos mittit, quærens ex te Tu es qui venturus es, an alium expectamus? Vellet ad te Gratia Jesu, sed quia in te obicem videt, apud Jesum veluti vincula tenetur. Mittit ad te igitur nuntios, in-

A 5

spira-

spirationes, Angeli custodis monita, variis mentis motus. Itane desiisti esse quod eras, homo tui amans, superbus facilis ad offensam Dei, quousque alium te expectare Bonitas Divina debet? quousque divitias bonitatis ejus contemnes? cur thesaurifas tibi iram in die iræ, & impœnitens cor? Quare & quousque tenent te vanissimæ istæ mundi carnisque illecebræ? o quid respondere soles istis nuntiis; quandoquidem eundem te deprehendunt qui fuisti; superbum scilicet ut ante, curiosum ut ante, vagum, tepidum ut ante. Excitare aliquando, & labora, ut possis respondere talibus nuntiis Dei; Quod in Evangelio hodierno scriptum est; Cæci vident, quia nihil scilicet ex se, sed omnis sufficientia illorum ex Deo. Surdi audiunt, Deum potius quam homines, quamvè seipsos. Claudii illi in utramque partem claudicantes, jam tandem in plenitudine cordis ad Deum contendunt.

6. Tu es qui venturus es?

CRedisne tibi mortem imminere? credisne te Christi judicio tremendoque ejus tribunali sistendum? Quod non credas, argumento est præsens ista tepiditas, atque segnities in Servitio Christi ejusque vitæ imitatione. Quid autem, an talis ante judicis illius oculos comparere velis, qualis es? Quam vere tibi nunc à Christo dici posset. Tunc es qui venturus es ad iudicium meum, & redditurus rationem de omnibus? an verò alium expectamus? Ecce tres anni sunt, & sterilis arbor sterilis est, ut quid terram occupat, ab aliquo alio fructuosius occupandam? Igitur qualis ante Christum in hora iudicii

iudicii con-
talis esse in

7. Beatus

MAgis licet
Usque ad
dalizantur
tam multo
culpâ, no
caelestis fa
pter huma
dere; sed
Si adhuc
non effem
bis iudicer
judicat Do
minum, so
spectus hu

8. Beatus

SCandal
teri Ch
signibus
comparer
timur Do
niam, pau
bores, hu
bescemus.
lizari in te
insigniri.

9.

COgita
dere,
tum, mur

judicii comparere velis, nunc tecum statue & talis esse incipe.

7. *Beatus qui non fuerit scandalizatus in me.*

MAGIS optantis quam sperantis vox ista est: licet ejus sit, qui finxit corda hominum. Usque adeo rari sunt qui in Christo non scandalizantur. Et tamen Christus quamvis videret tam multos in se scandalizandos, suam ipsorum culpam, non tamen neglexit ideo opera Patris sui celestis facere. Ita prorsus, nec te decet, propter humanas rationes, à Dei beneplacito recedere; sed potius oportet te dicere cum Paulo; Si adhuc hominibus placerem, servus Christi non essem; mihi enim pro minimo est ut à vobis judicer, aut ab humano die; etenim qui me judicat Dominus est, qui solus novit corda hominum, solusque recte judicat. Contemne respectus humanos.

8. *Beatus qui non fuerit scandalizatus in me.*

SCANDALIZATUR in Christo, qui erubescit confiteri Christum, qui pudori sibi ducit, cum insignibus Christi Domini sui coram hominibus comparere, o quoties scandalum istud in te patimur Domine JESU: quoties crucis ignominiam, paupertatem, obedientiam, dolores, labores, humiliationem propter te sustinere erubescemus. Et quid est hoc aliud, quam scandalizari in te, dedecusque putare, tuis insignibus insigniri.

9. *Quid existis in desertum videre?*

COGITA quid in hoc desertum egressus sis videre, ad quod videndum natus es? Desertum, mundus est; desertum, quia à Deo est desertum,

sertum, Deo vacuum omni bonorum cælestium affluentia orbem. Exeunt aliqui in hoc desertum videre, qui revera non videre sed cæci egrediuntur. Exeunt enim videre vanitates & nebulas, lutum, voluptates; & hi vident omnino nihil, imò videntes cæci fiunt. Ille vero exit in desertum videre, qui videt desertum, qui animum suum in rebus creatis non conquiescere agnoscit, qui ex creaturis ascendit ad Creatorem, qui cælum intuens, terram sibi sordere facit. O utinam ita anima mea exeas in desertum videre, non arundines superbiæ vento agitatae, non homines voluptuosos & mollibus vestitos, sed prophetam, qui antiquis, Videns, dicebatur, præscium, videlicet futurorum, mortis futurae, iudicii Dei, damnationis, præmii que in cælo perennis. Despectus terrenorum omnium.

10. *Qui præparabit viam tuam ante te.*

Quis erit iste qui præparabit viam tuam ante te hîc in hac vita, & in illo ad aliam incognitam vitam digressu? Planè, nisi is Joannes, Gratia scilicet erit, actum est de te. Sed quis iste est Joannes? excute eum totum quantus est, nomen enim ejus Gratiam Dei sonat, officium ejus est vocem esse clamantis in deserto, Homo enim est sed non vestitus mollibus: Propheta & plusquam Propheta, imò Angelus est. Talem te Joannem habere imò esse oportet, si viam ante te vis præparari. Ama igitur & præ omnibus cura ut Gratia Dei sit in te, ut vacua non sit, ut illam in vanum non accipias; scitoque quod in corpore molli delicatoque, Gratia Dei fervens & efficax moriatur,

11. *Ecce*

11. *Ecce*

A Udivi
isti
quia molli
gios. Si
patent, qu
adulatoria
conscienti
Multi ven
meliores.
ut ad te
promotio
excusatio
untur, in
cretum me
Religioso
& Domib
nisque aff

D Eus n
Deu
tuus & fili
autem rec
Tuque vic
des mihi
qui sum;
Ego vero
me nihil
O Domir

11. *Ecce qui mollibus vestiuntur, in Domibus Regum sunt.*

A Udivi aliquando objectum aliquibus; Ecce isti & isti in domibus Regum sunt, Cur? quia mollibus vestiuntur, vā nobis, & vā Religiosis. Si ideò eis Regum Procerumque domus patent, quia mollibus vestiuntur, quia mollis, & adulatoria est lingua eorum, qui molliter & laxè conscientias tractant. Equidem verum est illud; Multi veniunt ad nos ut ditiores fiant, pauci ut meliores. Miserum planè sic egredi Ægyptum, ut ad te Ægyptus recurat divitiarum, honorum, promotionumque causâ. Utere quisquis es hoc excusationis clypeo. Ecce qui mollibus vestiuntur, in Domibus Regum sunt: Cella mea, secretum meum, paupertas mea, mihi cordi. Quid Religioso & mollitiei? quid profugo à mundo & Domibus Regum? Amor asperitatum, carnisque afflictionum, & fuga negotiorum sæculi.

DOMINICA III.

Adventus.

1. *Tu quis es? Joan. I.*

D Eus meus mi Jesu, quis tu? quis ego? Tu Deus meus & omnia, ego autem Servus tuus & filius ancillæ tuæ, Tu venis ad me, ego autem recipio te & quærò ex Te, Tu quis es? Tuque vicissim ex me, Tu quis es? sed tu respondes mihi voce grandi & magnificâ: Ego sum qui sum; & ecce ad te venio, ut cibus tuus sim. Ego verò quid dicam de me non habeo, quia ex me nihil sum; gratiâ autem tua sum quod sum. O Domine: pretiosissimum corpus Sanguisque Tuus

Tuus, det mihi cognoscere hæc duo; Quis videlicet es tu? & quis ego? utque recipiens & manducans Te, hæc penetrare possim; quærendo ex te, Tu quis es? Et quodcumque Tu veniens ad me, quæres ex me Tu quis es? cognoscam me incomprehensibilibus à Te distans intervallis, Teque esse Omnia, me verò omnium Nihil. Te esse aliquid omnibus nobilius, & excellentius, & pulchrius, & consummatius; me autem esse omnino nihil. Dei magnitudinem in Communionem; tuamque parvitatem considera.

2. *Medius vestrum stetit?*

Medius omnino nostrum est Dominus Iesus, quoties sese nobis in Sanctissimo Sacramento communicat; medius in ore, medius in corde, medius inter nos omnes, & singulos nos, medius mediator pro nobis. Væ mihi, si hunc medium in me stantem, manentem nescio, indignè recipio, non dignè receptum tracto, indignè cum ipso versor. Aufer à nobis Domine Iesu hoc maledictum, ne de nobis dicatur, Medius vestrum stetit, quem vos nescitis: quia vesteris tam frequentibus communionibus, & Sacrificiis, si quando te Deum nostrum sumimus, quem sumimus, nescimus, aut non perpendimus.

3. *Tu quis es?*

Considera quis tu es? quis in natura, quis in gratia; seu quis ex te, quis ex Deo? Rursus. Quis ex DEO sis, quid egisse poteris? quid merearis? Jam quis sis in corpore & anima, quis in utriusque partibus, potentiis, ac passionibus

tionibus?
es apud Te
ris, & quis
aliis major
comparatu

In his ver
omnium
effervesce
ultionem
Prelatus ef
es? Perge
contingen
in omnibu

Consid
in op
indignitat
tione, Sap
bonitate,
potissimu
latitudine
funditate
lis in Ang
bis terribi

Quare
quis
hilo, à D
cta, qua
proprias
pediment
se ad usu
tatem off

tionibus? Quis es officio & obligatione? Quis es apud Te? quis apud Deum? quis esse teneris, & quis esse neglexisti? quis es, collatus cum aliis majoribus, minoribus, æqualibus? quis es comparatus Deo? Notitia sui.

4. *Tu quis es?*

In his verbis omnis latet medicina adversorum omnium, omniumque passionum importune effervescentium. Læsit te aliquis? indignè fers? ultionem cogitas? cogita statim? Tu quis es, Prælatus est tibi alter, tuo iudicio minor? Tu quis es? Perge sic per omnia in hac communi vita, contingentia, & invenies hanc quæstiunculam, in omnibus medicamento esse posse.

5. *Tu quis es?*

Considera quis sit Deus in natura sua? quis in operibus externis? quis ad intra. quis in dignitate, potentia, pulchritudine, gubernatione, Sapientiâ, providentiâ, miserationibus, bonitate, amore, & in aliis infinitis attributis; potissimum autem in longitudine æternitatis, latitudine charitatis, altitudine Sapientiæ, profunditate iudiciorum. Item quam sit admirabilis in Angelis, in hominibus amabilis, in reprobis terribilis &c. Dei cognitio.

6. *Tu quis es?*

Quare ex omnibus & singulis creaturis, Tu quis es? Ac primum disces quod sint ex nihilo, à Deo in usum & servitium hominum factæ, quas tamen insipientia hominum Dominas proprias constituit; fecitque ex adjumento impedimentum. In omnibus ergo creaturis, quæ sese ad usum, vel ad voluptatem, vel ad necessitatem offerent, hanc quæstionem, Tu quis es institue,

institue, ac ipse respondere debebis. Allicis me ad te ô creatura? sed quis tu es, ut tui causâ à Deo discedam? An sapit, qui à fonte rivuli causâ discedit? An sapit qui à Sole ad radium transit? an sapit qui ramum arbori præfert? Sed ais; Illa creatura, sese mihi opponit, facitque molestiam in viâ Dei; sed tu, quis es? ei responde, qui opus Dei impedis & avertis: non es tanti, ut me timor tui, aut laudes tuæ à Divinis obsequiis avertant.

7. *Ego vox Clamantis.*

Totus Joannes Vox, totus & Religiosus Vox est. Clama ad Deum, Clama pro Deo, ad Deum pro auxilio, pro Deo ad homines, Clama pro peccatoribus contra peccata, clama intentione cordis purâ & rectâ, clama fervore oris, verbisque cum zelo prudenti igneis. Clama exemplo, vita, opere, charitate, Dei gloriæ, Salutisque proximi dilectione. O quis iste qui dicere potest Ego Vox, Vox motu, aspectu, gustu, incessu, linguâ, oculo, manu, pede, veste omnibus denique moribus & membris, Vox Deum laudans, Deum prædicans, arguens peccata, virtutem docens. Sed enim multi hodie sumus vox oris, voce externa Speciei, sed pauci sumus Vox cordis, pauci Vox operis, pauci Vox æcti exempli, morisque compositi. Et tamen certum est Frustra clamatur ore, si non clamatur opere; & hinc tam modicus nostrarum Concionum, nostrarum conversationum fructus.

8. *Ego vox Clamantis.*

Omnis creatura quantâ quanta est, vox est, Clamat, ipse fecit nos & non ipsi nos. Clamat deficio, clamatur non Satio, clamatur maculo, clamatur

clamat on
habent &
diunt.

9. *Ego Vox*

Qui clamat
Non
Patris vest
echo resor
foris reddu
voces sona
sonare pra
Non seipsu
quæ sua su
sed directio
cipuè officio
am Domin
vias diriga
manas tant
differentes
Dirigunt a
alii arrogan
pseudopol
debet dirig
inculcare,
met; nec
mare cessa
mantis sit,
turpis & ab
tis, Vox si
composita
& ululatu
dicat, aliud
bona, cord
V. P. Dr

clamat onero, sed homines surdi sunt, aures habent & non audiunt, vel potius opposita audiunt.

9. *Ego Vox clamantis in deserto dirigite viam Domini.*

Qui clamat in deserto hujus mundi Deus est. Non vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri; vox autem clamantis, & quasi echo resonans, seu, qui vocem intus audiunt foris reddunt, sunt Concionatores; sed quid istæ voces sonant certe non debent aliud quidquam sonare præter istud: Dirigite viam Domini: Non seipsum debet concionator prædicare, non quæ sua sunt quærere, non aliud creatum ambire, sed directionem viæ Domini. In hoc solo præcipue officium eorum situm est, ut dirigant viam Domini. Alii Doctores, alii magistri, alias vias dirigant; docent enim vel malas, vel humanas tantum artes; vel si altiores paulo, indifferentes tamen in usu Concionator non sic. Dirigunt alii viam Superbiæ, alii ambitionis, alii arrogantiae, alii avaritiæ, fraudum, hæreseos, pseudopolitiæ &c. Concionator viam Domini debet dirigere, hoc sonare, hoc clamare, hoc inculcare, & ita, ut præter hoc nihil aliud clamet; nec cessare debet; non enim Deus clamare cessat. Videat itaque ut semper Vox clamantis sit, & dignè sit. Non decet Deum vox turpis & absona, non quadrat Verbo humilitatis, Vox superbiæ, non decent stultum verba composita ex sermone verboque ovino, voce & ululatu lupino; absona vox est, quæ aliud dicit, aliud facit, dicit benè, vivit malè; ore bona, corde mala, opere pejora clamat. Uniformis,

V. P. Druzb. Op. X.

B

formis,

formis, proportionata, tractabilis, flexibilis: que vox esse debet Dei. Clara, quæ verum dicere non reformidat; sonora, viva non placentia tantum sed utilia loquens. Animata Spiritu, non externo eloquentiæ fūco; talem enim Dei vocem esse decet. Si concionatori vox est, & non talis, non Dei vox est, sed diaboli, mundi, hominis Superbi, ex eoque apparebit, quia non appetunt desertum sed frequentiam.

10. *Ego vox clamantis in deserto.*

Concionatoris officium, dignitatem, finem, considera, & disce hinc maxime, quod sit & esse debeat, non vox simplex, sed Echo; ut nempe prius à Deo audita dicat, ut prius ipse impleatur antequam effundat, ut sit vas, non canalis: ut ex abundantia cordis loquatur os ejus, ut videlicet sit repercussio operis, & vitæ imago oratio ejus; ut sciat, inter convalles reperiendi vocem, in patenti verò ac plano loco Echo non audiri, quia humilium scilicet verba efficacia sunt & valida, voces verò superbiæ, & oratio in oculis hominum facta, laudesque & plausus eorum captans, enervis & infructuosa, concidit, rapiturque à vento.

11. *Ego vox clamantis in deserto.*

Vide quanta vallis sit Joannes; Pro Messia à Principibus agnoscitur, At ille quid? ingenuè negat. Messias es tu? non, Propheta? non, Vides ut resonat, quam probe sonum reddit. Quid igitur dicis de te ipso? Vox ego sum clamantis; non ipse clamans, non ipse clamor, sed vox tantum clamantis. Echo sum tantum. Non ego sum qui clamo, non ego sum qui loquor, verba mea non sunt mea, non ego mihi tantum sumo,

fumo, vox
sermone h
procedunt
Hoc om
dirigunt, f
cit, ut corr
digniore
nator fac

D

Domin
ens c
nitate imp
cursum pr
lire cogitu
enim maje
men viam
nefanda,
Christo eo
dejacere. I
tua, fastus
Christus te
Depone a
nem cordi
potes dep
respicit, &
& superba
nat. Cū
possunt, f
oneribus a
planam er

sumo, vox saltem sum ego. Minimum est in sermone humano Vox; à corde, à mente omnia procedunt; hoc sentio, (aut Joannes) de me. Hoc omnes Concionatores qui viam Domini dirigunt, sentire debent. Ita Joannes se subiecit, ut corrigi à calceamento Christi inferiorem indignioremque se dixerit. Tu quoque Concinator fac similiter.

DOMINICA IV.

Adventus.

I. Parate viam Domini. Luc. 4.

Dominus veniet saliens in montibus, transiliens colles. Festinat equidem, amore & bonitate impellente, sed quia montes & colles cursum præpediunt, salire & frequenter transilire cogitur, ô ingratitude cordis mei, agnoscit, enim majestatis Dominum festinare ad se, at tamen viam ejus complanare negligit. O cæcitas nefanda, quæ sic montes & colles tuos amas, ut Christo eos malis objicere, quàm propter ipsum deicere. Ecquid tandem proderit tibi superbia tua, fastus tuus, vanissimæ tuæ reputationes? si Christus te transierit, & ad te venire non poterit? Depone anima mea Superbiam tuam, & omnem cordis tui sublimitatem, eamque quantum potes deprime. Dominus enim JESUS humilia respicit, & demissa intrat domicilia, alta autem & superba corda transilit, eaque à longè declinat. Cum enim montes sint alti, videri facile possunt, sed non adiri, præsertim ab his, qui oneribus aut muneribus onusti aliquo festinant, planam enim isti & rectam nec asperam amant

B 2

viam.

viam. Si itaque Dominum vis ad te venire, tecumque manere, para illi viam; omnem montem & collem in te humilia, omnibus, etiam vilissimis creaturis te subijce collocans te infra singulos. Omnem autem vallem defectuum, & imperfectionum quotidianarum, imple novo fervore, charitate, & diligentia, hanc enim viam Jesus intrat libenter, quia recta est & plana. Ipse à muneribus gratiis, meritisque incedit onustissimus, quæ vult apud te deponere, si modo in via impedimentum non posueris. Præparatio.

2. *Factum est Verbum Domini in deserto.*

Considera quam felix, ac quam utilis Deoque grata, sit piæ mentis Solitudo, suique ab humana conversatione subtractio & liberatio. Non enim potest Spiritus S. loqui ad cor hominis vagi ac distracti ac per humana, mundanaque dispersi, Secreto Spiritus loquitur, in Secreto manet, & non nisi à secreto & in secreto sentitur. Vis verbum Dei ad te fieri? in deserto mane, non quidem corpore sed magis mente; intus tecum mane; Quin & corpore Solus esse ama, quamdiu per charitatem aut obedientiam licet. Liqueor pretiosus non bene clausus, amittit odorem: & fervens Spiritus, raro cubiculo inclusus, deperdit ardorem. Ama igitur Solitudinem & loquar tibi ad cor, ut cor audiat, quid cor volet, quæ cordi sapiunt, quæ cordi vitam dabunt, loquar efficaciter, loquarque ita, sicut cor cordi loqui potest. Ego enim spirans cor suum Sanctissimæ Trinitatis, & in cordibus hominum habito.

3. *Parate*

Omnium
vian
in se ipsis
qui in alii
Rursus mu
Latiora a
cupantur:
nus verò
bum illud,
Alii sunt E
quod isde
ad homine
venit, nec
igitur con
incedas, &
ad te vent
tur homin
ad interitu
in ipso, ad
Creatione
imitabiles
aliæ in glo
derabiles;
les. Insup
nes, alii v
hominibus
& contra
ta hominu
hominibus
animarum
quæ vider
videntur o
ra & sur

3. Parate viam Domini.

OMnium hoc mortalium munus est parare viam Domini, sed aliqui sunt qui tantum in se ipsis eam parare tenentur, aliqui etiam qui in aliis. Tu vide quorum sis de numero. Rursus multæ sunt & multiplices viæ Domini, Latiores aliæ, aliæ strictiores, quæ semitæ nuncupantur: magis quidem compendiosiores, minus verò notæ. Non enim omnes capiunt verbum illud, Beati Pauperes, Diligite inimicos &c. Alii sunt Eunuchi &c. Qui vos audit &c. Adde quod iisdem viis homines ad Deum quibus Deus ad homines venit, Nec quâlibet viâ ad hominem venit, nec quâlibet venientem recipit. Multum igitur considerandum est, quæ sint viæ quibus incedas, & ad Dominum vadas, quamque Deo ad te venturo facias. Est quippe via quæ videtur homini recta, sed novissima ejus ducunt ad interitum. Præterea, Viæ Domini, aliæ sunt in ipso, ad ipsum, & hæc investigabiles, aliæ in Creatione admirabiles; aliæ in Redemptione, hæc imitabiles; aliæ in justificatione, hæc amabiles; aliæ in glorificatione, & hæc admirabiles, desiderabiles; aliæ in iudicatione, & hæc formidabiles. Insuper parant alii viam Domini ad homines, alii viam Domini ab hominibus, alii pro hominibus, alii contra homines. Ab hominibus & contra homines parant viam Domini, peccata hominum & Scandala. Ad homines & pro hominibus parat viam Deo patientia & zelus animarum. Denique Viæ Domini quædam sunt quæ videntur difficiles, cum sint faciles valde, videntur obliquæ, & sunt rectæ, videntur asperæ & sunt molles, videntur tenebrosæ & sunt

sunt lucidæ, videntur longæ, & sunt compendiosæ.

4. *Parate viam Domini.*

USque modò Deus ad nos iter instituit, & ex nunc præparatio ejus adventus, dicitur. Vado & venio ad vos, quaque horâ non putatis filius hominis veniet. Quid igitur agendum? hoc; si veniet Christus, jam non ad salvandum, sed ad damnandum; non ipse judicandus, sed te judicaturus veniet, non humilis, sed in gloria & majestate magna; huic ejus adventui competenter viæ parandæ. Venturus est Christus ad judicandum te? judica teipsum; venturus ad humiliandum? humilia te ipsum, venturus ad confundendum & arguendum? confunde & argue tu teipsum. Si enim teipsum judicaveris, utique non à Domino judicaberis: Deus enim non percutit bis in idipsum. Nescit Ira Dei saevire in eum qui sibi ipsi non parcat; nescit eum deprimere qui seipsum humiliat; nescit eum accusare, qui se arguit. Itaque quod tibi, tunc à Deo fieri non vis, hoc tibi ipse nunc facito.

5. *Omnis vallis implebitur.*

QUo implebitur? bonis: Esurientes implevit bonis. Unde Moyse esurienti videre faciem Dei, Ego, inquit, ostendam tibi omne bonum. Et Christus, Beati qui esuriunt, ait, & satiuntur justitiam, quia ipsi saturabuntur: quod & David Dei nomine spondet; Replebitur, dicens, in bonis desiderium tuum. Est enim fames ista vallis profunda, quantoque fames major, tantò vallis profundior; & quantò vallis profundior, tantò capacior. Vis impleri? esuri; vis impleri multum? esuri multum. Multum esurit, cujus

ejus ani
quotidie,
solum De
nem esuri
anima me
ri bonis &
ficiendi,

COr hu
hum
implet no
Sis igitur
solum au
vult vas
disverò p
est Hum
pax, pro
fuit Beat
tatem ar
ritus S. f
quiescit
tem, se
dem, se
per que
Vide qu
ut de ej
O Hum
capis,
ipsa abu
as, gene
vilegiu
litatem.

eius anima renuit consolari, dum dicitur illi quotidie, Ubi est Deus tuus? multum esurit, qui solum Deum, solam iustitiam, solam perfectionem esurit. O Beata fames, noli illam implere anima mea delectationibus sæculi, si vis impleri bonis &c. Fames & Desiderium amplius proficiendi, vide Aug. in Ps. 41. & Ps. 64.

6. *Omnis vallis implebitur.*

Cor humile, vallis est. Si itaque cor tuum humile est, à Deo implebitur. Corda Deus implet non ora; aut certè prius corda quam ora. Sis igitur humilis corde, ut implearis Deo. Non solum autem capax, sed & pretiosum Deus esse vult vas illud, quod seipso debet implere: Cordis verò pretium est Caritas, ejusdem capacitas, est Humilitas. Amator Dei humilis, ipse est capax, profunda, & implenda vallis; Humilis fuit Beatissima Virgo, & respexit Deus humilitatem ancillæ suæ, fecit eam gratiâ plenam: Spiritus S. supervenit in eam, qui super humiles requiescit, replevitque Virginis, non solum mentem, sed etiam Ventrem, Verbo illo, unico quidem, sed quod significat omnia, in quo omnia, per quem omnia, & sine quo factum est nihil. Vide quomodo impleta sit vallis ista, ita quidem ut de ejus plenitudine nos omnes acceperimus. O Humilitas, quæ sola Deo implearis, DEUM capis, Deum concipis & paris! ut non solum ipsa abundes, sed & alios etiam abundare facias, generesque Deo filios Dei. Hoc habet privilegium Humilitas: amas illud? ama Humilitatem.

7. Omnis collis humiliabitur.

Quid mirum si colles humiliantur, cum ipse mons Dei, Deus ipse, ipse Altissimi filius humilietur. Hoc potius mirum, quod Deo sic humiliatio, tamen homini veniat pes superbiae? vere diaboli superbiam esse oportet, in eo qui in tanto humiliationis Divinae exemplo superbus manet. Ideo namque cecidit diabolus, quia Verbum incarnandum audiens, humiliari coram ipso renuit. Quid igitur homo, nisi diaboli superbiam habeat? qui Verbum videat Incarnatum & humiliatum, humiliari tamen vel coram ipso, cum ipso renuit. Recte sane nascente Christo omnis collis humiliabitur, vel sponte, Christi exemplo, vel coacte diaboli supplicio. Tu elige utrum velis.

8. Erunt prava indirecta.

Considera Christum ad hoc natum, ut ea quae ante Sapientibus stulta videbantur, ostenderet esse Sapientiae mysteria; quae fortibus videbantur infirma, robustiora fierent hominibus; quae superbis erant contempta, ea fierent amicis Dei honorifica. Ita paupertas honorabilis, Castitas amabilis, Obedientia gloriosa, Persecutio dulcis, Amor hostium facilis factus est. Considera ad hoc natum Christum, ut viam caeli difficilem, facilem faceret, sublati caeremoniis, collata gratia, dato exemplo fuso sanguine, spe praemii certi, nec differendi posita. Cum itaque jam & prava directa, & aspera sint complanata, quam excusationem homo pratendere potes, quominus per viam salutis & perfectionis incedas, totumque te Sanctitati, & Cruci Christi ferendae devoveas?

9. Erunt

Postqu
omn
implebitu
directa, c
enim nun
ritiae sinu
re. Ita m
sublimita
vel uni c
dere. It
perfectio
leges Sap
sterium
Incarnata
Domini,
astiment
neme eoru
esse, care
lectione
fabulas,
dicii extr
que & fa
fuisse, &
perbiae h
sed direc
dentes: n
valde se v
via iniqu
igitur si
habes, de
illud fruf

9. Erunt prava in directa.

Postquam Christus venerit ad iudicium, hæc omnia consummabuntur. Vallis omnis implebitur, Collis humiliabitur, Prava erunt in directa, & aspera evadent in vias planas. Multi enim nunc sunt, qui ita habent profundum avaritiæ finem, ut nullis eum opibus possint implere. Ita multi laudum, honorum dignitatumque sublimitatem appetunt, ut illis impossibile sit vel uni cedere, vel ab uno puncto gloriæ recedere. Ita quibusdam stulta videatur & prava perfectionis Evangelicæ Via, ut malint juxta leges Sapientiæ mundanæ vivere quam magisterium exemplumque Sapientiæ Increatæ & Incarnatæ sequi. Ita denique plerisque Via Domini, & Via Spiritus videatur difficilis, ut æstiment Vitam Sanctorum esse insanam & finem eorum sine honore, putentque impossibile esse, carere mundi carnisque voluptatibus & delectationibus. Sed hi omnes has universas suas fabulas, manias & insanias, in die mortis aut iudicii extremi, condemnabunt: videbunt quoque & fatebuntur, facillimum sibi, si voluissent fuisse, & vallem cupiditatis impleri & collem superbiæ humiliari, viasque Domini non pravas sed directas, atque ad beatitudinem recta tendentes: nec Vias Sanctorum asperas sed planas; valde se verò errasse à via veritatis, lassatos esse in via iniquitatis, & ambulasse vias difficiles. Tu igitur si sapis, nunc ultro pravum tuum, si quod habes, de rebus iudicium corrige, ne aliquando illud frustra & serò cogaris corrigere.

DOMINICA

Infra Octavam Natiuitatis.

1. Erant mirantes super his. Luc. 2.

BEatissima Virgo & Joseph mirabantur ea quæ de Puero Iesu dicebantur. Non miraberis & tu, quæ ab eodem Iesu Domino & Deo tuo in te, & tibi fiunt? Miraris Infantem fasciis involutum, in ulnis maternis jacentem, ubera sugentem, & non miraris eundem jam gloriosum, fasciis tamen specierum tectum, in corde tuo miserè commorantem; te uberibus pietatis & gratiâ suâ lactare. O ubi estis Stupores! cur non omnes super his estis mirantes?

2. Ecce hic positus est in ruinam.

Sumunt boni sumunt mali, sorte tamen inæquali, vitæ vel interitûs. Vide igitur quam dispar sit paris hujus sumptionis exitus? & excute aliquando, inveteratam illam tuam in sumendo Sacrosancto Christi corpore tepiditatem. Et si te tanta non commouet majestas, tam anceps, saltem periculum commoveat. Ruina est Cibus iste, si indignè sumatur; Refectio est, si puro, & humili corde manducetur. Quoties igitur Corpus Christi, vel tractas, vel conficis, vel sumis, toties dici tibi puta; Ecce hic Cibus positus ante te, vel in ruinam vel in refectionem tibi. Cogita utrum ex ejus usu fructum reportare velis. Nonne anima mea contremiscent omnia ossa mea ad denuntiationem hanc tam perplexam tam ancipitem? Væ tibi si hic cibus fiat in ruinam tibi vel semel. Quem interficit medi-

medicam
Commun

3. E

Disce

ea,

Christo f

stupeban

turque in

debant d

verba Ve

predicar

enarrabi

rare? op

mus mir

Iesu, &

Virginis

meditan

tior occ

ctrina ce

eloquior

Chris

esse

men in n

set tam b

sustiner

Christi i

miniam

detracta

que & a

tum qui

surrecti

si fortè a

non tam

medicamentum, quid sanabit illum? Digna Communio.

3. *Erant Pater & Mater ejus mirantes.*

Disce à Sanctissima Virgine & Josepho mirari ea, quæ vel de Christo narrantur, vel à Christo fiunt. Et turbæ quidem imò Doctores stupebant in doctrina & responsis ejus, mirabanturque in sermone & verbis gratiæ, quæ procedebant de ore ejus. Et quidni mirandi diceret verba Verbum Incarnatum? quidni mira de eo predicarentur? Generationem enim ejus quis enarrabit? & quis tentabit, talia tantaque enarrare? opera gestaue ipsius. Utinam tamen sciamus mirari verba quæ dicuntur de Jesu & ab Jesu, & ita quidem, ut exemplo Sanctissimæ Virginis, conservemus omnia, conferentes & meditantes ea in Cordemostro. Quæ enim potior occupatio vel solatium majus? unde doctrina certior, quam ex ruminatione Divinorum eloquiorum? Meditatio Scripturarum.

4. *Ecce hic positus est in ruinam.*

Christus Dominus licet Salvator omnium esset & Speculum omnis innocentiae, ea tamen in mundum conditione venit ut paratus esset tam bene dicentes sibi, quam contradicentes sustinere: ut & tu discas, hac tibi conditione, Christi insistendum esse vestigiis, ut & per ignominiam & bonam famam per approbationes & detractationes multorum, eum sequaris; sciasque & abundare & pati penuriam, adeò ut quantum quidem in te sit, omnibus sit vita tua in resurrectionem, doctrinam, & salutem: attamen si forte alicui absque culpa tua fuerit, in ruinam; non tamen ideò, à Christi imitatione recedas, cum

cum habeas contradictionis in ipso exemplar; si enim ipsum persecuti sunt, utique nec tibi parcent: quis enim major meliorque Deo tuo est?

5. *Ecce hic positus est in ruinam.*

Recogita è quorum sis hominum numero, eorumne quibus Christus in ruinam, an quibus est in resurrectionem? Utique Beatus, ait Christus, qui non fuerit in me scandalifatus. Et rursum; Lapidem quem reprobaverunt ædificantes, hic factus est in caput anguli: qui super eum ceciderit collidetur, super quem autem ceciderit ipse, confringet eum. Exemplo est lapillus ille Danielis, vide itaque inter quos sis; Illis Christus est in ruinam, quibus vivendi malitia & repiditas, inconstantiaque in Divino servitio est usitata. Odit enim Deus duabus viis incedentem simulque Dei arcam cum Dagon statuentem. In Salutem iis est Christus, qui puro corde & perfecto jugiter Deo placere, Christoque per omnia assimilari contendunt. Talis esto si Christum in resurrectionem tibi esse cupis.

6. *Tuam ipsius animam.*

JAm tunc ab ista Simeonis prædictione, in Corde Matris gladius sterit dolorum, audiens siquidem filium suum in signum cui contradiceretur positum, haud dubie & se sine contradictione non futuram videbat, & contradictiones Filii tanquam suas futuras, imò tanquam præsentis sentiebat. Toto igitur tempore Beatissima Virgo, quo Christus vixit, gladium in corde portavit. O si verus hujus Matris filius aut servus fores, nonne compatereris frequenter Ma-

tri,

tri, gladiu
portanti!
tur ex co
stitue in
ita & de d
liberare u
tua filium

7
Torus
cat c
Primum f
operibus
rum Sime
itaque vit
mores, m
omnia con
inter se.
mundus
contradict
stere part
tradicat r
cat Christ
contra m

Surgun
S imbe
ternis.
facit tibi
ad annos
& obsec
quantum
magis co

tri, gladium illum tam diu & tam acerbe in corde
portanti! Ad hoc sane gestavit eum, ut revelen-
tur ex cordibus multorum cogitationes. Con-
stitue in singulos dies, sicut de Christi Passione,
ita & de doloribus Matris aliquid meditando de-
liberare ut sic te verum hujus Matris ac Dominae
tuæ filium servumque demonstres.

7. *Et in signum cui contradicetur.*

Totus Christus signum est quod & contradi-
cat omnibus, & cui contradicant omnes.
Primum fatentur impii. Contrarius est, ajunt
operibus nostris, abstinet se à viis nostris, Alte-
rum Simeon hic Sanctus denuntiat. Percurre
itaque vitam Christi totam, omnia verba, omnes
mores, rationes, doctrinam & illi mundana o-
mnia compara, videbis quam sint contradictoria
inter se. Est proinde Christus signum, cui
mundus contradicit; & mundus signum est, cui
contradicat Christus. Tuum est, alterutri assi-
stere parti, cumque Christo esse Signum cui con-
tradicat mundus, vel cum mundo cui contradi-
cat Christus: qui enim, ait ille, non est mecum,
contra me est.

8. *Quæ non discedebat de templo.*

Surgunt indocti & rapiunt cælum; surgunt
imbelles foeminæ, & vim inferunt ostiis æ-
ternis. Ecce hæc mulier Hebræa, confusionem
facit tibi Christiano, tibi Religioso: hæc enim
ad annos 84. non discedebat de templo, jejuniis
& obsecrationibus instabat die ac nocte, &
quantum id distat à teporibus tuis? quanto id
magis conveniret vitæ tuæ rationibus?

9. *Puer*

9. Puer autem crescebat.

At tende an in te formatus sit Iesus? an natus? an crescat? an confortetur? quam enim sæpe nascitur in corde tuo Iesus per melioris vitæ proposita, atque principia, quæ tamen quia non diu durant, sed citò flaccescunt & extinguuntur, Christus non crescit nec confortatur, verùm instar seminis illius, quod cecidit vel secus viam, vel super petram, vel inter spinas, excrescere non potest, quia ab humanis cogitationibus, conculcatur, opprimitur, nec crescit, fitque eibus avibus cæli, hoc est irrissio Dæmonum, quia hic homo capit ædificare, & non potuit consummare; aruit in illo bonum semen, quod fuit enatum, quia caruit perseverantiæ humore, & ab æstu sensualitatis negligentiaque, incrementum vigoremque sumere non potuit.

DOMINICA I.

Post Epiphaniam.

1. Quid fecisti nobis sic? Luc. 2.

QUam merito quilibet comunicans Sanctissimo Sacramento, potest ad Iesum hæc verba usurpare, Quid fecisti nobis sic? Obstupefcunt enim Angelicæ mentes ad tantam Christi dignationem ac amorem, videntes Dominum suum, in quem illæ prospicere desiderant, tam frequenter, tam amanter, tam liberaliter, vili adeò, ingrata, ac pauperi creaturæ, homini videlicet sese communicare. O Anima mea intueri saltem altare illud, in eoque Christum commorantem, adventum tuum præstolantem, ac Cænam illam magnam & admirabilem propter te instituentem. Nonne meritò

meritò ob
bis sic? v
Animam,
tem, glo
Christi m
fidendum
Iesu, &
Iesu, qui
Quis Tu
modo fec
sicuti scilicet
sti: quod
dere, null
admodum
te ipsa de
hodie Iesu
fecerit tibi
& quare

Matur
san
gregat, j
modum p
matrem d
Tu vide
ctos exu
carnem,
voluntate
3. Cum
Singula
per E
luit, ut ta
plum. A
templum

merito obstupefacta dices illi, Quid fecisti nobis sic? video Divinitatem, video corpus, video Animam, Sanguinem, merita, virtutes, maiestatem, gloriamque Dei, ac Redemptoris mei Jesu Christi mihi ad sumendum participandum poscendum esse propositam ab ipso Amore meo Jesu, & nonne illi merito dicam? ô Amor mi Jesu, quid fecisti nobis sic? Quis ego sum? & Quis Tu ô Jesu? & quid fecisti tu mihi, & quomodo fecisti? Sic, ô verè, sic Domine fecisti, sicuti scilicet tu solus facere & potuisti, & voluisti: quod nimirum nullus intellectus apprehendere, nullaque verba humana exprimere, quemadmodum factum est à te, possunt. ô Anima! à te ipsa descisce præ admiratione eorum quæ tibi hodie Jesus tuus facit sic. O si intelligeres quid fecerit tibi Dominus tuus sic? quomodo fecerit? & quare fecerit?

2. Cum factus esset annorum 12.

Matrè Christus Dominus se à maternis consanguineorumque Domibus ac curis segregat, jamque prædicat exemplo, quod postmodum prædicaturus est Verbo: Si quis diligit matrem &c. plus quam me, non est me dignus. Tu vide quomodo affectus ad Sanguinem junctos exueris, maximè verò erga tuam ipsius carnem, sensualitatem, judicium proprium & voluntatem.

3. Cum esset annorum 12. remansit Puer Jesus.

Singula verba perpende, quia ideo Spiritus S. per Evangelistam minutim ea exprimi voluit, ut tantò nobis efficacius esset Christi exemplum. Annorum adhuc 12. Jesus, descendit in templum, & puer duntaxat, remansit ibidem, nego-

negotiis solummodo Patris sui cælestis intentus, Sanctæ vero V. Matris oblitus; dolorum etiam ei ob suam remansionem imminentium gnarus. Erubescere tu, quod in tanta licet ætate, necdum tamen, sincere ex integro Deo servire cepisti, admove manum cum Davide dicente, Nunc coepi & fac similiter.

4. Et cognoverunt Parentes ejus.

NEmpe frequenter se nobis JESUS occultat, tentatque nos Deus noster, num sincero eum corde diligamus, num tempore tantum consolationis credamus, tempore autem tentationis recedamus: Socii mensæ, sed non Socii dolorum. Item quia tu frequenter recedis, ab Hierusalem, descendis in Hiericho, ideò etiam frequenter pendis JESUM, incidis in latrones, qui & despoliant te & plagas tibi imponunt, vis autem recipere JESUM, frustra illum inter cognatos & notos requiris, frustra in comitatu externarum occupationum, sensualium delectationum, aut corporalium phantasmatum quæris, in Hierusalem te redire oportet, ibi videbitur Deus in templo Sancto suo, videbitur Deus in Sion: Exemplum habes in Matre Virgine, quæ sic fecit, & filium recepit.

5. Et factum est post triduum.

COgita quid hoc triduo Christus egerit? Ubi & quomodo vixerit, manserit, hospitatus est, pernoctavit? & invenies multum te adhuc delicatum ejus esse imitorem. Statue aliquid simile hodie cum illo & pro illo sustinere.

6. Et

CHRISTUS
sit
mendat
derio, Pa
per pecc
triduum
Amititur
quia doce
derineri;
miliet po
præsentia
gligentia
postea so
siderio ad
vel procr
seipsum c
quis sine
do ita ter
riveretur,
vatum un
municetu
quia in h
quoniam
facit: Et
tur, ideo
piis abit
proximis
runt; fi
eum add
veni; &
invenerit
tuus? &
sus, Ole
V.P.E

6. Et factum est post triduum.

Christus amissus nonnisi per triduum requisitus inveniri potest. Dolo videlicet, Emendatione, Constantia, vel, Humilitate, Desiderio, Patientia. Amittitur enim Christus, tum per peccatum, tum sine peccato, prius itaque triduum priorum est, posterius posteriorum. Amittitur aliquando Christus, quia quæri vult, quia docere vult, se amitti posse, quia custodiri, deſineri, vim ſibi fieri amat. Amittitur, ut humiliet per abſentiam; quem forte extulit per præſentiam. Amittitur, ut pellat ſecuritatem negligentia manente amiſſionis periculo; ex quo poſtea ſolicitudo proſluit. Amittitur, ut ex deſiderio ac ſequenti dolore, tædioque amorem vel procreet, vel ſtimulet. Amittitur, ut homo ſeipſum cognoſcat, quis videlicet ſim cum Jeſu, quis ſine Jeſu. Amittitur denique Jeſus, quando ita tenetur, ut amor ejus in proximos non derivetur, non vult enim ita haberi Jeſus, ut privatim uni tantum ſit & proſit; ſed ut etiam communicetur. Itaque reſpondet; An nſciebatis quia in hiſ quæ Patris mei ſunt, oportet me eſſe? quoniam opera quæ Pater facit, filius ſimiliter facit. Et quia Pater meus, uſque modò operatur, ideo & ego operor. Sæpè etiam Jeſus a piis abit, cum ſoli ſunt, at ſi conſerſari cum proximis incipiunt, interque eos Jeſum requirunt; ſit ut ipſi Jeſum inveniant; & alios ad eum adducant, juxta illud: Si quis audit, dicat veni; & illud, adjuro vos filia Hieruſalem; ſi inveneritis dilectum meum &c. qualis dilectus tuus? &c. eſt enim communicabile bonum Jeſus, Oleum effuſum nomen ejus. Et ne cunctæ

V. P. Druzb. Op. X;

E

quæ

que blandiaris tibi, de quali animarum zelo, ne ve contentus sis, unum aut alterum proximum Deo reddidisse & in uno, alterovè JESUM generasse, adverte quod etiam à Parentibus amari possit, quia non solum steriles Christus deseruit, sed etiam minus fecundos.

7. *An nesciebatis quia in his quæ Patris &c.?*

Disce, ubi? & in quo? inveniendus sit JESUS, non alibi quam in his quæ Patris cælestis sunt, quidquid non Deo, nec propter Deum agis, ibi JESUM non invenies. Et quam multa sunt opera tua hujusmodi, ex quibus nullus Deo honor, nullum proximo auxilium, nullum tibi meritum profuit, in quo sola tua supina tibi nocet negligentia.

8. *Erat subditus illis.*

QUIS? quibus? Deus hominibus. Attamen erat subditus illis! Disce terra subdi, disce vilitas humiliari, ne ista subjectio Christi, tua sit aliquando, qui obedientiam vovisti damnatio! Quam enim, improbe, dabis tuæ inobedientiæ excusationem, hoc unico contra te Christi stante exemplo.

9. *Et descendit cum eis, & venit Nazareth.*

AB Hierusalem Christus in Nazareth descendit, ut sit subditus parentibus: ut satisfaciat obedientiæ, relinquit Hierosolymitanum templum, & Doctores, & miratores suos &c. Hoc quid est aliud, quàm ut exemplum perfectæ obedientiæ relinquat tibi; ut nempe omnia propter unicam obedientiam deseras, contemplationem, & extases, & Deum propter Deum, & quælibet

libet hono
præposuit

JESUS ne
non si
proficeren
fectione b
autem pr
quomodo
non cresc
& qui infe
ascendit, c
pergit, q
dem eunt
mus festina
rendam vi
itaque per
suade.

O Verè
velo
animam ve
tor & Neo
ad convivi
Venerunt M
sed & ipse S
Matrem, a
illea, zelo
terram. O
inter Christ

zelo, ne-
proximum
m gene-
as amiti-
s deserit.

bet honorifica; & sis subditus illis, quos tibi
præposuit Deus.

10. *Et Jesus proficiebat.*

fit Jesus,
caelestis
um agis,
ultra sunt
Deo ho-
lum tibi
tibi no-

Et c.?

Jesus ne proficiebat? ita omnino, proficiebat,
non sibi sed nobis. Proficiebat, ut nos
proficeremus, ut nobis nunquam de pro-
fectione blandiremur. Si non proficis, Jesus
autem profecit, quomodo illi similis eris?
quomodo sicut ille perfectus eris? Utique qui
non crescit, respectu ejus, qui crescit, decrescit,
& qui inferius manet, respectu ejus qui sursum
ascendit, descendit; & qui stat, respectu ejus qui
pergit, quodammodo retrocedit; Stans equi-
dem euntem nunquam assequitur, quanto mi-
nus festinantem, & tanquam Gigantem ad cur-
rendam viam exultantem. Proficiebat Jesus, tu
itaque perfectum te esse, nunquam tibi per-
suade.

DOMINICA II.

Post Epiphaniam.

1. *Nuptiæ factæ sunt.* Joan. 2.

et h.
descend-
is faciat
n tem-
c. Hoc
perfectæ
ia pro-
platio-
& qua-
libet

O Verè nuptiæ! in quibus sponsus obnubit se
velo specierum, & ad sponsam, id est, ad
animam venit; In his nuptiis Jesus est conviva-
tor & Neosponsus. Anima autem Sponsa est, &
ad convivium accedit Sponsoque suo pascitur.
Venerunt Nuptiæ Agni, & non solum uxor ejus,
sed & ipse Sponsus præparavit se, adduxit secum
Matrem, adduxit discipulos, venit in Cana Ga-
lilee, zelo & pietate ductus, migrat de cælo in
terram. O quis dignè confideret, nuptias istas
inter Christum & animam, in Sanctissimo Sa-
cramento

cramento institutas! verè zelus hic est, & æmulatio, quâ Christus animam zelat & æmulatur. Ut enim anima per cibum corporalem, corpus suum quod animat, nutrit, vegetat, & impinguat, ita quoque cibo spirituali, id est, seipso Christus eam nutrit, vegetat, & impinguat, facitque plenam & opulentam divitiis spiritualibus. O si & tu anima mea degustares nuptias istas! Et quantum quidem est ex parte Christi, planè nihil desideratur, dum modò tu tibi ipsi non desis. Zela itaque amorem Sponsi tui, æmulare eum, migra ab omnibus quæ terram sapiunt, migra de tepore ad fervorem, de vitis quotidianis ad jugem cordis puritatem, serviasque Christo volubiliter & promptè, idque tantidui, donec transmigrationis tempus veniat, id est, donec deposito carnis tabernaculo, intres ad cælestes illas, æternasque Sponsi tui & Agni nuptias.

2. *Erat Mater Jesu ibi.*

O Beatæ nuptiæ! in quibus Mater Jesu adest, non enim timendus est ibi vini defectus. Quid namque desit Gratiæ, ubi ipsa est Mater Misericordiæ? Non hæc est MARIÆ natura. O Anima mea Jesum quoties in nuptiis tuis habere cogitas, MARIAM invita, quæ te Filio suo reconciliet, commendet, repræsentet, ipsumque ad te Filium adducat; Nescit enim Jesus sine MARIA, nescit filius venire sine Matre, sed & nescit abesse, Matrem ubi novit adeste. Cura itaque ut dicatur de anima tua, & erat Mater Jesu ibi. O quantas opes, ô quantum habet præsidium, MARIAM qui habet! quis infernus terrenus istum, apud quem residet Maria? Age anima mea!

g. Dr. C. C.
bicki
operi asce
Tomus II.
N: V
58

mea! MARIAM tibi fac propitiam, fac familiarē, in omnem quidem vitam, sed præcipue mortis in hora.

3. *Deficiente vino dicit Mater ejus ad eum, vinum non habent.*

Agnosce quam utilis sit MARIÆ ubique præsentia, quid egissent Neonupti deficiente vino, nisi occurrisset MARIA, vel nisi adfuiisset necessitatemque prævenisset, ac rubori spon-
 forum occurrisset? Rursum vide quam sint pietatis perplena apud MARIAM viscera. Defuit vinum, nemo ab ea ut succurrat petit, ipsa ultro suggerit Filio, & ut inopiæ subveniat precatur; Usque adeo parata est MARIA egentibus succurrere, ut non sint tam faciles promptique homines postulare subsidium, quam ipsa impetrare auxilium. Elabora igitur MARIÆ te patrocinio, assiduis tuis in eam obsequiis red-
 dere commendatum, si etiam nihil cogitans ejus vis experiri intercessionem. Devotio ad B. Vir-
 ginem.

4. *Vinum non habent.*

O Quam multi sunt qui vinum non habent! aliis vinum deest gratiæ, aliis poenitentiae, aliis fervoris, aliis consolationis, aliis misericordiæ in proximos, aliis zeli Dei gloriæ, hominumque salutis, aliis aliud vinum deficit: sitique pereunt tam ipsi, quam jumenta ipsorum. O Rebecca, quis dabit potum nobis & camelis nostris, nisi tu Soror nostra MARIA Filio tuo dixeris, Vinum non habent. Ecce Fili servi tui sicut in via deserta & inaquosa sic in Sancto apparent tibi, miserere illorum. Verè ô MARIA non habet vinum anima mea, quo olim abundabat,

C 3

dabat,

dabat, fervoris & jugis, constantisque ad perfectionem conatus: plena est aceto amaritudinis fecibus peccatorum, aquâ tepiditatis, ac immortificationis: vult & non vult, quia ei vinum deest, illud quod lætificat cor & dilatat. Impetra mihi vinum istud, vinum conditum, vinum Sanctorum.

5. *Quid mihi & tibi mulier?*

HÆc utique deberet esse vox verè Spiritualium; quorum attendere est non quid caro possit, sed quid Spiritus velit, non acquiescere carni & sanguini, sed scire se expedire à carnis blanditiis. Blanditur vanitas, blanditur curiositas, blanditur sensualitas, voluptas, Propria voluntas, Superbia, blanditur vana multorumque rectefactorum conscia gloria: Responde illi; Quid mihi & tibi mulier? Non propter te capi, non propter te ~~sum~~ fiam. Ego me non arbitror comprehendisse; & licet nihil mihi conscius sim, tamen nescio utrum amore dignus sim an odio? quare mihi pro minimo est, ut ab humano iudicer die, si enim adhuc hominibus placeo, servus Christi non sum. Esto omnia, quæ facere debui, fecerim, tamen servus inutilis sum. Quid enim habeo quod non accepi? aut, quid prior dedi illi, ut retribuat mihi? Sic districto tibi, nunquam lascivire licebit.

6. *Nondum venit hora mea.*

TEmpus vestrum semper est, hora autem mea nondum venit, ait Christus iis, qui eum mundo manifestare se requirebant. Fac homo & tu similiter. Non enim hic est hora gloriæ, non est hic hora mercedis, non hora triumphi, sed

sed hora
patientia
cogitatio
hora mea
dum ven
sed labor
sto, cui
mūs relig
gere, si
duum
Cogita
sapē hon
emendat
re sermo
quandoc
satis ad
ingruet,
seguaris
cogitar
tempus
quidem
illud im
tempora
tes, tum
venit ho
licitis; e
spiciat.
carnem
tis futur
dem car
tem illar
Tibi d
tia

sed hora hic est gratiæ, meriti, hora humilitatis, patientiæ, laboris, pugnæ. Dic proinde superbæ cogitationi cupienti honorari, Nondum venit hora mea; Dic desidiæ volenti quiescere, Nondum venit hora mea, nec quies mihi aut honor, sed labor & confusio debetur. Disce hîc à Christo, cui ea verba frequenter sunt usitata, Domus religiosæ tempora ordinemque non negligere, si Religiosus es; ferè enim unus ex defectuum fontibus est, Temporum neglectus. Cogita hisce quoque Christi verbis, tepidos sæpè homines uti, qui quoties illis de morum emendatione, deque pœnitentia & novo fervore sermo vel cogitatio insinuat, respondent quandoque, Nondum venit hora mea, adhuc satis ad pœnitentiam temporis est; cum mors ingruet, agam quæ sunt agenda. Tu cave horum sequaris exempla, sed potius nunc agenda age; cogitans hanc esse horam animæ tuæ, hoc esse tempus salutis, tempus acceptabile, & breve quidem ac momentaneum. Non itaque carni illud impende, sed dic; O Caro noli præripere tempora; Animæ quidem salutem impedire potes, tum autem operari non potes. Nondum venit hora tua caro ut requiescas, & affluas deliciis; exspecta, dum anima & sibi & tibi prospiciat. Hæc enim prudentia est Sanctorum, ut carnem in præsentem premant, spe autem laxitatis futuræ lætent. E contra improbi, nunc quidem carnis desideria perficiunt, in futurum autem illam æternis suppliciis secum reservant.

7. Quodcunque dixerit vobis facite.

Tibi dictum puta, nam & minister es Sapientiæ, minister & dispensator Mysteriorum Dei.

Dei. Non habes quid dispenses? MARIE præscriptum serva; Quodcunque dixerit tibi, facito. Non succedit tibi cura animarum, nec votis laboribusque fructus respondet? vide ne sit culpa in te, vide ne Dei servitium negligas. Re vera enim indignus est quem homines audiant, qui Deum ipse non audit. O Homo, ordinem serva, tu Deo subjiciaris, tibi caro, si autem renuis tu subjici Deo, nequaquam caro subjicitur tibi, aut alius aliquis homo. Scito itaque, quia conversionem animarum, maximè & frequentissimè Convertentium impediunt peccata.

8. Impleverunt usque ad summum.

Obedientia ut sonat est implenda. Quinimò nec præmium meretur, qui non ad exitum perseverat. Ridetur enim ille, qui ædificare cepit, & consummare non potuit; potiusque Filius ille Patris impleisse voluntatem est iudicatus, qui quamvis ad initium noluit, in fine tamen ivit, præ illo qui dixit, vadam & non ivi. Ad hæc, verus Christi servus, nunquam dicit Sufficit; nunquam enim ignis satiatur lignis, nec Amor Dei, divinis obsequiis, sed ad summum usque implet hydrias, legem scilicet & Consilia: pro mensura Gratia perfectioni insistit, & constanti incumbit animo, ut nihil perfectionis, quod Divina gratia potest consequi, negligat. Et licet hydria lapideæ graves sint ad portandum; tamen eas implet. quia verus obediens & proficiens, gravitatem aut duritiam præceptorum non æstimat, quia obedire tantum & proficere amat, ibi autem non dura necessitate servitur, ubi diligitur quod jubetur.

9. Hau-

Quantum
Cognitio
ritus,
DEUM
alioquin
& perde
esse Chri
non es.
luceat,
ne sis sic
ve dum
ris.

10. O

Taest
minu
Initia m
parva,
vilis, m
sus, bon
pore sen
igitur &
adhuc.
plevisse
tem Der
luce, no
usque d
mundo
primo
ad vesp
fuerint.
ponit q
brius ta
denique

9. *Haurite nunc & ferte.*

Quando impleberis ad summum; postquam Concha fueris plena fervore & robore Spiritus, tunc hauriendum aliis præbe, tunc ad DEUM alios trahe, tum pretiosum educ de vili; alioquin quid prodest mundum lucrari Christo, & perdere animam tuam. Si mundum totum vis esse Christi, cur te excludis; an tu aliquid mundi non es. Nihil prodest lucernæ, quamvis aliis luceat, sibi autem consumatur. Proinde cave ne sis sicut æs sonans & tympanum tinniens, ne dum aliis prædicaveris, ipse reprobus efficiaris.

10. *Omnis homo primum bonum vinum ponit.*

Ta est omnino. Oportet mundum & carnem minui, Deum autem & Spiritum crescere; Initia mundi sunt magna, Dei vero initia sunt parva, at finis est contra mundi parvus & tenuis, vilis, malus; Dei finis magnus, solidus, gloriosus, bonus. Vides, quod sæcularium gloria tempore senescat, Sanctorum verò succrescat. Sic igitur & tu servatum puta bonum vinum usque adhuc. Crede, te nondum mensuram tuam implevisse, grandemque tibi viam restare ad montem Dei. Intellige, te adhuc esse in matutina luce, nondum profecisse; nondum ad perfectum usque diem crevisse, Si quid boni & jucundi in mundo vides, scito fallaciam, bonumque vinum primo sanè positum esse, ad servatum deterius ad vespeream, postquam jam convivæ inebriati fuerint. Non utitur hac fraude Deus; initio apponit quod deterius quidem esse videtur, salubrius tamen est, purgat enim, roborat postea, denique consummat. Unde hæc Sanctorum Dei

C 5

est

est methodus, lugere, dolere, pati, laborare, crescere, proficere, augeri semper, juxta illud: Qui justus est justificetur adhuc, qui Sanctus est sanctificetur adhuc.

DOMINICA III.

Post Epiphaniam.

1. *Ego veniam & curabo eum.* Matth. 8.

O Voces plenas magnificentiae & munificentiae! In propria persona Deus & Dominus Iesus promittit se ad me venturum. Ego; ait, veniam, non Angelum mittam, non per aliquem Sanctorum rem expediam, sed, Ego veniam. O Domine nonne millia millium assistunt tibi, & decies centena millia ministrant tibi! mitte horum aliquem & satis erit. Sed neque horum aliquo opus; dic verbo, mitte Verbum tuum; Non ita, inquit, fiet, Ego veniam. Sed quis sum ego Domine ut venias ad me? Ecce homo peccator sum veniam & curabo te. Facessite itaque ego Curatores & curationes aliarum, Dominus sollicitus est mei, & quid deerit mihi? Obstupesce anima mea ad verba ista, Ego veniam & curabo te. Quis loquitur, aut quid loquitur, aut quem curare, aut cuius habere vult curam, Deus est. Iesus te curare vult. Morbida es? curabit; con fracta? curabit; jaces? faciet ut stes; polluta? curabit ut munderis, paupercula? curabit ut diteris: omnia quibus egres, tibi curabit, dicit enim: Ego veniam & curabo. Quid retribuies ei? non est aliud, quam illud, Domine non sum dignus. Indue affectum Centurionis, & Christo

g. Dr. L. L. Z.
bicki
oper. asce.
Tomus II.
N: V
58

Christo
donum
fac An
sum dig
ctu tuo

D Ife
o
petit le
Soli CH
di, hic
luntate
te, ac
virtute
cas pre
nifica
Gaude
gari:
gnante
tur.

3. D
E Co
n
tum e
vult ob
deside
bo. C
que p
bida in
Respo
eam.
stulat
cabat
multo

Christo illum da. Sat ei erit, mirabitur insuper donum, & dicet; Non inveni tantam fidem. Sic fac Anima, Sic age; dic, Domine, Domine non sum digna; Hem quo sim digna quæ in conspectu tuo sum nihil?

2. *Domine si vis potes me mundare.*

Disce ab hoc leproso orandi modum, si vis orationis consequi effectum; magnificè petit leprosus, magnificè mundat Christus. Ille Soli Christi voluntati potentiam tribuit mundandi, hic sola quodcunque vult potest & facit voluntate, Ille magnificè sentit de Christi voluntate, ac proinde mox magnifica à Christo, sanatur virtute. O si sciremus aut vellemus tam magnificas preces fundere ad Deum! quid non à magnifica ejus bonitate & voluntate obtineremus? Gaudet enim magnificus Deus, magnificè rogari: magnificè verò rogatur, quando resignanter in ejus Sanctissimam voluntatem oratur.

3. *Domine puer meus jacet paralyticus in domo.*

Ecce aliud orationis fideique exemplum, nescio an non priore magnificentius. Tantum exponit, nec amplius addit, tamen quod vult obtinet. Deus enim qui cor videt, & radices desideriorum exaudit, ait; Ego veniam & sanabo. O mi Jesu, Ecce puer meus unicus, mihi que pretiosus, Anima videlicet mea jacet moribunda in hac corporis domo, & male torquetur, Responde etiam mihi. Ego veniam & sanabo eam. Plus equidem centurio impetrat quàm postulat; indignum se Christi ingressu ad se judicabat, nec tantam Christi dignationem sperabat multò minùs petebat; sanitatem quoque servo suo

suū non poscebat, sed re tantū expositā, totū voluntati ejus relinquebat, & tamen omnia ad amissim impetrabat. O verè mirus, verè magnus, verè rarus, vereque efficax orandi modus! penetra illum cor, & medullitus edisce. Hoc enim verè est jactare cogitatum suum in Dominum, & ipse faciet. Quid faciet, imò quid non faciet?

4. *Ego veniam & sanabo.*

O Pietas, ô mansuetudo! audit infirmitatem, promittit sanitatem. Utinam gustare possēmus ô JESU suavitatem mansuetudinis tuæ! Verè mirabilis es Domine & facies tua plena est gratiarum. Applica aures animæ meæ ad audiendas has voces Christi, Ego veniam &c. Applica oculos ad videndam suavitatem hilaritatemque dicentis; Applica gustum ad istorum verborum mel degustandum; Applica mentem ad interiores affectus Christi dicentis penetrandos, edisceque modum cum proximis tuis suaviter procedendi.

5. *Ego veniam & sanabo.*

E Rubescat Operariorum, & omnium eorum, quibus ex instituto aliorum curare salutem incumbit pigritia. Vocaris ad consolandum mæstum, nunquid dicis Ego veniam? Vocaris ad faciendam concionem, nunquid dicis Ego veniam? Nonne potius difficultates præendis, morosum te geris, adfers excusationes, prætexis fatigationes, ad alios remittis, & similia? Hoc videlicet est cum Christo dicere, Ego veniam, hoc Christum est imitari, ejusque zelum & suavissimos mores exprimere! At verò si ad convivia, tractationes munera, vel recreationes in-

vita-

vitam
est, pri
mus.
sapis ea
non ea
Christi
vandos
nomi
re autē

O
t
rō judi
bis gut
altum
tes, gr
illa esse
etiam
nobis,
ad eun
reat m
morte
tum.
chrus
tō ma
sed so
mē, f

A
O! si
se ma
Nunc
dere

vitamur, sanè tum zelus, tum facilitas prompta est, primi tum ire contendimus, aliisvè invidemus. O cæcitas, ô caro, ô sensualitas, quæ non sapis ea quæ Dei sunt, sed quæris quæ tua sunt, non ea quæ Christi: Utinam vel unico hoc Christi exemplo, veram discamus ad alios iuvandos accurrendi promptitudinem. Ne fortè nomihè quidem & instituto Christum jactemus, re autem & facto longè ab eo absumus.

6. Domine non sum dignus.

O Mira humilitas! ô solidæ exemplum virtutis, promittit se Jesus venturum, ille verò judicat se indignum. At nos si quæ fortè nobis gutta Solatii venit de cœlo, continuò ad cor altum ascendimus, de Sanctitate nobis blandientes, gratiaque ipsa extollimur; quasi præmium illa esset aut debitum, & non gratis data. Hinc etiam fit, ut sæpè fervor ille divinus recedat à nobis, quem indignè tractavimus, indignèque ad eum accessimus: inrò, peccatum, ut appareat magis peccatum, per bonum operatur nobis mortem, ut fiat, supra modum peccans peccatum. At in hoc Centurione vide certamen pulchrum, & discè implere illud Sapientis. Quantum major es, humilia te in omnibus; rara enim sed solida est virtus, Humilitas honorata, maxime, si à Deo honoretur.

7. Nam & ego homo sum.

Agnosce unde tanta in Centurione, sui humiliatio? Nam & ego, inquit, homo sum. O! si scirent gentes, quia homines sunt, utique se magis sub potentis Dei manu humiliarent. Nunc autem dicitur illis, Si ignoras te, egredere & abi post tabernacula pastorum, pascere hædos

hædos tuos, vis humilis esse? vis hoc maledictum effugere? dic tibi metipsum, Ecquid fecisti homo quod non possit facere alter homo? Nosce te ipsum.

8. *Habens sub me milites.*

COgita, utrum & tu dicere possis, Habeo sub me milites, vel potius dicere debeas, Habeo contra me milites. Exemplo illius qui dixit; Oculus meus deprædatus est animam meam? Etenim, quid sunt aliud immortificatæ passionēs tuæ sensusque externi, nisi quædam militum cohortes, quæ militant adversus animam? Si itaque sub te est appetitus tuus, & tu dominaris illi, habes sub te milites; sin verò ratio servit concupiscentiæ, contra te est miles tuus, inque ipsis castris furit, seditio, quâ nisi sedatâ, victoriam nullam spectare potes. Mortificatio passionum.

9. *Non inveni tantam fidem in Israel.*

AN hoc novum est bone JESU, ut Sæculares ferventius tibi serviant, quam plerique nostrum qui veste tenus Religiosam profiteamur vitam? Heu mihi! quotiès ego abundans & affluens bonis Spiritualibus fame pereor! cum interea mercenarii in domo Patris mei satientur panibus, & Publicani ac meretrices, accumbant in regno cælorum, filii autem regni ejciantur foras!

10. *Dico autem vobis quod multi.*

Quam multi me posteriores, tempore, atque te, scientiâ rerumque experienciâ, priores tamen fervore, recumbunt jam in pace animæ, in cordis puritate, in perfectione charitatis, in Sponsi amplexu, in Dei unione! Ego autem in

tenebris

tenebris
tor, & t
tem sim
superb
horâ ve
te, mer
excess
quanta
primi;
noviss

I. Q
S Inul
bea
sicuti
itaque
arguit
crebri
nam,
rent ve
sunt gr
modica
Ecce e
ipse fa
tamen
nit, in
inque
At stul
te? pu
esse?
& te d

tenebris erro, impingo, palpo, passionibus agitor, & tamen in luce me esse glorior, Sanctitatem simulo, solâ annorum pluralitate & pigritiâ superbiens; nec adverto, eos qui novissimâ horâ venerunt, pares mihi jam factos esse virtute, mercede: quia me fervore sui abnegandi, excefferunt. O quanta mihi nunc confusio, & quanta in iudicio erit, quando novissimi fient primi; & Primi, incipient cum rubore tenere novissimum locum.

DOMINICA IV.

Post Epiphaniam.

I. *Quid timidi estis modicæ fidei.* Matth. 8.

Si nulla natio tam grandis est, quæ Deos habeat sibi tam propitios tamque propinquos, sicuti Dominus Deus tuus tibi Anima mea, quid itaque timida es? Nonne timor iste modicam arguit fidem? At, inquit, insurgunt tentationes, crebri lapsus, etiamnum novam minantur ruinam, resurgendique faciunt difficultatem, terrent vestigia aliorum, qui è Sanctiori prolapsi sunt gradu; Audi dicentem; Quid timidi estis modicæ fidei? Habe itaque fidem cor meum. Ecce enim in navicula tua Jesus; spera in eo, & ipse faciet. Quamvis quidem dormire videtur, tamen ipsi est cura de te. Nam ad quid aliud venit, inque tuam naviculam ascendit? Verum, inquires, venit non ut me curet, sed ut quiescat. At stulte, quomodo quiescet ipse si non curabit te? putas te naufragante, & ipsi surgendum non esse? Si apud te vult quiescere & dormire utique & te debet salvare. Molestum itaque esse Christo,

sto,

sto, cognosce, si quis in ejus præsentia timeat naufragium, aut periculum, licet ipse dormire videatur, cor ejus vigilat & excubat pro navicula; ne igitur timeas, aut si fortè sine timore esse non potes, Ecce nunc est, ecce vigilat in Sacramento ad preces tuas, pericula illi exponit tua, & ipse imperabit ut fiat quies: Et dices tunc, Quis est hic, quia venti obediunt ei? O verè quis est hic? qui ex me tam arido tam v egetum, ex me tam frigido tam ferventem, ex me tam debili tam fortem, ex me inconstanti, tam serium, accuratumque facit? ex me tam turbato passionatoque ut mare, tam quietum, & mortificatum, ex me tam levi, & volatico ut ventus, facit tam solidum & constantem ut petra. Nonne is ipse est cui venti & mare obediunt. Huic fide o navis mea, huic adhære, ad hunc portum anhela; & quoties communicas in eo con- quiesce.

2. *Secuti sunt eum discipuli.*

Con solatio magna infirmis Spiritu, quia Iesus non solum in terra, solide perfectorum, sed in navicula interdum ex imbecillitate fluctuantium, dormit & quiescit. Non est enim difficile Domino ditare pauperem, cui non abominabile est, eundem de stercore erigere & collocare cum Principibus populi sui; quoniam pusillum & magnum fecit ipse. Est autem & exemplum omnibus Christi affeclis, quod eum secuti sint Apostoli, non solum per terras securitatis, sed etiam ascendentem in mare gravium turbationum & afflictionum. Hinc enim omnes discere debemus, Christo non solum in prosperis esse adherendum; sed etiam in adversis; non solum in

in pacatis, sed etiam in rebus periculosis, nec solum Deo fidere in rebus certis, sed etiam spem contra spem habere.

3. *Et ecce motus magnus.*

Mare est mundus, seu mundanorum corda: Quam facile illud, tam facile ista turbantur. Mare est ventorum ludibrium, nutrix monstrorum, omnes in se fluvios excipit, nec tamen accrescit, & quamvis dulces in illud influunt aquae, ipsum tamen amarum est & salsum. Omnia haec in mundano accidunt corde; nec tantum mare agitur procellis, quantum passionibus & affectibus animus cruciatur, & divexatur. Plenum quoque est cor mundanum monstris scelerum, struthiones ibi habitant, & omnia immunda; terrenis bonis semper inhiat, quibus tamen satiari non potest: fluvii sunt refluentes; quia bona mundi manere & stare nefciunt, ab uno fluunt ad alium. Ubi magni redditus, magnae etiam expensae. Qui à multis timetur multos timet; quem alii honorant, & ipse alios colere cogitur. Omnia dulcia vertit in salsa: quia dona Dei, aeternaeque salutis auxilia, vertit in pestem sibi aeternam &c. Tu itaque si haec maris signa in te advertis, mundanum te cor habere scito. Et quid prodest tibi, de mundo exisse, & cor mundi retinuisse? Professio tua est, omnibus caducis superiorem esse, solis aeternis duci rationibus & moveri. Jam singula occupationum tuarum puncta percurrere, quibusque rationibus ductus, ea obire soleas, vide, & an id terrenum, vatum, fluxum, sensuale, proprium, an verò Divinum, aeternum, solidum sit, adnota:

V. P. Druz. Op. X.

D

4. Ipse

4. Ipse verò dormiebat.

AGnosce quid factus sit propter te Deus tuus, quo propter te devenerit ille, de quo dictum est; ecce non dormitabit neque dormiet qui custodit Israël; en jam in tanto discipulorum suorum totiusque naviculæ periculo obdormivit. Non sanè ob torporem aut somnolentiam, sed tum ob nocturnam in orando vigiliam, tum ob diurnam in prædicando ambulandoque defatigationem. En tanti Christo constitit, perditam ovem quærere. Hem! quantum verò tibi pro propria salute, vel Dei gloria est laborandum, si Deum pro aliena & tua sic laborare vides salute? Ecquis jam Domino Jesu nolit servire ad defatigationem, quem usque ad tantam videt laborare lassitudinem?

5. Ipse verò dormiebat.

SEcurus scilicet omnis periculi, qui expers erat omnis piaculi. O si peccatam ex corde expellere possemus, nihil esset discriminis quod metueremus. Justum enim si intus bene est, omne quod exterius strepit & furit non terret, quia ei non nocet. O si ad eam animi quietem liceat pervenire! ô si ad eam in divina providentia resignationem & acquiescentiam fas sit ascendere: ut in omni videlicet adversitate & discrimine, in omnium oppugnatione & resistentia, Animus quiescat, & quasi dormiat, securus Dei, securus sui. Unica in his via est efficax, Divinae providentiæ experimentalis cognitio ac penetratio: qui enim Deum sibi in omnibus providere certus est, nullum malum timere potest, atqui Christum dormire putat, & nonnisi suscitatum & vigilantem auxilium dare posse putat, nunquam

g. Dr. L. L.
Bicki
oper. asce.
Tomus III
N. V
58

quam à turbis libererit. Conquiesce anima mea
in providentia Dei, & non confunderis in æ-
ternum.

6. *Ipse verò dormiebat.*

Causa turbati maris somnus Christi est. Inde
in mari tempestas, quia Christus in mari
dormit; & inde quoque in homine exsurgit
tempestas, quia Christus in corde ejus obdormi-
vit. Quia dormitavit anima tua præ tædio & te-
piditate, ideò res tam vilis, tam levis, verbum
unum, te turbavit. Si amor JESU in te vigilaret,
hoc est si ferveret, ista te non turbarent, nec al-
terarent; vis esse sine turbatione, mane in fer-
vore. Item quando mare turbatur Christus tunc
dormit, id est, quando cor circa externa vagatur,
Christus in eo obdormit, & tale cor negligit.
Vere igitur dici potest, & quia Christus dormit,
mare turbatur; & quia mare turbatur, Chri-
stus dormit. Interdum etiam quando ama-
tores suos Christus vult probare, vel eos
quid in se sint ac possint, docere, obdor-
misceat aliquantulum, sive deferat eos; ut sic
postquam se agnoverint turbatos, intelligant, à
quo id quod ante quieti fuerint, habebant; se-
cundum illud Davidis: Ego dixi in abundantia
mea, non movebor in æternum; avertisti faciem
tuam, & factus sum conturbatus. Quando igi-
tur bene est animæ tuæ, scito JESUM vigilare:
quando verò non nihil turbatur, JESUS obdor-
mivit & suscitari desiderat. Dormiente JESU
vigilat mare, quia devicto Spiritu insolescit caro.
Dormiente JESU turbatur quoque mare, timet &
tremat, quid putas faciet eo vigilante? Quiescet
D 2 sine

sine dubio, obediet, & si opus fuerit, solidum pedibus ejus substernet.

7. Et accesserunt ad eum.

AN recesserant quia accedunt? recesserant diffidentiâ, accedunt fide, recesserant desperatione, accedunt invocatione, recesserant securitate, accedunt in periculo, nempe cum occidebat eos, revertebantur ad eum. Vide quantum tribulationis fructus. Ipse accedit ad Jesum, suscitavit Jesum, impetrat salutem. Quam verum dictum est, Pædagogus Sanctorum est Tribulatio: At pueri qui discoli sunt, sub hoc Pædagogo esse, molestè ferunt.

8. Accesserunt & suscitaverunt.

Miro modo fides infidelitati plerumque permixta est. In periculo ad Jesum fugiunt, Salva nos, clamant, hæc fides est: A somno eum suscitant, tanquam evigilandum ei sit, si salvare velit, hæc est infidelitas. Placuit ergo Christo petitio, ac proinde illam implevit, non placuit suscitatio, ideò timoris illam arguit: si enim credunt quid excitant? quod si excitare opus est, sanè plena fides non est, modica est. Verè pravum est cor hominis & inscrutabile, quis cognoscet illud? Nonne justè dices anima mea; Verebar omnia opera mea, quoniam & si mihi nihil conscius sum, tamen utrum odio an amore dignus sim, nescio. Deus autem judicat me, non parcat delinquenti. Beatus qui semper pavitus est, & justorum est timere peccatum, ubi etiam non est. Timor Salutaris.

9. Domine salva nos perimus.

Imitare discipulos Christi in hoc, quia in periculo salutem à Christo petunt; in hoc vero

solidum non imitare, quia tum primum cum pereunt,
 eum querunt. Nam etsi nec tunc desperandum
 est, poenitentia tamen sera, raro vera; Paucos
 recesserant invenes latrones, qui in morte ad Christi cogni-
 tionem venerint, paucos reperies Simones, qui
 cesserant de villis de villa amoris mundi egressi, crucem
 pe cum oporteret portare post Jesum. Paucos quoque Religio-
 sos invenies, qui ætate exactâ fervorem amplexi,
 ad Jesum ad perfectionem pertigerint. Quam est stul-
 tum dicere, tunc istud pondus tam vastum fe-
 ram, cum viribus destituar; nunc quando robu-
 rus sum, non feram. Quam esset stulta Volu-
 ntas quæ diceret, postquam mihi exciderint pen-
 nae, tunc volabo; integris alis volare nolo. Sic
 facit, quisquis sibi post certos annos, fervorem
 in orando, in servandis regulis, in carne mortifi-
 canda promittit. Fac nunc si sapias, quod post
 facturum te dicis. Nam quis tibi pollicitus est
 vitam, quis spondit sanitatem, quis bonam
 promissit voluntatem? Deinde nonne in desue-
 tis major erit dolor, in radicatis major labor?
 Nescis, plures inveniri, qui innocentiam ser-
 vant, quam qui verè poenitentiam agant? nescis
 plures esse qui nunquam intepuerant, quam
 qui a tempore ad fervorem redierunt? Nescis ra-
 tiorem Phœnice esse, eum, qui ab eo gradu per-
 fectionis, quem semel in initio Religionis asse-
 cutus est, ad ulteriorem ascenderit? Ardua adeò
 res est ascendere! quid igitur dicis, postea fiam
 melior? dic potius nunc fiam melior. O quot
 bonæ voluntates, & Sancta proposita ardent in
 inferno. Corvorum hæc vox est, Cras, Cras,
 nigredinem deponam, aut assumam albedinem,
 quod tamen nunquam præstant.

10. *Venti & mare obediunt ei.*

Pro pudor! agnoscunt venti & mare Christum imperantem, & obediunt ei! Ego autem rationalis creatura, non tantum imperantem non audio, sed nec petentem exaudire nec praeuntem sequor. An non merito, Erubescite Sidon, dicit mihi mare, quoniam id quidem imperium cognovit, ego verò & minas, & benedicia, & exempla, & præmia negligo, eique obedire recuso. Hem tandem nonne aliquando subdita eris Deo Anima mea? cui servire, regnare est?

DOMINICA V.

Post Epiphaniam.

1. *Domine nonne bonum semen seminasti?*

Matth. 13.

Cogor mi Jesu loqui & fateri contra me amantissimas, & utinam ad salutem, & non ad insipientiam mihi; En toties tam bonum Sacratissimi Corporis Sanguinisque tui semen seminasti in corde meo, & nihil pratermisisti, quod facere poteras, ut fructus tibi facerem perfectionis, fervoris, constantiae, patientiae, humilitatis, & nihilominus ager iste infelix habet zizania, parturit lolium, profert spinas, opertus est urticis, nec accusandus mihi alius est quispiam præter me ipsum; ego enim inimicus ille homo sum, non qui hoc feci, feci autem solum occasione somni, sed ipso somno. Quid est enim tepor iste meus tam grandis, tamque inveteratus, aliud? nisi somnus, quo Anima mea velut lethargo depressa supina stertit? Quid faciam

g. Dr. 22
Bicki
oper: ascei
Tomus III
N: V
58

nam mihi ipsi mi JESU tam male laboribus tuis
respondenti? nihil quidem mihi restat aliud,
quam confundi ante te, & confiteri adversum
me injustitiam meam. Tu autem remitte ini-
quitate peccati mei, & etiam hac vice, semina
semen tuum in corde meo; si fortè ego, auxi-
liante te, abjiciam omnem immunditiam &
abundantiam malitiæ, suscipiens verè in man-
suetudine hoc tuum insitum verbum, quod
potest salvare animas nostras, faciam dignos
fructus, omneque zizaniorum genus, procul à
me exterminem. Tu verò anima mea præpara
te ad excipiendum digne, hoc admirabile se-
men, verbumque insitum, & postquam illud
susceperis, non amplius des oculis tuis somnum,
& palpebris tuis dormitationem; ne fortè ite-
rum veniat inimicus homo, & superseminet
zizania, & fiant novissima pejora prioribus.
Quoniam vix terræ, ex hoc semine fructum non
ferenti, vel lolium ei admiscenti &c.

2. *Simile est regnum calorum.*

Homo qui seminat bonum semen in agro
suo, Deus est; semen, ejus est voluntas,
mandata, consilia; Seminatio, est inspiratio,
ager, cor humanum. Dormiunt homines, quan-
do neglectis Dei inspirationibus, sua desideria
sequuntur, cessantque ab operibus bonis, à le-
ctione Spirituali, à fervore & frequentia ora-
tionis, à discussione conscientie, à colloquiis
bonorum. Inimicus homo, diabolus est; di-
ctus homo, quia in suis tentationibus, humani-
tatem præfert, ab humanis incipit tentationi-
bus, induit speciem humanam, & blandè vo-
luptates carnis ingerens superseminat zizania, ita

ut ii, qui Spiritu olim coeperunt, carne tandem consumment, quærantque honores, præmientias, commoditates in omnibus, in cibo, veste, lecto, domo, recreatione &c. ostentationes & similia. Hæc enim omnia diabolus, triticorum & ordinariarum actionum superjacet, ut non pure ad Dei honorem, profectum proprium, sed perfunctoriè, vel mercedis terrenæ ac caducæ causâ fiant. Quod bone Deus! quam frequens est? Cum tamen de hoc Veritas conqueratur, dicens; Amen dico vobis, perceperunt mercedem suam, dignam laboribus & ad inventionibus suis; vani videlicet vanam, & nullius frugis. Agnosce tandem Anima mea, quam sit miserum, iis laboribus quibus æterna poteras mercari præmia, vanissimas lucrari commoditates ac reputationes; & non desidera, ut opera tua in hac tibi vitâ compensentur.

3. *Simile est regnum calorum homini.*

In hoc Evangelio explicatur initium, progressus, & finis tam bonorum quam malorum. Bonos Deus seminat, en initium; boni crescunt, en progressus; boni colliguntur in horreum, en finis. Superseminantur & mali ab inimico homine, & hoc est initium eorum; Sinuntur crescere usque ad messem, en profectus; & mittuntur in ignem, hic finis. Attende quorum sis ex classe; num inter triticum, num zizania? Si exerceas a malis, triticum es, si tu exerces bonos, Zizania es? Considera linguam tuam & indicabit tibi.

4. *Simile est regnum calorum homini.*

Considera proprietates hujus boni seminantis. Prima est, quia seminat bonum semen, quod

G. Dr. L. L. Z.
Bicki
oper: ascei
Tomus III
N. V
88

quodenim Deus facit, bonum est. 2da. Quia seminat in proprio suo agro non alieno; suo, ob creationem; suo, ob redemptionem; suo, ob naturale, quod in quemlibet habet hominem dominium; ita ut non sit qui possit resistere voluntati ejus; Suo, ob voluntariam hominis subjectionem, Deo in baptismo, inque professione factam. 3tia, Quia patienter tolerat superseminationem zizaniorum & ipsa zizania. 4ta, Quia ita favet bono semini, ut propter ejus securitatem parcat & zizaniis, usque ad messem. Ubi ejusdem apparet prudentia, nam initia zizaniorum & tritici ferme æqualia sunt, cum & reprobi incipiant bene sicut & prædestinati aliquando male. Et quandoque utrique incipiunt perguntque bene, & utrique incipiunt perguntque male: unde non facile est reprobum dignoscere ab approbato, donec advenerit messis, hoc est hora mortis. 5ta, Quia tritico maturitatem consecuto, separat illud à zizaniis, & in horreum suum reponit, zizania verò in ignem amandat, juxta illud Apostoli; Quos prædestinavit, vocavit, quos vocavit, elegit, quos elegit, sanctificavit, quos sanctificavit, hos & glorificavit, ô me Beatum si cum illo inveniatur tritico! vix autem mihi si de zizaniis fuero.

5. Cum autem dormirent homines.

Infelix dormitio quæ dat locum zizaniorum semini. Et quamvis sanè pessimè mortalibus isthæccedat somnolentia, nullum tamen vulgarius inter homines vitium hoc ipso est. Ubi enim non plena omnia socordiae & acediae, circa divina obsequia? Vide quanti viri, quanta passi sint in somnis. Non dormiens nudatus, de-

D 5

rifus-

risusque est à Filio ; Dormiens Samson proditus est à Dalila. Dormiens Sifara, occisus est à Jahel. Dormiens Holofernes, Judith manu occubuit. Dormiens Miphiboseth, à latrunculis in meridie necatus, dormiente ostiariâ. Dormiens David periisset, nisi à Michol, ad fugam excitatus fuisset. Dormiens Saul pene periit. Dormientium discipulorum Christi oculi erant somno gravati in horto, unde & Sathan expetiit, cribrare eos. Anima mea excute veterum, audi Apostolum, surge qui dormis, hora est, jam nos de somno surgere periculosa nimis res est dormitio, si his & tantis tam male celsit, quid de me fiet! verè hora est mi Jesu, & quæ? aut quota est? decimus annus est, & ego dormio adhuc. Tu clamas & ais: Simon dormis? quid dormitis? Vigilate & orate. Ecce Sponsus venit exite obviam ei. At ego fatuis similis Virginibus, postquam oleum quærendum fuerat, & ornandæ lampades, dormivi; jam cum excipiendus sit Sponsus, Oleum quæro; Horâ Surgendi, me trico & frico, & moram facio, similis illi pigro dicenti. Sine paululùm, exspecta modò, ecce modùm, sed modò non habet modum. Excita me Domine; Intona super me voce grandi & forti, ut evigilem & custodiam vestimenta mea.

6. Venit inimicus homo.

Considera inimici hujus proprietates. Prima est, Quia est homo. Dicitur videlicet homo, non propter humanam naturam, sed quia, vel hominis inimicus est, vel, quia humanis sese moribus, & humoribus, dum tentat, accommodat; vel quia homines tentat per homines.

2da

g. Dr. 22
bicki
opere abcei
Tomus III
N. V
58

ada, C
cat, H
spirat
cem.
altutus
malè a
ejus, q
id est,
peccat
rum.
Maxim
ritate &
nes vi
tres; S
sine;
nat ziz
omnib
si non
redder

Vox
m
aternæ
tempu
quamv
profite
toties
ado C
zelum
runt fer
pulos in
minasti
credidi
betziza

ada, Quia inimicus est, vel, ut Christus eum vocat, Homicida ab initio: nihil enim querit vel spirat aliud, quam damna, ruinas, cædes, & necem. Estque inimicus crudelis, assiduus, fortis, astutus. 3tia, Quia nocte operatur. Qui enim male agit, odit lucem, ut non videantur opera ejus, quoniam mala sunt. Nocte igitur operatur, id est, cum furo, dolo, & ignorantia. Imò ipsum peccatum nox est, & ipse Princeps est tenebrarum. 4ta, Quia cum dormirent homines venit. Maxime enim diabolus decipit homines in securitate & negligentia; hæ duæ ejus sunt ad homines viæ. Quare scite Apostolus monet; Fratres; Sobrii estote & vigilate. Et Christus sapissime; vigilate & orate. 5ta, Quia superseminat zizania. Quid enim à malo, nisi malum? omnibus igitur modis conatur humanam salutem si non tollere, saltem impedire & difficilem reddere.

7. Nonne bonum semen seminasti.

Vox hæc. Primò, Apostolorum est ad Deum, mirantium, cur inter fideles tanta sit salutis aternæ negligentia, tantus pœnarum inferni contemptus, Dei & districti ejus judicii oblivio? quamvis Christianos se se, & Christi discipulos profiteantur; ejusque doctrinam quasi semen toties excipiant in agro cordium suorum. Est 2do Concionatorum, Patrum Spiritualium, & zelum Dei habentium, qui euntes & flentes mittunt semina sua, nec tamen inde reportant manipulos in horreum Dei; Nonne bonum semen seminasti per ministerium nostrum? & quis verò credidit auditui nostro? Ecce hominum ager habet zizania. Væ mihi! si hæc querela eorum, qui meum

meum

meum profectum curant, justè de me fieri poterit; Est 3tò Vox diaboli Deo, Angelis ejus, ac Operariis Dei insultantis, quòd tam parùm circa hominum salutem proficiant, ipse verò malignus Spiritus, tam multum: quòd filii hujus sæculi, prudentiores sint in generatione sua filiis lucis. Est 4tò vox hominis sibi improbrantis, piè indignantis, suamque infirmitatem & inconstantiam Deo confitentis. O Domine, quoties seminasti semen bonum in corde meo, quoties & ego bona propono in oratione, lectione, tum patientiam, tum observationem instituti &c. Et unde tamen anima mea habet zizania? dedi locum per negligentiam meam diabolo, quâ usus est ille, ac infauſta ea superfeminavit zizania.

8. Unde habet zizania.

UTilis quæstio, necessaria valde cognitio, Unde ô Religiose homo habet ager cordis tui zizania? Nonne bonum semen seminasti? Nonne eo proposito hoc vitæ genus es amplexus, ut & Sanctus fieres, & Deo per omnia placeres? Nonne ideò in tirocinio per vota Deo te obligasti, ut in solidarum perfectarumque virtutum studium incumberes? Nonne hoc semen quotidie in terram cordis tui immittis, tum meditaris, oras, legis, colloqueris, Sacramenta suscipis, cohortationes audis, exempla vides? Unde igitur habet tot & tanta tamque adulta vitiorum, immortificationum, murmurationum, dijudicationum, discordiarum; aliorumque linguæ, gulæ, superbiæ, iræ &c. malorum zizania? nempe dormiunt homines, atque à primis illis fervoribus recesserunt, & ideò inimicus homo mala hæc inſevit. Quis autem hic inimicus? Amor proprius, privata

volun-

G. DR. L. L. Z.
bicki
oper. ascei
Tomus III
N. V
58

voluntas, iudicium proprium, familiaritas prava, occasionum nulla devitatio, respectus humani, diffidentia, & malæ de superioribus opiniones, Evagatio mentis, incuria sensuum, Libertas linguæ, cordis non sollicita custodia, perfunctoria conscientiæ discussio, Lectio & Oratio tepida, non præparata, non ædificativi sermones mutui, hæc innumera vitia, homines sunt inimici, hæc sunt zizania: hæc si abessent, nec zizaniis, nec diabolo locus esset, non esset, unde quis dicere posset; ô Divina, ô sancta Religio! unde habet ager tuus zizania? nonne optimos quosque, tuoque instituto accommodatos, & seligis & formas homines? nonne tantis tamque præsentibus auxiliis & commoditatibus ad bonum abundas? unde igitur ego tam distortus, discolus, difformis? dormiunt homines, qui sese ad interiora reducant, qui propositis auxiliis exactè utantur; Rara devotio est, momentanea compunctio, nulla constantia, & quid prodest decem millia habere Padagogorum, si quis sibi ipse nequam est.

9. Unde habet zizania?

Illi qui salutem aliorum curant, bonamque se- mentem docendo, confessiones audiendo, concionando, scribendo, consulendo, ferunt, nec tamen scandala in regno Dei minui vident, sed potius quotidie scandala crescere intuentur, merito querere debent, Unde habet zizania? Timere videlicet debent, suanè culpâ accidat, quòd tantorum laborum, tam exiguus respondeat fructus? Qui enim sibi nequam cui bonus? vis esse devotos alios, qui ipse tepidus es? vis multos per te à Deo juvari, & ipsum Dei instrumentum esse negligis? recusas à Deo tractari prout ipsi placet,

placet, cum tamen hoc alios doceas. Fac quod prædicas verbo, & effice exemplo; atque tunc necesse tibi non erit quarere. Unde ager ille, quem colis, habet zizania?

10. *Visimus & colligimus.*

Verè zelosi, Deique gloriam amantis est. Primò, Seminare semen in agro Dei. 2do, In- vigilare quomodo crescat. 3tio, Observare zizania etiam in herba. 4to, Ascendere ad Deum in oratione, eique nascentia mala demonstrare ac auxilium petere. 5to, Succinctum & ad nu- tum Dei paratum esse si fortè jubeatur colligere zizania. Beati servi isti qui ita vigilant pro agro Domini sui! Væ autem mihi infelici, qui non tan- tùm non dico, Vis? eo, colligo; sed postquam dicitur mihi, Volo ut eas, colligas; pigritor, re- nuò, moras necto; excusationes obtendo.

DOMINICA VI.

Post Epiphaniam.

1. *Granum Sinapis accipiens homo, seminavit in agro suo. Matth. 13.*

Si aspicias, si tenes, si gustas granum Sinapis, informe, parvum, subamarum est: Si tamen sumas, si manduces, magnæ virtutis, miræ effi- cacitatis, multiplicis & saluberrimi effectus est. Aspice Sacram hostiam, tange gustu; panis est & visu, & tactu, & gustu simplex. Aspice fide eandem, fume devotione, manduca charitate, nihil eâ beatius, nihil ditius, nihil in omni bono abundantius. Aperi oculos fidei, quid sub hac tantilla quantitate non videbis? Hominem Deum

Deum, Corpus, animam, Sanguinem, virtutes, merita, Sapientiam, Potentiam, Bonitatem, Pulchritudinem, Charitatem, Humanitatem, Mansuetudinem, Patientiam, Obedientiam, Paupertatem. Quid vis amplius? ô Divinum Sinapi quam mirabile es! quis mihi te det gustare, sumere, tractare, prout oportet! seminareque in agro mei cordis prout decet! sit mihi amaritudo, sint lacrymæ, sit exinanitio, dummodo te palcar cibo animarum.

2. *Simile est regnum celorum fermento.*

Fermentum Christus est, latens sub specie panis. Hoc anima pia accipiens, abscondit in fatis farinæ tribus; in anima scilicet, Corpore & Spiritu. Verbo, Opere & Cogitatione; Vel, in triplici Religiosorum voto. Vel, in tribus mensuris, quas quodvis opus bonum habere debet, nempe, in intentionis puritate, in charitatis fervore, seu devotione, in perseverantia usque in finem. Etenim æquum omnino est, hominem frequenter Sanctissimo Sacramento communicantem, ita hoc cæleste fermentum in prædicta lata abscondere, donec tota fermententur, hoc est, donec totus homo Divinus fiat. Non siquidem majoris est efficaciam, farinarum fermentum, quam hoc animarum. Et sanè, valde malis corpus illud abundare oportet humoribus; quod licet cibo saluberrimo & temperatissimo pastum, moribundas tamen generat qualitates. Da mihi mi JESU, sic te sumere, ut totus fermenter, totus tibi similis fiam, totus in te transmuter, totus tuum gustum saporemque habeam, Tu totus in me emineas, & ego totus sim tuus.

3. *Simile*

3. *Simile est regnum calorum grano Sinapis.*

Sinapis granum specie parvum est & vile, virtute magnum; typus est Christi: qui ita parvus factus est, ut minoratus sit ab Angelis; ita vilis ut non esset ei aspectus, ita virorum novissimus, ut opprobrium esset hominum, vermis, pede cujuslibet proterendus; Magnus tamen quia exaltatus à terra, omnia trahebat ad se, exibatque virtus de ipso, & sanabat omnes. Nemo est Christianorum, qui nolit esse magnus ut Christus virtute, sed & ferè nemo est, qui ei par esse velit, in vilitate, quasi non ideo Christus esset exaltatus, quia seipsum humiliavit! Stultum igitur est gloriam Christi appetere, & viam ejus viam refugere ac negligere. Vis eo pervenire quo pervenit Christus, eadem ito viam, quæ ivit Christus.

4. *Simile est regnum calorum grano Sinapis.*

Granum Sinapis vile & exile, forma est humilitatis, quid enim vilius humilitate? ipsa est vilitas, nisi quia voluntaria, quamvis sit & necessaria. In quantum enim quis se contempnibilem cognoscit, in tantum se contemnit, in quantum verò contemnit, in tantum se humiliat. Parva est, ut granum sinapis humilitas, adeò, ut cum omnibus maxima videatur, sibi met appareat minima. Verus quippe humilis mavult vilis reputari, quam humilis prædicari. Rotunda est & angulis caret humilitas, quia superflua non quærit, secundum naturam facit omnia, nulla in oculos affectatione incurrit, amat, & gaudet defectu, ex omnibus humiliandi accipit occasionem; Omnis, Virtutes sine humilitate congregans, quasi pulverem in ventum

rum porta
motu, ad
tum. Am
sicut Patie
humilitate
sine amar
litas est, q
sicut circu
illis omne
servatur h
est: Melio
superbus.

FErmen
ferme
adjungere
sapit, sic
Deo non
facit pro
Quanto a
debimus;
stra in op
cede.

6.
A Mant
det
concrede
nibus, ve
cet, quoe
quippe d
sine vanit
in oculis
eorum no
dit ferme
V.P.D.

nam portat. Volubilis est Humilitas, facilis
motu, ad omnem Dei, Majorum, Rationis, nu-
tum. Amara item ut Sinapi hæc virtus est; quia
sicut Patientia ad Pacem, ita humiliatio ducit ad
humilitatem; humiliatio autem non provenit
sine amaritudine. Perfectissima denique humi-
litas est, quia sola perfectos homines facit, &
sicut circuli in omni figura inscribi possunt, vel
illis omnes circumscribi, sic omnis virtus vel
servatur humilitate, vel eâ paratur, unde dictum
est: Melior est peccator humilis, quàm justus
superbus.

5. *Simile est fermento.*

Fermentum fervor Spiritus est; abscondere
fermentum in farina, est fervorem operibus
adjungere. Ut enim sine fermento panis non
sapit, sic sine devotionis fervore bonum opus
Deo non placet. Unus porro actus intensus,
facit pro mille remissis. Et Augustinus ait;
Quanto ardentius diligimus, tanto serenius vi-
debimus; hoc est, juxta fervorem charitatis no-
stræ in opere, accipiemus amplitudinem in mer-
cede.

6. *Quod acceptum mulier abscondit.*

Amant abscondi gratiæ divinæ dona; nec au-
det Deus cordibus perviis, thesauros suos
concredere. Vult enim abscondi eos, ab homi-
nibus, vel potius ab humanis laudibus, ut scili-
cet, quod facit dextra, nesciat sinistra: Valde
quippe difficile est dona Dei in se reposita, aliis
sine vanitate narrare, nec minùs laboriosum est,
in oculis hominum bona agere, & laudibus
eorum non tangi. Prudens ergo anima abscon-
dit fermentum suum; vel quia id, quod facit,

V.P. Druz. Op. X.

E

non

non magni æstimat ipsa; vel quia se multis modis, & in ipso bono opere defecisse cognoscit; vel quia novit, sæpe hominibus videri quod bona agant, cum tamen Dei oculis pravè eos agere constet, & inde eos mereri panam, unde præmio se dignos fore putabant; adeoque verentur opera sua; Et etiam si iusti fuerint, non audent tamen elevare caput; Intelligunt, nulli unquam Sanctorum obfuisse, quod latuit, multis obfuisse quia inclaruerunt.

7. *Simile est regnum cælorum fermento.*

Vilius & obviis comparatur, cælum. Non quia ipsum vile est, sed quia facile, quia cuiusvis obvium est, quia omnibus sive ad emendum, sive rapiendum; sive ad furtum est expositum. Noli quærere de pretio regni cælorum; tantum valet quantum habes, te da & habebis illud. Esto granum Sinapis, esto fermentum, & habebis cælum; imò eris cælum, Esto granum, modicus videlicet in oculis tuis, in æstimatione tua, velisque talis esse in æstimatione aliena, & habebis cælum. Esto Sinapi; fervens, videlicet, & ardens Spiritu in Deum, in salutem tuam ac aliorum. Esto fermentum vile, tibi videlicet & apud te, sed virtute, labore, charitate, patientiâ, doctrinâ, ac exemplo talis sis, ut possis totam massam fermentare, inque panem Christo ac mensæ ejus sapidum convertere; non sapit sine fermento panis, nec sine zelo labor Spiritualis. Angeli sunt sine zelo nihil, haud dubium quin nec homines sine zelo Angelici futuri sint.

8. *Hæc omnia locutus est Jesus in parabolis.*

Usque modo Dominus Jesus in parabolis loquitur; usque modo sine parabolis loquitur

tur nihil S
sermonib
tua, quan
mnes qui
quis est q
ptum sit,
tantum.
ramus ea
bis qui ric
hæ judica
secutione
reddent ra
ita sent p
mundo, si
hominibu
rum; Cæ
mea non t
ne jota un
sed & ribi
abolæ, m
ari solita
rum, Exem
stimuli,
te sunt rep

1. 9

Quam n
distin
nem requir
cum illo ve

nihil Sed enim, quisnam credit Domine JESU
 sermonibus tuis? Tanti sunt etiam hodie verba
 tua, quanti viles parabola, & triviales gerræ. Om-
 nes quidem doctrinam Evangelii laudamus, at
 quis est qui verba illa facit? cum tamen scri-
 ptum sit, Estote factores verbi, non auditores
 tantum. Laudamus verba Christi ore, vitupe-
 ramus ea opere. An non parabola est, Væ vo-
 bis qui ridetis. Diligite inimicos vestros. No-
 lite judicare & non judicabimini. Beati qui per-
 secutionem patiuntur. De omni verbo otioso,
 reddent rationem homines in die judicii. Omnia
 hæc sunt parabola mundo, quia nihili fiunt à
 mundo, suntque tanquam deliramenta coram
 hominibus. Attendite verò dicentem Domi-
 num; Cælum & terra transibunt, verba autem
 mea non transibunt, donec hæc omnia fiant; ut
 ne jota unum vel apex sit, qui non impleatur.
 Sed & tibi homo Religiose, non videantur pa-
 rabola, minutia illa Regularum, passim à te vio-
 lari solita. Sermones & adhortamenta majo-
 rum, Exempla meliorum, Conscientia remorsus
 & stimuli, non sint tibi, inquam, Parabola, sicut
 sunt tepidis.

DOMINICA

Septuagesimæ.

1. Quia ego bonus sum. Matt. 20.

Quam majorem, anima mea, Christi in San-
 ctissimo Sacramento ad te adventus ratio-
 nem requiris, quam aliam libertatis ejus quam
 cum illo versari possis causam, præter hanc po-
 stulas,

E 2

stulas, quam explicat tibi ipse, quia ego bonus sum. Bonus sum ait, bonitatem tibi meam comunico, bonum te facere & esse volo, idcirco ad te venio & tecum habito, quia ego bonus sum. O Anima penetra hæc Christi verba, quia ego bonus sum. Nullis, inquit, me minis adigisses nulla vi coëgisses, nullis muneribus pelleris ut ad te venirem, nisi tantummodo propter hoc, quia ego bonus sum. Ne putes quod vel tua pulchritudine plectus, vel tui, tuorumque bonorum indigus, quod alicujus recreationis, commoditatis, vel laudis spe inductus, ad te venerim? non: nisi, Quia ego Bonus sum. Quid enim est in te, quod mihi placere aut possit aut debeat? an origo, an natura, affectus, an tuum. Nihil, tua imperfectio, tuum peccatum? nequaquam, sed quia ego bonus sum. Hæ sunt catenæ, hæ vincula, hæ compedes, quæ me ad te, traxerunt, hæc munera, hæc species est & pulchritudo, quæ me illexit, quæ me venire coëgit Bonus sum & bonitas me bona est, amo hanc bonitatem meam, hæc me iussit, hæc me coëgit ad te ire; feci, ivi, veni: cur? Quia ego bonus sum. Et tu cur quoque bonus non es? aut quando tu bonus eris? Et quam bonus tu esse deberes atque posses, quamque bonum vellem ego te fieri si & tu velles, ô quantum vilia hæc sunt, quæ te impediunt! quæ bonum te esse non permittunt! Meus quidem pudor hic est, quod ego adeo bonus, toties apud te manens, bonum te tamen non effeci; ad tua hæc est damnatio, quod meram bonum hospitem tecum habens, hactenus tamen bonus factus non sis. Jam ipsa bonitas esse potuisses, & bonus esse nondum incepisti!

pisti! D
ctus eris
cumque
nec Sa
illumina
en ad pr
nus, qui
tibi, hæc
causâ bo
ego bon
quod vo
solum r
te facere
verbis a
quia ipse

2. S.

Mag
to
suffici
virate, &
mundus
vermicu
qua tan
eminet
nandis
emplum
minutar
dentiam
& videb
Confide
quod tu

pisti! De Deo Scriptum est, Cum Sancto Sanctus eris, & cum bono bonus: tu cum Bonitate, cumque ipsa Sanctitate habitans, nec bonus, nec Sanctus es. ô quis es! in sole es, & non illuminaris; in igne es, & non ardes? mi homo, en ad preces vertor, en supplex tibi fio, sis bonus, quia bonus sum ego; salus & me parata est tibi, hâc frui, si non præmii, nec supplicii causâ bonus esse vis, saltem ideò bonus sis, quia ego bonus sum: Mihi quidem licitum est facere quod volo, sed tamen te non cogo, non terreo; solum rogo, quia ego bonus sum. Tu vide quid te facere oporteat atque deceat, Inhære singulis verbis anima mea, & si bona amas, ame Jesum, quia ipse bonus est.

2. *Simile est regnum celorum homini Patrifamilias.*

Magnus omnino Paterfamilias, cujus familia totus est mundus, quem ea facilitate, & sufficientiâ, & providentiâ, & sapientiâ, & suavitate, & efficacitate gubernat solus, quali totus mundus non potest regere & gubernare, unum vermiculum, vel levissimum pluvisculum. Si qua tamen alicubi paterna hujus Patrisfamilias eminet providentia, certè in hominibus gubernandis elucet; Ne longè abeas, te ipsum in exemplum accipe, quantam, quàm jugem, quàm minutam hujus Patrisfamilias experiris providentiam. Percurre omnia Patrisfamilias officia, & videbis quam omnia abundè Deus expleat. Confidera è contra familiæ debita, & erubescere, quod tu nullum ex iis, ut te decet, impleas.

E 3

3. *Exiit*

3. Exiit primò mane conducere operarios.

Vide vigilantiam Patrisfamilias, primo mane exiit quærere conducereque operarios in vineam suam; idque non semel, non unâ tantum facit horâ sed singulis. Primo mane exiit conducere; quia nihil illi dulcius, quàm si à prima ætate ei aliquis servire incipiat, unde tales operarios dicitur præ aliis conducere, quia illos suavibus & Spiritualibus solatiis demulsos ad se trahit; quod non facit aliis, sed eis vel potestativè imperat, ut vocatis, 3tia, 6ta & 9na hora fecit; vel etiam objurgativè, ut undecimâ horâ ultimis. Quid statis totâ die otiosi? Hinc ergo tu primum gratulaberis tibi, si ab adolescentia timere Deum didicisti, gratiasque illi ages, qui te in benedictionibus suis prævenit; Sin minus, gratias illi ages quia saltem in juventute vel virili ætate, præmiis spe justis, te induxit ad salutarem vineæ ejus curationem, Roga verò eum, ut postquam hora II. venerit, teque fortè otiosum deprehenderit, salutari te judiciorum suorum timore, vitæque malè transactæ dolore concutiat, compungat, sincereque ad se convertat. Reflectes te deinde super te ipsum, & cognosces, quod adeò sis piger in conducendis ad Animæ tuæ vineam colendam operariis; qui sunt, Proposita bona, desideria sancta, crebræ aspirationes, orationes ardentes, mortificatio perpetua, jugis tui abnegatio, & super omnia tot occasiones ad bonum, quæ in religione, totâ die stant otiosæ, expectantes, ut ab aliquo conducantur, interim autem nullum facientes fructum, non suo quidem sed eorum vitio, qui eas negligunt, quorum tu es primus.

4. Con-

G. Dreier
bicki
oper: ascei
Tomus III
N: V
58

4. Conducere operarios.

CONsidera te esse operarium Dei, operarium naturâ, emptione, conductione voluntariâ, additione; & vide, quæ & quantâ hinc tibi incumbat necessitas Dei vineam colendi. Operariorum virtutes sunt Fidelitas, fervor, perseverantia; in hæc libenter labores tuos expende.

5. In vineam suam.

Multiplex tibi concredita ad colendum vinea est, Ecclesia, Religio, Anima proximi, officium. Nobilis quælibet, & singulæ instar paradisi. Omnes colere debes, quia ad hoc vocatus es. Colere autem, extirpatione vitiorum, plantatione virtutum &c. Quâ ratione itaque tuam exequaris operationem, vide, & memento, tibi quoque dictum, Ecce posui te super gentes & regna, ut destruas &c.

6. Quid statis totâ die otiosi?

Nemini exprobrat Deus quod totâ nocte sit otiosus, sed quod die totâ. Per Noctem, potes intelligere antiquam legem; per Diem, Gratiæ legem. Non igitur antiquos homines Deus arguebat, si perfectionem non assequebantur; sed Christianis, non potest non succensere, qui tantam salutem negligunt; quibus licet nox abscesserit, diesque appropinquet, non tamen abijciunt opera tenebrarum, nec arma induunt lucis. Potes etiam per noctem intelligere, Statum peccati, aut statum vitæ sæcularis; per diem statum gratiæ & vitæ Religiosæ. Non est ita molestum Deo, etiam si sæculares mala agant, vineam non colant, stentque otiosi; sed si homo religiosus, qui professus est religionem, sit otiosus, hoc indignè fert. Quis, ait, cæcus, nisi servus

vus meus? & quia surdus nisi ad quem mitto nuntios meos? Extremè cæcum esse oportet famulum lucis æternæ, si in tanta luce impingat. Extremè surdum, qui vocem Dei sibi loquentis non audit. Cogita an tu non unus sis ex istis, cæcus & surdus?

7. *Quid statis totâ die otiosi?*

Totâ die, verè otiosi stant, qui peccant. Quid enim est otiosum esse, nisi nihil agere? & quid est peccare nisi otari? O otia æternos labores parturientia. Quod si adhuc totius diei otia, id est totius vitæ peccata attendantur, quantus maledictionis cumulus confurget? Otium peccatum est, quia etsi negotiosa res sit peccare, neque potest quisquam nisi lassatus in via iniquitatis incedere; sed tamen otium merum, quia infructuosum, quia pœnale, quia damnabile. O quoties ego totius vitæ meæ diebus steti otiosus! in quibus ne unica aspiratio, nec unus oculorum nutus, divino cessit obsequio! Quid faceres Anima si redirent illi dies vitæ tuæ? fac nunc in iis, qui adhuc supersunt nec otiosos eos esse sine.

8. *Quid statis totâ die otiosi?*

Omnis ad bene agendum opportunitas vel necessitas, est dies; otiosè stat totâ die, qui totam bene agendi negligit occasionem. Quis numeret quam multarum exercendarum virtutum, quàm multorum comparandorum meritorum occasiones, imò necessitates, quotidie sese mihi obtrudunt? quæ tamen à me negliguntur. Omnia beneficia, omnes fides, omnis spes, omnis charitas, omnia supplicia, omnes res, omnes actiones; totus ego, sunt dies in quibus

g. Dr. L. L. Z.
Bicki
oper: ascei
Tomus III
N: V
58

em mitto quibus laborare fructificareque possem, nisi
se oportet otiosus esse & stare malle. Tot Lectiones,
impingat, tot orationes, tot examina, tot sermones Spiri-
loquentis tuales, tot exempla bonorum, tot peccantium
sis ex istis supplicia, tot interni motus, tot de peccatis con-
fessiones, tot Sacrae communiones, tot Regulae,
tot habitae illustrationes; tot compunctiones
internae, tot consolationes divinae, quid sunt aliud
agere? & quam dies? ad hoc unum stantes, ut sint usui, ut
ternos la- conducantur, ut ego non otier.
otius diei

9. *Nemo nos conduxit.*

Non est relicta haec excusatio tibi. Signatum
est super te lumen vultus Domini. Redem-
it te Deus in Sanguine, & fecit te sibi regnum;
Eduxit te de Aegypto, & introduxit te in terram
lacte & melle fluentem, vocavit te in vineam, &
quod justum esset, tibi dare promisit. Elegit te,
& posuit te, ut eas, & fructum afferas, fructus-
que tuus maneat; ipse Filius Dei descendit, ut
teduceret, imò redimeret, ut te doceret, non
verbo solum, sed magis exemplo, quo ergo effu-
gies si tantam negligis Salutem?

10. *Acceperunt singuli denarios.*

Tam primi quam ultimi, tam qui primam horam
venerunt, & pondus diei toleraverunt, tam
qui novissimam horam undecimam accesserunt, &
tamen nulli facta est injuria. Ut intelligas, non
in annis, sed in fervore virtutem consistere. Pri-
mi sunt conducti; aliis quod justum esset dari,
est promissum; tertii sine ulla conventionem ie-
runt & laboraverunt. Multum videlicet inter-
est gratis Deo servire, & liberaliter cum ipso
agere, quia quanto se quis liberaliorem in eum
præstiterit, tanto eum in se liberaliorem expe-
rietur.

rietur. Non gratis servis Deo, si ut aliquid ab eo accipias, id facis. Gratis servi, & ipsum accipies. Nemo scit utrum amore dignus sit, an odio. Cur non scit? quia incertum est, utrum gratis serviat. serviat gratis, & sciet: non enim odisse Deus eum potest, qui gratis amat eum, & qui gratis servit.

II. Multi vocati, pauci electi.

HEu! è quibus sum! vocatum me scio, Electum nescio, inter multos jam sum, inter paucos quis nostrum erit? Multi speramus nos de paucis futuros, quasi inter paucos futuri sint multi; Et quomodo quæso erunt pauci, si inter eos multi sunt futuri? Sed nunquid non justus est Deus, aut temerarius, qui nos ideò creaverit ut nos perdat, infernosque ex nobis repleat? Perditio tua ex te Israël, in medio tui; tantummodo ex me auxilium tuum, proinde quod multi vocantur, Dei est, quod pauci electi, hominum est. Cur enim pauci electi? nisi quia pauci digni. Indignos enim Deus non recipit, sed eligit dignos se, Cur verò pauci digni, quia pauci dignè suâ vocatione ambulant. Vis esse inter paucos, sollicitè ambula. cum Deo tuo. Quid est sollicitè ambulare cum Deo? illud videlicet: Ambula coram Deo, & esto perfectus; si coram Deo ambulas, non potes non sollicitè ambulare; si sollicitè ambulas perfectus es; si perfectus es, electus es; si tamen ad finem usque perseveraveris.

DOMI.

g. Dr. 112
Bicki
oper: ascei
Tomus III
N: V
58

DOMINICA

Sexagesimæ.

1. *Exiit qui seminat seminare semen suum.*

Luc. 8.

CONsidera, Christum in Sanctissimo Sacramento esse velut Seminatore quendam, linteo seu telâ præcinctum, & semen ferentem, exeuntemque ad seminandum semen suum per varios agros, & terram multiplicem. Christus ergo est qui seminat. Olim Deus se vocabat, Ego sum qui sum, & qui est misit me &c. nunc vocat eum, qui seminat. Olim Deus erat in se tantum & sibi, nunc se creaturis communicat, & tot sunt ejus semina, quot rerum creaturarum species. Ab initio quidem exiverat, seminare semen quasi non suum, Creaturas enim quas creabat, in suis puris naturæ viribus relinquebat; postea misertus earum, videns non posse eas hoc modo salvari, exiit seminare semen proprium, id est, dona & virtutes supernaturales, celestes, ac Divinas. Et egressus quidem ejus olim fuit multiplex & varius; ut in nube, in columna, in fulgure & tonitru; postmodum verò ex utero Sanctissimæ Virginis; tum in specie & forma fervi, tum in forma Regis mansueti; similiter in specie captivi ex horto, in specie Stulti ab Herode, in specie damnati à Pilato, in specie illusi crudeliterque tractati, ad populum cum corona Spinea, Sceptro & purpura. Tandem in forma gloriosi de Sepulchro, & in specie victoris ad cælum. Sed nunc maximè prodit in specie Seminantis de cælo in terram, sub velo & tela Panis; quâ specie tectus exit semi-

semi-

seminare semen suum, venitque ad corda hominum. Tu jam cogita, quæ & qualia seminet iste Seminator semina. Ac primum quidem, ipse est qui seminat, & ipse qui seminatur; seu ipsum semen. Etenim sic se spargit, sicque suo corpore totum implet mundum, sicut qui seminat, implet agrum. Et quid est adeò sparsum, quod non solum Regna, Urbes, templa, altaria, sed & viscera replet hominum. Verè ergo Christus Semen, quia ipse Christus Christi est Semen, & ad hoc spargitur ut nascatur. Christus verè semen Christi; quia quoties Sacramentum conficitur; toties Christus nascitur, & Hypostatica Unio innovatur. Tu vide qualis sis terra, an nascatur in te Christus? quomodo crescat, quem & quantum fructum faciat. Væ tibi si toties in te seminatus Christus, nunquam in Culmum, nunquam in spicam assurgat; nec adferat fructum non solum centesimum, sed nec trigessimum, An non te sterilem, petrosam, spinosam, perviam esse oportet terram? Certe terra bibens sæpè super se venientem imbrem, & nullum fructum proferens, maledictioni proxima est. Non immeritò igitur quidam moriens clamavit, Væ nostris confessionibus, & Væ Communionibus; quia non ita sunt prout fieri deberent, non eo sunt Spiritu, fervore, intentione, profectu, fructu, sed aridè, temerè, ex usu, imparatæ, & post Christum susceptum statim ad nugas effusione. O Jesu! nunquam te manducem in iudicium, sed in præmium mihi!

2. Exiit qui seminat Seminare.

Olim Deus creabat, nunc verò seminat. Creabat olim naturam, ut multiplicaretur super

g. Dr. L. Z.
Bicki
oper. ascel
Tomus III
N. V
58

super terram, feminat gratiam, ut augeantur incrementa justitiæ nostræ cælo. Quotò ergo nobilior est natura Gratiâ, tantò nomen Seminantis nomine Creatoris. Quid enim prodest agrum cultum esse, nisi eum quoque conseveris. Per agrum hominis pigri transivi, ait Sapiens, & ecce totum operuerant urticæ. Agendum, te ipsum dispice, & sicuti es creatus, vide an etiam es seminatus, quove in te proveniunt succrescat istud semen! num centesimo, sexagesimo, trigesimo, an verò millesimo? Semen Baptismus est, Semen Confirmatio, Semen alia Sacramenta, Semen vota, Semen vitæ Institutum, Semen multiplices gratiæ, Semen Fides, Spes, Charitas, Semen Verbum Dei, Semen doctrina, Semen ipsa ratio. Vide quanta semina; at quanta seges, quanta spes messis? Videte ne in vacuum gratiam Dei accipiat, ait Apostolus; ne videlicet in vacuum seminetis.

3. *Exiit qui seminat seminare semen suum.*

Qui seminat, Deus Pater est. Is exiit seminare semen suum, Jesum videlicet Filium suum; juxta illud. Nisi Dominus reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuisset. Status igitur Christus in mundo est, dum de Virginis prodiit utero; Cecidit secus viam in stabulum, posthæc in petrosa Judæorum lapidea corda, à quibus aliquoties penè est lapidatus, tum inter Spinas Cruciatuum, Flagellorum, Coronæ spinæ, Clavorum Crucis, tandem in terram bonam Sepulchri, de quo prodiens, omnia traxit ad se ipsum juxta suam prædictionem: Nisi granum trimenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet, cum autem mortuum fuerit, mul-

multum fructum affert. Tu hic adnota solum ortum progressumque seminis Domini. Quomodo à via ad petram, hinc ad spinas, tandem ad selectam terram pervenit. Tu quoque semen & genus Dei es, nunquam verò secus viam, nunquam in petrosa incidere, nunquam spinas sentire, sed semper in molli terra esse cupis. Nescis autem dictum à Deo; Dilecti mei ambulaverunt vias difficiles & unus eorum, de se ad Deum ait, Propter verba labiorum tuorum, ego sustinui vias duras. Sic itaque & te oportet facere, si fructum vis multum asferre.

4. *Exiit qui seminat seminare.*

ET tu Seminator es. Bonum Seminatore te esse oportet. Qui seminat exit in agrum, Semen ipse manu portat, seminat totum agrum, seminat bono selectoque semine. Non tibi satis est, si intus in cubiculo pro aliorum salute ores: prodi foras ad agrum; fer semen manu, hoc est, quod doces, fac ipse; semina agrum totum, non uni tantum loco prodesse velis, non loquendo tantum placentia, non cum solis tantum agens amicis aut cum Divitibus, negligendo verò pauperes. Selectum semen semina, quod verè Divinum sit, de cælo haustum, non peregrinum, non quod oleat sæcularisimum, non ut laudes captentur, non ut fallatur tempus, non ut tædium vitetur, non ut lucrum temporale pareatur, sed ut succrescat Christus.

5. *Exiit qui seminat seminare.*

Meritò, quid enim agat aliud Seminator? quàm seminet. At quot sunt qui cum Seminatores non sint officio, messores tamen volunt esse fructuum? Heus! metitis, ubi non semina-

g. Dr. L. Z.
bicki
oper: ascel
Tomus III
N. V
58

minastis, in alienos labores intrastis, falcem mittitis in messem alienam! Quo jure? desidia: quo fructu? Perditionis! Sed ecce & ego in labores Patrum meorum introivi, fructus industriæ ipsorum meto, de illis vivo, propter illos honorem laudemque doctrinæ & virtutis habeo: an verò similia semino? quæ crescant in posteris, an potius contra legem, diverso semine ab illis agrum confero? vix mihi si taliter ago! Adulterinæ plantationes non dabunt radices altas, fructuosas, aut diu mensuras, sed omnis plantatio, quam non plantaverit Pater meus, eradicabitur & arescet, & in ignem mittetur; & ardebit.

6. *Exiit qui seminat.*

Utique de die, utique de mane, utique spe proventus & incrementi, non à se sed à Deo futuri. Inimicus homo est, qui noctu seminat nocte, dum dormirent homines. At S. Paulus non erubescit Evangelium. Et Christus monet; Operamini dum lucem habetis, alioquin vanum est vobis ante lucem surgere. Siquidem semita justorum quasi lux, & qui bene agit ad lucem prodit. Mane autem seminat; quia etsi nullum tempus opportunum non sit seminationi, poenitentiae, & vitæ emendationi, bonum tamen est viro, si portaverit jugum Domini ab adolescentia. Porro sibi nihil tribuat, sed cum omnia fecerit, dicat, Servus inutilis sum & si quod debui facere feci, servus inutilis tamen. Neque qui plantat, neque qui rigat aliquid est, sed qui dat incrementum Deus.

7. *Exiit qui seminat seminare.*

Non exiit otiosi sed seminare, non lapides, sed semi-

semina. Ad hoc, non exiit metere, sed
 seminare. Non est hic otii locus, nec lapides in
 terra crescunt, quia vivi non sunt. Cælestis hoc
 est agri proprium, ut ibi sint lapides vivi & cre-
 scentes: nec est hic tempus messis, sed tempo-
 re suo metemus, ait Apostolus. Denique semen
 est quod seminare exiisti, non matura seges;
 crescere debes non meti. Viatores quippe su-
 mus non comprehensores, in via non in termi-
 no manemus. Nunquam in hac vita proficere
 potes, quin melior adhuc esse possis & Sanctior.
 Quidquid facis hîc boni, semen adhuc alterius
 boni est, nec solum meriti præmiivè futuri, sed
 & præsentis gratiæ meritorumque futurorum &
 sequentium. Tantò enim te magis ad gratiam
 charitatemque disponis, quanto amplius in
 Charitate & gratia laboras; Labora itaque mul-
 tum ut crescas multum. Et agnosce Dei liberali-
 tatem, qui in hac vita terminum tibi non præ-
 fixit, sed quamdiu vivis tamdiu crescis, tamdiu
 seminaris. In Cælo jam semen non est, sed quid-
 quid agitur, metitur; hîc hîc omnia seminantur
 in spem messis cælestis. Vis multum illic metere,
 hîc multum semina. Quid putas, quàm copio-
 sam æterna messis requirat seminationem, qui
 enim seminat de benedictionibus & meret. Vis
 scire compendium? Deus est ager tuus, semen
 quoque tuum Deus est, Deum igitur in Deo se-
 mina, hoc est omnia in Dei gloriam facito, &
 semen tuum, messem in æternum duraturam
 habebis. Si Deus finem habet, & ager tuus aut
 messis tua finem habebit. Dei tu Genus es, Deus
 semen tuum; Exi igitur qui seminas, qui in sta-
 tu seminandi es & semina semen tuum. Noli
 te ipsum

g. Dr. L. Z.
 bicki
 oper. ascel
 Tomus III
 N. V
 58

tere, sed ipsum & in teipso seminare, quia non cresces;
lapides in non enim tu es tuum semen nec tu sibi sufficis;
elestis hoc non enim potes ad staturam addere cubitum u-
vi & cre- nom, multo itaque minus poteris augere mes-
d tempo- semini omnem aeternitatem suffecturam.

8. *Et dum seminat, aliud cecidit.*

Bonitatem Dei considera. Semper querit o-
mnesque vult salvos fieri, ad agnitionem-
que veritatis pervenire. Spargit enim sua semina
copiosa, omnibus, semper, & multipliciter;
stuit super justos & injustos, illos, ut argumen-
tum sumant in justitia, istos ut crescere incipi-
unt. Facit solem suum oriri super bonos & ma-
los; tum, ut illi videant, multum se adhuc a
perfecto abesse die, tum ut hi tenebras suas exe-
crati ad diem illum currant, & abjectis operibus
tenebrarum, induantur arma lucis. At quis est
eger, vel quæ agri portio, quæ possit conqueri
super eum dicens; Ros cæli non cecidit super
me, non dabo fructum? Aut quis est, qui dicere
possit, Luce lucente Sol non illustrat me, videre
non possum? O Domine, Tu mittis crystallum
tuam, sicut buccellas, & non est qui se abscon-
dat a calore tuo, nisi qui mordicus amat frigus
suum. Da mihi, ut sim gratus gratiæ tuæ, utque
respondeam ei semper, potissimum verò ne per-
mittras me gratiam tuam ultimam excitantem,
seu remotam, seu propinquam, negligere, sed
ut omnino benè illâ utar, & non desim saluti
meæ, sicut tu Pater benignissime nunquam dees
mihi.

9. *Aliud cecidit secus viam.*

Bonum semen cecidit à bona manu, sed in
malum locum secus viam omnibus pervi-
V. P. Druzb. Op. X. E aff.

am. Et quis unquam copiosam messem collegit juxta viam? Secus viam, qui est hoc aliud quam cor vagum, curiosum, nugis distractum. Dei & sui oblitum, in eo quid succrescet boni? A Creaturis solatia emendicat, quomodo gloriam quæ à solo Deo est, sperabit, & solatium? Pervium est volucris Harpiis, & quomodo mundissimis inoletur columbis? Denique id est, cui dicitur, Incurvare ut transeamus, hoc est, effunde te ad externa, inclinare ad terram. O cor, si sursum esses erectum & caelestia spectares Dæmonibus pervium non esses! Non itaque Cor meum sis secus viam, sed fuge terrena. Secus viam publici sunt peccatores, qui scandalum sunt aliis, juxta illud. In via quâ ambulabam, peccatores absconderunt laqueum mihi, objecerunt videlicet mihi offendiculum exempli summi pessimi. Secus viam Thamar sedens, Judam decepit. Peccatum instar & faminae tabernariae, secus viam dulciaria dividentis, & à pueris pecuniam emungentis; alioquin quis incideret in illud, si in via non esset: Commune est, venale est, omnes emunt, non tu solus peccas, non est dedecus, difficile est ab his cavere? Nonne hoc est secus viam? O Anima mea attende tibi, & in via peccatorum non consiste.

10. Aliud inter Spinis.

COr passionibus vivis secatens, cor spinosum est; quod à nemine tangi sine læsione & punctura potest, & ipsum sibi carnificina est perpetua. Vide itaque quibus tu frequentius perturberis passionibus, Irane, an invidia, an murmurandi, detrahendi, judicandique alios libidine?

11. Aliud

g. Druez
bicki
operi ascel
Tomus III
N: V
88

11. Aliud cecidit supra petram.

Cor durum quod nec Deum timet, nec homines reveretur: durum, quia duratum tepiditate, quod licet gravi percussione & motionis Divinae malleo commoveatur, mox tamen sua terrea voluntate, in solitum sibi trahitur teporem. Vide an non de te fabula hæc narretur. **O** Cor meum quid te tepidius, quid inconstantius? Credis quidem & tu, ferves, & aliquando proponis, sed quoad usque occasio se non offert relinquendi.

12. Aliud in terram bonam.

Bona terra est, quia etsi non sit pervia, nec tamen est invia, etsi non petrosa, non tamen arenosa; etsi non spinosa, septa tamen nec rapina exponitur, ut secus viam, nec deficit, ut petrosa, nec suffocat, ut spinosa, sed recipit, condit, fovet, & fructum fert centuplum. Euge si terra bona es, ubi fructus, ubi centuplum? Quanta semina recepisti, & quantuli sunt fructus? Ergo tu tellus bona? nonne magis maledictio tua proxima? Centuplum fert fructum quisquis de die in diem, de virtute in virtutem proficit, qui seipso quotidie vult fieri melior, qui non sibi sed Deo laborat, qui omnia in Charitate facit, qui non sua tantum salute contentus, etiam alios quosquos potest, ad Deum trahit, qui aufert scandala de regno, quem mala pati & bona agere delectat, qui libenter impenditur & superimpenditur pro animabus proximorum. Denique qui se in Charitate perficit centuplum parit.

13. Aliud in terram bonam.

Cecidisti o semen in bonam quidem Ecclesiam bonamque Religionis terram, facisne verò fructum Centuplum? quam bona terra Ecclesie quam bona Religio, quam culta, quam munda, quam pinguis. Sole pluvisque oportunis, quam sedulis curata agricolis quantis fecunda exemplis! Age quam te sterile semen esse oportet, qui in hoc tam bono agro nullum fructum facis.

14. Qui habet aures audiendi.

Hæc dicens Clamabat Iesus. Clama & tu, clama tibi, clama aliis. En tam copiosa seminatione tam boni seminis, unus tantum ager fecit fructum æternæ Salutis. Ergone unus tantum salvabitur? vix non ausim dicere, Unus in comparatione tantæ multitudinis damnandæ! At cuius hæc culpa? non Seminantis, non Seminis; sed quia terra alia secus viam, alia petrosa, alia spinosa. Qui aures habet audiendi audiat. At terra secus viam non audit, quia strepitus prætereuntium impedit. Petrosa non audit, quia petrosa est. Non audit Spinosa, quia sepivit aures suas Spinis, & quia suffocat semen Dei, quanto magis aures suas. Non itaque aures habet audiendi, quomodo ergo audiet? quod si non audiet quomodo credet? si non credet, quomodo salvabitur? qui enim non crediderit condemnabitur. Exhorresce igitur quod pauci ad eò salvabuntur, & quidem culpâ suâ: Curaque ut inter paucos hos inveniri merearis.

DOMI.

DOMINICA

Quinquagesimæ.

I. *Quid tibi vis faciam.* Luc. 18.

Quare & tu ex Christo recepto, vel recipiendo in Venerabili Sacramento, Quid tibi vis faciam Domine JESU? Respice enim ad illum qui stat, cæcum clamantem, adduci præcipit, queritque ex illo, quid tibi vis faciam? hoc est; Ecce ego paratus omnia facere, potens omnia facere, quid vis tibi faciam? nisi tu homo cæcor esses cæco isto, obstupescere deberes omnibus stuporibus, ad tantam JESU dignationem, facilitatem, promptitudinem. Sed ne in alienis verseris; quandoque JESUS in Venerabili Sacramento ad te venit, quid aliud dicit, quàm, Quid tibi vis faciam? Postula à me & dabo tibi petitiones cordis tui; pete quæ tibi putas maxime necessaria, pete quæcunque scis me digna, & illa tibi faciam, postula à me & dabo tibi, imò ne pete quidem, sed tantum dic, & faciam; Petis ut dem tibi merita mea? faciam; petis ut tibi dem virtutes meas? faciam: petis ut te Sanctum, ut Servum meum, ut te castum, humilem, obedientem, patientem, modestum, ferventem, zelosum, prudentem, mortificatum, anima & corpore sanum, in bono perseverantem, perfectum efficiam? faciam, denique quid tibi vis, intum faciam. Ut autem petere audeas, Ecce feci tibi gratiam super omnem gratiam, ad te veni; Dic igitur: Quid adhuc tibi vis faciam? Sciebam velle te venire ad me, non poteras venire, ego veni ad te, quia sum & maneo apud te,

te, si parum tibi videtur, quid præterea vis faciam tibi? Feci te, redemi te, vocavi te; feci te talem, vocavi te huc, servavi hætenus, in statu tali, tecum insuper maneo & converfor, te me ipso cibo, pascō & nutrio, quid vis adhuc tibi faciam? Scio quia pauper es, cæcus in intellectu, malitiosus in voluntate, obliuosus Dei beneficiorum iudiciorumque meorum, immortificatus, inconstans, undique mille periculis hostibusque tam animæ quam corporis expositus, veni ad te ut indices mihi, Quid tibi vis faciam? Sæpe me offendis, poenitentiam serò aut nunquam agis, in Servizio meo prout debes & ut recepisti non proficis, poenâ & eâ multiplici es dignus, & usque huc pepercit tibi oculus meus, quia pretiosa fuit in conspectu meo anima tua. Tu jam ipse iudica inter me & te, quid tibi vis faciam. Percurre omnia quæ in terra, supra terram, intra terram, in aqua, aëre, cælo, super cælos, omnia corporalia, naturalia, omnia feci propter te, omnia tuis obsequiis addixi, ipse propter te ego homo factus sum, triginta tribus annis in terris vixi, laboravi, feci mira, pertuli dira, omnia tibi factus sum, etiam cibus, quid præterea vis tibi faciam? quandoquidem & omnia alia, & me ipsum propter te feci, & usibus tuis servire feci? O Domine ad hæc omnia quæ fecisti, adde unum: ut videam! quid enim prodest te fecisse, si ego ea non video? Videam mihi Jesu ea quæ fecisti mihi, & quæ pro me. Videam quis tu, qui fecisti, quis ego, cui fecisti, quid debeam tibi pro his omnibus quæ fecisti mihi.

2. Ecce ascendimus.

Prædicit Christus Discipulis suam Passionem, ut eos erudiat, quod non ad delicias sint vocati, sed ad Crucem. 2. Ut se sponte suâ mortem oppetere ostenderet, quàm multò ante & prævidit & prædixit, qui enim præscire potuit, utique & evitare potuit. 3. Ut animos eorum prapararet, ne illis novum esset & insolens videre eum morientem, super quem hæc ventura dudum ante cognovissent. Et discipulis quidem ideo; At cur prædicit & nobis? An dominantis præfagientisque vox ista est tanquam malum aliquod sibi hoc tempore à nobis imminere prævideret & præsentisceret? O ad quam multos hodie Christus tanquam ad Hierosolimam aliquam ascendit, à quibus, gentibus tradetur & illudetur. An timoris hæc vox est? vere timet Christus ne his temporibus pejora à fidelibus patiatur, quam olim à Judæis, & non immerito! Quot enim sunt qui hos dies effrenes, omnibus devoverunt nequitiis? quis itaque dubitet Christum ab his tradendum esse gentibus, offendendum videlicet peccatis, & quidem talibus, qualia nec inter gentes experitur! Nonne bone Jesu illuderis, nonne flagellaberis hodie, & sequentibus his diebus, & quidem à Fidelibus à Christianis tuis! ô quanta hodie perditionum, flagellationum, illusionum, putorum plaustra in Christum congerentur! ô quanta animarum pericula, quam millena Innocentiæ, Sanctimonie Gratiæ Divinæ, Pudoris, Virginitatis, omnis denique virtutis, multis imminet naufragia. Et tu hodie non illuderis Christo? An admirantis & præ stupore hærentis

vox est ista? Dubitat videlicet Christus & vir credit, hæc his diebus super se ventura Hierosolymis, scilicet, inter Christianos, in tali loco, corde, urbe, in qua toto transacto anno, cultus, amatus, honoratus fuit, in qua ei dum nuper in festo corporis sui processionaliter obiret illam, tanti plausus, tanti sumptus, tanti ornatus, tanti honores sunt exhibiti. Verè mirum est, mi JESU, sic nos repente contra te armari, & verendum tamen est, ne à nobis tradaris, ne à nobis illudaris; quis enim nunc non audet omnia? quis non omnia sibi permittit? quis prohibet? habet etiam infania laudem, plausum, spectaculum, admirationem, Universitas, iniquitatis tempus illud est. Inferorum recreatio, Regnorum infania, Spatium ad exercendam patientiam Dei, ab hominibus præfixum, Angelorum infernalis cruciatus, & infernus ipse, mors virtutum, Conjuratio hominum contra Christum, Apostasia totius mundi à Deo, seditio Generalis, IdololatRIA publica, licita, laudata, vera tragædia, qua Christi, omnes cruciatus non tam repræsentantur quam innovantur: Æmulatio scelerum, quidnam graviolem Deo injuriam contumeli- amque faciat, quid certiolem mundi causet ruinam? An minantis est vox? quia videlicet minatur Christus pœnam Christianis talem, quæ est super omnem pœnam peccandi scilicet licentiam. Ita enim homines his diebus peccant, planè ac si Deus puniendi haberet impotentiam, vel ac si Deus totius anni peccata dissimulans demum hac peccatorum permissione, mundum punire vellet? Frequenter sanè Deus peccata punit peccatis? ut videlicet ira Dei & pœna super

super o
commi
homine
ter Chri
bus cru
ves face
signanti
tam pec
obstare
in finem
vox ista
rum lic
licet pa
itaque
cari, in
quam f
servire,
negligi
cat, pec
peccat,
tum in
qui cu
Dei o
que.

Non
pa
Passio
gentibu
mitui
tes, im
quæ ra
cuntur
cujus e

super omnes pariter effundatur. An vox ista
 commiserationem exigentis est? ut videlicet pii
 homines videntes hisce temporibus, tam gravi-
 ter Christum lædi, iterumque quasi à peccatori-
 bus crucifigi, ei non secus atque die parasce-
 ves facere solent, compatiantur. An causam as-
 signantis vox est? quâ videlicet fiat, quod tan-
 tam peccandi licentiam Deus non subito puniat
 ob stare nimirum Christi Passionem, quæ eum
 in finem tum ab Ecclesia commemoratur. An
 vox ista remedium contra præsentium tempo-
 rum licentiam ostendentis est? ad Christi, vide-
 licet patientis recurrendi memoriam? Tuum
 itaque est hæc omnia intelligere, cavere, depre-
 cari, in te punire, nunc præcipuè conari Deo,
 quam ferventissimè, accuratissimè, instantissimè
 servire, adesse, placere, postquam offenditur
 negligiturque à plurimis, postquam quilibet pec-
 cat, peccat enim eo tempore, quo mundus totus
 peccat, Deumque exasperat & offendit, & quan-
 tum in se est, ostendit se de numero esse eorum,
 qui cum mundo, carne, inferno, peccato, in
 Dei offensionem conspirârunt, conjurârunt-
 que.

3. Consummabuntur omnia.

Nondum scilicet satis Christus à Judæis est
 passus; adhucnè à te, ô Christiane homo,
 Passio ejus consummari debet? qui tradis illum
 gentibus, repugnas illi, videlicet, perversis ani-
 mitui moribus ac motibus. Barabbæ enim gen-
 tes, immortificatæ sunt passionēs in Anima tua,
 quæ rationi repugnant, solaque sensualitate du-
 cuntur; his quasi Rex præsidet Amor proprius,
 cujus est proprium, Deo refragari, & æmulari
 F 5 omni-

omnipotentem, non enim novit, nec nosse vult Dominum. Itaque tunc homo gentibus tradit Jesum, quando omnia facit propter se utque sibi aliquantulum molestus non sit, à Deo recedit. Vide ergo ne Jesum gentibus tradas, sed avertere ab amore tui, convertere autem ad amorem Jesu, insuper quoque dole & desole, quod toties illum tradideris.

4. *Cæcus quidam sedebat secus viam.*

Vide, ne in te hoc de cæco secus viam Hiericho sedente, quadret. Quid enim stultus amator sæculi, & rerum præsentium captator aliud agit, nisi quasi Cæcus secus viam Hiericho sedet? infelix, quia secus viam Hiericho; infelicissimus quia sedebat. Extremum autem miseriæ exprimitur ejusdem, quia mendicus esse dicitur. Verè enim quisquis sæculum amat, quisquis solatiis delectatur terrenis, cæcus est, hæc, quæ amat, non cernens peritura esse: cæcus est, hæc, quæ à mundo maximo pretio emit, eique ingenti summâ solvit; cæcus est quia non videt sibi falsa pro veris, mala pro bonis, transiuntia pro manentibus obtrudi, & non tam dari quam mutuari tantum. Mendicus autem est quia mavult à mundo hæc obtinere precario quæ à Deo gratis habere potuisset, si illum audisset dicentem; Quærite primum regnum Dei & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis. O Anima mea, & tu aliquando sic cæca, sic mendicans sedebas secus viam infelicissimi hujus mundi Hiericho amabas, quia miseria famem fers, cum scires in domo Patris tui mercenarios panibus abundare; da nunc gloriam Deo quod Jesus Nazaræus hac transiens jussit te

te addu
namqu
tibi, us
dicans.
ventre
set eas,
pisses i
turba p
Anima
retribu
tuam.

M
am, q
Quad
Sancti
profici
minus
videar
dentiã
tem tu
vitio t
nūs co
nendo
tifican
cand
utend
& po
plus c
da esse
abstin
accur
flagel

te adduci ad se, & tibi dixerit, Respice, vidisti namque confestim, & secuta es ipsum, dico tibi, usque modo sedisses secus viam istam mendicans, & cupiens de filiquis porcorum saturare ventrem tuum; nec tibi quisquam petenti dedisset eas, quin etsi fortè clamare post Jesum capisses invocans misericordiam, increpasset te turba præteriens, ut taceres. Proinde benedic Anima mea Domino, & noli oblivisci omnes retributiones ejus, qui redemit de interitu vitam tuam.

5. *Quid tibi vis faciam?*

MUltis mihi opus est, quæ facias Domine Jesu mihi; sed præ cæteris illud, ut videam, quibus modis hoc Sacrosancto ingruentis Quadragesimæ jejunio tibi placere, inque vitæ Sanctitate ac morum integritate & emendatione proficere possim. Ut videam quanta tu Dominus meus fecisti sustinuisse pro me? Ut videam quibus rationibus, quo zelo, quâ prudentiâ animas Fratrum meorum, Servorum autem tuorum juvare, ad te perducere, inque servitio tuo firmare possim. Ut videam, non minus corpore mihi nunc esse jejunandum, abstinendo videlicet à cibis vetitis, quàm animâ, mortificando ejus passionem, eamque à terrenis avocando ad Te solum convertendo. Ut videam utendum esse nunc parcius somnis, jocis, cibis & potibus, linguam esse frenandam, Orationi plus dandum, plus vacandum Lectioni, habenda esse pia colloquia, ab otiosis conversationibus abstinendum, mysteria diviniissimæ tuæ passionis accuratè & fructosè esse recolenda, Carnem flagellis atterendam, actus humiliationis frequen-

quantandos &c. Ut videam quid adhuc desit mihi, quàm longè sim à te, quàm sim nihil ipse in me. Ut videam quid sit suprame, quid infra me, quid pro me, quid ante me, quid post me, quid circa me, quæ aliena, quæ mea, quæ tua! Ut videam quis tu, & quis ego? Ut videam quo tu dignus? & quid ego debeam tibi? Ut videam quàm sis admirabilis in Angelis, quàm amabilis in hominibus, quàm terribilis in reprobis? Hæc videam Domine, ut confestim sequar te, magnificans te, & laudans nomen tuum in sempiternum.

DOMINICA I.

Quadragesimæ.

I. *Non in solo Pane vivit homo. Matth. 4.*

Verè non in solo pane, non solum secundum panem seu panis speciem, Corpus Domini sumendum est, sed secundum Spiritum, qui enim indignè manducat, iudicium sibi manducat, non dijudicans illud. Væ mihi si in solo pane vivere soleo! cum spiritus sit qui vivificat, caro autem non prodest quicquam. Non igitur in solo pane Sanctissimi Sacramenti vivit homo; id est, non tantum contentus esse debet se Sacratissimam Eucharistiam sumpsisse, sed etiam conari, bene sumpsisse. Bene autem sumit qui cum fide, cum desiderio, cum charitate, cum humilitate, cum fiducia sumit; qui sumit cum carnis afflictione, cum profectus desiderio, non autem ex usu, qui agnoscit se nihil esse, se sibi nihil prodesse, omnia ex Deo habere, omnia ex Deo posse; hoc si quidem non ex solo pane vivere est, sed ex omni

omni ze
netrabili
animæ,
Et qui
Christi
in solo p
verbo?
corrupti
tationis
accensio
ista, & f

DicA
m
lente, i
que hon
lis man
bus. F
ore & i
nosti in
consci
tepidè &
ullo em
Jesu, u
ctem ac
fide vid
per ma

Dua
ri
cordis
tuisset,
duxisset
vine Sp

huc defit
nihil ipse
quid infra
quid post
ne, qua
? Ut vi-
eam tibi?
Angelis,
terribilis
ut con-
laudans

omni zelo Dei, gladio quocunque ancipiti, pe-
netrabiliori, pertingente usque ad divisionem
animæ, compagum quoque & medullarum.
Et quid autem causæ quod ego toties Corpus
Christi sumens, vix tamen vivam? Nonne quia
in solo pane vivere volo, non verò in omni Dei
verbo? verbo inquam Divinæ inspirationis,
correctionis, mei ipsius dijudicationis, exhor-
tationis & inspectionis, Dei cognitionis, Spiritûs
accensionis, fervoris. Audi anima mea verba
ista, & fac ea ut vivas.

2. *In manibus tollent te.*

4.
eundum
Domini
ui enim
at, non
e vivere
o autem
lo pane
st, non
ssimam
, bene
de, cum
e, cum
ctione,
su, qui
omnia
hoc si-
sed ex
omni

Dic Anima mea Christo: Estne possibile Do-
mine JESU, quod homines in manibus tol-
lent te, imò tollent te linguis, ore, visceribus, id-
que homines non Angeli, quasi non solis Ange-
lis mandatum sit de te Domine, sed & homini-
bus. Porrò quoties & ego fero Te mi JESU, &
ore & manu; quàm verò dignè! Tu quidem
nostri imperfectum meum, sed tamen & ego
consciis mihi sum, quia indignè, quia indevotè,
tepidè & inconsideratè, ac: quod pejuse est, sine
ullo emendationis conatu te fero. Da mihi mi
JESU, ut aliquando resipiscam; ut dignè te tra-
ctem ac recipiam fideliter, audacter, humiliter,
fide videlicet, desiderio, humilitate, meque sem-
per magis magisque emendem.

3. *Ductus est JESUS in desertum.*

Ductus est; Credo à Spiritu Sancto, à Spi-
ritu Amoris, quis enim eum in tantum
cordis & animæ meæ desertum inducere po-
tuisse, nisi, Spiritus ille Amorosissimus, eum vel
duxisset, vel etiam expulisset. Gratia tibi ô Di-
vine Spiritus, qui vel coactum JESUM ad corda
nostra

nostra ducis, & gemitibus inenarrabilibus clamas in nobis proque nobis ducis eum ad desertum nostra; verè deserta, desolata, solitaria, ejus gratiâ, ejus meritis, ejus virtutibus, ejus institutis indigna. Tu attende anima mea, ne diu in te desertum habeat Jesus; sed vive cum illo, age cum illo, si tu ipsa semper non potes, cor saltem illi socium jugiter relinque, quo, & cum quo, se oblectet; Pasce illum, ne esurire cogatur aut tentari pane lapideo; pasce profectu, pasce fervore, pasce lacrymis, pasce humilitate, patientia, resignatione, hi sunt cibi, quibus libens vescitur, quibus desertum suum solatur, & quorum causa putat delicias esse, cum hominibus conversari.

4. *Ductus est Jesus à Spiritu.*

Olim dixerat per Spiritum, Fili accedens ad Servitutem Dei, sta in timore & tremore, & præpara animam tuam ad tentationem, nunc ipso exemplo id ostendit; ducitur enim in desertum à Spiritu, ut tentaretur à Diabolo, post jejunium bene longum. Vocatus es ad vitam desertumque Spirituale, & ad obligationem Sanctitatis, sta in timore, desertum id est, non frequentia; nulla hic deliciarum, carnis, oblectationum, sensualitatum, propriæ voluntatis judicii vè frequentia, vacua sunt hic ab his omnia & deserta, horrida verò omnia, durâ asperâ carnis passionumque mortificatione, silentii solitudine, paupertatis defectu, disciplinæ rigore, obedientiæ magisterio. Una hic est consolatio quia à Spiritu S. ductus es, ut tenteris à diabolo; illo te solare, isthæc autem tolera, neque hoc cogita quomodo non tenteris, sed quomodo non supereris; & resolve te animo prorsus religiosio

giolo &
tentari
sine ter
verò de
tatione
eas fere
armare.

Chri
qu
statur;
etiam a
nem à
equide
pruder
contra
nec sci
quia in
non so
mansue
dam, C
lo eum
gestavi
usque
quomo
modo.

Chri
qu
Jejuna
tate, v
mento
junavit
docere

giolo & generoso, ut à Spiritu S. duci te finas, tentari quoque finas, vinci verò non finas, nam sine tentatione vivere non potes, tentationem verò vincere potes: non itaque in hac vita tentationes refuge, nec eas molestas puta, sed ad eas ferendas ad victoriam & tolerantiam earum, amare.

5. *Ut tentaretur à diabolo.*

Christus à Diabolo, Deus è Dæmone: Quis? quantus? à quo? & quanto tentatur, gestatur, assumitur, collocatur? quid amplius? etiam ad casum, ad adorationem sui, ad petitionem à se regnorum mundi incitatur. Magna equidem hæc humilitas, mansuetudo, patientia prudentia magna. En arma contra Hypocritas, contra falsos, contra fictos fratres, quos tolerare nec scis, nec potes, quos tamen tolerare debes, quia in Communi vita sine hoc non vivitur; ac non solum debes, sed etiam humiliter debes, mansuetè, patienter, prudenter; toleravit Judam, Christus, tentatus à Diabolo est; ille osculo eum prodidit, hic tentando, de loco in locum gestavit. An tui fratres quos subdolos putas tibi, usque cò pervenerunt? Non puto; & esto; quomodo suos toleravit Christus, eo quoque modo, suos tolerare debet Christianus.

6. *Et cùm jejunasset.*

Christi jejunium Gulæ remedium est, simulque sobrietatis & abstinentiæ exemplum. Jejunavit Christus, quia tu voracitate, sensualitate, voluptateque ciborum, saporum, condimentorumque delectu frequenter delinquis. Jejunavit Christus, ut daret gulæ tuæ medicinam; doceretque te pugnare, mereri victoriam, ideò istud

istud Christi jejunium Ecclesia & veneratur & imitatur. Ideoque tu, filius si es Ecclesiae, obedi Matri, sequere magistrum & scito te adhuc valde in Spirituali pugna novitium, si gulâ superaris, scitoque te diabolo contemptum esse, qui Spiritualibus armis tecum pugnare non dignatur, cum sciat te carnali illo vitio, tam facile, tam saepe posse superari. Quare non solum libenter jejuna, sed etiam cautè comede, nec sensualliter, nec avidè, nec ad satietatem. Et hæc faciens, jejunium Christi aliquantum non tantum carnis tuæ jejunio exprimere debes, sed multò magis mentis jejunio: frustra enim caro abstinet à cibis, si anima vitiis distenditur. Collige igitur mentem vagam, immortificatam, tepidam, curiosam, ad vana aspirantem, sui oblitam, oblitam & Dei; eamque mortificationi, orationi, fervori, aliisque Spiritualibus exercitiis applica, tantò amplius, quantò hoc tempus & sanctius est & aptius, ut verè cum Matre Ecclesia canere Deo possis; Qui corporali jejunio vitia comprimis, virtutem largiris & præmia.

7. Si Filius Dei es, dic ut.

UNA hæc est de technis diaboli, fiducia videlicet virtutis propriæ & meritorum suorum; quâ nonnunquam elevat servi Dei, peccatorum se se periculis exponunt. Præsumunt quidem de Deo, magis autem revera de seipsis, ita ut videantur Diabolo obtemperare ea suggerenti, si Filius Dei es, dic ut lapides &c. jam scilicet multum profecisti, mortificatos habes sensus, iramque in potestate, ne timeas &c. Fidendum sanè est Deo non tamen præsumendum, fidendum, ubi gloria Dei requirit, aut Charitas pro-

ximi,

ximi, sed
culo res
desiderat
Ac latro
portu, m
onustam
nem, deri
noscere,
fit, ut dur
damus;
timore &
mur.

8.
Videba
orsu
Nempe n
inclinatio
scit, murr
videt, hu
aque ad
inclinatio
dere. Et
si tamen
tione nos
solus mo
hoc imple
portas ho
solus, no

Non p
solo
teus, non
Iraëlem,
pane Ang
V.P.D.

rimi, sed ubi inanis probatio virtutis est, periculo res est vicina. Deprædari enim haud dubiè desiderat, quisquis thesaurum in manu portat. Ac latrones & Piratæ, non invadunt fluentem è portu, mercesque aliunde petentem navim, sed constamta mercibus portuique appropinquantem, deripiunt. Est igitur bonum dona Dei agnoscere, sed occultare ea oportet; sæpè enim fit, ut dum virtutem nostram agnoscimus, cadamus; qui quamdiu eam nesciebamus, cum timore & tremore salutem nostram operabamur.

8. *Dic, ut lapides isti, panes fiant.*

Videbat tentator Christum esurire, ac proinde orsus & tentationem à commiseratione. Nempe non temere tentat diabolus, sed prius inclinationes explorat, unde quem tristem agnoscit, murmurationem ei suggerit, quem latum videt, huic superbiam obtrudit & lasciviam. Ars itaque adversus diabolum magna est, invigilare inclinationibus suis, nec temere eas foris prodere. Etsi enim multæ illi sunt tentationum viæ, si tamen nostras ignorat propensiones, qua ratione nos tentet, difficile statuit. Unde Apostolus monet, Nolite locum dare diabolo. Vis hoc implere? nihil timeas, nihil cupias, claude portas hosti & non poterit intrare. Etenim diabolus, nos per nos oppugnat.

9. *Non in solo pane vivit homo.*

Non planè in solo pane; quæ enim hæc vita, solo pane vivere? Sit quamvis panis Angelicus, non tamen in illo solo vivit homo. Audi Ierusalem, quomodo nauseat anima ejus super pane Angelico, sicut super cibo aliquo levissimo

V. P. Druzb. Op. X.

G

Com-

Compositus homo est ex carne & Spiritu, ideo opus habet pane nutriri & verbo, quare tam pauci in mundo homines plenè sunt vivi, quia solo ut plurimum pane vivunt. In religione sanè frequentius homines vivos, vegetos, robustos, lætos, invenies, quia non in solo pane vivunt. O felicitatem Religiosorum, si tamen & hi bona sua norint; etenim & illi frequenter cibum fastidiunt de ore Dei procedentem. Miser est infans, qui cibum præmansum à nutrice respuit, miser & homo, qui verbum procedens de ore Dei respuit & fastidit: Quisquis talis est, Dei non est, quia qui ex Deo est verba Dei audit.

10. *Non in solo pane vivit homo.*

Præclarum hoc est contra omnia tentamenta amuletum & antidotum. Facta tibi injuria est aliqua, suggerit vindictam tentator; responde; Non in solo isto vindictæ pane vivit homo, sed & in illo verbo, Dimitte ut & mittatur, hoc enim processit de ore Dei. Bene fortè tibi recessit, applauditur, passimque gloriola se se ingerit, & amor proprius, responde Gloria mea non est mea, ego non glorifico meipsum, Scriptum est enim, omnia in gloriam Dei facite.

11. *Mitte te deorsum.*

Omnis tentatio diaboli, Superbia est: sive enim ad alta, sive ad humilia incirat, ad Superbiam vocat. Tale videlicet malum superbia est, ut sine illa diabolus tentare non possit, etiam tum, cum deprimere se suadet, exaltationem molitur, aded, ut sit qui se nequitur humiliat. Rursum omne peccatum deorsum trahit semper, & tendit ad profundum usque inferni. Diabolum respice, quàm ab alto loco ad quam

imum

imum ille
rum ille fi
chaos, ait
st, ut nec
transire qu
peccatum

12.

Vana, v
nia su
ostendi &
licet sunt
momento
mortis am
rum osten
uti, cum m
transfert.
cadens Da
urus. Qu
i prostrat
bolo subm
gna dabis
mnam glo
Quod si v
quem ado
sus est, I
Sathana.
adoration

C Onfio
tradi
gelus iste
num dilig
hoc te cu
stodia pra

munus ille cecidit. Epulonem vide, supra Lazarium ille fuit, at quantum decidit! Magnum chaos, ait Abraham, inter nos & vos firmatum est, ut neque hinc ad vos, nec à vobis ad nos transire quis possit. Et nonne fugies etiam nunc peccatum omne, tanquam à facie colubri.

12. *Ostendit illi omnia regna mundi.*

Vana, vaga, inque momento transitoria omnia sunt bona mundi, quæ & in momento ostendi & videri & cognosci possunt, quia videntur sunt momentanea, non solum quod vix momento uno durant, sed quia in momento mortis amitti possunt; Et hæc ipsa diabolus tantum ostendit; non finit ea possidere, non finit uti, cum minimè cogitas, aufert ea, adque alium transfert. Ad hæc, talia sunt bona hæc, ut nisi cadens Dæmonem adoraveris ea non sis habiturus. Quæ verò ista gloria si corruam, si cadam, si prostratus jaceam, si me alteri & quidem diabolo submittam? O diabole si omnia mundi regna dabis, quare tamen vis regnare mihi? si omnem gloriam dabis, da etiam istam, ne cadam. Quod si vero alteri subesse Deo, quam tibi; si quem adorare debeam, adorabo potius, quia iustus est, Deum, eique soli serviam. Vade itaque Sathana. Te autem adoro Deus meus, omni adoratione quam tibi debeo super omnia.

13. *Angelis suis mandavit de te.*

Considera beneficium Dei, quod Angelo te tradiderit in custodiam; quaque cura Angelus iste te custodiat, cui ipse diabolus testimonium diligentiae perhibet. At tu quomodo cum hoc te custode geris? quam dignum te tali custodia præstas, qualemque te præstare debes.

G 2

Sed

Sed quid est quod dicitur, Angelis, non Angelo? An non unus tui custos? Certè non unus filius; tot custodes sunt tibi, quot curam gerunt tui, qui omnes invigilant pro anima tua, tanquam rationem reddituri. Vide ne id faciās gementes.

14. *Accesserunt Angeli.*

Vel unam hanc ob causam diabolo esset instanter repugnandum, ut Angelis pariamus lætitiā, ut eorum ministerium, protectionem, auxilium, applausum promereamur. Spectaculum facti sumus mundo, Angelis, & hominibus; utinam etiam curaremus fieri recreatio eorum! Audi Bernardum dicentem. Currite fratres, currite; non soli Angeli; sed ipse Angelorum creator vos expectat: Lætari fecistis Angelos in conversione, proficiamus & festinemus eorum implere lætitiā. Nuptiæ paratæ sunt, sed nondum plena est domus, adhuc expectantur, de quibus nuptiæ impleantur. Etenim, cur tam prompti ad ministerium accurrunt, &c.

DOMINICA II.

Quadragesimæ.

1. *Transfiguratus est ante eos.* Matth. 17.

Jesus transfiguratus est ante fideles: in manibus eorum, in ore, in corde eorum; propter solatium, nutrimentum, auxilium illorum. O mira dignatio! Transfiguratus est, at quis? quomodo? ex quo? in quem? is, qui sedet ad dexteram Dei, sub specie panis est in altari, quem Angeli intueri contra non audent, pro majestatem in cælo, ille se hominibus dat in cibum in altari.

Verè

Verè transfiguratus es Domine JESU ante nos, quia propter nos : Utinam & nos transfiguremur ante te, per te, fiamusque similes tibi. Id ego te precor per amabilem admirabilemque istam in Sanctissimo Sacramento transfigurationem tuam. Quid autem mi JESU ? efficaciorane sunt verba Tua ore Sacerdotis prolata, quam Tu ipse in ore & corde meo positus ? Sacerdos Verba tua proferens, Panem transmutat in Te, Tu in ore cordeque meo præsens, me in Te transmutare non potes ? Potes Domine quia omnia potes, tantummodo velis, & mihi da, ut velim. Ignescit ferrum in igne, aqua à calore calefcit, ær penetratur à luce, at ego ferrum, cur in te ignem non transmutor ? ego aqua tu calor, cur abste non calefcio ? ego ær, tu lux, cur non penetror & illuminor totus ?

2. *Hic est Filius meus dilectus.*

VOx æterni Patris Filium suum unigenitum Christum JESUM, tibi, ô Anima mea, commendantis est. Suscipe illum, vide lumen, ut scias quem suscipis ; vide ut scias, quomodo susceptum tractes ! Filius Dei iste, quem in Sanctissimo Sacramento cernis & sumis, & Filius quidem dilectus, in quo sibi Pater complacuit : in itaque cura, ut in eo tibi bene complaceas ; ipsum audi, ipsi obtempera, tanquam Filius Patri, tanquam subditus Domino, tanquam figmentum Factori, tanquam Sponsa Sponso, tanquam æger medico, tanquam discipulus Magistro, tanquam instrumentum artifici, tanquam miles Imperatori, tanquam Viator ductori, tanquam emptorius redemptori, tanquam reus judici. Id enim Pater æternus exigit à te, cum ait ; Ipsum audite,

G 3

ipsum

ipsum solum tanquam legitimum & certissimum audite libenter, humiliter, constanter in omnibus. O Anima mea! ecce nunc suscipis aut suscepisti hunc Dilectum Dei Filium ad cor tuum, erige interiores aures tuas ad verba cælestis huius Doctoris, & dic; Audiam quid loqueris in me Deus meus, quoniam verba æternæ vitæ habes.

3. *Assumpsit Iesus Petrum, & Jacobum, & Joannem, in montem.*

Ascensurus & tu in montem Perfectionis transfigurandusque, assume exemplo Christi, Petrum Charitatis, Jacobum fervoris, hoc est submissionis continuationem, & Joannem, puri cordis corporisque custodiam, ista enim tria omnino sunt necessaria ei, qui montem culmenque virtutum conscendere velit aut debeat. Vide igitur tu, quantum hic fervor charitatis, hæc continua submitio, hæc jugis cordis corporisque custodia, in te, hoc potissimum tempore, succrescant; certoque scias, si ex virtutes tecum non fuerint, perfectionis verticem te non conscensurum, nec unquam ad gloriam Transfigurationis admittendum, multò minùs autem, vel cum Moyse locuturum, hoc est, contemplativam vitam & viam adepturum, vel cum Elia, veri zelosi hominis typo, ullam unquam similitudinem habiturum. Cum tamen ista omnia, instituti tui ratio à te exigat, tuque hæc singula, in vitæ tuæ ratione profitearis.

4. *Ducit illos in montem excelsum.*

Non est mons si non est excelsus, nec est excelsus nisi seorsum, ita ut neque mons esset nisi seorsum esset. Quid est hoc seorsum? illud

nempe:

nempe:
quar ad
giens, &
ad cor n
homo p
& spe fo
ad cor &
illud, ob
similitud
etiam vir
occupati
ritate val
sanctas S
ultrapare
meum m
homo se
Contem
conforti
seorsim,
cum pro
quia qui
captui &

Vident
glor
luis igno
pationem
ribus, ha
An ut fic
ma hum
randam
abosque c
rant glor
indigna

nempe: Ducam eum in Solitudinem, & ibi lo-
 quar ad cor ejus. Et illud: Ecce elongavi fu-
 giens, & mansi in solitudine. Non loquitur Deus
 ad cor nostrum in turbis positum, sed oportet, ut
 homo prius sedeat Solitarius, & tunc in Silentio
 & spe fortitudo erit illius; quia Deus loquetur
 ad cor & transfigurabit, illud ante se, & se ante
 illud, ostendens ei quale esse debeat, & ad cujus
 similitudinem. Ama igitur cor meum abstra-
 ctam vitam, & Silentii curam ac contemplationis
 occupationem, quantum salvâ obedientiâ & cha-
 ritate vales; & fuge otiosas, imò quaslibet non
 sanctas Sermocinationes, ac conversationes; ut
 usurpare possis illud Isaïæ, & Francisci, Secretum
 meum mihi. Secretum meum mihi. Verè enim
 homo secretum suum proprie habet, quando in
 Contemplationis monte manet, nullius enim rei
 consortium contemplatio patitur. Unde merito
 seorsim, & excelsio in loco esse dicitur; at quando
 cum proximis conversatur, de monte se demittit;
 quia qui fructum in proximis vult facere, eorum
 captui & infirmitati condescendere tenetur.

§. Et transfiguratus est ante eos.

Videntibus videlicet illis. At cur hoc? num ut
 gloriam suam demonstraret? num ut futuris
 suis ignominis, hanc gloriæ suæ visionem usur-
 pationemque præmitteret? An ut futuris terro-
 ribus, hanc majestatis suæ anchoram opponeret?
 An ut fidem firmaret futuram? An ut Sanctissi-
 mæ humanitatis gloriam, doloribus & morte pa-
 randam præmonstraret? An ut discipulis se non
 absque causa, sed ob talem qualem in ipso vide-
 rant gloriam, omnibus hominibus promerendam,
 indigna omnia brevi subituro declararet? An

G 4

ut

ut ostenderet, se sponte suâ, nullâ vi aut potentia hominum compulsus, moriturus? An ut magis discipulorum animos compassione commoveret, cum recordarentur, illum nuper tam gloriosum inter Moysen & Eliam apparuisse, nunc verò tam contemptum in cruce, inter duos latrones pendere? An quia tum habuit, coram quibus dignè se transfigureret? Petrum videlicet, Jacobum, & Joannem, Moysen, & Eliam? An excitare carnem suam ad passionem volebat, ideoque Charitatem fœditati, impassibilitatem passioni, gloriam ignominia præmisit? Spiritus, enim promptus est, Caro autem infirma, ideoque roboranda quandoque. O Anima mea! utinam intelligeres, quod non sunt condignæ passiones huius temporis, ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis!

6. *Transfiguratus est ante eos.*

AT quomodo? Resplenduit facies ejus ut Sol; quia in morte sua obscurandus erat: Vestis autem apparuit alba; quia albâ induendus erat apud Herodem. Transfiguratus est in monte; quia verè in Calvario monte erat transfigurandus de vivo in mortuum. Transfiguratus est ante eos, nempe & propter nos; & ut discipuli ejus, transfigurari cuperent in imaginem gloriæ filii Dei; id verò fiet si facies intentionis fiat lucida ut Sol, si vestis morum candida ut nix, si verax, simplex, æquabilis, sollicita & soli Deo tantum placens conversatio, si Animus sit in monte excelso, hoc est, omnibus creaturis, & semetipso excelsior & generosior, si ad magna cum Moyse & Elia pro Deo audenda & agenda consurgat, seque ipso quotidie melior esse contendat; gnarus quod ille non sit verè bonus, qui

qui melior
ante eos,
raberis co
alium?
nam?
domestic
transfigu
figurare
es, de non
dum.

7
Ubi bo
est ei
splendet
nix. Et c
Miseria &
possumus
non poss
hic esse;
dum hye
que isti,
pant in te
les & Eli
videlicet
Si igitur
bibere qu
bibit? O
num est
benter lo
traudim
autem tri

8. N
tria

qui melior esse non cupit. Transfiguratus est ante eos, tu verò quando aliquando transfigureris coram Deo? quando mutaberis in virum alium? quousque, ô parvule, diliges stultitiam tuam? quando transfigureris ante fratres, ante domesticos, ante proximos; quâ fronte satagis transfigurare proximos tuos, cum teipsum transfigurare negligis. Jam aliquoties transfiguratus es, de non malo in pejorem, de fervido in tepidum.

7. *Domine bonum est nobis hic esse.*

Ubi bonum? & quàm bonum Petre? Bonum est esse in loco transfigurationis Christi; ubi splendet Christus sicut Sol, ubi vestis ejus sicut nix. Et quis dicit quam bonum est esse isthic? Misera & minuta sunt omnia, quæ nec dicere possumus; proinde nec bona sunt, quæ dici non possunt vera bona. Bonum equidem est hic esse; sed nunquid jam opportunum? Nondum hyems transiit, nondum imber abiit, floresque isti, qui apparuerunt, extra tempus erumpunt in terra nostra. Non audis Petre quid Moyses & Elias cum Christo loquuntur? De excessu videlicet; hoc est, de obitu, deque morte ejus. Si igitur bonum est hîc esse, potesne Calicem bibere quem Christus bibiturus est? imò quem bibit? ô quam multi sumus, qui dicimus, Bonum est nos hîc esse? at nos de excessu non libenter loquimur, de morte & cruce non libenter audimus, Socii videlicet consolationum non autem tribulationum.

8. *Si vis, faciamus hic tria tabernacula.*

Unusquisque perfectorum & Spiritualium tria debet tabernacula ædificare in corde suo;

G 5

suo;

suo; videlicet Christo, Moyse, & Eliæ: Contemplativam. Activam, & Mistam debet callere vitam, Ut nimirum, Moysen contemplando, Eliam conversando, utrumque perfecte obeundo, Christum exprimat. Ut in curandis aliorum bonis, in portandis aliorum defectibus, pietatem & mansuetudinem Moysis; in honore & gloria Dei defendenda ac propaganda, ignitum fervorem retineat Eliæ; in omnibus verò cujuscunque generis oppressionibus, ac molestissimis licet operibus, unionem conservet cum Christo. Ad Christum medium, tam Moyses quàm Elias recurrunt, & cum eo de excessu loquuntur. Sic ergo, ô homo, te tradas aliis, ne tamen obliviscaris tui, si quoque vacas tibi, ne tamen negligas alios, sed ad illud ex hoc recurriendo, Christum ubique medium retine, inque omnibus tuis occupationibus ad ipsum convertere.

9. *Hic est Filius meus dilectus.*

Quis dubitet Patri æterno dilectum esse Filium unigenitum? Ad quid igitur hæc vox de nube? an ut nos ad Filium suum amandum suo exemplo excitet? An ut ostendat omnia in eo esse amore digna, quoniam in eo sibi Pater bene complacuit? An causam ipsum amandi nobis ostendit, cum ait, propterea quia in ipso mihi bene complacui, amate illum, ut & vos amem cum ipso, ut vobis beneficiam propter ipsum. Bene mihi complacui in ipso, quare & vos ad Filii mei exemplar vos componatis, eique similes fieri laboreris. Moneo itaque, ipsum nonentem audite, & docentem, ipsum exprimate facientem. Audit ille me, audite vos illum, & vos

& vos
modo t
quomo

Sicut
mu
tanden
Deus,
ex don
bire sol
ô anim
verba i
nemini
ris. Au
mini d
tra alte
hanc.
tuo, n
gitta i
cetur
posuif
illud
nem h
fieri, a

Pro
E
regnu
ne ita
esset

& vos dilecti mihi eritis. Age anima mea quomodo tu audis dilectum hunc Patris Filium, & quomodo eum audire debes.

10. *Nemini dixeritis visionem.*

Sicut propter nos nobis dat IESUS dona communicatque gloriam suam, sic propter nos eandem celare mandat. Non enim sibi cavet Deus, dum sua vult latere dona, sed nobis, qui ex donis Dei quandoque acceptis ab illo, superbire solemus tanquam de propriis. Potes autem, o anima, in alium quoque sensum derivare verba ista. Audisti ab alio aliquid factum male, nemini, cui non interest, visionem hanc dixeris. Audisti ab alio, de alio dictum aliquid, nemini dixeris visionem hanc. Vidisti aliquid contra alteram factum? nemini dixeris visionem hanc. Audisti verbum, fili? moriatur in corde tuo, non enim te dirumpet, alioquin, sicut sagitta in femore canis, sic verba in ore stulti, dicetur tibi. Intellexisti aliquem hoc vel illud proposuisse, in hoc vel illo orasse, infortunium illud subiisse; memento ut nemini dixeris visionem hanc, sed in te sepeli illam, & quo tibi vis fieri, alteri id ipsum facias.

DOMINICA III.

Quadragesimæ.

1. *Pervenit in vos regnum Dei.* Luc II.

Profecto pervenit. Et quis pervenisse dubitet? Ed pervenit, quod & IESUS; nam IESUS est regnum Dei, ad me autem pervenit IESUS, nonne itaque simul cum illo regnum Dei? ubi enim esset regnum Dei si non in IESU, in quo habitat
omnis

omnis plenitudo divinitatis corporaliter? Facta mihi est petitio mea, quâ petivi, ut adveniret in nos regnum Dei; venit, quia JESUS Deus meus venit. Nonne agnoscis anima mea commodum tuum? O Corpus! ô Anima! pervenit in vos regnum Dei, regnat in vobis JESUS, in JESU DEUS, quid vis amplius? O Cor! regnum es Dei. Quid? quod tale regnum venit in te quale est in Deo, eodemque modo pervenit in te. Regnat Deus in Christo, veni huc, mane hîc, exi hinc vade illuc, veni de cælo sis sub specie panis, abi ad viscera mea, abi ad viscera illius. Nonne hoc est regnum Dei? ô quid erit aliud? Pervenit in te, ô Anima mea, regnum Dei.

2. *Beatus ventér qui te portavit.*

A Bæterno Domine JESU portavit te uterus Patris: Ex utero ante Luciferum genui te Psal. 2. Olim te portavit uterus Virginis, & beata quæ credidit, meritò enim dicit Deo, Magnificat anima mea Dominum, quia fecit mihi magna qui potens est. Et tu quoque anima mea beata, siquidem & tu portas in utero eundem Dominum JESUM in Sanctissimo Sacramento receptum. Gratulare tibi ô anima mea: sed scito, non assuevisse JESUM portari, nisi vel in æterni Patris, vel in Virginis Matris Sacratissimo utero, proinde conare, ut assimiletur uterus tuus illorum uteris; ut casto & Sancto JESUM viscere portes. Et quia multum distas à Patre illo caelesti, Matreque illa Sanctissima, tui contemptu & humilitate omnia compensa, ab iisque quod in illis superabundat, suppliciter exora.

3. *Erat*

3. *Erat Jesus ejiciens demonium.*

Proprium Christi officium est, ejicere demonia. Quis enim ejiciet illa, si non Christus fortis? Armatus est daemon, fortiter custodit, non solum domum quietis suæ, sed ipsum etiam arrium, fortiori igitur ad ejiciendum ipsum opus est: & quis fortior illo, quem dixi, Christo? Dole quod toties mancipium fueris diaboli, & quidem propter ignaviam tuam, vel propter res vilissimas. Gratiasque age Christo, quod te ab hoc possessore liberaverit; & pete ne in ejus potestatem te posthac venire sinat. quin & tu omne ejus vestigium eradices, ne quidquam suum in te inimicus habeat; magna enim est tyrannis illius.

4. *Et illud erat mutum.*

Requens est, ut te mutum invenias; Vide ne hoc sit demonis, te mutilantis signum, si mutus es in oratione, mutus in Dei laude, inque gratiis agendis, si mutus in miseriarum tuarum apud Deum expositione, mutus in peccatorum confessione, mutus in piis operibus, mutus in peccatis, quantum licet, liberè, quantumque tua interest, arguendis, mutus in juvandis ad pietatem, quâ consilio, quâ doctrinâ, quâ concione, credere potes, demonium mutum eo tempore te infestare. Mi Jesu, ejice hoc demonium, ne fileam à bonis; ut aliquando dicere non cogar; Væ mihi quia filui! pollutus ego sum labiis. Non sola enim loquela polluit hominem, sed & silentium.

5. *Et cum ejecisset demonium, locutus est.*

Magnum signum ejecti demonii, locutio muti est. Sive quando tentationes fœdæ-
que

que quævis cogitationes superiori deteguntur; siue quando latebræ conscientiæ & peccata in confessione aperiuntur, in his quippe duobus, dæmon, præcipuè mutus est, mutosque homines reddit. Siue quis vitia propria, confessionis gratiâ publicè aliis detegit, hoc muti dæmonis eiectioni evidens signum; proprium namque Sanctorum est, quærere confessionem propriam, sicut malorum est, timere confundi. O Domine ejice hoc ex me dæmonium, ut confitear adversum me injustitiam meam tibi.

6. Et admirata sunt turba.

Recte omnino, talia quippe opera mirari addeceret. Sed, ô quoties talia spectamus, nec tamen miramur! Vilescunt opera tua Domine apud nos, non quia mira non sunt, sed quia crebra sunt. An miraculum exiguum hoc est, homines grandia sua peccata homini pandere? & tamen hoc fit, quando tu id jubes Domine, qui ejicis dæmonia; nos verò ista non miramur, quia non attendimus, majus esse miraculum convertere peccatorem, quàm suscitare mortuum. ô si id faceremus! magis utique ad eorum conversionem excitaremur, frequentius & ferventius pro peccatoribus oraremus, pœnitentias subiremus, intelligeremusque, hoc sacrificio, nihil apud Deum esse gratius.

7. In Beelzebub principe demoniorum.

Nihil est tam Sanctum, quod improbitas non adscribat impietati, ex suo omni metiens. Gravissimum certè peccatum, sed tamen communissimum, interque Religiosos non infrequentatum, cujus est mater invidia. Tu cave ne hoc malo labores, quoties enim bona aliena culpas,

exte-

extenua
taris, tot
minis au
Fuga ho
nque bo
mala cul
tes servu

Hic f
qu
dæmoni
quoties
nos no
mus, qu
nobis,
sufficien
scrutari
opprima
cum hu
volunta
qui.

ET au
tile
rium, su
pudet al
Deo lo
nam sici
Deus, in
facti, di
non sun
bus, ha
cordis t
magis e

extenuas, invides, inque malam partem interpretaris, toties Christo, vel Spiritui Sancto, boni omnis auctori dicis. In principe Beelzebub &c. Fuge hoc malum, & potius mala aliena lauda, inque bona pertrahe, quàm quod sive bona, sive mala culpes. Quis enim es tu qui alienum iudices servum?

8. *Alii tentantes signum de celo.*

Hic stulti sumus, ut miraculum in miraculo quæramus. Vident Judæi mutum, ejectum demonium, & tamen aliud signum quærunt. O quoties Deus mira in nobis operatur, quæ tamen nos non agnoscimus; signum de cælo poscimus, quasi inspiratio illa ad bonum, à nobis aut ex nobis, & non potius ex Deo sit, ex quo omnis sufficientia nostra. O Domine! discam non scrutari thesauros tuos, aut majestatem tuam, ne opprimar à gloria; sed potius discam, donata tua cum humilitate acceptare, & pias à te immixtas voluntates cognoscere, & amplecti, sequi, exequi.

9. *Vidit cogitationes eorum.*

ET audes aliquid cogitare impurum, leve, scurrile, mordax, murmuratorium, detractatorium, superbum! Quod te pudet facere, quod pudet aliis dicere, pudeat quoque cogitare. Nam Deo loqueris, quidquid ipso conscio cogitas, nam sicut homo audit voces, vel videt opera, sic Deus, intuetur, & audit cogitata. Cogitati, dicti, facti, discrimine apud homines sunt, apud Deum non sunt, nam sicut in suis, sic in hominum operibus, has differentias non habet. Ergo Deum cordis tui censorem reverere; non secus immò magis etiam quam homines operum iudices metuis,

tuis,

tuis. Quid enim hoc impudentiæ esset, in tenebris erubescere, in sole perfricare frontem? Aspectus hominis tenebræ sunt; aspectus Dei, plusquam sol est.

10. *Omne regnum in se divisum.*

Mirere etiamnum causam desolationis tuæ. Anima mea; & causam require domus supra domum labentis. Divisum est regnum tuum, quid miraris? Regnum tuum, ô homo, cor tuum est, Anima tua est, tu ipse es: si divisum est cor, si anima secum pugnat ipsa, si Rationi voluntas, si caro spiritui subdi nescit, nonne regnum in seipso divisum est? Et nonne hæc tu experieris, nonne quod divisum regnum tuum, idè & desolatum agnoscis? Non est desolatio super animæ desolationem: mavult Deus desolari cælum, quam animam; quoniam ne anima desolaretur, ipse deseruit cælum, & ob hoc in terris visus, cumque hominibus conversatus est. O ingratum mundum, qui desolari potius à Deo vult, quam incolì ab eo! Ô ingratam animam, quæ Deo hoc studium negat, quæ in hoc Deum non juvat! Et quam olim Deo causam tantæ suæ desolationis offeret? Reduc ergo anima mea ad concordiam teipsam, subijce te Deo, carnem tibi, voluntatem tuam rationi. Tu servi Deo, & caro tibi: quod si feceris, sedebis in pulchritudine pacis, in tabernaculis fiduciæ, in requie opulenta, tam hîc, quam in altera vita.

11. *Ideo ipsi iudices vestri erunt.*

Vestri, ô viri Spirituales, ô Pharisei, ô annosiores, etiam iudices Publicani & peccatores, seculares homines, novitii, alique longè vobis simpliciores, quoniam illi, etsi minus acciperunt,

perunt,
regnum
gilti in
um di
causati
minutar
cepta ta
parer en
quoniam
dixi, juo
de te tu

Hom
da
zelant p
eos mor
modo f
Ubi inte
Mahom
solos C
tentior
servand
prudenti
quidem
pollo,
Christia
seipsum

13.
Quis
ce
Dei id
vita co
resolvi
si solvit
V.P.

perunt, faciunt tamen plus & præcedunt vos in regnum Dei; vos inquam, duces cæci, vos Magistri in Israël, vos emeriti & veterani, vos qui divites facti estis, qui jam non egentes, qui pauseatis super profectu & fervore Spirituali, minutarumque rerum observantia, vos qui accepta talenta sudario involvitis & defoditis: apparet enim, nequaquam vos sudare in labore, quoniam sudario non egetis. Ecce hi, quos dixi, judices vestri erunt, sed immutato nomine, de te tu fabulam accipe.

12. Ideo ipsi judices vestri erunt.

Hominum Christianorum erunt Judices Judæi, Mohometani, Hæretici, hi enim ita zelant pro suis superstitionibus & erroribus, ita eos mordicus retinent, ut nihil non agant, modo suos errores vel dilatent vel defendant. Ubi inter Judæos de lege Schismata? ubi inter Mahometanos de sectis & fide certamina? inter solos Christianos divisus est Christus. An potentior est Diabolus ad regnum suum in pace servandum quam Christus? an filii hujus sæculi prudentiores sunt filiis lucis? cur alius dicit, Ego quidem sum Pauli, Ego vero Cephæ, Ego Appollo, Ego Calvini, Ego Lutheri, ô pudor! Christiani, quantum in se est, regnum Christi in seipsum dividunt, Cur? ut desoletur.

13. Profecto pervenit in vos regnum Dei.

Quis Sapiens est & hæc intelligit? quia videlicet pervenit in nos regnum Dei; En digitus Dei id monstrat, si ejicit dæmonia, si monstra & vitia comprimit, si mutorum ad Dei laudes ora resolvit, si auget fervores, promovet virtutes, si solvit in lacrymas oculos, si cor ad dolorem

V. P. Druz. Op. X.

H

com-

compungit, profectò pervenit in nos regnum tuum, & da mihi ut cognoscam adventum ejus omnem autem divisionem ejus vitæ. Sciam tempus visitationis meæ, & eorum, quæ ad pacem sunt mihi, alioquin in scientia abscondita, & thesauro latente, quæ utilitas?

14. Cum fortis armatus custodit atrium.

Non solum fortis sed etiam prudens est armatus iste. Fortis, quia armatus; prudens quia atrium custodit; non sinit hostem & in atrio consistere, principiis obstat, elidit pestem in semine, adversario repugnat in foribus, & si intrare contendat, bellum minatur. Hoc fac, & erunt in pace omnia quæ possides. Atrium tuum, cogitatio tua: intrat hostis atrium, quando cogitationes suggestionesque malæ consensus querunt vel oblinent, allide istos parvulos ad petram, ne nascantur, ne per longas invasecant moras. Deus meus quanta mea hoc in genere negligentia est? quantus examinis circa cogitationes neglectus, quanta sensuum incuria? Arma me Deus & fac robustum, ut non satis putem ab intimis cubilibus ejecisse hostem, sed etiam ab attriis portisque illum arceam. Nam, etsi illud plane malum non est, ad pacis tamen possessionem turbendam multum valet.

15. Si autem fortior.

Hostis tuus ô anima mea non ideo vincit quia te fortior, sed ideò fortior, quia te vincit; nunquam enim hostes tui fortiores te sunt, quia Deus non permittit te tentari supra vires tuas: quando ergo ab hoste vinceris, non provenit hoc ex hostis robore, sed ex tua ignavia. Quare vide quam sit malum te ignavum esse ac tepidum,

um. N
deinde eu
mor; de
holia tua
onorum
tribuit
Da I
onem, r
tiorum
umtenta
16.
Non in
requ
ormit in
orda im
tatem ho
equiem
quân
boriosu
bidinis e
Dei opus
si Deus
pres supp
um labo
amea m
ernam, r
ocare, qu
ationer
O Anir
vita
tiores
aducas,
ere, Re

Nam primum das hosti de te victoriam, unde eum fortiozem reddis, qui te erat infirmior; demum arma tua illi cedunt, ac ultimo gloria tua tibi erepta; & vasa instrumentaque honorum operum ac meritorum tibi accepta, distribuit, in tuam perniciem vertit, & mortificat. Da Domine ut nunquam intrem in tentationem, nunquam immitte mihi hostem, me fortiozem, sed talem quem vincam, faciamque in tentatione proventum.

16. *Spiritus ambulat per loca humosa.*

Non invenit Spiritus nequam in locis siccis requiem, habitat enim in locis humidis, permittit in secreto calami. Humentia loca sunt, verba immortificata, corpora delicata, & aspectus horrentia, ubi ergo voluptas non est, ibi requiem Spiritus immundus non habet. Sed quam difficilia sunt praelia castitatis, quam laboriosum est Spiritum immundum, fomentum ordinis ex locis humentibus ejicere! Solius hoc Dei opus est; nemo enim potest esse continens, nisi Deus tribuat; alioqui nos quidquid agimus, superpositos cineri doloso calcamus, & plebiscitum laboriosæ alexæ opus tentamus. Ama tu anima mea mortificationem tam internam quam externam, melius est enim corpus mortificatione exercere, quam immundi Spiritus requiem aut habitationem esse.

17. *Revertar in domum meam.*

Anima! sic pœnitentiam age, sic meliorem vitam inchoa, sic induc fervorem, sic multos mores, ut hostem in desperationem de reditu adducas, si enim potest & audet tuus hostis dicere, Revertar in domum meam, apparet te negligenter.

gligenter pœnituisse, apparette jam intepuisse.
 O Domine! ecce ego infelix jam vocem hanc.
 Revertar in domum meam, familiarem feci dia-
 bolo inconstantiam meam? Toties namque egressus
 quidem eum à me, confessione, communione,
 Sanctisque propositis cogo, at nihilominus mo-
 re canis ad vomitum protinus convertor, ille
 post diem horamque dicit, Revertar in domum
 meam. O Domine! confirma me, ut æternum
 excludam hostem meum.

18. Tunc vadit, & assumit septem.

HOc est recidivantium damnum, ut quoti-
 die deteriores fiant, liberiores, dissolutio-
 res. An non tu anima mea experiris, ex quan-
 to scilicet fervore, in quantum recidisti teporem,
 ex quanto vigore, ad quantam laxitatem, quam
 difficile tibi nunc meditari, quam jugiter tibi
 vas cordis angustiat, ne gratias, ne illumina-
 tiones, ne auxilia Dei recipias. Exhorresce ani-
 ma mea execrabilem istum teporem, & time ne
 novissima fiant pejora prioribus. Nam isthæc
 inconstantia tua, facit te difficilius converti, tar-
 dius compungi, citius arefcere, facilius ad vo-
 mitum redire, ad cordis duritiem transire, iram
 Dei thesaurizare, quæ omnia inferno pejora
 sunt, quia infernus propter hæc tantum malus
 est.

19. Beatus venter & beata ubera.

VEnter animæ memoria est. Beata memoria
 quæ Deum habet præsentem, Beata ubera,
 quæ Jesum lacte fervoris nutriunt, conatuque
 ei magis semper placendi. Exprime ubera tua
 anima, & vel ad sanguinem Christo sugenda
 præbe.

exbe, ut
 gratia ap

A Ud
 A ext
 orando,
 do, oper
 mdo &
 niam d
 pū se h
 s excita

am tuar
 opia, d
 vant ver
 custodiat
 onibus
 ms aliisq
 nocent, i
 ationem

I
 Quan
 pōp
 e eunde
 cura
 voleban
 provide
 modo ac
 & merit
 illi in pa
 dat soli,
 prabe.

exbe, ut crescat in te & roboretur, & proficiat
gratia apud Deum & homines.

20. *Beati qui audiunt.*

Audiunt verbum DEI interius inspiratum,
A exterius prædicatum, audiunt legendo,
orando, loquendo, exempla aliorum attenden-
do, opera Dei considerando, beneficia ponde-
rando & simul ad interiora reducendo, consci-
entiam denique ad examen revocando. Beatus
qui se his exercens, audit verbum Dei, loquen-
tis excitantisque. Agnosce anima mea negligen-
tiam tuam in his omnibus, in tanta licet omnium
copia, deprecare, fervoremque statue. Custodi-
ant verbum Dei qui implent, qui ut ab aliis
custodiantur curant, qui ab hæreticorum deprava-
tionibus illud defendunt, qui scrutantur scriptu-
ras aliisque explanant, qui quemadmodum alios
docent, ipsi faciunt; alioqui, nullam sibi excu-
sationem faciunt à peccato.

DOMINICA IV.

Quadragesimæ.

1. *Unde ememus panes? Matt. 14.*

Quam promptè Benignissimus JESUS de Cibo
populo illi necessario cogitat? quàm copio-
se eundem subministrat? Unde ememus panes?
In cura; Distribuit discumbentibus quantum
volebant: en copia! Sed quantò libentius tibi
providet de cibo corporis sui sacrosancti, si
modo ad eum accedas, si digne adeas. Confer,
& merito præfer studium Christi in te pascendo,
illi in pascendis quinque millibus. Quod tibi
dat soli, toti mundo sufficere potest. Quod istuc

uni dedit, non satis erat pluribus. Deinde illis panem, tibi corpus suum, illis panem nudum cum paucis pisciculis, tibi cum corpore sanguinem suum, vitam suam, animam, merita, virtutes, divinitatem dedit. O! digne accede anima mea ad cibum hunc nobilem, ô propera, & noli esse sollicita de pretio, dicendo, unde ememus hunc panem? Teda, & habebis illum: si aliud dare pretium velles, ducenti denarii, hoc est, infinitum pretium non sufficiunt. Affer fidem, affer charitatem, affer humilitatem, affer desiderium, affer cor, & habebis quantum voles, imò plus quàm voles. non enim capies quod habebis, sed comprehenderis ab eo, quem manducabis, mutaberisque in eum, & non in te ille. O quam bonus es Jesu, quam admirabilis in hac tua liberalitatis ratione, cum prospicis commodis nostris, cum voluntati nostræ subservis! das quia vis, sed non das quantum vis; verum quantum volumus tantum das. Et quis similis tibi ex mundi magnificis! ô Anima! si non saturaris, si non impinguaris, quem culpas?

2. Quantum volebant.

ET quid dicis Anima te velle Deum, te cupere amare Deum, te famescere Deo? en dat, en distribuit Jesus quantum volebant. Exere itaque famem, dilata cor, intende desiderium, diffunde voluntatem, Spiritu anhele. Magnus est Dominus, magnum & capacem locum quærit, quantum de illo voles, tantum tibi communicabit, quid quæris amplius à DEO? Dilata ô DEUS cor meum, ut sit capax tui, & sit multum capax.

3. Subiit

G. Dr. L. Z.
Bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

3. *Subiit in montem & sedebat cum discipulis.*

In montem Iesus subit cum discipulis, & cum
eis ibi sedet, ad turbas verò descendit, quia
turbæ non possunt ad eum ascendere, imò fa-
cilius Iesum comprimunt quam tangunt. Tu
vide è quorum numero sis; An de discipulis,
num verò de turba: Si ascendis in perfectionis
montem, si quotidie te ipso existis melior, si tibi
ordet terra, si animum excelsiorem omnibus
creaturis habes, si nihil te adversorum turbat, si
grans Deum sequeris, & non ideo quia ex pani-
bus ejus saturatus es, si in orationis monte cum
Iesu versaris, & ibi quasi discipulus sedes, verè
discipulus es. Si autem Iesus ad te descendere
debet, condescendere tibi, lacte non solido cibo
te pascere, de turba es. O Anima! profice, &
montem subire, conare.

4. *Cum sublevasset oculos Iesus.*

Intuere ô homo oculis tuis elevatos oculos
benignissimi Iesu, spectantes ad se venientem
turbam, de ejusque saturatione cogitantes. O
quam libens Iesus elevat oculos super turbam
ad se venientem! nonne cupies anima mea tur-
bas hominum ad Iesum pertrahere, ut oculos
ejus tam jucundo recrees spectaculo? Si verò
tam jucundis turbas respicit oculis Iesus, qui-
bus putas oculis respiciet discipulos, quibus
electos, sponfas adamas? Non frustra
Iesus levat oculos; levat enim ut miserea-
tur, ut necessitati subveniat, ut sublevet ca-
dentem, ut animet pugnantem, ut recreet fessum,
ut coronet victorem, ut alliciat accedere vere-
cundantem. Leva mi Iesu oculos tuos super
me, & pone eos super me, sicut super sponsam

aut discipulum, saltem sicut super unum de turba.

5. Unde ememus panes?

PROvidentia quærit. unde providebis? an hoc dicit tentans, cum sciat quid sit factura? verè ò providentia tentans dicis, quoties aliquid facere constituis: sed tentas, ut fidem probes & fiduciam explores, ò utinam sciat mundus quid sit providentia Dei! non tam parcus esset in Jesum, ut quæ ille mundo dedit, emere cogatur ab illo, & quod magis est, etiam panes renuit gratis dare pauperibus, qui fratres sunt Christi & membra ejus.

6. Unde ememus panes?

VOx Prælatorum, Doctorum, Concionatorum ea esse debet. Ecce subditi, ecce rudes, ecce populi quærunt panem directionis, solatii, doctrinæ disciplinæ, admonitionis, Unde ememus panes? At miser es quisquis ab homine quæris, qui ab homine emere cupis, qui ipse eget, qui ipse est pauper, conservus tuus est, Vade ad divitem, qui dicit. Emite sine pretio, sine argento, sine ulla commutatione. Ad Sapientiam abi & eme; pudeat te prædicare quod è cælo non hausisti, quod oratione, lacrymis, humilitate, mortificatione non emisisti.

7. Ipse enim sciebat quid esset facturus.

SÆpe Dominus tentat nos. Jubet aliquid agere, successus verò negat; non quia à nobis fieri non vult, sed quia tentat an potius illi, quàm nobis fidamus. Si ergo aliquid acturus es, quod Deum te velle putas, age quod in te est, sed in Deo spera, & scito Jesum scire, quid sit facturus. Non succedit negotium? habes adversarios potentes

entes? t
habe, co

Sta eff
minat
ere, &
uas atte
rum Dei
dicia à n
paucos j
imii. M
um plu
que Deo

Vide c
nus
teant, a
negligo
ta negli
torum
ipfi pan
in virtu
quem c
Valde m
minima
omittit

Cog
pa
regrosn
tus es?
mi? Ma
pertase
suis pla

entes? tantò magis fide, spera contra spem, spem
habe, cogitans, quod scit Iesus quid sit factururus.

8. *Ducentorum denariorum.*

Sta est carnis & sæculi prudentia, quæ suas exa-
minat vires, nihil habet quod suum possit di-
cere, & tamen centenarios computat. Noli
tuas attendere vires, sed Dei divitias. O quan-
tum Dei distant cogitationes, quantum ejus ju-
dicia à nostris! Ducentorum denariorum panes
paucos judicamus, Christo verò & quinque sunt
nimii. Noli tuis ex viribus metiri Deum, crede
eam plus posse facere, quàm te cogitare; disce-
que Deo committere, ut ipse faciat.

9. *Colligite Fragmenta.*

Vide quam providus sit Paterfamilias Domi-
nus Iesus: Jubet colligi fragmenta ne pe-
teant, at ego prodigus frustra integra colligere
negligo, plane ac si Deo ditior essem! ô quan-
ta negligo fragmenta, quando occasiones me-
ritorum prætereo! Plura sunt fragmenta quàm
ipsi panes fuere. Facilius scilicet hi proficiunt
in virtute, qui etiam minutissima observant,
quàm qui tantum magna agere contendunt.
Valde magna facit, qui etiam minima facit, qui
minima ut magna facit, qui nihil perfectionis
omittit, quod Divina gratia consequi possit.

10. *Colligite fragmenta.*

Cogita quomodo divitias Christi, hoc est,
paupertatem servas, tractas acceptas. In-
tegrasne requiris panes, an fragmentis conten-
tus es? Optasne ea tibi dari quæ viliora sunt do-
mum? Male vestiri Paupertas non potest si pau-
pertas est, quantò nudior est, tantò ornatior, &
suis planè vestita coloribus, sed nos ne de no-

mine quidem Paupertatem novimus, qui fragmenta aspernamur.

11. *Colligite fragmenta.*

O Divites quod superest, date Eleemosynam, & omnia munda sunt vobis. Non vult Deus à vobis possessiones integras; date fragmenta, date quod superest, date calicem aquæ. Et vos, ô Discipuli! fragmenta colligite, fractos homines peccatis, convertite, eos si negligitis peribunt, sed & sanguis eorum, de manu vestra requiretur.

12. *Colligite fragmenta.*

SI Discipuli fragmenta neglexissent, miraculum non cognovissent, vel saltem non ita cognovissent. Maximus est Deus in minimis, si modò quis oculos habeat, ut videat quantus est Deus, in providentia rerum etiam minutissimarum circa unum hominem. Totius vitæ meditatio, huic cogitationi parva est.

13. *Facturi eum Regem.*

Compara tuam, cum turbæ hujus, gratitudinem. Illa post unum beneficium Jesum vult Regem facere, tu post tanta, tamque multa, ipsum Regem non facis. Cum tamen Jesus cupiat esse Rex tuus, si eum facere velis. O Jesu esto Rex meus; rege me, & governa. Dignus es Regis titulo, qui me etiam nolentem, certè negligentem, ultro tam suaviter regis.

14. *Fugit in montem solus.*

NE quære mercedem operum in hac vita, gratias Deum ama, liberaliter Deo servi, modico nolis esse contentus, nec putes tibi satis esse, si tuo satisfecisti officio. Officium tuum est, facere quantum potes, si plus potes quam facis, officio

g: Dr. L. Z.
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

qui frag- officio tuo non satisfacisti. Neminem ex Ca-
 talogo sibi ad famulandum Deus conduxit: ne-
 mosynam, mo magnus evasit Dei amicus, qui omnia servi-
 Non vult tia sua ad calculos revocavit, aut, quid teneretur,
 date fra- quid non, examinavit. Multò autem minùs
 em aqua, hic, qui pro singulis mercedem speravit, exigit,
 e, fractos vel recipit. Gratis ergo Deo serviendum, ut
 negligitis servias non gratis, sed servias, ut sis gratus.

15. *Fugit in montem solus.*

anu veltra Fugit honores JESUS, ut tu eos non secteris:
 & fugit in montem. Non enim qualibet
 fuga, fuga est, sed ille verè fugit, qui ad montem
 fugit; id est, qui soli Deo tanquam summo ver-
 tici, honorem tribuit, ipse verò sua humilitate
 supra omnes honores sæculi, & laudes homi-
 num, ne ad ipsum pertingant se attollit. Hoc est
 accedere ad cor altum omni honore humano
 altius, ut exaltetur Deus, & in ipsum solum om-
 nis honor redundet.

DOMINICA V.

Quadragesimæ.

I. *Quem te ipsum facis.* Luc. 8.

gratitudi- O JESU quem te ipsum facis, quando in San-
 m JESUM ctissimo Sacramento cibum hominum te
 ue multa, facis? quando ad me ingrederis, ut à me man-
 en JESUS duceris? quando à me manducari vis, rogas,
 elis. O jubes, gaudes? Nostine tu quis sis, nostine quis
 rna. Di- ego sum? Quem te ipsum facis, quando te mihi
 olentem, ita communicas, quando te ita propter me ver-
 egis. tis, evertis, convertis, exinaniris, vilior te
 vita, gra- memetipso reddis? O quem te ipsum mi JESU
 i, modi- facis propter me! fac me quoque talem, fac
 satis esse, me
 um est,
 am facis,
 officio

me

me humilem, fac me qualem me esse desideras propter te. O homo quem sic creator dignatus, qui Redemptorem Deumque tuum es suscepturus, qui conviva Domini factus, quem te ipsum facis? Ah! quàm tepidus, quàm distractus, quàm vagus, quàm imparatus, quàm sine ulla fame ac præmeditatione accedis, quàm facile hoc cibo sumpto, te ad vana convertis? O conviva Dei, ô Christo satur homo! oblitusne quid modo egeris, quid obtinueris, quem manibus & ore tractaris? supra sortem Angelorum modo primum evectus, protinus ad lutum, feces, teporem, garrulitatem, evagationes recidis. Ubi morum compositio, ubi devotionis internæ sensus? O stulte, quem te ipsum facis? Christus te vult esse Divinum, tu te facis suam in volubro luti, O utinam videres aliquando, quem te ipsum facis?

2. *Quis ex vobis arguet.*

Quis in Sole tenebras, in igne frigus inveniet? In Te ne peccatum sit mi JESU? Contemplare, ô Anima, defixis oculis innocentiam JESU, cui nec hostis quod objiciat habet; Gratulare ei, & quod tam purus sit, gaude. Sed cum ille tam sit innocens & mundus, & tamen talia in vita sua passus, quid tandem te decet? 2. Plurimumque nobis id accidit, de absentibus male loquimur, facta eorum consiliaque ac mores, culpamus, quibus palam objicere nihil possumus. O! utinam discamus frena imponere linguæ? 3. Quis mihi det vivere ut ita, adversariis, tam visibilibus quam invisibilibus, tum in vitatum in morte, dicere possim, Quis ex vobis arguet me de peccato? solus Deus vere & secure dicere potest

potest,
id quid
quod p
hone.

VERE
cre
mus.

difficili
cilia &
nostrum
mini ve
Ecce eg
dere de
beo, &

UTIL
de

& quan
on in a
An in d
tio san
qui una
altera v
Non er
merito
non cr
culpa q

Liber
est nob
ipsum
quam

desideras potest, Quis ex vobis arguet me. Nos crebro
dignatus, id quidem usurpamus, sed vel ex superbia, vel
susceptu, quod peius est, ex malorum nostrorum excusa-
n te ipsum, tione, malè enim facimus & peius defendimus.

3. *Si veritatem dico, quare &c.*

Verè mirum est Domine JESU, quare tibi non
credimus, vel saltem non in omnibus credi-
mus. Persuasisti nobis, ut credamus abstrusa,
difficilia, supra captum nostrum; quæ verò fa-
cilia & obvia sunt, his non credimus. Quis enim
nostrum credit amandum esse inimicum, de o-
mini verbo otioso reddendam esse rationem?
Ecce ego mi JESU, qui speciali ratione tibi cre-
dere deberem, sæpe fidem dictis tuis non adhi-
beo, & si eam non ore, opere frequenter nego.

4. *Si veritatem dico.*

Utilis interrogatio his qui præsumunt, qui alios
docent. Quoties enim veritatem dicunt,
& quare tamen tam rarò, tam pauci credunt?
An in auditoribus culpa est? Non rarò quidem.
An in docentibus? frequens & in his. Damna-
tio sanè audienti & non facienti; sed & vix illi,
qui unâ tantum manu homines ad Deum trahit,
alterâ verò, exemplo scilicet suo, ab ipso repellit.
Non erat in Christo culpa, sed in Judæis, unde
merito eos arguit. Si veritatem dico, quare
non creditis mihi? sæpe tamen & in docentibus
culpa quare non creditur eis.

5. *Qui ex Deo est, verba Dei audit.*

Libenter amicus verba audit amici; si audire
non vult non est amicus, quis æque amicus
est nobis atque Deus? Ipse plus amat nos quam
ipsi nos. Cujus itaque potius verba audiemus,
quam amici Dei? Attamen quam multi sumus,
qui

qui nugas & fabellas quasvis audire malumus, quam verba Dei. Audimus quidem Conciones, sed eas non ut verba Dei, sed ut verba hominum, acutè, doctè, novè excogitata attendimus. Spiritum verò, mores corrigere negligimus. Sed vā nobis, venient enim dies, quando etiam Deus verba nostra audire non voler! quanquam quid dico, venient dies, quid si jam venerunt? Quoties Deum oramus, clamamus ad Deum, nec tamen audimur à Deo? an non quā mensurā metimur, eadem remetitur nobis? O ovīs, vis à Pastore audiri, vis ab eo curari, audi vocem ejus. En canes ob modica beneficia audiunt voces Dominorum, negligunt escas captasque prādas, En accipitri, ad sibilum, libertatis suæ obliti, manum & vincula Domini reperunt. Tu vide, qualis sis in Deum tuum ô homo!

6. *Honorifico Patrem meum.*

UTinam hoc mihi sufficiat in omnibus operibus meis, ut nec oculos quæram hominum, à quibus videar aut lauder; nec reformidem judicia linguasque eorum, à quibus videar; nec frangar objicientibus se se difficultatibus & impedimentis, sed hoc unum respiciam, hoc solum præcipuumque motivum mihi sit ad omnia, Honorifico Patrem meum qui in cœlis est! Sic fecisti tu mi JEsu, audisti enormem blasphemiam, demonium habes; contentus fuisti negasse, Ego demonium non habeo. Non reddis contumeliam contumeliā, non refundis convitium convitio; non minaris, non inferis ruinam aliis, non quereris, non accusas. Verè honorificas Patrem tuum; at ego impius non honorifico te.

7. Et

7. *Et vos inhonorificastis me.*

Quoties propter culpam tuam pusilli scandalizantur, quoties causa es peccati alieni, quoties propter quemcunq; à virtute devias, Deo pro accepto beneficio gratias non agis, virtutem alienam in malum convertis; pudore, torpore, timore, id quod ad laudem Divinam facit, omittis, toties inhonorificas Christum. Mori mihi prius contingat Domine Jesu, quàm justè à te audire, Tu vero inhonorificasti me, Terrent me aquæ contradictionis, ubi te Moyses & Aaron inhonorificaverunt coram populo, & mortui sunt. Honorificasti me Domine Deus in creatione, imagine tua; in redemptione, sanguine tuo, in gubernatione curâ tuâ, baptismo, fide, & character gratiæ tuæ; in vocatione, statu me religioso honorificasti; spondes etiam honorificationem gloriæ æternam. Absit ergo à me, ut ego inhonorificem Te.

8. *Non quero gloriam meam.*

Omnis quidem hominis, sed præcipuè Religiosi Apostolicam vitam profitentis verum hoc stemma est Exige itaque à te rationem, an verè dicere possis, Non quero gloriam meam, non quero quæ mea sunt, sed quæ sunt JESU Christi; magna omnino hominis dignitas est, cui Deus gloriam suam concedidit quarendam; nam omnes ferè homines, Deo aut furantur, aut rapiunt, aut negant, aut saltem diminuunt gloriam. Si tibi hoc munus commisit, ejus ut gloriam quæras, vel propages, vel amplifices, considera quâ fide hoc te agere oporteat. Omnia Deus dedit hominibus, & Filium suum unigenitum

genitum, solam excepit gloriam; Gloriam meam alteri non dabo, tanti Deus gloriam facit. Ama ô homo Dei gloriam; & tuam in hoc felicitatem colloca, si vitæ, honoris, aut cujuslibet boni tui, etiam maximo detrimento, gloriam Dei augere, & amplificare potes. Statueque omnia ad maiorem Dei gloriam, exemplo S. IGNATII agere.

9. *Est qui querat eam.*

CONSOLATIO hæc nostra est, quia quando ego gloriam meam non quæro, quando eam propter Deum negligo, Deus curam gloriæ meæ suscipit, Deus illam quærit, mecumque hunc init contractum, dicens, Fili quære tu gloriam meam, ego quæram tuam, ô si hoc penetrare valeam, ut pro Dei gloria meam negligam! ut sive per ignominiam, sive per bonam famam, Dei gloriam amplificem! quia Deus in se patrocinium gloriæ meæ recipit, & pro hac temporali quam perdo, parat mihi æternam gloriæ pondus in cælo; & non solum in cælo, sed etiam in terra, nimis honorati sunt amici Dei, ut in omnibus Sanctis ejus cernimus. Confidenter ergo, anima mea, gloriam tuam despice, Divinæ te totam impende, contemptus Dei causâ, affecta: quia est, qui quærat, qui curet, qui amplificet gloriam tuam.

10. *Si quis sermonem meum servaverit, non gustabit mortem.*

QUOMODO mi JESU gustans sermonem tuum gustet mortem, cum verba æternæ vitæ habeas? cum verba tua Spiritus sint & vita? qui ergo servat verba tua, spiritum servat, vitam servat; nec mortem videbit in æternum, qui sermonem

moner
sint vita
amans
in con
ditatio
verba
labioru
nui via
creatur
earum
funqu
tinnien
sed a co
verò &
in ater

HÆ
&
objiciu
nos, si
mum e
in Relig
utinam
mhi JE
Quod
paratur
improp
me; eg
bonis d
eti nen
vivar, eg
das ven
V.P.

monem tuum servat in æternum; cum verba tua
sint vita æterna. Da mihi, mi JESU, cor docile, &
amans sermonis tui, ut vivam tibi; sint verba tua
in corde, sint in ore, sint in lectione, sint in me-
ditatione mea semper; vox enim tua dulcis, &
verba tua decora; unde etiam, propter verba
labiorum tuorum, (ô utinam verè dicam) susti-
nui vias duras; Sileant mihi verba omnium
creaturarum, quoniam vanitas sunt, quoniam
earum verba emortua, strepunt non vivunt,
suntque sicut sonitus æris sonantis, & Cymbali
tinnientis; quia non à vitali potentia procedunt,
sed à collisione inanimatorum corporum: Amem
verò & servem verba, & sermones tuos mi JESU
in æternum.

II. *Nunquid tu major es Patre nostro
Abraham?*

Hæc tepidorum vox est, quam ferventibus
& reformantibus sese, corripientibus sese
objiciunt. Sic enim vixerunt alii, sic viximus
nos, sic vixit ille; nunquid tu es major eo? ni-
mum esse vis Sanctus. Utinam saltem hæ voces
in Religiosis Ordinibus non audiantur! verum
utinam magis ego ipse eas non usurpem! mori
mihi JESU prius contingat, quam talia dicere.
Quod si verò illas audire, aut perferre me vis,
paratum cor meum, ut scuti loco tibi sim, utque
improperia impropertium tibi, cadant super
me; ego autem iis non movear, nec à captis
bonis delistam; sed illud mihi persuadeam, quod
est nemo in Ordine hoc juxta institutum suum
vivat, ego vivere teneat? ad regulas enim servan-
das veni, non ut aliis me conformareni. Daque
mi

mi JESU, mihi ut in lucris reponam, si in tali casu unquam aliquid patiar.

12. Quem te ipsum facis?

O Homo! ô Vanitas! ô Nihil! quem te ipsum facis? cur inflaris? quanti te aestimas? Sed ô homo, ô imago Dei, ô deliciae Sapientiae aeternae, ô Sanguinis Christi pretium! ô Fili Dei, quem te ipsum facis? cur te ad vana, ad turpia, ad ista vilia demittis, cum natus sis ad magna? ô Religiose! quem te ipsum facis? Postulas immunitates, exceptiones, reputationes, blandiri tibi vis de virtute, labore, antiquitate, ætate, doctrina, gradu, meritis; quem te ipsum facis? nunquid tu major es quam te Regulæ esse volunt? Implevistinè mensuram illam quam tibi vocatio tua statuit, ut nihil perfectionis quod Divina gratiâ consequi possis, prætermittas? Si nondum hæc implere cæpisti, quid extolleris? quemque te ipsum facere gestis?

DOMINICA

Palmarum.

1. Cum appropinquasset Hierosolymis. Luc. 19.

Triumphat JESUS appropinquans civitati suæ Sanctæ, Civitati Pacis; jam enim tempus aderat, quo, conciliato hominibus Patre, progressurus erat ad cælestem Hierusalem. Sed anima mea, ecce appropinquat etiam tibi in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento; quid videtur tibi? triumphatnè etiam? Hierusalem cum intraret, commota est universa Civitas dicens: Quis est hic? Commoventurnè etiam ad introitum

g: Druez:
bicki
opert: ascel
Tomus III
N: V
58

tali casu
tum Christi in cor tuum omnes potentia? vires-
que tuae, & mirantes, jubilantesque dicunt,
Quis est hic? ô vere Quis est hic? Hic enim est
Iesus Propheta à Nazareth, qui de caelesti mig-
ravit Nazareth, & venit ad te, manetque apud
te sub Speciebus Panis & Vini. Venit autem Rex
tuus, tibi mansuetus, insidens asello. Rex est?
revere eum; Tuus? ergo exulta quia tuus tibi
venit, ergo multa ab eo spera, multa pete. Man-
suetus venit? ergo non timeas, ne opprimaris à
gloria, Asello insidens? (specie scilicet panis ve-
ctus) proinde animum cape; cum enim asellum
non dedignetur, ne te aspernabitur.

2. *Sedens super pullum asinae.*

Asellus est Spiritus & caro mortificata, carens
equis indomitis, passionibus & affectibus:
pigra ad delicias saeculi, prompta ad obedi-
endum Spiritui: patiens ponderis, laboris & æstus;
quæque ut jumentum apud Deum est, & tamen
semper cum Deo. Tali asello libens vehitur
Iesus, in tali jumento triumphat: quod quidem
vult esse pullum, hoc est Spiritu primævo &
novitio fervens, simplexque & candidum.

3. *Ite in castellum, solvite.*

Quanti aselli & asinae in castello Ec-
clesiæ hoc tempore solvi egent, à peccato-
rum vinculis, scilicet liberari: ab erroribus quæ
doctrinæ, quæ morum expediri! Proh! cujus
asinus aut bos si die festo cadat in puteum non
extrahitur etiam in Sabbato! In tuis solum ju-
mentis extrahendis Domine Jesu pigritamur.
Quomodo audeam me à tali occupatione excu-
tare, quando hoc sanctioris hebdomadæ tem-
pore dicis, Ite in castellum, solvite, & adducite

ad me? quomodo præponam meas privatas rationunculas devotionunculasque tanto lucro? Cum itaque anima mea, Dominus Iesus opus habet a fello (anima videlicet in peccatis jacente) nunquid moraberis illud ad Iesum adducere.

4. Dominus his opus habet.

COgita quantum hoc ad promptitudinem, ad fervorem & diligentiam motivum sit. Quid non agam promptè, si quâ re Dominum opus habere intelligam? quid non ferventer? quid non diligenter exequar, si operâ meâ Dominus opus habet? Da mihi, mi Iesu, ut cogitem te semper, licet nullius egentem, ex bonitate tamen tua, nostris voluisse egere bonis, nostra nobis exigere obsequia. Da semper ut omnia quæ tibi placent, alacriter, ferventer, constanter aggrediar atque perficiam; utque asinum istum propriæ voluntatis, aut iudicii, propriæ commoditatis vel negligentiae, alligatum, continuo solvam, quia tu his opus habes.

5. Fecerunt sicut præcepit.

Non solum quod præcepit, sed etiam sicut præcepit fecerunt. Vide: opus est asinos agere? fecerunt. Audax, periculosum, & probro vicinum est, aliena solvere jumenta? totum tamen fecerunt. Hoc vere obedire est non tardè, non agrè, non curiosè, sed simpliciter quia imperatum, & quando imperatum est facere. Tale ministerium, etsi in speciem vile, etsi contemptibile est, Christo tamen gratum est, ac proinde nobile est. Examina ad hoc exemplar obedientiam tuam.

6. Alii

g. Druez :
bicki
operi ascel
Tomus III
N: V
58

6. *Alii autem.*

Vides quia in triumpho Christi nemo otiosus est; alii asellum ducunt, alii asellum ornant, alii Christum super illum sedere faciunt, alii vestimenta in via sternunt, ramos alii cadunt, alii Osanna clamant, alii Jesum portant, alii praecedunt, subsequuntur alii, comitantur alii. Non potes tu magna pro Dei gloria operari in Religione, saltem laboribus aliorum non invidere, non detrahere; sed saltem applaude, saltem respice, saltem pro iis Deum ora, Deo saltem congratulare, erque quod habeat qui ejus gloriam strenue promoveant, quod excitet sibi animosos famulos & idoneos, gratias age: & pete, ut tu unus eorum esse non potes, nec dignus es, eorum saltem admirator, laudatorque esse possis.

7. *Alii autem.*

Considera in tantis & tam variis omnium, digne Jesum excipiendi studiis, asellum plus omnibus facere plusque Christo commodare, & si omnibus contemptibilior sit, & videatur. Quis enim Christum portat, quis Christi pondus fert, cuinam Christus infidet, nisi asello? Dant vestes alii, alii ramos, alii voces, alii plausus, nemo seipsum. Subjiciunt alii Christo vestes, alii ramos sternunt, seipsum substernit & subjicit nemo. Solius hoc aselli munus est. Scio, mi Jesu, me pigrum, veluti asellum, scio me nullius frugis, scio contemptibilem & ad laudem splendoremque tuum, valde ineptum, obsecro, saltem idoneus sim ad pondus tuum ferendum, ad onus, ad jugum tuum hoc solum enim asellum decet & huic solummodo ferendo idoneus.

neus est. O quis mihi det ut asellus tuus sim mihi Jesu! dent alii tibi divitias suas, erogent substantiam in pauperes, ramos trophæaque in gloriam tuam erigant, statuunt, ferant, substernant ego tibi & sufficit mihi! Onus meum, amor meus, pondus meum, honor meus.

DOMINICA

Gloriosæ Resurrectionis.

1. *Emerunt aromata ut ungerent.* Joan. 20.

Considera diligentiam istarum mulierum in præparandis aromatibus Corpori Christi mortui unguendo, sciebant unctum esse antepulturam, non tamen contentæ, novam unctionem parârunt. Hæc ille Christo, summo mane facere cognatæ, magnoque sumptu. Tu vide, quantum adhibeas studium ad corpus Christi vivum gloriosumque honestandum? quam ad illud ruditer & inparatè accedis? quàm nulla affers aromata virtutum, devotionis, fervoris, desiderii? Indignare tibi ipsi, teque diligentius præpara: cogitans, quàm indignum sit, ut Christi corpus post tantas à Judæis toleratas defædationes jam glorificatum, resurgens, hodie tamen abste perceptum, eo ipso glorificationis suæ die, à te conspurcetur; omnino si rectè attendis, illis Christi Crucifixoribus deterior es: illi enim Christi resurgentis Corpori nihil intulerunt injuriæ, tu autem etiam in cælis beatifico, infligere multos contemptus non vereris.

2. *Ecce locus ubi posuerunt eam.*

EN admirandi materiæ. Intuere Christum sub panis specie in altari ante oculos tuos, in

g: Dreez:
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
88

in manibus tuis, in ore tuo; & si potes, mirare
 dicens: Ecce locus ubi posuerunt eum! ô lo-
 cus! ô ubi! locus os meum, lingua mea, cor
 meum, Dignius forsan nuper fuit JESUS positus
 in Cruce, vel sepulchro, quam in ore meo, quam
 in corde meo. Positus fuit in Præsepio quon-
 dam, sed à Virgine, & in Cruce, sed à seipso,
 oblatum enim est quia ipse voluit; in sepulchro,
 sed ab amicis; At in ore, & in corde meo à quo
 positus; A sua quidem benevolentia in resurre-
 ctionem; sed vereor, ne etiam à mea negligen-
 tia, in ruinam mihi! Adeste dulces lacrymæ ad-
 mirationis, gratiarum actionis, Ecce locus ubi
 posuerunt eum!

3. *Veniunt ad monumentum orto jam sole.*

Vere ita, ibant enim ad mortuum qui jam re-
 surrexerat; ibant ergo, orto jam sole, redi-
 vivo jam Christo. Etiam nunc peccatores eunt
 ad monumentum suæ animæ orto sole Gratiae in
 cordibus suis, quæ illos monet ad poenitentiam.
 Ut nam hanc Dei gratiam, serio cognoscant!
 sed videas alios currere ad monumentum, quam-
 vis jam sit ortus sol, hoc est redire ad peccata
 antiqua, quæ Paschæ diebus istis abjecerant, & à
 quibus surrexerant, planè ac si ideò resurre-
 xisset Christus, ut ipsi reperere possint tandem
 sua monumenta. Vide ne tu sis horum similis,
 ne tibi quadret illud Quàm vilis facta est filia
 Sion iterans vias suas. Pedes lavisti tuos, quo-
 modo iterum inquinabis eos? Exuisti te tunicâ
 tuâ, quomodo iterum indueris illâ? ô Domine
 quando incipiam sapere!

4. *Jesus queritis crucifixum.*

Considera, Christum eductis è limbo Patri-
bus ad vitam redire; Corpus illud nuper
laniatum & seditum ad gloriam surgere, esse
jam clarum impassibile, agile, subtile; animam
plenè esse beatam; visitare Matrem suam, adire
& solari lugentem Petrum, plorantem Magda-
lenam, dispersos discipulos congregare, pacem
congregatis dare; Gratulare hæc omnia Chri-
sto, te ipsum junge in Spiritu omnibus istis Chri-
sti visitationibus, singulas specta, mirare duce-
dinem Jesu gusta, & si cum patibili contempto-
que adhuc, versari dulce fuit, quàm dulcesiam
erit cum glorioso? Pete à Christo ut te educat à
limbo & limo imperfectionum & tenebrarum,
inducat autem in admirabile lumen suum, faciat
te ita redivivum, ut nunquam moriaris Deo;
subjiciat perfecte totum corpus animæ, ut non
dominetur tibi ulla immunditia; faciat te clarum
Superioribus & intimè cognitum, faciat morti-
ficatum & domitas passiones habentem; faciat
te subtilem patientia, & omnium humanarum
rerum contemptorem; faciat agilem ad omniem
nutum obedientiæ, faciat denique immortalē,
per Sanctam in bono perseverantiam. Si te his
donis beârit, convertat te ad proximorum solu-
tem, ad auxilia, ad pœnitentes sanctificandos,
ad lugentes solandos, ad confirmandos vacilan-
tes, ad animandos timidos, ut verè olim possis
usurpare illud quod Christum usurpasse Resur-
gentem credibile est, quando scilicet mores suo,
Patri æterno pro sui resurrectione & gloria gra-
tias agens dixit. Convertisti planctum meum
in gaudium mihi, confregisti saccum meum, &

circum-

g. Dreez :
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

circumdedisti me lætitiâ, ut cantet tibi gloria mea, & non compungar amplius meâ tristitiâ aut imperfectiōe atque peccato, sed tibi semper in novitate serviam Redemptori Domino Deo meo æternum.

Feria II. Dominicæ

Paschatis.

1. Loquebatur ad invicem de his.

Audi querelas duorum istorum discipulorum, dolorem de Christi morte, insuper incredulam desperationem; & vide, quàm facile in peccata proruant homines, cùm à Dei præsidio discedentes, suæ nimirum industriæ sapient æque fidunt.

2. Dum fabularentur & secum quærerent.

Attende quàm facile sit Jesum allicere. Loquere bona, loquere de Jesu, & ipse Jesus appropinquans ibit tecum. O verè deliciæ tuæ Jesu, esse cum filiis hominum, ad quos tam facile pellici te sinis. O me ingratum! qui tam facile medio tam raro utor, & cui dubium quod tuam præsentiam non amem? cui dubium quod per me solum stat quominuste mecum habeam? Sane ibi homines cupidissimè agunt, ubi suas delicias habent, illucque facillimè trahuntur, ubi sciunt esse quod amant. Quia ergo tu propter sermones nostros de te habitos, ad nos accurris, certum est tuas inter nos delicias esse. O anima mea si Jesum amas, hoc illi amoris argumentum exhibe; ama sermones pios, de illo loquere, & ipse appropinquabit tibi!

3. O stulti & tardi corde.

Christus errantes & desperantes discipulos erroris admonet, magnamque hinc capit voluptatem, ut te suo exemplo doceat, nulli parcendum industriæ laborique, quoties proximi tui egent ab errore, tuâ operâ, liberari, ad virtutem, excitari; cum nullum aut tibi utilius opus, aut Deo gratius præstare possis, quam educere pretiosum à vili, animam è peccato. Totis ergo viribus in eam curam incumbe, & jam nunc totum te Deo commenda.

4. Qui fuit vir Propheta.

Vide quibus titulis ornent Jesum hi discipuli. Fuit vir Propheta, Potens in opere & sermone coram Deo & omni populo. Quantum ergo potes elabora, ut in his Salvatori tuo quam simillimus efficiare.

5. Et aperti sunt oculi eorum.

Coactus Christus fuit ad manendum cum discipulis invitatus hospitio. Vide jam quomodo liberalem compenset animum; redvivum se illis clarè ostendit, eorumque animos donis ornat. Esto securus ô homo; si quid Dei causâ facis, non vincendum abs te Deum. Qui credit Deo, faneratur; cum fanore enim debitum recipit. O liberalitas cum Deo! Utinam aliquando tui amor, studium, exercitiumque corda nostra occupet! Quis nolit aureum credere, ut centum aureos recipiat? sanè aut Deus mihi mendax est, aut parum promissis ejus fido, si parcus sum in Deum, si non sum in Deum dives.

Feria

Feria III. Dominicæ

Paschatis.

1. Pax vobis nolite timere.

O Jucundam salutationem, & nonnisi post Christi Resurrectionem optime usurpamus! Ubi pax, ibi Deus. Unde quando Christus pacem dat discipulis, Deum ad illos inducit, illos filios Dei facit; juxta illud; Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur. Vides quanta conferat bona Christus, pacem conferens. Unde sequitur; Nolite timere. Quid enim timeam, cum pacem habeam, cum pace Deum, cum Deo hereditatem caelestem & omnia? O pax quæ solum omnium immortificatorum hominum superas, quando te potiar? mi Christe affer mihi pacem ad me semper, quoties te in Sanctissimo Sacramento percipio.

2. Pax vobis.

Christi discipulis, non vobis discoli & impii, Non est pax impiis, dicit Dominus. Apud illos justos pax vera; juxta illud: Qui posuit semina tuos pacem, & adipe frumenti satiat te: incrementum est vita justa, adipsius ejus pax. Justi pacem satiantur, quia fruuntur. Unde & Isaias; Replebit, inquit, populus meus in pulchritudine pacis, in tabernaculo fiduciæ, in requie opulenta. At pax impiorum, non pax; quia non pulchra, quia sine fiducia, quia non opulenta.

3. Videte manus meas & pedes meos.

Quia ego ipse sum; palpate & videte. En veritas resurrectionis Christi, En efficax discipulorum in fide de hoc articulo confirmatio. En molesta infidelitatis eorundem accusatio!

Feria

tio! En liberalis ad Divinitatis thesauros tractandos, habendosque invitatio! O Beatam animam, quæ à Christo ad hos misericordiæ fontes invitatur! Et quoties ego invitor abs te, ô Bone Jesu, administro Sacramenta vel percipio, præsertim Eucharistiæ, quid aliud mihi loqueris, quàm istud; Vide manus pedesque meos, quia ego sum; vide & palpa. O dignitas Sacerdotum, scilicet, Sacramenta usurpantium! Attende etiam quod Christus discipulorum fidem per omnes corporis sensus stabiliverit. Videri se jussit? en oculos visumque firmat: Loquitur illis amabiliter? en auditum: Comedit coram illis, extra corporis glorificati necessitatem? en gustum. Palpari se tangique imperat? en tactum: Odore corporis sui gloriosi eos recreat? en odoratum. Quis jam de resurrectione dubitandi locus? Verè aperuisti discipulis tuis sensum Domine Jesu, aperi & nobis, ut effaciter credamus, nos etiam olim resurrecturos, sicut Te credimus resurrexisse.

DOMINICA I.

Post Pascha.

1. *Stetit Jesus in medio Discipulorum.*
Joan. 20.

Considera, quàm frequenter Jesus tui causâ consistat in medio Discipulorum ad vocem Sacerdotis, januis clausis, invisibiliter, Pane in suum corpus mutato consistit illicò in medio altaris, in medio plebis suæ. Mirare tantam Deitui dignationem; judica te illâ indignum; gratias Deo age; gaude de tam bono Domino tuo, tam ama-

g. Dr. L. Z. :
bicki
operi: asce
Tomus III
N: V
58

os tractan-abili, sociabili, qui etiam ad manducandum
n animam, eum dignatur descendere. O quanta dignatio!
ontes inv- in medio itat JESUS discipulorum, in medio alta-
o Bone in medio hominum, in ore visceribusque il-
ipio, præ- rum: Agnosce anima mea hanc stupendam
loquens, Dei tui bonitatem.

neos, quia 1. Serò, una Sabbatorum, Fores clausæ, Disci-
Sacerdo- puli congregati.

Attende A Gnosce condiciones ad adventum JESU ne-
fidem per cessarias, sive communicaturo requisitas.
Videri se Ut sit serò apud te, hoc est; ut tibi solatia lau-
Loquitur lucisque humanæ occidant, & ut inclinentur
edit coram umbræ occupationum externarum: Verecun-
atem? en- tis enim est sponsus tuus & turbas averfatur.
t? en ta- vel serò, propter vehemens desiderium adven-
i eos re- ti ipsius. Vel serò, ob longam perseverantiam,
surrectio- ntem expectationem ac sustinentiam Domini,
discipulis non enim quando tu voles, sed quando ipsi vide-
is, ut effi- tur, veniet: vel denique, Serò, in tenebris sci-
recturos, et & solitudine, in squalore & humilitate, ibi
nos constitutos, libenter JESUS visitat. 2.

Ut sit Sabbatum: Festus nempe dies, ut ferietur
ens ab omni opere, non solum malo aut otio-
sed etiam minùs sancto, intendat autem laudi
Divinæ, sciens quoniam sabbatum Domini est;
vide ergo, an quando communicandum aut ce-
lebrandum tibi est, Sabbatum apud te sit? vide,
quid præter instantem communionem vel
celebrationem aliud cogites? Quam enim quæ-
putas graviorem magisque urgentem, ac ma-
per ancipitem occupationem hâc unâ, tractare
videlicet Dominum majestatis, eumque vel in
via vel in mortem sumere? 3. Fores clausæ:
coris scilicet, cordis, aurium, oculorum, nec eo
solum

solum die quo adventum Dei præstolaris, sed & pridie. An enim decet linguam, quæ verbum æternum & Deo Patri consubstantiale ferre, imò etiam conficere debet, verba otiosa, jocosa, aliave his pejora proferre. An decet oculos esse vagos, qui Deum suum venientem & præsentem sunt visuri? An decet cor distrahi, aut inquinari cogitationibus inutilibus, quod Deum suum hospitio excipere debet? An aures vana audire decet, quæ excipere debeant quid loquatur in se Dominus Deus suus? 4. Congregati discipuli: sit videlicet amor integer, & unio cum omnibus; ut nec tu ulli, nec tibi ullus offensus sit, quin primus eum tibi conciliatum reddas. Sic itaque paratum Jesus libens volensque invisere festinabit.

3. Pax vobis.

Quid afferat aliud Angelus pacis quam Pacem? Utinam verò liceat nosse qualem Jesus suis afferat pacem! Non talem, quasi nullum sit bellum; non pacem ita, quasi nulla sit angustia quæ premat, nulla probatio quæ affligat, sed pacem quæ ab hoste impugnatur, & non turbatur; quæ in probatione constans est, in tristibus læta, in angustis animosa. Unde Christus datâ pace, manus & latus ostendit; Manus, videlicet, quia in hac pace laborandum est; Latus, quia patiendum, quia tusionibus, calcationibus, ac stimulis adversariorum illud exponendum. Vis pacem habere Anima mea? pacem Christi require. Pax verò Christi in patiendis & sufferendis adversis, non autem eis refugien-
dis est; non habet Christi pacem, qui adversis caret, sed qui in adversis gaudet. Affer, Domine
Jesus,

aris, sed & hanc pacem ad animam meam, ut sciat in
na verbum quo perfecta sit latitia, feramque fructum cen-
ferre, imo sumum in patientia.

4. *Ostendit manus & latus.*

UT viderent quod pro eis gessisset & susti-
nuisset. Manus, ut scirent se in manibus
& scriptos; Latus, ut viderent se in latere &
i. aut in corde Christi conservari, sibi que illud tutissi-
mod Deum ac paratum contra metus Judæorum, va-
vires vana rumque hostium insultus, esse perfugium;
id loqua- na illud: Pone me juxta te, & cujusvis manus
ongregati & unio gnet contra me. Ostendit eis manus, crea-
ullus of- ces, Redemptrices, remuneratrices, auxiliatri-
atum red- ces. Ostendit latus; indicans se verum esse
olensque dam, qui ex latere suo formasset Evam, San-
quam Pa- ctam Ecclesiam, ostendit manus perforatas, ut
e qualem Christo talia passo, intelligerent quid sibi Dei
quasi nul- ula sufferendum laborandumque sit. Osten-
i nulla sit- dit latus, quod videlicet & ipsi oppositu laterum
qua affli- rum deberent pro gloria Dei stare. Osten-
, & non- dit in manibus auxilium, in latere solatium. O-
s est, in- stendit manus & latus; ô quantos thesauros!
de Chri- unquam terra tales vidit. En anima mea fodi-
Manus, en venæ, eruere ne dubita, ditaberis.

5. *Ostendit manus & latus.*

Christus Dominus in corpore suo vulnera re-
stinuit, multis de causis. 1. Ut ostenderet,
est; La- tem corpus redivivum surrexisse, quod tanta
s, calcari- per fuisset passum. Unde discas, Corpus non
xponen- tra atteri laboribus, cum labori respondeat
pacem- gloriâ. 2. Ut pateret, quanti suam Christus fa-
patiendis- tu passionem, cujus insignia in corpore suo
refugien- glorioso voluit conservare. Unde Christi pas-
adversis- sionem discas æstimare, & eam, identidem piè
Domine- ac
Jesu,

ac

ac religiosè meditari. 3. Ut horum vulnerum respectu, Christus ipse novos semper in se erga nos amoris ignes excitaret; memor videlicet, quod nostri causa, vulnera illa sint suscepta. Affuesce ergo & tu, hæc Christi inspicere vulnera, ut nova semper concipias charitatis incendia. 4. Ut horum oppositio vulnerum, iram paternam mitigaret, indignationemque ejus in homines emolliret. O Pie JESU! quoties miser ego periissem, nisi me vulnera hæc tua defendissent! 5. Ut ipsis vulneribus, gloriosum suum corpus, & hanc gloriam corpori, pro illis vulneribus daret. O Beatæ cicatrices, quæ ad corpus honestandum assumuntur! quæ pro ornamento gloriosi corporis adhibentur! Ita novit Deus omnia nostra incommoda, in commoda & ornamenta convertere. 6. Ut habeamus semper libros patentes Divini amoris, possimusque legere, & quantum nos Deus dilexerit, & quantum ipsum diligere debeamus. Etenim, quot sunt in corpore Christi vulnera toties inibi scriptum putat: Sic Deus dilexit mundum, & diligite sicut dilexi vos; Ne avertas unquam oculos tuos à libris istis, multa enim disces si hanc scripturam disces. 7. Ut nobis præsidium & refugium relinqueret contra omnes hostium nostrorum infestationes, sive enim passionibus perturbaris, sive adversis vitæ hujus premeris, sive te daemon oppugnat, sive mentis cæcitas hebetat, sive te malitia prava voluntatis inquietat, sive tepor infrigidat, sive cupiditas versat, sive defectus arctat, omnium hinc malorum medicinam hauries. Hic quies habitat, hic omnium securitatum sedes est, hic terror daemonum evanescit, hic lux refulget, hic

g: Druez:
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

oleum miserationis stillat, hinc ferventis charitatis
 igniculi accenduntur, hinc omnium plenitudo
 bonorum, & omnium divitiarum thesauri con-
 tinentur. 8. Ad æternam damnatorum igno-
 miniam, Christus hæc sua servavit vulnera; ut
 illis iis, agnoscant in quem pupugerint, intelli-
 quantque, nullam sibi salutis tamdiu spem fore,
 quamdiu vulnera illa in Christi corpore à se vel
 infecta, vel contempta manserint. Exhorresce
 cor meum, & hoc tam acceptabili tempore utere.
 Hæc vulnera horti nobiles sunt paradisi, po-
 ta nova & vetera continentes: sunt cellæ vina-
 ræ, quas ut intres, præit Thomas ingredi &
 ebrietatem pota: Omnis in vini hujus ebie-
 tate temperantia. Omnis in hoc vino ebrietas
 salutaris. Sunt soles, totum cælum radiis suis
 illustrantes: pande itaque cor tuum, ut his radiis
 illustreris, ut nubila cupiditatum dissipentur, ut
 caludes luxuriæ siccentur, ut abscedant ignoran-
 tæ tenebræ. Sunt fontes abluendis sordibus ac-
 commodati, levandæ siti idonei, rigandis plan-
 tis optabiles. Sunt succensæ fornaces, igne
 lenissimæ: alges? accede, calesces, imò ardebis.
 Sunt apothecæ omnium aromatum genere re-
 pertæ, odore beato plenæ, ut mens inde recre-
 tur abunde; Sunt ubera lactis, quo lactentur
 infantes, cibo solido nondum idonei. Curram
 in Jesu post te, memor uberum tuorum! Sunt
 apparatusissima triclinia; comede igitur fidenter
 de ferculis istis, bibe avidè & largiter de vino
 isto, nulla metue venena, omnes cibi sunt anti-
 dota, sunt sanitas, saturari licet ad ingluviem
 usque: Non est hic panis arctus, non aqua bre-
 vis, maria sunt ista, horrea sunt ista, ut quid fame
 peris?

V. P. Drus. Op. X.

K

peris?

peris? quem accusabis si ad has mensas non accedis? Sunt Gazophilacia unionibus refertissima: quos uniones vis? accede, cape, habe. Etiam tibi dicitur quod Apostolo, Affer manum tuam, & mitte in latus meum: immitte in manus meas, in pedes meos. Felix anima quae his se ornamentis ornat, & conspectui sponsi sistit! Sed in tanta opum varietate, quæris quid potissimum eligas? si me consulis, nihil prius accipiendum censeo, quàm ipsa vulnera; hoc ornatu, hoc amictu, Christo totus similis ero.

6. *Gavisi sunt discipuli viso Domino.*

CHristus manus & latus ostendit: Discipuli verò viso Domino gaudent: tanquam dicat Evangelista; Discipuli visis Christi manibus & latere gavisi sunt. O quoties tu, & manus Christi in te vel aliis, opera scilicet Christi vides! amorem Christi erga te vel alios, non aure solùm, sed oculis etiam, & penè manu palpas, & tamen, tantùm abest ut gaudeas viso Domino, ut necdum authorem bonorum cognoscas, illivè laudem tribuas, sed vel tibi arroges, vel aliis bona inideas, tristerisque de illorum successu ac favore. Assuesce amare Dei dona, tam in te quàm in aliis, pro iisque gratias Deo agere, & pro augmento illorum ei supplicare.

7. *Sicut misit me Pater & ego mitto vos.*

OJesu quomodo misit te Pater tuus in mundum? an in splendore, pompa, sufficientia rerum, cum gloria, laudibus, humanis? Aut, ad quid misit te Pater? an ad conquirenda terrena bona & regna? non verò in humilitate, paupertate, contemptu, dolore, nuditate, ad quærendas animas, ad faciendam voluntatem Patris,

ad viam
tuas cum
num ope
Charit
pro
Viderun
gaudium
dia com
superbia
Dixist
dar
Fides em
mentum
is fides
sine mir
fideles c
signa, su
verò o l
Ecclesiast
contran
O Ut
ve
hora! S
co, dicam
peracto
nus meu
alio, si
dicam, d
et offer
contra n
matione

ad viam vitæ docendam. Confer tu missiones
tuas cum Christi missione, & invenies te delica-
tum operarium in vinea Domini.

7. *Vidimus Dominum.*

Charitatis hæc virtus est, ut suo non contenta
profectu, aliis communicet bona Domini.
Viderunt Christum discipuli, & communicant
gaudium suum Thomæ. Disce & tu sine invi-
dia communicare aliis bona Dei, modo circa
superbiam.

9. *Nisi videro non credam.*

Discipuli dixisse debuerat Thomas; Si videro non cre-
dam; nam cum quis videt, quid credit?
Fides enim eorum est quæ non videntur, & argu-
mentum non apparentium. Talis aliquando in-
fideles fides est, qui miracula desiderant, cum tamen
sine miraculis credenda sint dogmata fidei. In-
fideles opus habent miraculis, Judæi quærunt
signa, supra quorum corda velamen est. Ego
verò ô Domine, credo omnia quæ revelas per
Ecclesiam tuam, licet Angelus de cælo lapsus
contrarium dicat.

10. *Dominus meus & Deus meus.*

Utinam hæc cordi meo hæreant medullitus
verba! ô utinam mihi familiaria omni sint
hora! Sive Sanctissimæ Eucharistiæ communi-
co, dicam Dominus meus & Deus meus sive
peracto aliquo opere bono, concludam Domi-
nus meus & Deus meus sit benedictus; sive ab
alio, sive à me quidpiam factum mali, illico
dicam, doleo quia Dominus meus & Deus meus
est offensus. Permisit Deus aliquid cladis, aliquid
contra meum desiderium, contra meam existi-
mationem? Laudetur Dominus meus & Deus
meus

meus. Occasio sese offert peccandi? Prohibet Dominus meus & Deus meus absit ut agam. O Domine imprime dulcissima hæc verba cordi meo profundius, Amen.

DOMINICA II.

post Pascha.

1. *Ego sum Pastor bonus.* Joan. 10.

Verè bonus, quia cum non habuerit in mundo pascua suis ovibus saluifera, panem de cælo illis præstitit, dans illis propriam suam carnem in cibum. Boni dicitur Pastoris esse, tondere pecus & non deglubere. Quantum verò boni Pastoris erit, semetipsum & tondendum & deglubendum dare pro ovibus, imò totum dare ovibus. Ecce sicut ovis coram tondente se obmutuit, ita factus est nobis, pro nobis in escam, ut proprio sanguine viveremus & corpore. Aperiri oculos fidei anima mea, & Christum in Sanctissimo Sacramento latentem intuens, dic; Verè tu es Deus absconditus, verè Tu es Pastor bonus! Benedic anima mea Domino, & noli oblivisci omnes retributiones ejus.

2. *Ego sum Pastor bonus.*

Verè bonus Pastor cui adeò curæ & cordi sunt oves suæ, ut cum in mundo non inveniret Pastorem cui oviculas committeret suas, ipse de cælo descenderit, ad eas pascendas. Unde etiam similis illis incedit, ante ipsas vadit, dans eis in se ipso exemplum. Imitare ergo anima mea Pastorem tuum. Quæ enim major oviculæ felicitas, quàm assimilari Pastori suo? Quanta autem sub hoc pastore securitas, si modò ovis se pasci sinat.

mat: O
verò, C
Pastoris
ves sua
mento, p
nis, p
homo e
eraticar
articulo
similem
gemellis
in confi
O Qu
ex
defatiga
mabus f
dem err
obligati
minutiss
tas nesci
amen in
cenarius
O Te
tes
si dicat
renum l
non gra
simul ali
mercena
mihi est
tam! I
aternun

Prohibet agam. O rba cordi
 sinat: O! vix profugis ab hoc Pastore! Cogita
 verò, Christum etiam nunc hoc munus Boni
 Pastoris diligenter obire, dum tam frequenter
 oves suas visitat; partim in Sanctissimo Sacra-
 mento, partim in inspirationibus & solatiis in-
 ternis, partim tribulationibus. Tuum munus ô
 homo est, ne te pastor tuus aliquando vagam,
 erraticam, discolam ovem inveniat. Age si hoc
 articulo ad te veniret, qualem te inveniret? num
 similem iis quæ de grege tonsarum sunt, omnes
 gemellis fætibus, & sterilis non est inter eas?
 an confractam, an scabiosam?

3. *Bonus Pastor animam suam dat!*

Quantum tu ab hoc boni Pastoris distas
 exemplari! quid laboris, quid periculi, quid
 defatigationis, quid incommodi subis, pro ani-
 mabus fratrum tuorum? Oves illæ sunt, & qui-
 dem errantes; tu illarum saltem ex charitatis
 obligatione Pastor, quid illarum causa agis? Si
 minutissimas commoditates negligere propter
 eas nescis, quomodo animam pones pro illis? Et
 tamen si id non facis, bonus Pastor non es, Mer-
 cenarius es.

4. *Mercenarius.*

Te maledictum si mercenarius es! non po-
 tes majus convitium à Deo audire, quam
 si dicat tibi mercenarius es, si propter quid ter-
 renum Deo servis, si præminentias quæris, si
 non gratis Deo servis, si nihil laboris subis, nisi
 simul aliquid temporalis proventus sequi videas,
 mercenarius es, Pastor non es! O Deus! quid
 mihi est in cælo, & à Te quid volui super ter-
 ram! Deus cordis mei, & pars mea Deus in
 æternum. Nihil habeo in cælo aut in terra Deus
 meus

meus, quod à Te velim mihi dari, nihil habeo quod velim accipere à Te, præter Te: sed Tesolum volo, imò etiam (liceat dicere) nec Te volo, sed Te libens carebo, dummodo tibi placeam, & aliquid in augmentum gloriæ Tuæ facere possim. Nihil enim tu mihi debes tui, & ego totum me debeo Tibi.

5. Non pertinet ad eum.

DE segnibus & pigris hoc dictum puta. Hi enim quoties ad curam animarum, ad excipiendas confessiones, ad habendas conciones, ad visendos pauperes evocantur, mox respondent: Non pertinet ad me de ovibus: Quoties amore obedientiæ ex ordine domestico aliquid agendum est, non pertinet ad me, aliorum, juniorum id est. Sed ô homo! quid dicis? nonne ad te pertinet de ovibus Jesu? tunc negliges oves Christi? non curabis animas Crucifixi Sanguine, vitæ, morte redemptas? & quid pertinebat ad Christum de Anima tua, pro qua ille tot fecit mira, tot pertulit dira, tot subivit abjecta & sua divinitate indigna? Non te miseret sanguinis Christi, quem nequissimus Sathan in animabus hominum calcatur, & ad pænas æternas rapit, facitque fomentum ignis perpetuum, Sanguinem illum, qui erat arrha vitæ, & salutis perpetuæ officina futurus. O zelus meus! expergiscere: en lupus, & hic multiplex, qui rapit & dispergit oves: en superbia, en divitiarum jactantia, en opum cura, en Sanguis sanguinem retigit, & inundaverunt mala, en atheopolitica, en hæresis, en Dei nomen blasphematur; ô pertineat hoc ad te cor meum! Domine forma me gratiâ tuâ, & Pastorem me fac tuum, ut plurimos traham ad Te.

6. Cog-

Christi
scen
im inter
Christi si
posci à C
denas d
mihi à D
numerar
Cognosc
quod fin
oves ejus
sint: Bo
Habe
ho
orteat?
mortifica
na garru
rium,
quia nec
oportet
tas addu
lles. J
nam ov
ate, un
oves hab
ter te &
totus tu
num.
O Qu
ran
virtutis.

6. *Cognosco oves meas.*

Christus ita cognoscit oves suas, ut eas cognoscendo esse suas, simul faciat suas. O si possem intelligere quid adhuc desit mihi, ut ovīs Christi sim! ō si possem cognoscere, quid sit cognosci à Christo inter oves ejus! non ita curiosè alienas de me inquirerem cognitiones; sufficeret mihi à Deo meo cognosci, interque oves ejus numerari, nec judicia de me hominum curarem. Cognoscit JESUS oves suas, & dat illis hoc, per quod sint oves ejus. Vis cognosci à Christo inter oves ejus? notas ovium ejus assume. Hæ autem sunt: Bona agere, mala pati.

7. *Non sunt ex hoc ovili.*

Habesne & tu oves aliquas quæ non sint ex hoc ovili Christi, quasque te adducere oporteat? mores tui indisciplinati, passionēs immortificatæ, sensus tui adeo sparsi & laxi, lingua garrula, judicium tuum adeo tenax & temerarium, suntne oves ex ovili Christi? minime. Quia nec ad institutum vitæ tuæ religiosæ. Quare, oportet eas adducere, imò jam oportebat dudum eas adduxisse, si verus bonusque pastor esse voluisses. Jam itaque sine mora adduc eas, ut sit unum ovile, unum conformitate, unum charitate, unum perseverantiâ. Vide mi JESU: alias oves habeo, quæ non sunt ex hoc ovili, oportet te & has adducere: Adduc ergo eas, ut sim totus tuus, & nihil sit in me quod sit extra ovile tuum.

8. *Vocem meam audient.*

Quam vocem audient! Non vocem exasperantem, non verbum asperum, sed Vocem virtutis, Vocem salutis, Verbum vitæ æternæ,

quo in æternum pascuntur & vivunt. Quando autem? nunc quidem ex parte, mi JESU, oves tuæ audiunt vocem tuam, ex parte custodiunt illam; tum autem ex toto & revelatâ facie, cum dices illis: Venite benedicti. O quàm beatus ero, si fuerint reliquiæ seminis mei ad audiendam claritatem vocis tuæ! Sonet vox illa tua in auribus meis; Vox enim tua dulcis, & facies tua decora. Tunc verò erit unum ovile & unus Pastor, tunc vades ante oves tuas, & ipsæ ingredientur & egredientur post te, & pascua invenient semper, quia tu eris pastus ipsarum, de te, & gloria tua satiabuntur, & pascuntur in æternum usque, & ultra.

DOMINICA III.

Post Pascha.

I. *Modicum & non videbitis me.* Joan. 16.

Verè modicum est quin à nobis videatur JESUS. Modicum, siquidem species Panis, obstat quominus ipsa Divinitas latens cum humanitate videatur. Sed ô fides sustine modicum; sustine invisibilem quasi videns eum, sustine latentem quasi verè præsentem? Ne tristeris, anima mea, quod per modicum non videas JESUM tuum, ecce supplebitur damnum tuum, gustabis namque eum, quem modicum non vides. Nunc enim mavis ad tempus illius carere visione, cujus plenam accipis gustationem. In tua, anima, potestate est, tantum gustare quantum vis, dummodo præparata accedas. Purga linguam, acue palatum & gusta. Quanquam quid gustatione pensari visionem dico?

deco? n
stare en
anima s
Non est
quidem
bus verò
pius ser
tur quã
deretur.
ut prius
tribuat;
mus, Di
quem vi
atollam
que mu
benignit
naque ac

Sustin
vi &
seum.
adeat?
Modica
deris tib
um & v
levi, &
æternum
Dei perf
laboribu
his exig
dicum, c
modicun
borem sy
volo vid

Quando dico? non pensatur sed gustatio præcedit; Gustate enim & videte ait Psaltes, vis videre Jesum anima serva ordinem. Gusta prius, ut videas? Non est enim cibus carnis sed spiritus. Cibus quidem carnis prius videtur quam gustatur; Cibus verò animæ, prius gustatur quam videtur, prius sentitur, quam cognoscitur, prius possidetur quam videtur, nisi enim possidetur non videretur. Adeo sincerè nobiscum agit Deus, ut prius se nobis gustandum quam videndum tribuat; quo ipsi judicare probareque possimus, Dignusne sit quem videre desideremus, ad quem videndum aspiremus, oculosque nostros attollamus. Lauda, ô anima mea, mirare, totique mundo & creaturis omnibus tantam Jesu benignitatem prædica, redde te illi totam, festinaque ad ipsum gustandum & videndum.

2. *Modicum & videbitis me.*

Gustine Dominum anima mea, cupisne dissolveri & esse cum Christo? modicum & videbis eum. Premunt te afflictiones, ita ut vivere videat? modicum & videbis me, ait Dominus. Modica tibi necessaria est patientia. multas videris tibi injurias laboresque sustinere? modicum & videbis me, ait Jesus, Pro isto modico, brevi, & momentaneo tribulationis præsentis, æternum gloriæ pondus habebis, id est, visione Dei perfrueris, Jesumque videbis. An sufficit laboribus præmium hoc? verè modicum à nobis exigitur ut possimus videre Jesum, Fac modicum, dicit Christus, & videbis me, contende modicum, eleva oculos, exi foras, ascende arborem syccomorum, abi ad discipulos & dic eis volo videre Jesum: nonne ista modica sunt?

K s

fac

fac illa, & videbis Jesum: modicum est Fides, modicum est amare Deum, modicum est quod Dominus ait, Nolite judicare, & illud; Quod superest date eleemosynam, & omnia mundum sunt vobis. Fac ista modica & videbis Jesum. O quàm modicæ res istæ sunt, quæ ad tam magnas perducunt!

3. *Modicum & jam non videbitis me.*

O! Si consideraremus quàm modica ista sunt quæ nos à Deo separant & avertunt, quæ nos à perfectione vitæ & multis meritis retrahunt! puderet sanè nos dementiæ illius. Contemne tandem anima mea modica ista, eaque par est æstima. Propter modicos defectus venialiaque peccata aut omissiones leves, visio Dei saltem ad tempus aufertur, arcetur anima à complexu dulcissimi sui sponsi, aspersa pulvisculis istis. Excute illos, & quantum potes, à ventilibus abstine.

4. *Modicum.*

Modica creatura est quæ à Magno Deo nos separat. Cogita totum quod in mundo est, nonne modicum est? Percurre omnia quæ sunt, vivunt, sentiunt, intelligunt, nonne modica sunt? Percurre ea quæ ad splendorem, pompam, honores, divitias, delicias, potentiam, majestatem optari possunt, nonne modica sunt? Te ipsum considera quod es, vivis, sentis, intelligis, duras, quod possides, desideras, habes, nonne modica sunt? Dixit Psalter; Verumtamen universa vanitas, omnis homo vivens. Cogita tandem; Deum creatorem tuum, quantus ipse est? Et tamen si illa modica spernis, Deus se

donat; si verò hæc modica amplecteris,
Deus tibi se se negat.

5. *Modicum.*

Modicum est vita mea: Ergo urgere perfectionem meam debeo. Modicum hæc pro Deo, cælo, salute mea laboravi: Ergo, Nunc capi, & magnis passibus præteritæ negligentiae damna pensare volo. Modicum sunt merita mea: Ergo non est unde superbiam, nec unde magnam mercedem expectem. Modicum ferveo, & tamen hoc fervore, in æternum vivere, & vigere, & vivere volo. Modicum roboris & virium habeo, tam facile pecco, quam facile spiro: Ergo cautè mihi ambulandum: Ergo Dei auxilium jugiter implorandum est. Modicum valde est quo perdere cælum, mereri æternum possum. Modicum est pro quo cælum promittitur, quo cælum venditur, quo Deus possidetur: Ama, & habes eum. Quid facilius, quàm velle, quam amare? Amanti nihilominus dat Deus seipsum. Proh! quantum præmium, quam modico labore? Et tamen in hoc modico, pigri & infideles passim invenimur. Modicum illud hominum est, quod in cælo est ætæternum, nam multi sunt vocati, pauci electi; quia pauci pro cælo laborant, prout laborandum est. Illudimus Deo plurimi nugantes, & quid aliud curantes ferventius quam salutem nostram; quod loquor quoque de his, qui nulli alteri rei se vacare prætendunt quam Deo. Pauci salvandi sunt: Timete itaque Deum, etiam omnes Sancti ejus, etiam vos virtute potentes, cum timore & tremore operemini salutem vestram. Etsi enim magna est misericordia Dei, & parata

parata recipere poenitentes, attamen terret me veritas ista, quia angusta est porta quæ ducit ad vitam, & pauci sunt qui inveniunt eam. Deus bone! pauci sunt qui inveniunt! Ergo fortè pauciores qui intrant: ergo fortè pauciores qui salvantur! Deus meus! inveni quidem portam, video me esse in via, sed da Domine intrare, da progredi, da transire usque in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum tuam.

7. *Nescimus quid loquitur.*

Incognita lingua videtur hominibus, quando illis dicitur, Modicum, quando repetitur, modicum. Omnia enim existimant magna, observant ut magna, desunt ut magna: ô stulti, modica sunt ista, imo ad vile nihilum tendentia; verum hoc non capiunt homines, & dicunt, Nescimus quid loquitur. Sic enim terrena curant, ac si Evangelio non crederent. Sed verè nesciunt, quia verba medullitus non internoscunt, sensumque eorum non penetrant, nec intelligunt corde.

7. *Plorabitis vos, mundus gaudebit.*

Ad oculum patent ista. Quis enim contemnitur nisi servus Dei? Quis deridetur, nisi iusti simplicitas? Quis verò honoratur nisi amicus mundi? At noli amulari in malignantibus anima mea, Elige abjecta esse in Domo Dei, magis quàm habitare in tabernaculis peccatorum. Tabernacula enim sunt transitura, non domus æternitatis. Elige modicum hunc planetum, ut gaudium possideas sempiternum. Sic enim ait veritas! Tristitia vestra vertetur in gaudium. Verè vertetur, & nunquam immutabitur; quia gaudium tuum Deus erit, qui non mutatur,

mutatur, quique nunquam recedet à te, quia
gaudium tuum nemo tollet à te, sed erit Dilectus
tuus tibi, & ad te conversio illius in æternum.

DOMINICA IV.

Post Pascha.

1. *Et nemo ex vobis interrogat me, quo vadis?*

Joan. 16.

Merito JESUS conqueritur de iis, qui com-
municantes, eum non interrogant, Quo
vadis? Quo vadis? quique nihil considerantes
eorum quæ agunt, cum quo, aut quomodo
agunt, Corpus Domini non dijudicant. O Do-
mine quo vadis? ad mene vadis? ad peccatri-
cem creaturam tuam, ad fugitivum debitorem
tuum, ad proditorem tuum, ad locum plenum
tororis, squaloris, sordium, immunditiæ, vani-
tatis, superbiæ? O Domine! quo vadis? Da
mihi, piè JESU, penetrando cognoscere quo va-
dis, quando ad me in Sanctissimo Sacramento
vadis? Sed adhuc interrogo Domine JESU,
Quo vadis, ad eum quem ad gloriam tuam
creasti, ad eum quem sanguine tuo emisti, ad
eum quem infinitis beneficiis in singula mo-
menta afficis? ad eum quem de millibus in ser-
vam, in discipulum tuum, in amicum, in spon-
sam tuam elegisti. Rursum Domine JESU inter-
rogo, Quo vadis? de sinu Patris, de gloria, de
adorationibus, & laudibus Angelicis vadis ad
me? An sinus meus nobilior paterno sinu? an
anima mea cælum? an cor meum gloria tua? an
ego te purius castiusque adoro, quàm Angeli
tui? O Domine Quò vadis? Sed vadis ditare
paupe-

pauperem, sanare infirmum, solari mœstum, solidare confractum, erigere jacentem, sustinere ruentem, visitare hospitem, beare miserum. O! amo te mi JESU, summum meum bonum, & benedico pietati tuæ. Sed & te interrogo o homo, Quò vadis? an eò quo vadere debes, an ad eum, qui te in mundum misit, ut salveris? an ad eum qui te quærit, ut damneris? vadisné ad eum statum, ad eam religionem ad quam vocaris, vel ad eum locum à quo fugere deberes? Hoc tuo opere quo vadis? Spectasné Deum in eo & gloriam ipsius? an aliquid temporaneum? hac tua inconstanti vivendi ratione quo vadis? ad perfectionemné? ad Deum? ad cælum? an aliò? Cur non dicis intellectui tuo subtilia magis quam utilia quærenti, Quò vadis? Cur non voluntati falsa bona magis, quàm solida quærenti, & amanti Quò vadis? Cur memoræ Deum non memoranti non dicis, Quò vadis? Cur non dicis iudicio tuo aliena censuranti, sua verò laudanti, Quò vadis? Cur non affectibus se immoderatè exercentibus, eum non oculis vanè curiosèque circumspectantibus, eum linguæ murmuranti, detrahenti, mordenti, invidenti, gulæ sese saginanti, deliciasque appetenti non dicis, Quò vadis? Cur antequam quidquam proloquaris, non dicis verbo tuo, Quò vadis? Cur intentioni operum tuorum non dicis, Quò vadis? Ecce via qua pergis præcipitio terminatur, opera quæ exerces in ignominiam tuam desinent. Cur salutis tuæ oblitus, tanto studio divitias, voluptates, robur potentiam, ac vanitatem quæris? Quò sectando ea, vadis? Alloquere inuicem creaturas omnes, & quære ex eis, Quò

G. DRILLZ =
bicki
operi: asceet
Tomus III
N: V
58

Quò vadis? Vita mea quo vadis? tempus, forma, species, doctrina, scientia, imperium, maiestas, Quò vadis? O caro, munde, peccatum quò vadis? in quid verteris? quò me pertrahis? ô æternitas quo vadis? quousquē duras, quibus concluderis terminis!

2. *Expedi vobis ut ego vadam.*

Quò vadis? An expediat proximis meis communicare salutem, ut ego proficiam, Mea enim obsistunt peccata, quominus multorum à Deo per me procuraretur salus. Dic ergo proximis tuis in corde tuo; Nunc expedi vobis ut ego me prius ad vestram salutem exerceam, olim meum procurandam. Expedi vobis, ut vadam pro vobis exorare Dominum, ut me labori contemptui, inopie, confusione, pro salute animarum vestrarum exponam. Expedi vobis, ut sim vobis exemplo bono, si sum vestrum aliquibus occasio peccandi. Expedi vobis, ut me à familiaritate vestra segregem. Expedi vobis sensus mei, caro mea, ut vos durius in hac vita tractem, vobis melius olim sit in futura: quoniam tantum in gloria proficiemus, quantum in hac vita vobis ipsis vim inferemus.

3. *Si ego non abiero, Spiritus Sanctus non veniet ad vos.*

Vide quàm difficile sit & animæ & corporis suavitatem simul habere, cum Corpus Christi videri & simul Spiritus Sanctus haberi non possint. Despice ergo bona transeuntia & visibilia: Despice voluptates & solatia externa, ut experiri possis interna. Tantum proficies, quantum tibi vim intuleris.

4. *Multa*

4. *Multa habeo vobis dicere.*

Paratus est Deus tibi multa dare, si tu solummodo paratus esses accipere; Tolle impedimenta, tolle externa onera. Quomodo enim terrenis onustus desideriis, portare poteris cælestes thesauros? Melle implendus es, at si accepto es plenus, quo mel repones? O te stultum si terrenis posthabeas cælestia! Quid prodest tibi si universum mundum lucreris, animæ verò tuæ detrimentum patiaris?

5. *Non loquetur à semetipso.*

Spiritus Sanctus non loquitur à semetipso, tu autem si quid boni ad ædificationem profers à temetipso dictum putas? ô pudor! Spiritus S. de alieno sumit, tu te sufficientem existimas: ex te, tanquam ex te aliquid cogitare posse putas; non ex Spiritu Sancto hoc est: is enim de alieno loquitur; at ex spiritu maligno, hic enim de proprio loquitur, unde & continuo mendacia loquitur. O si Ecclesia illis abundaret prædicatoribus, qui non à semetipsis loquantur, sed quasi sermones Dei. Da mihi mi JESU, ut nunquam à memetipso loquar, sed quæcunque à te audiam, hæc loquar & enuntiem aliis.

6. *Non loquetur à semetipso.*

Num nescit à semetipso loqui? utique ipse est, qui arguet mundum, qui convinct mundum de peccato, de justitia & iudicio: numne ergo pro semetipso loqui nesciet, qui etiam alium convinct? Num à semetipso loqui non licet? nempe; mihi vindictam, & ego retribuam, ait Dominus. Nescit mansuetudo Christi defensionem, nescit à se ipso, pro semetipso

g. Dr. L. Z. =
Bicki
Opere abceet
Tomus III
N. V
58

loqui, unde & JESUS in judicio tacebat, nec defendere volebat.

7. *Arguet mundum.*

Dignus mundus qui arguatur; Dignus quoque ille à quo arguatur. Quis enim verax Spiritu Sancto? quis nequior mundo? mendax est mundus, & à quo mendacii convincendus est? nonne & omnis homo mendax? Sanctissime Spiritus, qui solus verax es, veni, & vince mundum mendacii sui, argue eum peccati, quod facit; argue eum justitiæ, quam non facit; argue eum judicii, quod reformidat.

8. *Ille me clarificabit.*

Volo me clarificet os hominum, lingua mendax, lingua adulatoria, ignara quid lateat homine; ille me clarificabit aliquando, qui solus claritatis lucem inaccessibilem inhabitat, in cujus dextera sunt honores. O utinam, homo, solius ejus clarificatione contentus, omnes laudes humanas, omnes reputationes vane despicias! ô utinam quoque in omni opere meo, hoc solum mihi solatium sit; Ille me clarificabit. Valeant censura hominum, valeant laudes eorum, Deum specto; Ille me clarificabit.

DOMINICA V.

Post Pascha.

1. *Creditis quia à Deo exivi.* Joan. 16.

Credimus etiam hoc mi JESU, te à Deo exisse; quia Te præsentem in Sanctissimo Sacramento credimus, agnoscimus, & supplices te adoramus, amamus, ac sumimus. Existi nimirum à Deo, ut nos duceres ad Deum: Existi à Deo,
V. P. Druzb. Op. X. L Deo,

Deo, ut nos donis ditares Dei: Existi quidem olim ab æterno à Deo per generationem æternam, existi in tempore per Incarnationem, at nunc existi per Sacramentalem panis in Tuum verum corpus transubstantiationem. Credimus hoc totum mi JESU, quia nemo potest hæc signa facere, quæ tu facis, nisi à Deo sit egressio ejus. Præsta itaque dulcissime JESU, ut Pater tuus amet nos, quia tu dixisti Apostolis tuis; Ipse Pater amat vos, eò quod me amastis, & credidistis quia à Deo exivi. Credimus & nos, & amamus te, & desideramus te suscipere in Sanctissimo Sacramento. Amet nos Pater tuus, & sufficit nobis.

2. A Deo exivi.

Est quod miremur, quod amemus, & quod gratias agamus. Exivit Verbum æternum à Patre secundum Personam Divinam, egressio admirabilis: Exivit à Deo ad naturam humanam in Incarnatione, egressio amabilis; & omnibus hominibus utilis; Exivit & sub specie Panis; ad quem? ad te ô homo! unde? de cælo interram. Ad quem? ad hominem peccatorem, ut cibis tuus fieret, ut in te maneret. Quid ages ô homo? mirare, ama & gratias age.

3. Amen, amen dico vobis.

Asseverationem tam gravem considera. Sine dubio enim Christi sermo verus esse debet, & res quæ promittitur magni momenti. Si quid, inquit, petieritis Patrem dabit. Nihil hæc de unitione majus, nihil utilius, nihil liberalius; nihil ô homo excipitur; Pete cælum; pete gratiam, pete gloriam, pete quodvis donum, pete ipsum Deum, omnia hic promissa sunt. Si quid petieritis:

G. DRILLZ =
Bicki
Opert: ascel
Tomus III
N: V
58

petieritis: Ab omni dubitatione hæc promissio
 bona est: dicitur enim Amen Amen; & ab eo
 mentiri non potest Deo. Sume ergo ani-
 mam, ô homo, & pete, quia parva sunt quæ pe-
 & minora promissis: Fons manat, quin bi-
 ; thesaurus patet, quin ditescis.

4. *Si quid petieritis.*

Propterea nihil impetras, quia nihil petis; pete
 aliquid & obtinebis. Dicitur enim; si quid
 petieritis. Nihil verò petis, quando ad oratio-
 nem imparatus venis; nihil petis, quando ad
 mentem voluntatemque Dei non petis; sed mo-
 do amorem & gratiam hominum, modò lau-
 dem, aliaque his pejora petis & vaniòra; O uti-
 am apprehendamus, à Deo, esse Quid peten-
 dum, non Nihil. Ipse enim, Nihil nobis dare,
 non potest: cum Nihil, non factum sit ab illo,
 sine ipso sit.

5. *In nomine meo.*

In commemoratione videlicet nominis mei,
 in vi sanguinis mei, in meritis, in humilitate,
 & virtute obedientiæ meæ, quâ obedivi Patri
 meo usque ad mortem. In nomine meo, &
 quasi mihi non vobis petite; facilius enim Filio
 indulgebit Pater. Aliqui in nomine suo petunt;
 in nomine scilicet propriæ voluntatis; qui ea
 quæ petunt, sic & non aliter, hoc & non alio tem-
 pore fieri volunt, præscribentes legem Deo.
 Quia, licet non sint aliqui ita expresse animati
 & dispositi, tamen resignati & indifferentes non
 sunt in manus Providentiæ Divinæ. Petendum
 in nomine Jesu, quia hoc nomen super omne
 nomen est, in quo nos omnes salvos fieri oportet.
 Hoc nomen Christo dedit Pater, ut in illo

omne genu flectatur: non ergo levè ducas, in hoc nomine JESU petere. Certè in re magna petitur, quia in præmio Christo à Patre dato petitur. Homines, magnorum laborum præmia servant, ea sola de causa, quod magno sint labore parta & maximè si à Rege sint collata: Quantum autem Christus laboravit? & pro his laboribus cunctis, præmium à Patre cælesti accepit Nomen suum: Hoc præmium contulit nobis Christus, & dedit tanquam in usuram, ut cum eo accedentes ad Patrem, oppignoremus ei cum opus est: eâ tamen lege, non ut nos illi, sed ut ille nobis usuram solvat. Gratias tibi, mi JESU, pro hoc liberali dono Nominis tui, volo frequenter eo fænerari. Est enim hoc donum. Da mihi, dulcis JESU, hoc gloriosum donum, nomen tuum JESU, dignè venerari, devotè colere, ardentè amare. Homines communiter omnia nomine alicujus faciunt, præfiguntque operibus suis nomina sua, sic artifices, Sculptores, architecti, Principes, rebus à se erectis, nominis sui auctoritate excusis, scriptores frontibus librorum sua apponunt nomina; quibus significare videntur, quod ea omnia in suo faciunt nomine. JESUS verò omnibus suum vult præfigi nomen, omnia vult suo nomine fieri, omnia propter nomen suum impetrari: vultque nos docere, omnia nonnisi propter se suaque merita nobis dari. Hinc agnosce quanta reverentia & amore nomen JESU sit prosequendum, in quantamque ejus venerationem, apud omnes promovendum: cum in tantum JESUS nomen suum amet, ut nec vitam, nec corpus, nec animam suam, nec vulnera sua, tantum amet. Omnia enim adversa

G. DRILLZ =
 bicki
 opert ascel
 Tomus III
 N: V
 88

adversa in eo nos pati jubet, omnia in eo nobis
impetranda promittit, omnia contraria superan-
da, & dæmonia in eo ejicienda prædicit.

6. *Usque modo non petistis.*

Hoc fortè singulis nobis dictum putemus,
qui potius in nostro, quam in Jesu nomi-
ni, potius in nostris meritis confisi, quam Chri-
sti Deum oramus. Erubescamus de hac præ-
sumptione, & Christo ejusque nomini hanc
prærogativam tribuamus, omnia in eo à DEO
postulantes; maxime conscii, nos nostro nomi-
ni frustra omnia petere.

7. *Petite & accipietis, ut gaudium vestrum
sit plenum.*

Primus sensus est; si vultis gaudium vestrum
esse plenum, petite: 2 Scitote, quid petere
debeat; non aliud quàm hoc, ut gaudium ve-
strum plenum sit, & gaudium vestrum nemo
auferat à vobis. Quod idem cum eo est; Quærite
regnum Dei & justitiam ejus. 3. Nihil
perfectius, quàm cum petitio nostra intendit
Christum: tunc enim verè gaudium nostrum
erit plenum, quia petita nostra obtinebimus.
Hæc orationis est excellentia, ut qui ei ap-
pèdime deditus est, gaudium plenum semper
habeat.

8. *Ut gaudium vestrum sit plenum.*

Cogita quid sit gaudium illud plenum. Gau-
dium, primò est de bono quod est præsens,
plenum verè, de bono quod perfectum est, quod
plenum bonum est, implens omne desiderium.
plenum Bonum, nonnisi Deus est, Ergo &
plenum gaudium nonnisi de Deo est. O Amare,
deum, ô sibi perire, ô ad eum pervenire! ô quan-
tum

rum Bonum, quàm plenum Deus est, quid in rationis
illo non bonum ! aut quod bonum est extra
illum ? O Deus meus & omnia ! Nulla alia bona
sunt plena, nulla alia cor implent, solus Deus
implet, quia solus Deus plenum Bonum, vocan-
tur tamen etiam plenum bonum, opera bona,
perfectè facta, secundum illud : Non invenio
opera tua plena coram Deo. Plena non sunt,
quæ circumstantiâ aliquâ carent; quæ non pro-
pter solum Deum, aut ut illi placeant, aut quia
ille dignus est, fiunt, & ita qui in uno offendit,
fit omnium reus. Sunt equidem & gaudia plena,
sed pauca ! quoties gaudium habent mundani,
sed non plenum, deest aliquid, perpetuum non
est, cessat, Quod ergo est plenum ? Primum in
Deo, & in cælesti Patria, ibi est certa securitas,
secura æternitas, æterna felicitas, felix suavitas.
Secundum in hoc : Petite & accipietis, hoc est
in voluntate ad Dei nutum resignata; In animo,
qui Divinæ providentiæ bonitatisque tutò fidit,
& in ea acquiescit; qui securè dicit, Dominus
regit me & nihil mihi deerit; In eo & gaudium
erit, & gaudia nihil deerit, quia plenum erit. Is
enim verè petit, & petita obtinet, imò is sem-
per orat, & petita impetrat, qui in omnem Dei
voluntatem paratus stat, cujus pondus, velle di-
vinum est. Pondus meum amor meus est; qui
hoc solum amat, quod Deus vult. Talis ergo
petit, & semper accipit, semperque gaudium
plenum habet, quia quicquid Deus vult, & ille
vult, & sequitur, hocque solum petit, quod
Deus dare decrevit; quod autem decrevit, hoc
utique dat, ut proinde quodcumque talis petit,
semper impetret, habetque hunc fructum religio-
natio-

G. DRUEZ =
bicki
opert. ascel.
Tomus III
N. V
58

tionis suæ, ut omnia impetret. Utinam intel-
ligas vim voluntatis in manus Dei resignatæ &
animæ indifferentiæ virtute ornata!

9. *Venit hora cum jam non in proverbiiis.*

Audi & contremisce. Audi quoque & læta-
re. Contremisce serve nequam & infide-
lis, ecce enim venit hora, cum jam non in pro-
verbiiis Deus loquatur, sed omnia palam dicet,
revelans abscondita cordium & scrutans in lucer-
tis Hierusalem. Proverbia nunc multis viden-
tur esse; quæ JESUS dicit: Nolite judicare &c.
Audite inimicos vestros; De omni verbo orio-
mundani reddent homines rationem in judicio: Male-
factorum non dicitur qui facit opus Dei fraudulenter; Beatus
Primum in qui semper est pavidus. Sed veniet hora, cum
securitas, jam non videbuntur proverbia, cum amplius
ex suavitas, non dicent. Nescimus quid loquitur; sed co-
gitatur, hoc est, geritur fateri, Ecce nunc palam loqueris & pro-
In animo, verbum nullum dicis. Sed vix tibi ignoranti, qui
tuto fides, proverbia non intellexeris, vix tibi qui sermo-
Dominus res Dei proverbia dixeris; Ubi enim absconde-
gaudium ris à verbo aspero & à vultu majestatis ejus? Eu-
m erit. Iste ge verò, lætare serve bone, ecce enim venit
hodie is sem- hora, ecce appropinquavit regnum celorum.
niam Dei Venit optatus dies, ut ubi Dominus est, illic &
velledi- minister ejus sit, ubi fuerit corpus, ut illuc con-
est; qui gregentur aquilæ, ut rapiamur obviam in aëra
calis ergo Christo, ut semper sic cum eo simus, & revela-
gaudium ta facie gloriam Dei contemplemur, & Chri-
ult, & ille stum, de Patre suo palam annuntiantem nobis.
tit, quod O jam tunc cessabunt proverbia cuncta, nec ipse
evit, hoc JESUS rogabit Patrem pro nobis, sed ipse Pater
calis petit, amabit nos quia nos perfectè JESUM amabimus.
um resigna- O quis mihi det ut capiam, quis det ut intelligam,
quid

quid sit illud, Amare Jesum, quid sit illud, amari à Patre Jesu! Da bone Jesu ut te nunc amem, quò in æternum Te amare, & à Patre Tuo cælesti, amari merear! Amen.

DOMINICA VI.

Post Pascha.

I. Cum venerit Paracletus quem ego mittam vobis. Joan. 15.

Agnosce Christi erga te liberalitatem. Apostolis suis, cum eis promittit Spiritum S. subtrahit suam corporalem præsentiam, tibi verò & Spiritum Sanctum promittit mittendum, & ipse ad te sua præsentia, in Sanctissimo Sacramento venire parat. O! quid facies ita ab eo æstimatus, & Apostolis ipsis quasi prælatus? nonne exultabis? nonne ad thronum tantæ gratiæ Christi properabis, omnemque humilitatem, fervorem, Charitatem, spem, & desiderium, indues, ut dignè corpus Christi sumas, ut dignè artham pignusque, imò domum palatiumque Spiritus Sancti ab ipso Fabricatore dignum inhabitari, eique excipiendo unicè accommodatum tractes? Provoluere ad Christi pedes, rogans ut ipse ad te venire, inque te manere dignetur, quo sic Spiritus S. ex alto veniens, sibi habitaculum dignum in te reperiatur, & libens in te requiescat. Cave ne de te dictum sit: Non noverunt Patrem neque me. Possent enim homines dignè recipere Spiritum S. sed quia Corpus Christi quod illis pæne obtrudit, dignè non tractant, non habent quo Spiritum S. recipiant. Optima itaque præparatio est ad Spiritum S. digna

g. Drilz =
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

ud, amari
nem, quò
o caelesti,
Corporis Christi sumptio. Qui corpus Chri-
sti male tractat, Spiritum S. quomodo tractabit?
O Jesu per hanc quæ instat Corporis Tui San-
ctissimi sumptionem, da mihi gratiam, ut possim
digne ad adventum Spiritus S. præparare.

2. *Spiritum veritatis.*

Vide quis te Spiritus regat, Veritatisne an men-
daci? Si cum Deo & proximo agis sincere
& constanter, Spiritus veritatis in te est; si fuca-
te, fallaciter, perfunctorie, si verba tua scatent
mendaciis, jocos ironiciis, amphibologicis, poli-
ticis evasionibus, quæ Spiritui veritatis repug-
nant, Spiritus mendax in te est, qui non à Patre
Deo sed à Patre Diabolo procedit.

3. *Ille testimonium perhibebit de me.*

Hæc veræ innocentiae vera est confidentia.
Accusatur? non se excusat. calumniis &
contumeliis fama denigratur? servat modestiam,
nec meditatur vindictam. Opprobria in eam
mendaciter jaciuntur? vel file, vel verbo negas-
se contenta est! Sic filuit Susanna, & cor ejus
confidens erat in Domino. Sic Jesus tot ante
Præsidem impetitus calumniis, tacebat, ita ut
Præses miraretur vehementer. Tacebat JESUS,
ut videlicet Spiritui S. locus de se testimonium
perhibendi remaneret. Recordabatur quod di-
xerat: Testimonium ab homine non accipio,
sed opera quæ facit testimonium perhibent de
me. At ubi nostra patientia? quid non facimus
etiam verè accusati? si verò quid innocentibus
obtruditur, ô quantum furimus! ô Jesu da ut
Tuo exemplo doctus taceam, memor istius,
quia olim Spiritus tuus testimonium perhibebit
de me.

L 5

4. Et

4. *Et vos testimonium Sc. quia ab initio Sc.*

Ecce & tu cum Christo ab initio es, ab initio videlicet vitæ & ætatis. At dignusne cui Christus dicat, Et tu testimonium perhibebis de me; an verò cui dicat, Tanto tempore tecum sum, & non cognovisti me, ut testimonium de me perhiberes vitæ, aut factis tuis. O Jesu, negligens ego sum in tua schola discipulus! nec cor, nec lingua, nec corpus meum, nec conversatio, testimonium de te perhibent. O me infelicem & sterilem arborem, quæ gratis terram Religionis & Ecclesiæ occupat.

5. *Ab initio mecum estis.*

Quid est cum Christo ab initio esse? nisi ut talis sis semper in progressu servitii illius, qualis circa initia fuisti, talis ut sis Veteranus & Professus, qualis Novitius. Sed ô quam ferventes fuere illi, & quàm nunc tepidi progressus tui! Tanta illa fuerunt initia, ut te ab omnibus mundi bonis, à carnis commodis, ab amicis, Parentibus, libertate, fama, opibus, honoribus, re & spe, abstrahere potuerint, & ad Religiosam paupertatem traducere. At progressus tui nunc sunt adeò tepidi, adeò frigidi, ut à minimo vitio, à levi cupiditate, & passuuncula, à modica commoditate, delectatione, reputatione, honore, aut proprio judicio, non possit avocare, & ad tui mortificationem impellere. O quantus pudor, si quid tibi frontis est, inde consurgit? quibusque conatibus opus habes, si ad initialem fervorem redire velis! Quanta verò gloria ejus erit, qui à Domino audire merebitur. Ab initio mecum es, usque huc; in primo scilicet tuo fervore & Spiritu, in initiali illa legum Regularum

que

que observantia, Excita te ô Anima & revoca te
ad pristina illa tua initia,

6. *Hæc locutus sum vobis, ut non scandalizemini.*

Attende Scopum verborum Christi. Oditte
mundus, persequitur te gratis, sermonem
tuum non servat? ne scandalizeris; idem prius
Christo fecit, eum priorem odio habuit: Non
poteris esse major Domino tuo, nec felicior illo,
ut videlicet mundo non servias, & tamen ame-
ris ab eo. Alterutrum elige, vel mundo servire
& amari ab eo; vel mundo non servire, & odio
esse illi. Erras omnino, si nec servus mundi,
nec exosus illi esse cupis, nam sic affectum, ne-
cesse est te scandalizari in Christo, quem mun-
dus odio habuit. Proinde resolutus servus Chri-
sti ad alterutrum esse debet, imò hoc sibi per-
suadeat, eum quamdiu vivet, contradictiones
habiturum, non solum à mundo, sed etiam ab
eis qui non videntur esse de mundo. Nam non
solum Christiana, sed etiam humana vivendi hæc
ratio fert, ut unus omnibus placere non valeat,
sed necesse sit eum alicui non probari, Non ergo
in hoc laborandum, ut ab omnibus ameris, ut
omnibus satisfacias, sed fac quod debes ac po-
tes, de reliquo patientiam habe, & ne scanda-
lizeris, si multi te inferiores magis reputabun-
tur, magis amabuntur quam tu, si plura illis
concedentur, quàm tibi, si tu, etiam bene agen-
do habebis vitiosus, fuerisque despectus;
Vide ne scandalizeris, ne indigneris, ne invide-
as, ne murmures, ne declines in verba malitia;
ne te cum aliis compares; sed oculi tui Deum
omnia

omnia videntem respiciant, illique cor tuum soli placere studeat.

7. *Venit hora, ut omnis qui vos interficit, arbitretur &c.*

USus & veritas horum verborum ab experientia discitur. Detrahitur tibi, & filii matris pugnant contra te, imò in hoc ipso, in quo maxime prodesse, & gloriam Dei promovere conaris, ab omnibus culparis; quodque gravius est illi qui culpant, arbitrantur se obsequium præstare Deo. Quodnam contra talia Christus dat remedium tela? ut non scandalizemini. Nam sic volvitur orbis, sic agitur in mundo. Non inveniuntur homines Cor, ab extra tantum judicant, ex probabilibus decernunt conjecturis, quisque suum iudicium & sensum suum individualem habet. Tuum attendere est, an vera culpent, ut corrigas; Sin minus, ut non scandalizeris. Hoc accuratè ponderandum, utpote in omnem vitam quietem in omnem securitatem profuturum. Nemo diffitetur id esse difficile, sed Christi est semita, & aliter salvari non possumus, nisi Christum præeuntem sequamur. Quare gratia DEI est invocanda, patientia procuranda, & soli Deo conscientia probanda.

8. *Venit hora.*

Verba utilissima, venit mortis hora, at ego paratus nè sum? venit iudicii hora, & dicitur mihi, Redde rationem villicationis tuæ, ego verò diffamatus sum, quasi dissipaverim bona Domini mei: quid faciam? Hora venit ut ad æternitatem transmigrem; at ego in tam longam viam de alimento mihi non prospexi. Venit hora, quâ jam perfectus esse potui, certè ut religiosus

solus debui; at invenior recessisse à perfectio-
 ne, defecisse à primis propositis, & pristino fer-
 rore. Venit hora, quâ Deus paratus est gratiam
 mihi tribuere, si paratus essem eam exci-
 pere; sed ego nugis distrabor, Deum non co-
 muto, & vanis me rebus potius quàm Divinis,
 neque salutis impendo. Venit hora, apud
 Deum multa merendi, sed occasiones negligo,
 carnaque mea non sentio. Venit hora, quâ
 penitentiam agere, peccata deflere, Deo in con-
 templatione conjungi possim, at ego garriendo,
 iocundo, nugando, eam consumo. Venit hora,
 aliquid pro Deo perferendi, memet humiliandi;
 ego autem occasionem Deo tam gratam, tam
 mihi utilem, tam nunquam redituram, averfor
 & refugio. Venit hora, quâ literâ imperfectâ
 sibi, ad opus ad quod vocor, me conferam, at
 repulsui signoque attendo, nec diligenter aut
 toto opus conficio. Venit hora tentationis &
 belli, quam sequentur paulò post Coronæ &
 triumphi, at ego veluti ignavus miles arma ultrò
 repudio, manus porrigo, suggestionem sequor,
 resistere nolo, imò nescio. Venit hora, ut
 proposita exequar; at ego præter proposita, ni-
 lamplius Deo ostendo; ô Homo utinam es-
 sis homo, cum sis in honore & hæc intelligas,
 utrumque in præsentis hora reminiscaris, ne ju-
 ventis comparatus, similis fias illis; ut demum
 istam horam sapias quod stultorum ac damnato-
 rum solemne est.

9. Quia non noverunt Patrem.

Ec tua esse debet in adversis consolatio.
 Pateris linguas hominum tibi detrahen-
 tum? pateris calumnias, æmulos, invidos, irri-
 fores,

fores, falsos fratres? cogita hoc contingere ideo, quia non noverunt Patrem caelestem, neque te; Nesciunt quid faciunt. Patrem non noverunt, aliàs enim timerent. Non noverunt te quia nemo scit quid sit in homine, nisi spiritus hominis qui in ipso est. Et sic excusavit Christus crucifixores, cur non tu excusas detractores? Vera Christianorum virtus est, scire sustinere non solum adversa sed etiam adversantes. Fit enim sæpe ut adversa toleremus, eos tamen à quibus patimur, tolerare non possimus. Ama ergo adversarios & inimicos tuos.

10. Cum venerit Paracletus quem mittam vobis à Patre Spiritum veritatis.

Quando eum recipies, qualem te inveniet? quid facies ut dignetur ad te venire? Paracletus est, ergo non nisi poenitentibus mittitur, vel iis proficientibus, qui se à mundi solatiis abstrahunt, quique etiam Christi carne privari contenti sunt, ut Spiritum ejus habeant. Spiritus veritatis est, ergo perfectis tantum datur, quos in veritate Sanctitatis conservat, caverque, ne cum Spiritu caperint, carne confumentur, quibus Deus veritates annuntiat, & quos ad docendam veritatem emittit. Hinc triplicem discendum percipiendi Spiritum S. mentemque præparandi ad ejus adventum. Poenitentiam scilicet, Virtutum exercitium, & Veritatem, seu Perfectionem in humilitate fundatam. Ad poenitentes venit consolator; Ad laborantes in virtutum exercitiis, venit donum filii & virtus induens ex alto; Ad perfectos venit verax testimonium perhibens illorum conscientis, quod sint Filii Dei, quod in via recta ambulent, quod extrema

ntingere extrema illorum ipso Spiritu perseverantiam
em, ne regiente, primordiis sint haud dubiè responsura.
rem non te ergo ad recipiendum Spiritum Sanctum
noverunt para.

DOMINICA I.

Post Pentecosten.

1. *Estote misericordes sicut & Pater vester.*

Luc. 6.

Indicabo tibi, ô homo, quid Deus Dominus
tuus à te requirat. Euntes, inquit, discite quid
Misericordiam volo & non sacrificium. Mi-
sericordiam à te vult & requirit Deus, & miseri-
cordiam quidem talem, qualis in Deo ipso est.
Estote, ait, Misericordes, sicut & Pater vester
misericors est. At qualis in Deo Misericordia
est? verè multiplex, verè infinita. Nam mise-
cordiæ ejus non est numerus, miserationes
ejus super omnia opera ejus. Proprium ei est
misereri semper & parcere. Repleti sumus ma-
gister, ait, Psalmista, misericordiâ tuâ exultavimus
& delectati sumus. Et alibi, melior est Miseri-
cordia tua super vitas. Miseretur autem Deus
hominis ejuslibet variis modis: Creando, re-
vivendo, vocando, conservando, regendo, pro-
tegendo, justificando, tolerando eum, miseretur
Deus hominis, paratior ad dandam ei gratiam,
quam homo ad accipiendam: Miseretur Deus
hominum, jugiter propter vulnera Christi nobis
accendo. Miserere & tu Anima Dei tui, quem
representem in Venerabili Sacramento sumis, ei
parce, nec ampliùs peccatis tuis offende; toties
Christum crucifigis, quoties peccas. Mi-
serere

serere & tui ipsius, studens Deo in omnibus placere in Christo. Miserere & aliorum condonans illis; Miserere Fratris peccantis in te: Miserere animarum in purgatorio.

2. *Nolite judicare.*

Atende, quàm utilis sit simplex oculus, qui aliena dicta factaque non examinat. Si enim non facilè judicat aut damnat, non etiam judicabitur aut damnabitur. Id quantum sit, quis enarrabit! Orabat David: Non intres in iudicium cum Servo tuo Domine! Idem Job poscebat, inquiens; Quis mihi tribuat ut in inferno protegas me, & abscondas me donec pertranseat furor tuus? Adeò formidabile est à Deo judicari, cum ipse Judex sit inexorabilis, & iudicium ejus inexcusabile, testis Conscientia irrefragabilis, sententia irrevocabilis, Carnifex implacabilis, Ignis inextinguibilis. Et tantum tamen iudicium, tam facilè evitatur, quam facile proximus non judicatur. Noli itaque judicare, quicumque judicari formidas. Nam, sicut verum est quod ait Christus; Nolite judicare & non judicabimini, ita oppositum quoque verum est. Si vos judicatis, & vos judicabimini. Et certè, meritò talis merces, talisque poena, tali culpa rependitur. Quod enim tu facis alteri, jure vicissim suffers ab alio. Ipsum insuper judicare, cujus est nisi hominis superbi, suis ipsius ignari, tepidi, curiosi? Tune alios judicares, nisi tibi secretorum cordis alieni notitiam, quæ DEO soli convenit arrogares? Tune judicares errantes, si tuæ conscius infirmitatis, cogitares, non esse peccatum quod fecit homo, quod non facere possit alter homo? sique scires, misericordia

G. Dr. 172 =
Bicki
opert. ascel.
Tomus III
N. V
58

Dei factum, ut non pridem à peccatis poe-
 que æternis sis consumptus? Tunc alios ju-
 cures, si tibi attendens, notares, & te in mul-
 delinquere? Ita omnino certum est, nemi-
 ad aliorum mores judicandos divertere, nisi
 prius à suis cognoscendis avertat. Et hic adeo
 improbus Cenſor, nonne juſte cenſuram Dei,
 diſtriſtum ejus judicium incurrit? Attende
 go ô homo tibi, conſidera te ipſum, & mores
 os, nec aliò convertaris: Nam, quod hodie
 as in alio, fortè cras gravius ipſe aliquid in
 deprehendes. Puta ignorantiam, puta caſum,
 uſa intentionem, ora pro eo ut ſurgat, ora
 ne cadas. Quid quod ſi ille converſus jam
 ad Deum, tu judicando, & in proximum pec-
 as & in Deum.

3. Date & dabitur vobis.

Otuit te Deus ſalvare gratis ſicut creavit gra-
 tis; non tamen voluit, ſed exigit coopera-
 tionem. Date, ait, & dabitur; Date mihi cor
 eltrum, date amorem, date obſervationem
 mandatorum, date gloriam nomini meo, & da-
 tur cælum vobis, dabitur vobis æterna gloria.
 go ipſe dabor vobis in mercedem magnam ni-
 ſis. O Domine! quidni omnia demus tibi,
 um non tantum par pari referas, non tantum
 adem menſurâ quâ metimur, tu remetiris nobis,
 ed pro imperfecta, das omnino menſuram bo-
 um, confertam, coagitatam in ſinus noſtros?
 odicum laboravimus pro Deo, & invenimus
 ultam requiem apud te, pro gloria terreſtri
 aleſtem, pro corde Deum, pro amore vitam
 æternam. Vere tu es Domine merces magna,
 Deus noſter & omnia bona noſtra! Non tantum
 V.P. Druzb. Op. X. M das

das quia damus Tibi, sed etiam quod damus tua mea: reddis nobis. Tua dona vis donari tibi, ut erga Divi nobis solvas, pramia tua nostra merita facis, etiam erga remuneraris & coronas. Creditor es, & debitor es. Morem te facis; ut tibi dicere audacter possimus, s. M. Feci Domine quod jussisti, da quod promissisti. Ille c. At, nonne o Domine hoc ipsum quod feci, do- tas. num tuum est? Ergo tuum donum solvis quodque ran in me posuisti. Si illud apud te servasses, pra- tio exca mio non affecisses. Immergere o Anima mea in um a n hoc Bonitatis Divinae fonte, & ex eo haurire inde, statue. actum, r

4. *Eadem quippe mensura.*

At tende quid hoc sit. Dixerat supra, mensuram bonam, confertam, coagitatam, & supereffluentem dabunt in sinum vestrum, jam hanc verò subjungit; Eadem quippe mensuram quam mensi fueritis, remetietur vobis. numquid potest homo confertam mensuram Deo dare, ut tantum det quantum debeat? Absit, quisquam existimet, se tantum aut plus dare quam Deo debeat, cui videlicet omnia debet, cui hoc ipsum debet, quia illi omnia debet, cum & hoc sit gratiae ejus, quod illum debitorem suum esse voluit. Quid ergo est, quod dicitur; Eadem quippe mensuram? Hoc requirit à nobis, ut quicumque Deo serviunt quicumque Deum diligunt, serviant ei in plenitudine cordis sui, in toto corde exquirant & ament eum, annihilent se ipsos propter gloriam ejus, nihil sibi reservent sui, totum sint ejus in quo sunt, cum se ei mille nominibus debeant. Eadem quippe mensuram quam fuerint mensi remetietur eis: si parce seminabunt, parce & metent. Et aliquando intellige illud, Anima mea

G. DREZZ =
bicki
oper: ascel,
Tomus III
N: V
58

od damus, mea: Quod, quando se quisque liberaliorem
tibi, ut erga Divinam majestatem præstiterit, tanto ean-
ra facis, etiam erga se liberaliorem experietur. Quã men-
es, & debi- &c.

r possimus; 5. *Nunquid potest cæcus cæcum ducere.*
promissu. Ille quanta sit Religiosæ obedientiæ necessi-
od feci, do- tas. Nam & Voluntas tua cæca est, sequi-
olvis quod- que rationem prout faciem accensam. At &
alles, præ- tio excæcata est, per peccatum, non discernens
ima mea in- num à malo sed sæpe malum pro bono eligens.
eo haurire- inde, si Voluntas propriæ Rationis sequetur
ctum, nonne ambo in foveam cadent, cum
æcus cæcum ducat. O homo! vis effugere ca-
ora, mensu- m? vis in foveam non præcipitari? cæcum
itatum, & on sequere, tuo videlicet proprio judicio non
trum, jam- bare, sed magis eos qui Dei nomine tibi præ-
ensurâ quã- unt sequere.

nquid po- 6. *Nunquid potest cæcus cæcum ducere.*
o dare, ut Gnosce, quanta tibi opus virtute, quàm solli-
quisquam- dâ scientia, quàm illustri claroque Dei lu-
quam Deo- ne, cum ad hoc à Deo vocatus, cum hoc vitæ
hoc ipsum- nus amplexus sis, in quo præter tuam, etiam
hoc sit gra- na curanda tibi salus est, in quo non tantum
ni esse vo- bi, sed & aliis dux vitæ constitutus es; Quod si
dem quip- æcus cæcos duces, si ipse trabem in oculo tuo
quicunque- ens, aliorum festucas extrahere, si ipse Sancti-
unt, servi- te carens, alios ad Sanctitatem inflammare, si
oto corde- le ignarus alios docere volueris, nonne ambo
iplos pro- foveam cadetis? Quid tu, qui bene quidem
nt sui, toti- ens, male autem agis, aliud facis, quàm
nominibus- od Deum doceas, quomodo te judicet ac pu-
uâ fuerint- at? Nonne Deus tibi dicet aliquando, Quare
bunt, par- enarras justitias meas, & assumis testamentum
llud, An- quum per os tuum? Tu nugigerule, fabella-

rum narrator, tu scurriloque, tu detractor, murmurator, assumis testamentum meum per os tuum plenum dolo, plenum nequitia, hypo- crisi, politicis, similis illis ejicientibus dae- monium Judaeis, quibus dictum, IESUM novi, & Paulum scio, vos autem qui estis? & insiliebat in eos. Nunc ergo instrue animam tuam doctrina fanâ, præpara eam variarum virtutum exercitio, unione cum Deo, orandi assiduitate & devotio- ne, passionum edomatione, tum sensuum, de Deo loquendi usu, ut dignus Dei minister, dig- numque ejus instrumentum evadas; ne forte cum aliis prædicaveris, ipse reproberis; ne forte peccatis tuis, opus Dei, quod per te in salvandis animabus facere vult, impedias.

7. *Non est discipulus supra Magistrum.*

Considera cujus tu sis discipulus, quemque magistrum æmulari & imitari debeas? Chri- stum videlicet, qui dicit; Sequere me. In quo? In vitæ paupertate, morum integritate, labo- rum assiduitate, in patientia multa, persecutio- nibus duris, in contumelia & fama neglecta, tunc enim perfectus eris, quando Christo simillimus eris, quando tres ejus indivi- duos comites Paupertatem scilicet, Dolo- rem, & contemptum, tibi familiares reddes; Christus enim exemplum tibi dedit, ut quemad- modum ille fecit & tu similiter facias; cum ser- vus non sit major Domino suo, & discipu- lo satis sit, si sit sicut magister ejus.

DOMI.

DOMINICA II.

post Pentecosten.

1. *Homo quidam fecit cenam magnam.*

Luc. 14.

Magna cœna Sanctissimum Sacramentum est! Cœna, quia institutum in ultima Christi cœna est; Cœna, quia post illam, nullus in hac vita dignior diviniore datur cibus? Magna cœna est, non carni sed cordi, non oculo sed auri. Magna, quia magni Authoris. Magna, quia magno & miro artificio facta. Magna, quia totius omnipotentiae sinum est complexa. Magna, quia totum Deum & hominem continet. Magna, quia omnibus Communis; non solum magnis sed etiam parvis proposita; opposita videlicet cœnis hujus sæculi Regum, qui ad suas aulas pauperes non admittunt, eò quod cœnæ eorum parvæ sint, solis suffecturæ magnatibus, pauperibus nequaquam, Magna, quia magnam requirit in accedentibus præparationem; sine nuptiali accessus ad eam non datur. Beneque apprehende, quanta & quam magna cœna sit, & quantus tu, qui ad eam festinas.

2. *Homo quidam fecit cenam magnam.*

Magna cœna vita æterna. Cœna est, nam nullus post eam labor est, sed sempiterna quietas, & laus Dei in sæculorum sæcula. Magna est, quia illa cœna, Deus ipse est, quo nihil majus est? Audi Christum dicentem: Hæc est vita æterna, ut cognoscant te verum Deum, & quem misisti Jesum Christum: cognoscant per

M 3

visio-

visionem beatificam, per possessionem æviter-
nam. Magna, quia magno pretio, Christi JESU
videlicet sanguine, nobis empta est: Magna,
quia à constitutione mundi parata est. Arca qui-
dem Noë centum annis fanis fabricata est, at vi-
ta æterna ab initio mundi facta est, quæ ergo
major machina est? Magna, quia sola talis est,
sola æterna, sola omnibus referta bonis, omni-
bus vacua malis est. Magna est, quia major
omni spe, omni cogitatione, omni æstimatione,
omni voto; quam oculus non vidit, quamque
auris non audivit, &c. quia nihil in ea nisi mag-
num. O Israël, quàm magna est Domus Dei &
ingens locus habitationis ejus! hæc recordatus
sum & effudi in me animam meam, quoniam
transibo in locum tabernaculi admirabilis, usque
ad domum magnam magni Dei.

3. Et vocavit multos.

QUare vocavit multos? quia magnam cænam
paravit. Ad cænam enim magnam, multos
vocare decet: alioquin, quorsum magnitudo,
si non esset multitudo? Vocavit multos qui &
me non prætermisit. Quis ego qui vocatus sum,
quasi à cæna illa magna abesse fas non esset?
Certè multos vocavit, cum & me, (qui pluri-
mum id promerueram) non neglexit. Vocasti
ergo me ad cænam tuam Domine; sed quomo-
do respondebo tibi, quomodo accedo ad te, vel
potiùs quomodo cæna tua contemnitur à me?
Rogandus eras ut vocares, at non rogatus, me
vocasti, & tamen te vocantem contemno. O an-
usquam sub cælo tanta est ingratitude! Incipe
tandem Anima dignè ambulare vocatione eâ,
dignè Cæna magnâ.

4. Mij

G. Drück =
Bicki
Oper: asceet
Tomus III
N: V
58

4. *Misit servos suos dicere invitatis.*

Et tu unus ex servis ejus es, missus ab eo ad invitatos, Hem quomodo tuo fungeris officio! Invitatos, an quenquam tua culpa negligis? Invenisne in tempore; Hora cœnæ est, omnia parata sunt. an files? Missus es, cur non clamas, cur accipere cessas; Omnia sunt parata, Quid à te non respondebis? nonne vix tibi est, si non evangelizaveris? Prædica ergo verbum, insta opportune, importune ministerium tuum imple, ne quis alienus de manu tua requiratur, omnino animam tuam, pro anima illius, imò anima tua, cum illius peribit.

5. *Omnia parata sunt.*

Pud Deum parata sunt propter me omnia, sed ego ad Deum accedere imparatus per omnia. Quid enim paratum in me? num anima? Spiritus? num corpus? num voluntas aut affectus? num sensus aut vita? omnibus vestis spiritualis deest, non est oleum in lampade; Dominus consummata non est, nec super Petram, sed, Deus! super arenam ædificata! ubi structura ex ferro & argento, lapidibus pretiosis? ubi fructus centesimus in patientia datus? ubi lucrum ex negotiatione? Deus meus qui parata propter me habes omnia, fac & me paratum ad omnia, En stolam primam perdidici, en annulo careo, en nudus sum. Dissipavi substantiam omnem; Audio quidem vocem servi tui invitantis me, sed ego illam emi, terrena videlicet diligo, terrena facio, adhæsit terræ venter meus. Emi quinque iuga boum, inutilibus me impendi occasionibus, secularibus me implevi negotiis. Duxi uxorem, propriam voluntatem meam, nec mei potestatem

tem habeo, venire nullo modo valeo; voluntas quippe mea inimica tibi est, & amor proprius, æmulus tuus: Si verò cum hoste tuo ad te veniam, certè non in veste nuptiali, quæ charitas est, veniam, sed in veste discordiæ.

6. Et cæperunt simul omnes excusare.

Considera & stultitiam & ingratitudinem, quam sæpe in Deum tuum ostendis. Stultitiam, dum Deus Dominus tuus te ad cœnam suam adeò magnam, adeò rebus omnibus instructam invitat, tu & cœnæ magnitudinem spernis, & Dei invitantis benevolentiam contemnis, levissima & vilissima prætendis negotia. Nonne hæc rustica est stultitia, Regios cibos, brassicis suis postponere? nonne mentis mota, ac demens es, quominus Deo placeas, & ejus ingratia crescas, minutiis & negotiorum quisquiliis te avocari sinis. Ingratitudo verò quæ est tam barbara, quàm quæ contemptibus Divinam liberalitatem penitat, quæ tantos tui excipiendi causa profudit sumptus, tu verò omnia in irritum recidere permittis. Manat sanguis Christi in salutem tuam, fluunt torrentes gratiæ, tu verò omnia despicias, ac si nec divina essent, nec quidquam tibi prodesse. Cessa ingratus esse, & noli tibi thesaurizare iram in die iræ, & cor impœnitens, sed potiùs pro mensura gratiæ tibi, à Deo communicatæ insiste devotioni quærendæ; nam alias, ubi abundat gratia, superabundabit delictum, & tandem aliquando supplicium.

7. Adhuc locus est.

Veri Servi Dei, veri proficientis hæc vox est, Domine factum est ut imperasti, & adhuc locus est. Verus proficiens nunquam se comprehen-

g. Dr. L. Z. =
bicki
oper. asceet.
Tomus III
N. V
58

prehendisse arbitratur, sed semper locum su-
peresse proficiendi videt, semper gratiam Dei
superabundare cernit; videt in domo Dei man-
entes multas & varias esse, gradusque gloriae
infinite majores esse quam meritis sit, ac pro-
inde, Spiritu ac profectu ita fervet ut quantum-
vis sumptumque sumpserit, adhuc justitiam esuriat, quan-
tumque profecerit, adhuc locum esse dicat.
Exit in vicos, exit in plateas, & quoscunque ca-
ecos, claudos, debiles ad cenam Domini intro-
ducit & tamen adhuc ei locus est, omnia fecit
propter & alii, & eo modo quo & alii, nec tamen
contentus quiescit, sed etiam ea quae aliis vilia,
quae aliis contempta & in plateis abjecta sunt,
ipse perficit, etiam ea quae alii ut caeci non vident,
in quibus claudorum instar tardant, in quibus
passi debiles deficiunt, ipse exequitur, undique
meritorum materiam jam conquistavit, & tamen
adhuc ei locus est, adhuc se plus proficere posse
videt. Talem mihi o Jesu fervorem, talem mihi
effectum & famem tribue.

8. *Nemo virorum illorum gustabit cenam meam.*
Horribilis quidem comminatio, sed justissi-
ma indignatio. Quid enim hic homo
ultra facere potuit quod non fecit hospitibus suis
invitatis? Quid debuit Paterfamilias ultra facere
vineae suae & non fecit? quae tamen pro uvis
protulit labruscas, & invitati, ne venirent, nu-
merosissima praetenderunt negotia. O filii Belial,
quorum cor non est cum Domino, meriti estis
audire, nemo gustabit cenam meam; veniet
tempus quando vos stultitiae vestrae poenitebit,
cupietis venire ad cenam, pulsabitis januam, di-
centes, Domine, Domine, aperi nobis! deside-
rabitis

M 5

rabitis

rabitis gustare, sed nemo vestrum gustabit, dicitur vobis, Non novi vos. Heu mihi! qui toties vocatus toties renui, quid aliud expectem, quam illud, Non gustabis cœnam meam? Incipe itaque aliquando respondere vocanti Deo.

DOMINICA III.

Post Pentecosten.

1. *Erant appropinquant ad Jesum peccatores.*
Luc. 15.

Quis? ad quem? quæ conjunctio Christi cum Belial? quæ lucis cum tenebris? At quidni appropinquarent peccatores ad Jesum, cum Jesus appropinquet ad peccatores, & non appropinquet solum, sed & maneat cum illis, manducet cum illis, manducetur ab illis. Quis credat eo pervenisse peccatorem, ut manducare audeat Corpus Jesu? En audet, quia sic manducanti expedit, quia sic voluntas ejus est, qui manducatur, qui ait, Peccator non vives, nisi manducet; Quis ergo non audeat? At non sum dignus, dices, verum, ut sis dignus, ipse respondet, Manduca, Quid prætendes amplius! Appropinqua itaque ad Jesum, & eum manduca corde, affectu, & ore.

2. *Erant appropinquant.*

Vide ut surgunt peccatores & publicani & appropinquant Jesu, ut rapiant regnum cælorum, Surgunt Cameli, deponunt gibbos suos, & contendunt transire per foramen acûs, satagunt intrare per angustam portam. Hem verò quæ mea tepiditas, quæ mea cæcitas! Peccatores me antecedunt ad Jesum, ferventiores sunt in

in salute procuranda quàm ego, illi qui curis multis sunt gravati, qui terrenis implicati, qui multis negotiis & difficultatibus sunt intricati, occurrunt ad Christum, frequentes sunt in templo, in audiendis concionibus, in eluendis criminibus studiosi, in oratione assidui, summis Deum obtestantur modis, totos se effundunt in lacrymas, prolongant vota, multos gemitus ducunt, immoti persistunt, & quasi in precando instantur cum Deo, vim cælo faciunt. At ego seculo & omnibus ejus laqueis expeditus, inque Christi-familiam adscitus, deses jaceo, & velut jumentum in stercore putresco, langueo in torpore, & ex ore Dei evomor cum dedecore. Theu in tenebris sum, cur non propero ad lucem? Palmes aridus sum, cur non unior Viti? Ovis errans sum, cur non Pastorem requiro? Fameleo, cur non ad cibum festino? Cervus faucibus sum cur non ad fontem vitæ accurro? En tabernacula mercatoria patet, omnibus referta bonis mercibus, emitur sine pretio & argento, & sine ulla commutatione, appropinquant peccatores & publicani, Ego verò qui maximè egeo, appropinquare ut emam, nolo.

3. Ut audirent illum.

Iustissima fuit Publicanis ad Jesum appropinquandi causa, unde etiam liber illis apud eum patebat aditus; nam ideo ad Jesum appropinquarunt Pharisei de quibus Christi scriptum testatur. Populus hic labiis me honorat cor autem eorum longè à me est. Sed nonne & tu Phariseus es, qui fastidis sacras lectiones, erubescis, que pias colloquutiones, respuis salutare monitiones, piget audire divina, conciones. Pudeat te à

te à

te à publicanis & peccatoribus superari, qui ut
Jesum audirent, ad eum appropinquarunt.

4. *Hic peccatores recipit.*

Quis peccatores recipiet, si Jesus eos rejiciet
aut à Jesu sunt recipiendi, aut à diabolo
possidendi. Quid mali facit si peccatores reci-
pit? sed manducat cum illis? quid hoc mirum
cum ipse manducetur ab illis? Cibus peccatoris
est Jesus, & cibus Jesu peccator; Peccatoris est
Jesus, ut in Jesu crescat & vivat, Jesu verò pec-
cator, ut ei gaudium ferat. Agnoscimus tuam
Jesu benignitatem, etiam tuis hostibus mirabi-
lem; quia proprium tuum est peccatores reci-
pere. Non capiebant illi quomodo nequitia
jungeretur sanctitas, sed ideo non capiebant quia
superbi & animales erant, non autem animalis
homo percipit ea quæ sunt spiritus. Quid verò
dulcius hac voce, Hic peccatores recipit! det
mihi quis hominem omnium quadrupedum ne-
quissimum, desperatum planè ac depositum, his
vinculis immutabitur, Hic peccatores recipit.
Non itaque despera Anima si peccas, si defici-
non proficis; Jesu confidenter appropinqua:
en peccatores recipit, en ovem centesimam tanto
labore, tanto sudore quærit, inventam humeris
imponit, caulis infert, propter drachmam unam,
totam evertit & evertit domum, quid non faciet
propter te, toto mundo in oculis ejus potio-
rem. O Beata tua pie Jesu mansuetudo, quam dulciter
dilexisti nos! Ego scelestus tanto tempore in
tua schola manens, hanc tuam mansuetudinem
nondum didici.

5. *Donec*

5. *Donec inveniat eam.*

Non est contentus ovibus nonaginta novem, non satis ei est dimisisse illas in deserto, nec satis est quærere unam, sed tamdiu quærere, donec inveniat eam, quæ perierat. Quanta tua Domine Jesu in quærenda mea salute cura est? habes millia millium tibi ministrantium, attamen unum ita quæris, quasi aut ego omnibus illis essem major, aut tu neminem haberes, qui digne tibi ministraret. Proh! quid non facis, quas vias & rationes inis, quibus me ad servientium tibi inducas! Non possum non fateri, non tantum me infinitis modis obstrictum esse, ut tibi serviam, sed etiam ut in tuo obsequio quotidie inventior & robustior fiam. Si enim tu Redemptor meus, me tamdiu quæsisisti donec me invenires, utique ego tamdiu proficere teneor, donec tibi placeam; donec sim Servus perfectus, donec ex toto te diligam corde. Si me quæsisisti usque ad mortem, & sanguinis tui effusionem, utique ego tibi servire debeo usque ad corporis mei defatigationem.

6. *Gaudium erit in celo super uno peccatore.*

Ide quantum sit bonum pœnitentia vera, quæ & nonaginta novem justis unum peccatorem æquat, eisque in Sanctitate parem facit, eodem eum ex certiori periculo liberat: Melior enim peccator humilis, quam justus superbus, qui se pœnitentiâ non egere putat, ut Pharisæus ille Publicani contemptor fecit. Quis autem peccator humilis est, nisi qui perpetuam commissam deflet, & deflenda committere cavet. Tu itaque si justus fueris, noli elevare caput, quoniam non difficile Deo est de lapidibus suscitare

scitare filios Abrahæ; time omnia opera tua, sciens quia peccantibus Angelis Deus non percutit; sed rudentibus inferni detraxit eos: nec præsumas de tua iustitia; quia auferetur ab te misericordia, quâ sublatâ, omnes iustitiæ nostræ, sunt tanquam pannus menstruata; omnes quippe peccavimus, & egemus gratiâ Dei.

7. Gaudium erit Angelis.

Vide quantopere ament nos Angelici illi Spiritus, qui tantum de nostris gaudent bonis, tantum gaudent, quando convertimur, quid putas quantum curent ne avertamur? Contristasti aliquando Angelos, maxime Custodem tuum, cum caderes in peccatum, cum fugeres à Deo, fac gaudium eis, tuâ conversione ad Deum; Lacrymæ enim pœnitentium vinum sunt Angelorum, vinum autem lætificat cor; quare ut Angelos crebro lætifices, crebro illis vinum pœnitentiæ propina.

DOMINICA IV.

Post Pentecosten.

1. Exi à me Domine quia homo peccator sum.

Luc. 5.

Fateor etiam si nolim, clamat Veritas, Peccator sum, ut quid ad hominem peccatorem divertis? Exi à me Domine. Video te equidem in altari positum expectare me donec veniam ad te & suscipiam te: Ut quid expectas? an pauci alii me meliores ad quos divertas Domine? Si verò nihilominus tibi placet venire ad me, Exi à me Domine, & veni ad me Miserator Deus: Exeat Dominus, & veniat Misericors; non sustinebo

era tua, timebo presentiam Domini, manum requiro
 on pe- miserantis: Hæc si verè dicere convenit ante-
 it eos: quam te suscipiam, quantò veriùs postquam Te
 etur abs- accipero.

2. *Duc in altum.*

O Cor meum, non species externas considera,
 interiora attende; non oculos, sed fidem
 consule! Duc in altum; Deus istuc latet sub velo
 quod spectas, Corpus Christi est, sub Pane qui
 detur. Et licet ore Carnis sumatur, Animæ ta-
 men cibus est. Duc itaque in altum, nec quali
 quali devotione, puritate, aut desiderio contem-
 tus esto, sed nervum amoris, devotionis, ac de-
 siderii ad supremum intende, omniaque cordis
 interiora scrutare, & quidquid Deo displicet eji-
 ce, quidquid placere potest arripe. Hæc si præ-
 stare nequis, humilitate supple, & saltem cogita
 quantum inter te & illum quem recipis intersit.

3. *Duc in altum.*

Parum est quidquid hætenus à te factum est,
 non sufficit quæcunque perfectio, in altum
 est ducendum, ad summa tendendum, nihil
 Sanctitatis quod Divina gratia consequi possis
 præmittendum, heroicis actionibus, virtutum
 habitus insignes sunt radicandi, ad imas radices
 passionum securis apponenda, fibræ evellendæ,
 tremendum peccatum etiam ubi non est; Hoc
 enim est ducere in altum. Semper tibi displiceat
 quod es, si vis ad id pervenire quod non es. Quid
 autem illud est quod non es? infinitum est; &
 quid illud est quod es? nihil in comparatione
 illius quod esse possis, potes. Si mille habeas vi-
 tas, mille salutes, mille robora, velles autem hæc
 omnia pro unius animæ salute profundere, si que-
 scires

scires te damnandum, & hoc ipso ad Deum amandum traheris, hoc ducere in altum est. Duc in altum: Inspice Instituti tui Regulas, quæ eam exigunt perfectionem, ut quantumcunque profeceris, nondum eas expleveris; adeo sunt altæ, & adeo in altum ducunt! Duc in altum, nec facile ad litus redibis; ea enim causa est, cur tam sæpè, licet bene agere incipias, tam facile ad mala defluas, quia in altum non ducis, quia ex intimo corde & animi detestatione peccata tua defectusque quotidianos non defles, quia virtutis pulchritudinem medullitus non amas, nec ad perfectionem consequendam anhelas.

4. *Per totam noctem laborantes.*

TRiplex inanis istius laboris causa est; Absentia Christi, Retia non lota, & Nox. Labor est perfectionem querere, si in hoc labore non proficis, certè causam ex his tribus saltem aliquam esse existima. Christum in navi non habes, si proprio sensu abundas & regeris, si perfectionem ab Instituto alienam quaris, si in via salutis inordinatus; hoc est si neglectis internis, externis sectaris, vel privatas quidem devotiones ferventiùs peragis, communia verò negligis. Retia lota non sunt, si immunda est conscientia, si caro immortificata, si sensus laxati, si anima in levibus peccatis admittendis libera, si garris, quando & quantum & quibus de rebus vis, si levis, si jocosus, mordax, murmurator, dijudicator. Si in oratione rarus, si indevotus, segnis, repidus es, retia lota non habes, ac proinde lava illa ut proficias, lava lachrymis, lava confessione, novo fervore, vitæque emendatione. Nocte denique laboras, si nec intentionem ad Deum dirigis, nec

g. DRILLZ =
Bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

Deum a- Deo postulas lumen in intellectu, amorem effi-
 lum est. cem in affectu, si laudes hominum aut vanam
 iles, quæ gloriam spectas, si ducēris aspectibus humanis,
 mēque tum ad malum faciendum, tum ad bonum omit-
 adeo sunt tendum; Si agrē alienis acquiescis consiliis, tuo
 lum, nec solum nixus iudicio, certē nocte laboras; Qua-
 , cur tam ad Deum clama in his tenebris. Mane nobi-
 facile ad tum Domine, Et nos illustra lumine, pulsā
 , quia ex tentis caligine, Tuā replens dulcedine.

5. *In verbo tuo.*

Uæ hic ad summos gradus Petri deductæ
 sunt Virtutes, Altera Obedientia, Altera
 fiducia, Tota nocte laboraverat, seque egregiē
 atigaverat, tamen promptissimē in verbo Chri-
 laxat rete, en Obedientiam: Rursus labore
 mius noctis didicerat, se posthac frustra labo-
 rum, nec videbat cur de die meliorem suc-
 cessum speraret, tamen erigitur in spem contra
 rem, & laxat in verbo Christi retia; en Fiducia.
 Si verò tu, qui ad obedientiam venisti, & Di-
 vinam Providentiam circa te, etiam in rebus
 minutissimis toties es expertus, necdum tamen
 promptē obedire aut in Deo animosē sperare
 didicisti. O Domine, doce me in verbo tuo,
 tam celerrimē laxare retia, inque te sperare
 semper, & facere bonitatem.

6. *Laxabo rete.*

Multi quidem in verbo Christi retia in mare
 mittunt, qui tamen ea non laxant in captu-
 m; nam licet ea quæ jubentur faciant, tamen
 murmurationem nihil illo opere apud Deum
 merentur, aut præmii capiunt. Quare non solum
 in verbo Christi rete mittendum, sed & laxan-
 dum

V.P. Druzb. Op. X.

N

dum

dum id est, promptè, fortiter, animosè, hilariter obedientia exercenda est.

7. Exi à me Domine.

Efficax Christi præsencia est. In verbo ejus pisces capiuntur; precibus ejus navicula à terra reducit; assistentiâ ejus, Cor Petri compungitur, ad summam humilitatem deprimitur. Si corde cares contrito, si humili cares affectu, præsente cares Christo; si fructu laboris tui frustraris; si navis mentis à terra non potest abduci, præsente cares Christo. Exi à me quia homo peccator sum. Exi quidem ô JESU à me peccatore, sed mane apud me poenitentem! Pelle & deterre me peccantem, sed recipe, inhabita, perfice, & confirma me resurgentem.

Antitheses Divi Petri & Animæ Proficientis.

1. Petrus jubetur ut reducat à terra pusillum. Ego rogor ut educam in terram pusillum navem meam, ipsamque exponam ad Solem, sicut bi egerit rimas.

2. Petrus, etsi tota nocte laboraverat, tamen ad Christi concionem properat: Ego si quid laboro sive facio, statim quietem exigo, solita exercitia negligo.

3. Petrus, reducit à terra in gratiam Christi, gratis fessus; Ego tam intractabilis sum, ut nisi merces statim labori sit, nolim laborare.

4. Petrus rogatus, reduceret pusillum à terra, reducit etiam in altum: Ego aurem cogor & rogor reducere pusillum à terra proprium iudicium; pusillum frenare linguam: modicum quid gulæ & ventri subtrahere, nec tamen volo.

Petrus

G. Dr. L. Z. =
Bicki
Operi asceet
Tomus III
N. V
58

5. Petrus descenderat & ex proposito lavat retia; Ego conscientiam, vitam, mores, opera mea, cursim tantum obiterque exploro.

6. Petrus à terra reducit; Ego ad terram affixi, anchorasque jeci; & quid prodest navim instructam esse, flare idoneos ventos, si affixa sit mori.

7. Petrus totâ nocte laborans nihil capit, nec tamen murmurat: Ego labores omnes molesto fero, rejicere constituo &c. Proh quantum nocte laborant hæretici, ut perdant animas suas & alienas, mihi autem quam facile venit fastidire laborem? Non memini me pro Dei causa, pro æternitate laborasse.

8. Petrus cum cepisset pisces nimios, annuit Sociis, licet secum non laborassent; Ego si cui bene sit, invideo, & dolori mihi est, promotio reputatio alicujus, præsertim si inferior sit ætate, gradu, &c. Utinam discam aliquando ex corde amare aliena bona.

9. Petrus captis piscibus, annuit Sociis, non clamat: Ego silere non possum, quocunque venio, quacunque occasione, linguam levo, garrio.

10. Petrus jubetur ducere in altum, obedit, non arguit Christum indiscretionis, sed ait, In verbo tuo &c. non facit conventionem. Ego autem si quid mihi extra ordinem jubetur, indiscretionem voco, paciscor de pretio.

11. Petrus dixit exi à me Domine, non suo labori adscribit: Ego si quid mihi succedit, vel alteri propter me, mihi adscribo: Si inquam, non ivissem ego, non fuisset illa res in recto statu.

12. Petrus captis copiosis piscibus omnia relinquit Christumque sequitur: Ego autem nec in abundantia modum, nec in penuria patientiam servare scio.

13. Petri solius navim Christus conscendit, neque id molestum Petro; Ego autem dico, nesciunt Superiores mei recursum præterquam ad me, quasi solus sim.

14. Petrus in verbo laxat rete, non rationes, non imperia expectat, nec adfert excusationes: Ego autem volo rogari; nec à quolibet, sed à Superiore in propria persona, exigo omnium causas & rationes.

15. Petrus ex omnibus auditoribus Concionis Christi maximum fructum cepit, ut patet ex prædictis, idque cum adhuc novitius esset: Ego tamdiu, toties, cum Christo permanens, quantum profeci?

16. Petrum, Christi ingressus, in alium mutavit: Ego quotidie Christum recipio, nequamen immutor, neque quidquam proficio.

17. Petrus quia laboriosus, fuit à Christo effectus: cum diceret, Duc in altum. Ego verò quia mei amans sum, ideo ad littus hæreo.

18. Petrus semel sibi videns à Christo in captura piscium benedictum, mox tantam beneficii expensam videns, de redditione cogitat, & parem se non videns, totum sedat, Christum sequitur relictis omnibus: Ego toties DEI expertus favores, tamque multa videns à Deo propter me expensa, nihil omnino fructus Deo vicissim reportavi. Et in quotidiana quidem, aut hebdomadaria rationum subductione, damnum minus elucescit, aut in semestri, vel annua

Com-

g: DRILLZ =
Bicki
opere ascel
Tomus III
N: V
58

Computatione, quantum defecerimus, lucu-
ter apparet.

DOMINICA V.

post Pentecosten.

1. *Nisi abundaverit justitia vestra. Matt. 5.*

Rorsus meritò negas cælum Domine Jesu
iis, quibus etsi tantopere abundant auxilia
salutem, non tamen abundat justitia plus-
quam Scribarum & Phariseorum, quomodo
excusabiles esse possumus? qui toties ad
fontem Salutis, ad Fontem Sanctitatis, justitiæ,
omnisque perfectionis & virtutis accedentes, &
eo quantum placet potantes ad haurientes,
amen vel nulla, vel valde modica incrementa
justitiæ nostræ sumimus. Erubescere anima mea
in conspectu Salvatoris tui Christi Jesu tamque
stus ad pedes provolvito ingratitude ac
negligentiam. Fateri, atque deplora, quod to-
tes ad Sanctissimum Sacramentum corporis &
sanguinis Domini accedens, nihil tamen profi-
cias in virtute, non abundes in justitia plusquam
Pharisæis. Excita in te, ô anima mea, fer-
orem, & te cum omni diligentia præpara, ut
accedens ad solem Justitiæ, quàm plurimos ejus
adios in te recipias, & metue ne aliquando istæ
tam frequentes communionem sint tibi in
conditionem.

2. *Nisi abundaverit justitia vestra.*

Revoca in mentem, quanta fuit Phariseorum
justitiæ; quàm exacta in mandatis, quàm
scrupulosa in ceremoniis, effusa in eleemosynis,
vigilans in orando, jugis in jejunando, diligens
in

in Sabbato sanctificando, iusta in decimis reddendis, pia in Sepulchris Prophetarum orandis, quæ omnia cum ex variis scripturæ locis, tum ex illo Phariseo in templo orante cum Publicano colligere est. Et tamen Christus dicit, Nisi abundaverit iustitia vestra plusquam Scribarum & Phariseorum, non intrabitis in regnum celorum; quasi dicat; Cum ista Pharisaica virtute & perfectione, etsi illam habueritis, salvi non eritis. Deus Bone quid mecum fiet? qui nec talem iustitiam habeo! illi cum sua non salvi buntur, ego salvabor etiam sine illa! Sola Phariseis obest ostentatio ne salventur, at mihi obest etiam hoc, quia non habeo quod ostentem. Disce hinc, quam terribilis sit Deus in iudiciis super filios hominum, quod etiam iustitias sit iudicaturus; Disce aliquando quod etiam si iustus fortè fueris non debeas elevare caput, sed magis cum timore & tremore operari salutem tuam. Disce etiam hinc, fugere, vanam gloriam, propter quam, Phariseis iustitia sua nihil profuit, quia receperunt mercedem suam. Solidas tu quære virtutes, & noli tubâ canere antequam quod facit dextera tua, nesciat sinistra; in omni opere da confessionem Sancto; Da gloriam iusto Deo; vanitatem Diabolo; tibi nihil reserva.

3. Ego autem dico, omnis qui irascitur.

Adverte, in quo debeat abundare iustitia tua plusquam Scribarum & Phariseorum. Illorum fuit iustitia, non occides, tua debet esse. Non irasceris, non dices Fratri tuo Racha, non dices Fatue, Securis ad radicem apponenda est. Ut non occidas, non maledicas, noli irasci; si iratus es, si maledixisti, peccasti, & ira quidem

nec m
concili
m. O
mere à
ges, qu
ea in C
quanti
goties
no, in
goties f
is, co
m ob v
inne ha
men ad
to, dig
tre ergo
one, e
templo
eo fact
4. Si
Onsic
quæ
cordab
rsum t
aque c
um rec
um qua
nobis
obis ali
deus, u
gi & i
m tu h
ta quov
neare
ut

nec munus offerre possis Deo, antequam concilieris. Hæc est iustitia plusquam Scribarum. O quantum distant sensus nostri in hoc opere à verbis Christi! longè sunt aliæ mundi res, quas observamus. Quid tu facies anima in Christi iudicio? quid interrogata de tam frequenti impatientia & ira, aut contentione? quoties cordis fratrem tuum clam, palam, joco, in faciem, apud alium, apud teipsum? quoties fatuum vocas, quoties ultionem meditaris, conquereris sine causa, excandescis, unum ob verbum, factum ex sola suspitione; utne hæc quotidiana apud te, levia sunt, quæ tamen asserit Christus digna iudicio, digna contemptu, digna gehennâ ignis inextinguibilis. Memore ergo aliquando tuæ impatientiæ, mortificatione, contemptu tui, aestimatione fratrum, exemplo Christi, memoriâ offensarum abs te Deo factarum.

4. Si recordatus fueris quia frater tuus &c.
 Considera utilitatem Examinis conscientie quæ his verbis innuitur. Quomodo enim recordaberis offensæ quam frater tuus habet ad te, nisi tu reflexeris te super opera tua, & diligenter examinaveris. In Examine enim recordamur, tam bonorum quam malorum quæ fecimus. In eo cognoscimus quam nobis Deo displicent, quam proximum à nobis alienant: quorum posterius, tanti fecit Deus, ut malit honorem cultumque suum negare & interrumpi, modò proximo fiat satis. Tu hîc inspicere, quoties, & quæ cum diligenter quovê fructu ex instituto Tuo examen facere soleas, & quo item modo id defacto exequi soleas,

soleas, an cum pudore, dolore emendatione, diminutione defectuum, efficacia proposito- rum, an verò tantum superficie tenuis, & cur- sim & ex usu. Ubi enim interna illa in te tuis- que factis dignoscendis perspicacitas & acies? unde ista cæcitas Spiritualis? unde immunditia cordis, unde copia defectuum? nisi quia non sentis malitiam? non sentis, quia non nosti, non nosti, quia non examinās. Ergo excutias te sine dolo, sine adulatione, sine palpatione, suspendi- to cogitationes tuas in equuleo, vide quid ege- ris, quid dixeris, quid cogitaveris, vide quid agere debueris? quomodo egeris? quid omise- ris? sic tibi in te intento nunquam lascivire li- cebit.

5. Reus erit gehenna ignis.

Heu! quis poterit ex nobis cum igne devo- rante habitare in gehenna, seu valle tristi- tiæ, ubi ignis & sulphur pars calicis eorum, mors depascet eos in stagno ignis ardentis, ubi est mors secunda, mors æterna, infinita, continua, mors crucians non tamen excrucians, necans non tamen enecans, consumens non tamen ab- sumens. Ingredere anima mea in infernum vi- vens, ne descendas moriens, isticque morare tantisper donec apprehendas quàm malum sit dereliquisse te Dominum Deum tuum, neque timuisse eum, qui postquam occiderit corpus tuum habet potestatem mittere te in gehennam. Quantus ergo erit dolor, carere visione beatificæ ad quam creatus sum, ad quam tot gratiis, auxi- liis, ac mediis invitatus sum, & nolui ad illam ire propter meam negligentiam, malitiam, stulti- tiam? Quantus dolor erit, vivere inter tetras il- las

G. DRUZ =
Bicki
Oper: ascel
Tomus III
N: V
58

ndatione, demonum, hostium Dei larvas, & portento-
 roposito- s menstruositates? Quantus erit dolor, carere
 s, & cur- confortio Sanctorum, manere autem inter da-
 in te tuis- matos Deum blasphemantes! Quantus dolor
 & acies? ut repleti omni inexcogitabili amaritudine,
 munditia rore, rabie, desperatione, Divinæque Majesta-
 quia non contemptu, & diabolicâ blasphemandi auda-
 osti, non ac obstinatione! Quantus dolor carere deli-
 cias te sine tis cæli, & natâre in tormentis inferni! quantus
 suspendi- dolor non sequi agnum ad fontes vitæ aqua-
 quidege- rum, sed sequi Leviathan, Behemot, & Beelze-
 vide quid- ubi demoniorum Principes, de stagno ignis in
 id omise- agnum nivis! Exhorrescite membra corporis
 scivire li- & contremiscite omnes potentia animæ, & orate
 ut liberemini à malo illo. Væ enim illi, quem
 illud væ continget, quia in inferno nulla redem-
 ptio. Et quid prodest Christum nunc sequi, si
 non datur consequi? melius erat si natus non
 fuisset homo ille. Domine hîc ure, hîc seca, in
 æternum parce.

6. *Vade prius reconciliari fratri tuo.*

CONSIDERA quantum Deus requirat concor-
 diam cum proximo & quantum bonum
 est habitare fratres in unum. Nolo, ait, Christus
 oblationem tuam, relinque munus, abi etiam ab
 iracundia meo, reconciliare fratri tuo. Ubi adverte,
 non dici, Si recordatus fueris quod aliquid in
 fratrem peccasti, sed si recordatus fueris quod
 aliquid habeat adversum te frater tuus, sive tu
 offenderis, sive ille, sive justè sive injustè habeat
 aliquid adversum te, vade prius &c. quod idè
 Christo dictum, ne effugia nostra politica lo-
 rum habeant. Ego nihil habeo adversus illum,
 ego illum, non illi quidquam injuriæ intuli, ipse
 læsus

læsus sum potius ab illo. Non est hæc Christi exceptio, absolute dictum est. Si recordatus fueris quod frater tuus aliquid habeat adversum te, vade prius &c. Vide ergo, an te expediat tuas potius calvas excusationes, an Christi propositiones observare?

7. *Tunc veniens offeres munus tuum.*

QUOD munus? non tam illud relictum quam novum allatum, munus inquam amoris, Concordiæ, pacis, mansuetudinis, munus humilitatis, munus patientiæ, munus obliterationis injuriæ. O munera gratissima Christo! sine his ad cælum malè acceditur, Beati pacifici quoniam filii Dei vocabuntur. Si filii Dei erunt, etiam munera eorum grata erunt. Vade & tu fac similiter.

DOMINICA VI.

post Pentecosten.

1. *Misereor super turbam.* Marc. 8.

CONSIDERA anima mea IESUM residentem in monte modico, hoc est, Panis specie, stipatumque discipulis suis, scilicet immensis Cælitum choris, ab illius Sapientiæ ore pendentibus, aperire illos benignissimos oculos misericordiæ & miserationis, eosque super multitudines hominum, superque multiplices miseras ipsorum (ac potissimum super tuas quæ maximæ sunt infirmitates) ponentem commoveri mirabiliter ad benefaciendum omnibus, nec valentem dissimulare vehementiam affectûs, exclamare; Misereor super turbam. Ex quibus verbis intelliges, ô anima mea, quàm bonum Dominum habemus

g. DRUCE =
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

us, quàm ad benefaciendum facilem, nam ad aliud prostat istuc in altari, nisi ad hoc ut misericordiam suam effundat, si modò absit qui ignè hauriat. Vis misericordiam? accede, Fons est, si sitis bibe. Horreum & penu est, si esuriam comede: Thesaurus est, si pauper es, fume: ignis est, si alges calesce; Medela est, si ægrotus moriare. Denique, ait, Misereor super turbam, est, scio in hac turba multos esse miseros & afflicto, ego autem omnium misereor, nullum planè miseriæ & afflictionis genus excipiens. Hic tu etiam anima mea ingredi in viscera Jesu Christi misericordiæ, tam late patentia; & cogita quàm bene fuerit tibi, à tua infantia usque huc, manere in ista domo! quoties iram Dei & pœnam merueras, & tamen hæc domus te tenuit, cujus nomen est misericordia, cujus inscriptio, Misereor: semper scilicet, omni tempore, omni ætate, omni culpâ, omni malo, omni genere miserationis, dans & Corpori & animæ vitam, victum, esse naturæ, gratiæ, gloriæ jucundum, utile, honestum, omnia. Vide igitur quàm dignè ad hanc misericordiæ domum, arcemque accedas! Conare quàm diligentissimè venire, quod si te indignum agnoscis, tamen ingredi, sciens quia porta Domus Misereor vocatur, & fatere lubens Christo, quod tota vita tua & totum esse sit aliud nihil, quam juxta & continuum ejus Misereor.

2. *Misereor super turbam.*

Considera quàm verè à Davide dictum sit, à Divo Francisco usurpatum, illud; Jacta cogitatum tuum in Domino & ipse te enutriet; illud; Dominus regit me & nihil mihi deerit,

erit, in loco pascuæ ibi me collocavit. An non locus iste pascuæ, ubi septem panibus 4000. hominum pasta sunt? & quidni tu fidas certissimæ Dei providentiæ? Sanè D. JESUS melius novit necessitates tuas, magis te amat quam tu, plus potest quàm tu, ergo etiam facilius, melius providebit, quàm tu, fide ergo illi.

3. *Misereor super turbam.*

CONsidera quam item verè dictum sit illud à Christo Domino; Primùm quærite regnum Dei & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis. Exemplum habes in hac turba, oblita cibi corporalis quærit cibum animæ. Christum triduo sustinent, audiunt, sequuntur. Quid Christus? O turbæ, cibum animæ quæritis, corporum obliviscimini, Misereor super turbam; utrumque illi panem me suppeditare oportet, ut fidelis in meis verbis inveniar: dabo cibum animæ, adjiciam cibum corporis, hic tu disce, quod si serius aut accuratus esse voles in iis quæ ad Deum & animam pertinent, Deus tibi in copia adjecturus sit ea, quæ corpori necessaria sciet.

4. *Misereor super turbam.*

CONsidera quam dulcia esse debeant verba hæc animæ pœnitenti, Misereor super turbam. His enim verbis aperit Christus viscera misericordiæ super peccatorem; plane ut mater, videns lugere infantem, ejus lacrymas ubere cohibet, eumque demulcet, veluti mater plena lactis habens ubera, quærit lactentes quamvis alienos, eosque lactat. Sic enim Dominus JESUS, habens plenum misericordiæ pectus, quærit illam super turbas effundere. Unde etiam non

mise-

miseretur
pus era
pos sine
nam
muetur
reor su
rbation
od ma
nam, de
sustine
oltea n
servav
Deus
confitem
de, de p
rifi, nor
quorum
conscienci
arnis for
bineam
lacatum
nem à fa
oltras a
Misere
tus
enim
est? in
um ven
veret.
ordia illi
me, ni
miserico
ratem,

g. DRUCE =
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

An non
ooo. ho-
ertissima
us novit
tu, plus
lius pro-

fit illud à
erite re-
nnia adji-
ac turba,
animæ.
quuntur,
e quari-
uper tur-
ditare o-
r: dabo
s, hictu
voles in
Deus tibi
necessa-

nt verba
pper tur-
s viscera
e ut ma-
as ubere
ter plena
quamvis
inus JE-
quærit
riam non
mife-

miseretur super Apostolos, quia nempe non
pus erat sanis medico, sed male habentibus,
nos sine dubio in turbis videt esse non paucos.
inam Domine Jesu, oculus tuæ misericordiæ
ueatur aliquando turbam meam, & dicat, Mi-
seor super turbam! revera enim pro sua per-
urbatione vehementi & frequenti non habent
mod manducant; & si tu dimiseris eam jeju-
am, deficiet in viâ; quæque nunc aliquantum
sustinet, adhærens tibi & ambulans post te,
ostea nisi tu adjuveris, sique iniquitates ejus
servaveris Domine, quis sustinebit? Adjuva
os Deus salutaris noster, omnes quicunque tibi
onitemur miseriam nostram, de longè venimus
ite, de portis, mortis & inferni faucibus con-
erfi, nondum sani planè & firmi, sed adhuc an-
quorum scelerum percussi ulcere & turbati
onscientiâ memoresque pristinarum mundi &
arnis sordium, lento gressu venimus ad te, ut
bineamus misericordiam. Revertimur ad te
acatum à te irato, ne rejicias, ne repellas nos in
nem à facie tua, neque etiam confundas preces
oltras ante Te.

§. *Misereor super turbam.*

Miseretur super turbam præsentem, qui miser-
tus fuerat ante super eandem absentem,
enim non misericordia illius est qui præsens
est? ita omninò; misertus erat turbæ ut ad
um veniret, nunc miseretur ut apud illum per-
veret. Venisti ad Deum anima mea, miseri-
ordia illius est, quia dicit Christus, nemo venit
me, nisi Pater meus traxerit eum, Pater utique
misericordiarum, & rursus. Nemo venit ad
tatem, nisi per me, qui sum ipsa Patris miseri-
cordia.

cordia. Ergo misericordiae Dei sunt, quia con- in fortè
sumpti non sumus in saeculo, non computruimus in miseri
in peccatis, non damnati cum hoc mundo! Sed is max
putasne propriae tuae virtutis est, quod apud illum atissi
perseveras, & perseverare vis? Et quidem tua teis da
hoc loco peccata jam merebantur ejici, nunc misereor
unà tecum, quoniam in Domo Domini fecisti ma, ute
scelera multa, & in domo Sanctorum iniqua gef- in mi JE
sisti, sed tamen hucusq; pepercit tibi oculus Dei, adiant t
quia pretiosa fuit in conspectu ejus anima tua. in viis
Deinde tua inconstantia in bonis solita, quoties es; nec
te à proposito viae istius resilire fecisset, nisi pro- in infern
hibuisset ille, qui statuit pedes hominum supra ne celo
petram quasi cervorum, cuique non difficile le- ventium
visumam plumam contra omnium ventorum go, mitt
furias tenere immotam, planè ac si esset valus
aliquis mons & immobilis. O quoties fuissent Vides
turbæ in corde meo excitatae, tot religiosæ vitæ exp
molestiis, laboribus, casibus, eventibus, sed pro- Christus
hibuit turbas qui miseretur super turbas. Gra- le prov
tia tibi Domine Jesu, qui misereris omnium, qui aia te r
potes omnia. lex ne te
autem

6. *Misereor super turbam.*

SI tantum miseretur super praesentem, quid deficiunt
putas quantum miseretur super absentem. defatigat
O si intelligas quantum misericordia illa Christo tubercul
dolet, quando turbas multas alibi videt, apud se moram
autem non habet. O si intelligamus, quanto- tantam a
pere cupiat ad se adduci turbas elongatas à se, ta in eru
ut illis frangat panem vitae! ô vos Apostoli, ô trô.
viri Apostolici. quid agitis, quid cessatis Christo 8. u
adducere turbas ut misereatur illarum? Turbz VOx p
sunt? Esto; Sed Christus earum misereri vult, guir
& paratus est, & clamat, Misereor super turbam. qualibet
An

g. DRUCE =
Bicki
opert ascel
Tomus III
N: V
58

quia con- in fortè ad illum adduci nolunt? Suadete illis,
 outruimus misericordiam Christi promittite, ostendite
 ndo! Sed is maximè opus esse misericordiâ; & rursum
 apud illum rarissimam illis esse misericordiam. Ecce in
 uidem tua teis dat vocem suam, ecce in desertis clamat
 ici, nunc misereor super turbam. Adesnum ô turba, fe-
 mini fecisti ma, utere, Quis mihi det ut aliquando dignus
 niqua ges- in mi Jesu ad Te turbas populorum ducere! ut
 culus Dei, adiant te, ut discant facere justificationes tuas,
 anima tua. in viis tuis ambulare, ut planè à turbis desertus
 , quories; nec solus Dæmon, turbatim pellat animas
 , nisi pro- in infernum, sed tu turbis comprimaris, regnum-
 um supra ue cælorum vim patiatur à multitudine conten-
 difficile le- entium intrare per angustam semitam. Ecce
 ventorum ego, mitte me Domine.

7. *Deficient in via.*

Vides Christi sollicitudinem, an tu nunquam
 expertus similem? ô quoties defecisti, &
 Christus te refecit! ô quoties defecisses, nisi
 le providisset! & nunc scito gratiam illius esse
 quia te robustum esse sentis; pete autem sup-
 lex ne te permittat in hac via deficere. Recogi-
 autem varios modos deficiendi in via. Nam
 deficiunt, vel ob penuriam alimentorum, vel ob
 defatigationem, vel ob claudicationem, vel ob
 tuberculos in pedibus natos ex attritione, vel ob
 moram spontaneam, vel ob detentionem vio-
 lentam ab aliquo, vel ob seductionem de via re-
 ta in erroneam, vel denique ob regressionem
 retrò. Vide ne aliquo istorum modo deficias.

8. *Unde illos poterit quis saturare panibus.*

Vox pigri operarii circa animas Christi san-
 guine redemptas; Vox pusillanimis &
 qualibet difficultate sese deterreri sinentis circa
 ani-

animarum curam; Vox superbi operarii, qui nonnisi cum omni commoditate & sufficientia temporalium, vult laborare circa animarum curam, nonnisi loca honorata & frequentia, illustres cathedras, auditorem nobilem requirit, & benefactores, lautas tractationes; si hæc desint, continuo erumpit in quæstionem, unde illos quis poterit saturare in solitudine? O stulte! quærendum fuit, quot panes habetis? quantum laboris, animi, virium, attulisti? quo cum desiderio animas curandi huc venisti? cur non petis ut benedicat Iesus? Vide ut septem panibus & pisciculis paucis benedixit. Ecce ita saturati sunt, & tulerunt fragmenta quæ superaverant septem sportas, erant autem qui manducaverant quasi 4000. Nunc ad calculos revoca omnia, exigè quid sis, quid possis, quàm bene habeas! O homo Dei, zelus animarum & amor Sanguinis Christi, ista non reputat, non æstimat, contemnit etiam dum adsunt, quânto magis absunt!

9. Quot panes habetis? septem.

Considera hos septem panes esse septem magnas Dei misericordias à Deo homini præstitas. Prima est Præservatio à peccatis multis, in quæ alii inciderunt & ego potui. Non est enim peccatum quod fecit homo, quod non possit facere alter homo. 2. Expectatio ad poenitentiam, cum tamen multi propter leviora & pauciora jam ardeant in inferno, eo quod sine dilatione à Deo sint justè puniti. 3. Remissio peccatorum tantorum, tam facilis, tam frequens! dixi Peccavi, & Dominus quoque transtulit peccatum meum à me. 4. Collatio gratiæ & donorum tam variorum; & quid præ-

retiosus
m nequ
terna qu
m dimi
ut defa
nam r
no, Co
at, & q
le nimir
nitudin
ptio in g
em. Vid
Dei con
grata, se
Septem
sunt à
e succer
dividen
c est inf
acuatur
risti sint
en totus
mis! quã
um aliq
valorem
mpensar
te, hi sep
ma Spiri
ectus, S
Timori
z triduo
tres via
V. P. Dr

g. Druez =
Bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
88

ari, qui
fficientia
rum cu-
ia, illu-
quirit, &
ec defint
de illos
stulte!
quantum
um defi-
non pe-
panibus
saturati
raverant
caverant
omnia,
habeas!
Sangui-
t, con-
absunt!
mag-
ni præ-
is mul-
potui.
homo,
pecta-
propter
no, eo
niti. 3.
facilis,
is quo-
4. Col-
& quid
pre-

etiosius Gratia Dei; non comparabitur ei au-
um neque argentum. 5. Consideratio poenæ
ternæ quam merueras; potuit enim Deus cul-
am dimittere, sed tamen in æternum punire,
ut defacto, etsi dimittit temporalem; tamen
nam relinquit. 6. Largitio perseverantiæ in
no, Columnæ cæli ceciderunt & confractæ
nt, & quis mihi pollicebitur perseverantiam?
enimurum qui dicit, eum qui venit ad me in
mitudine cordis, non ejiciam foras. 7. Re-
ptio in gloriam, ubi videtur Deus facie ad fa-
am. Vide ergo anima meane divitias bonita-
Dei contempnas, ne tantis beneficiis existas
grata, sed servias illi corde perfectissimo.

10. Quot panes habetis?

Septem Panes septem Ecclesiæ Sacramenta
sunt à Christo instituta, Apostolis eorum-
successoribus ad administrandum tanquam
dividendum inter turbas, commissa, his 4000.
est infiniti homines saturantur, nec tamen
vacuatur virtus Sacramentorum! cum merita
hærent sint infiniti pretii. Attende ergo, quan-
totus mundus Christo debeat pro tantis
is! quàm vulgò hi panes contemnantur, præ-
m aliqui, quàm rari eorum virtutem sciant
valorem! Tu vero conare, quantum in te,
mpensare Christo aliorum negligentiam. Ad
is, hi septem panes possunt vocari. Septem
na Spiritus S. Donum scilicet Sapientiæ, In-
lectus, Scientiæ, Consilii, Fortitudinis, Pieta-
Timoris Dei. His panibus vescuntur ani-
triduo Christum in solitudine sustinentes,
tres vias ad eum accedentes, nempe Purga-
P. Druz. Op. X. O tivam

tivam, Illuminativam, Unitivam sequentes Christum, Crucemque suam tollentes.

DOMINICA VII.

Post Pentecosten.

1. *Attendite.* Matt. 2.

Omnes animæ meæ vires sensusque ac intentiones, attendite quid nunc agere, & quantis mysteriis assistere, atque cui majestati comparere debetis! intelligite, tandem aliquando, quod qui indignè manducat & bibit Corpus Sanguinemque Domini, judicium sibi manducat & bibit, non dijudicans corpus Domini, non attendens quid audeat, quid præsumat, quid agat. Attende tu anima, quantus & quis sit iste ad quem accedis! cum qua præparatione humilitatis, puritate, devotione, desiderio, fide, charitate accedis? Quid abs te debeat illi majestati, cui creaturæ omnia simul nihil dignum præstare possunt. Hæc attende & penetra bene.

2. *Arbor bona bonos fructus facit.*

Cogita Ecclesiam Christi paradisum esse: in eo quot Christianos, tot arbores fructu faciendos idoneas contineri, easque pro distinctione Statutum varii generis. Invenias hic arbores Scientiæ, nempe Doctores. Invenias ficus grossos suos proferentes, amygdalos, olivas fructiferas, Palmas, Libani cedros, vites abundantes, aliasque complures arbores, ut meritò dicat. Sponsa sponso omnia poma nova & vetera dilectum servavi tibi. Inter has omnes arbores cogita excellere

esse arborem Vitæ, quæ est Christus JESUS
 uni quidem ex parte sic meritò vocandus, sed
 precipue ob Sacramentum altaris, quod verè
 arbor est jugiter florens, & fructus profe-
 rit, omnem saporem, delectamentum salubri-
 temque continens; In hac arbore, volucres
 nidificant, sub hanc bestiolæ requiescunt,
 &que umbrâ teguntur, per hanc vermiculi re-
 gunt, omnibus enim ista arbor amabilis, Chri-
 stus inquam in Sacramento se communicat, sin-
 gulis prout eorum exigentia, præparatio, capa-
 citas exigit. O si cognoscas arborem hanc! &
 gustes quam bonis tu fructibus abundares!
 Ecce enim arbor, eam virtutem habet, ut non so-
 lum ipsa in se sit fructifera, sed etiam alios faciat
 fructiferos. Tu toties de ista arbore comedis,
 & tamen sterilis es, quis dubitat causam esse
 hanc, quia negligenter accedis, postquam accef-
 deris, negligenter te geris, hinc ad fructuosita-
 tem nullam proficis.

3. Attendite.

Pro! ad quidnam, vel cui attendendum? At-
 tendite, Vox Dei est perpetuò clamantis ad
 cor hominis, Deus magister est, attendite disci-
 puli ad doctrinam ejus; Deus exemplar est, at-
 tendite imitatores ut illum ad vivum exprima-
 tis: Deus Dominus est, attendite famuli, ut
 non sitis supra Dominum; Deus Doctor est,
 attendite peregrini, in via enim hac qua pergitis,
 peccatores absconderunt laqueum vobis: Deus
 vigil est, attendite qui dormitis, quia adversa-
 rius vester tanquam leo circuit: Deus spectator
 est, attendite certatores, quomodo vos dignè
 conspectu ejus geratis. Deus beneficia fundit?

O 2

atten-

attendite ut recipiatis, ut grati sitis, ut non abutimini. Deus vocat? attendite ut obediatis voci ejus: Deus judex est? attendite quomodo estis rationem reddituri: Deus fur est? attendite; quia quâ horâ non putatis veniet & perfodiet parietem: Ecce enim dies Domini sicut fur veniet. Vide an prædicta sint ejus momenti, ut meritò sit ad illa attendendum; tu verò quomodo attendis?

4. Attendite.

AD vestra propria & eorum qui commissi vobis sunt, ad publica scelera quæ comuni calamitate luuntur, ad iram Dei paratam, ad ingratitudinem vestram, vilitatem & infirmitatem, ad insidias & inimicos eorum innumerabiles. Attendite ad Dei dignitatem, ad vestram obligationem, & effrenem passionum licentiam, vel subdolam quietem. Attendite præmia celestis patriæ, inferorum pœnas, trementa & secreta Dei judicia; Attendite ad Christi passionem, ad propriæ vitæ institutum & conscientiam, ad Regulas, ad Proposita, ad Intentionis puritatem, attendite ad vitæ tempus, ad aliorum ferventia exempla, seriamque sui victoriam, ad indefatigabile profectûs desiderium. Denique anima mea attende, quomodo quotidie te ipsa fias melior, quibus rebus præpediaris à profectu, quò Dei respondeas inspirationibus, quò oculis ejus plus quotidie placeas, tibi displiceas.

5. Attendite.

Non malis solum attendendum est ne fiant, sed bonis etiam ut fiant, utque bene fiant. Nam justè quod justum est persequeris, ait Moyses. Quod quidem faciet Considerationis præ-

eticæ

ut scilicet quodlibet opus majoris
momenti, antequam aggrediaris, tecum
discutias prius, v. g. Qua intentione illud
faciam? quæ mihi sese in hoc negotio offerent
occandi occasiones, quæ, virtutum, & quarum
mercendarum seges, quæ mei vincendi, morti-
ficandi, deprimendi, charitatem aliis faciendi op-
portunitas? hoc negotium si Christo aut alicui
sanctorum faciendum fuisset; quomodo se-
cessisset in eo &c. Talibus prævisionibus, succe-
dant proposita; invocatio Divini Numinis, tan-
temperato opere, examen circa prædicta o-
mnia, an quid omissum boni, an quæ neglecta
ocasio virtutis, an quid admissum mali! Gratia
Deo agendæ; Emendatio proponenda. Talis
attentio anima mea, messis meritorum est, &
sanctitatis unicum compendium.

6. *Attendite à falsis Prophetis.*

Propheta falsi repleverunt mundum, plenus
est mundus fallacibus vaticiniis, cum aut
pendentur bona (quæ non venient) ventura,
ut promittuntur mala, (quæ venient, nec abi-
tunt) non futura, vel abitura, hominis cras
morituri. Vitam sibi alii promittunt longissimam,
opes magnas, honores amplissimos, successum
per omnia. Talis fuit ille qui dicebat Ani-
ma mea habes multa bona, reposita in annos
longissimos, & ab illo misero stulto illa ipsa nocte
ultima repetita est, tales & illi erant, qui de se
gloriabantur aliquando & farentur; Nos insensati,
illorum æstimabamus insaniam & finem
in honore. Attende ergo tibi, ô homo, à falsis
prophetis. Propheta falsus tu tibi ipse, nam
semper teipsum quæris. Caro, omnia simulans,

ut illi bene sit, adulatur, malus socius, concupiscentiæ; Creatura, dæmon, mundus & quæ in eo sunt. Porro ad veros prophetas attende quales sint. Tua propria conscientia, Probi & fideles amici, maxime Superiores tui, Inimici quoque, Angelus custos, Deus, calamitates, humilis oratio. Hos prophetas vide, & sæpè adeas, sæpè consulas; ab illis, vide, ut tibi sagacissime caveas.

7. *Nunquid colligunt de spinis uvas.*

Duplex sensus est horum verborum. Primus est; Attendite à falsis Prophetis, quos ex hoc signo cognoscetis, si de spinis uvas botros vé vini non colligunt, aut de tribulis non decerpunt ficus; sin colligunt, boni prophetae sunt, evenit enim quod dicunt. 2. Nolite fidem dare falsis prophetis, nam sicut de spinis uvas, de tribulis ficus, nemo colligit, nec ad colligendum accedit, ita nemo fidem dat falsis prophetis. Credere enim falsario, est ficus à tribulis, & uvas à spinis exspectare. Tu nunc anima mea signum falsorum Prophetarum attende: si enim non colligis adhuc de spinis uvas, adhuc falsus propheta es. Scire & velle & solere uvas de spinis legere, hoc est verum Prophetam hoc est perfectum & Sanctum virum esse &c. Hec ita intellige: Quamdiu ad omnes injurias & molestias non eris paratissimus, nec tibi dulce erit quàm plurima indigna, etiam sine ulla causa tua, & propter alienos non tuos defectus, etiam à tuis, ac à quibus minimè velles, deberesque pati propter Deum; quamdiu alienos mores naturasque à tuis diversas, & complexionis tuæ dissimiles perferre, quamdiu, tam in animo confusio-

nem,

rem, ter
nam, c
paupert
noneris
colliges
fructum
non
8.
O Mr
no
hoc Ho
ut suppe
mere vi
sint fru
arbor n
homo f
Apostol
fructus
suetudo
Sanctit
remun
charitas
es, defi
cognos
6
O Mr
al
cit flore
se trahit
dum tan
tens, p
asses ex
detur
fructur

concu-
& quæ in
nde qua-
bi & fide-
mici quo-
s, humi-
pè adeas,
gacillimè
as.
1. Primus
quos ex
as botros-
on decer-
netæ sunt,
dem dare
s, detri-
igendum
rophetis.
lis, & u-
ima mea
: si enim
uc falsus
as despi-
n hoc est
Hec ita
& mole-
dulce erit
causa tua,
etiam à
sque pati-
res natu-
uæ disso-
onfusio-
nem,

tem, tentationem, pudorem, tædium, ignomi-
nam, calumniam; quàm in corpore morbos,
paupertatem, injurias cæli, tolerare non scies,
noneris verus propheta, quia de spinis uvas non
colliges. Denique quamdiu de omni creatura
fructum Spiritualem, profectusque tui materi-
am non capis, tamdiu falsus Propheta es.

8. *Ex fructibus eorum cognoscetis eos.*

Omnis arboris nota fructus ejus; Hominis
nota, opus ejus. Quod est fructus arbori,
hoc Homo operi. De terra trahit arbor succum,
ut suppeditet fructui, de cælo debet homo su-
mere vigorem suo operi. Age verò vide quales
sint fructus tui, hoc est opera tua. Ex fructibus
arbor noscitur, bona sit an mala; ex operibus
homo scitur, bonus sit an malus; Fructus, (ait
Apostolus) bonus, pietas est cum sufficientia;
fructus bonus patientia est; fructus bonus man-
suetudo & humilitas est cordis; fructus bonus,
Sanctitas est, fructus bonus devotio est; Ad ex-
tremum fructus bonus & charisima optimum
charitas est. Habes hos fructus? arbor bona
es, deficiis ab his? mala es, Ex fructibus eorum
cognoscetis eos.

6. *Ex fructibus eorum cognoscetis eos.*

Omnis homo in mundo, tanquam in horto
aliquo vivit. Ingressus quis hortum, aspi-
cit flores, aspicit arbores, unusquisque eum ad
se trahit, & pulchritudine rapit. Accidit inter-
dum tamen, ut pro odorato flore, carpatur fæ-
tens, pro dulci fructu carpatur acerbus si quæsi-
sses ex carpente, est ista bona arbor? bona vi-
detur, quia habet fructus; quæres ubi gustarit
fructum? malam esse dicit, quia malos fructus
habet.

habet. En ex fructibus cognovit arborem, ex flore herbam: Sic est; intueri res hujus mundi. Arbores opes sunt, facultates, possessiones; Arbores sunt honores, magistratus, officia, dignitates; arbores sunt convivia, epulæ, ludichoreæ; Arbores sunt mercatura, jura, militia, artes liberales & mechanicæ; Arbores sunt Domini stipati famulis, famuli Dominorum a seclæ, &c. quæ horum arbor non pulchra, si spectes ad extra frondes, folia, splendorem, lucem, ramos, fructus; Introduc inter istas arbores hominem juvenem, ignarum, quamlibet arborem laudabit, ad quamlibet aspirabit. Da illi fructus ejus germanos ad gustandum, si stultus non est, si amarum non dulce putabit, arborem ex visu laudatam, ex gustu culpabit. O! homines mundi! hoc est, quod Christus dicit; Ex fructibus eorum cognoscetis eos. Nolite considerare externa tantum folia; quia arbor viret, quia pandit ramos alte & latè, quia fructus habet pulchros aspectuque delectabiles, sed gustate de fructibus ejus, hoc est penetrare ejus naturam, viam, astus, pericula intimè, denique finem noscite, & videbitis, quia extrema gaudii luctus. Ultimum in arbore fructus est, ultimum bonorum mundi, miseria est. I per singula si placet. Quid profuit nobis luxuria? quærunt quidam; Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad infernum descendunt. De aliis dicitur, Qui volunt divites fieri, incidunt in laqueum diaboli, ait Apostolus: Denique divitiæ spinæ sunt teste Christo, Finis non esset singulorum.

g. DRILLZ =
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

rem, ex 10. *Ex fructibus eorum cognoscetis eos.*
 Tiam vita spiritualis hortus est, viri spiritua-
 les in horto vivunt. Unde Dominus Reli-
 giorum, Paradisi terrestres vocatæ; claustra
 untur, quia hi clausi sunt in hoc vitæ spiritua-
 li horto. Tot arbores quot occupationes, quot
 rationes; nulla sterilis est, nulla otiosa; de nul-
 lo dixeris, ut quid terram occupat? Ipse cibus,
 somnus, ipsa recreatio, arbor est, aurei fru-
 ctus ejus, non solum aspectu, sed etiam pon-
 ere & pretio, idque non apud homines solum,
 multo magis apud Deum; fac intentionem
 nam, fac ex obedientia, etiam vilissimum,
 tam minimum, apud Deum magnum est, aure-
 um est, etiam id quod pes calcatur, rosa est, planè
 capilli capiti numerantur; cur? quia San-
 cti sunt, gressus eorum dinumerantur, & vestigia
 eorum considerantur, quia non sunt otio-
 si, sed sancti, sed pura. Usque adeò in Religio-
 ne omnia fructuosa, etiam ipsa peccata hinc fru-
 ctuosa; cooperantur enim omnia diligentibus
 bonum, & sunt occasio poenitentiae, humili-
 tatis, cautelae. Utinam hos fructus cognoscas
 anima mea! Utinam feras, feres autem si ad te
 animam Puncti 5. gefferis.

11. *Non omnis qui dicit mihi Domine.*
 Horrenda & terribilis est hæc sententia. Noli
 tibi blandiri, noli operibus quæ facis, etsi
 sanctissima videantur, sæpe istis Deus offendi-
 tur, quibus placari creditur. Cum timore & tre-
 more &c. Noli altum sapere, sed time, si sem-
 per timueris Deum, semper securus eris, semper
 regens, semper exactus, Sanctus, humilis: &
 O 5 qui

o. Ex

qui enim timet Deum nihil negligit, alioquin si paululum te extuleris, scito quia detrahetur superbia tua usque ad inferos, non enim omnis qui mihi dicit Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum. Et Phariseus dixit, & Judas dixit & alii, & tamen perierunt, etsi in nomine Dei multas virtutes feceris, dæmonia eieceris, adhuc time; multi enim qui jam posuerunt in cælos os, & nidum suum, descenderunt usque ad abyssos. Quære enim? Quomodo cecidisti Lucifer? Domine Jesu, quomodo vidisti Sathanam cadentem de cælo? Tanquam fulgur, inquit. Vide igitur, quomodo cautè ambuletis sicut in die Filii lucis; quantò maiores, humilia te in omnibus, & in hoc solo gaude, si nomen tuum scriptum est in cælis.

DOMINICA VII.

Post Pentecosten.

I. Scio quid faciam, ut recipiant me in domos suas.

Quid facies, ô Prudentissimè Jesu, ut recipiamus te in domos nostras! olim mundus te non agnovit, licet factus per te esset, & quamvis in propria veneras, tamen tui te non receperunt, quid igitur nunc facies, ut recipiant Te tui? Audite cæli consilium sapientiæ: Venerat olim Hospes, ut panis cibique egens, nos inhospitales eramus, Christo panem dare volebamus; venit ille nunc ad nos in forma panis, venit planè panis ipse, ut nobis excusationem adimat de inhospitalitate, dicitque nobis, noluitis me recipere comesturum vobiscum, recipite

Quis p
ster
um illu

ne me jam comedendum à vobis ; qui comedet me recipiet me, & ego manebo apud eum, neque vivet propter me, nec mortem videbit æternum, quoniam ego sum panis vitæ, panis vivus qui de cœlo descendi. O Jesu nonne jam comedes animabus nostris ; Scitis quid fecerim vobis, panis factus sum comedendus à vobis, ut et sic recipiar à vobis, nonne recipietis me ? Debera infelix anima delibera, an receptura, qua caritate receptura sis hunc panem ! Etiam peris morari nec ruis præceptis, Christo ad te sic ingressum mendicante talibusque artibus procurante ? Surge igitur anima, propera, festina ad panem istum, ad cibum istum : avidè suaviterque comede, sciens gratius esse nihil jucundiusque Christo quàm si avidissimè, deliciosissimè, cupidissimè comedatur abs te. Sapiens enim & rationabilis est panis iste, gustat ipse dum gustatur, & molestum illi est, si non cum sapore, suavitateque gustûs ab aliquo sumitur, quoniam panem suum sibi videtur non assequi, ob quem comedi voluit, nempe ut sapore, dulcedine, suavitate animam repletet, utque eam nutriret, immingueret, in substantia augeret. De hoc enim pane dicitur verissimè tritum illud, si sapit, nutrit ; vel, quod sapit hoc nutrit, tu ergo tantum decerne, quid faciendum sit, & provide, ne quid in tuo palato sit, quominus hic panis tibi ad calatum sit. Ama verò, lauda, mirare, prædicantes istas Jesu.

2. *Homo quidam erat dives,*

Quis putas hic dives nisi Dominus Deus noster Jesus, Divitias ejus nosse vis ? unum illud Sanctissimi Altaris Sacramentum attende.

tende. Quæ ibi, quantæque divitiæ! Vis Omnipotentiam, vis Bonitatem, vis Misericordiam, vis Caritatem, vis Humilitatem, vis Obedientiam, vis Fidelitatem, vis Sanguinem Christi, vis Corpus, vis Animam, vis Divinitatem, vis Sanctissimam totam Triadem, vis merita, vis gratias, vis dona, vis totum quantus est Christus Deus? omnia in illo uno Sacramento sunt. Tam dives, qui est in una re, quam dives credis in omnibus, qui tam dives in via hic, & in peregrinatione nostra; quam dives in Patria, in regno illo hereditario! verè dives es, & veras habes divitias, & tales, quas quantumlibet aliis communicas, nihil tamen deperdis, sed omnes, quicunque volunt, ditas. O quid facis anima mea, quid huic tam diviti homini non famularis, aut inique famularis!

3. *Habebat villicum.*

OMnes villici tui sumus Deus, & omnes iniqui, omnes enim naturâ servi tui sumus, sed nemo nostrum fidelis est in servitio. Commisisti nobis multa ex bonis tuis, sed nos dissipavimus illa, abutimur enim Creaturis tuis abs te nobis concessis, & neglecto te, amamus illas, propter quas tu magis amandus eras, quia tu nobis illas in auxilium amoris & servitii tui dederas, nos autem non sic, sed nequissimè ingrati, amamus dona magis quàm Te, utimur te, fruimur illis; planè ac si illa essent propter nos, tu autem propter illa, hoc est minor illis: Quod, quidem quid aliud? quàm te subicere rebus factis à te, & nos ipsos facere Deos, fines ultimos omnium nostrum: quod iniquitas est pessima, & superbia & idololatria. O anima! esto subiecta Deo tuo,

G. Drellz =
bicki
operi ascel
Tomus III
N: V
88

Vis Om- qui te fecit, & utere bonis ejus, quæ dedit
cordiam, in obsequium suum.

Obedien-
aristi, vis 4. *Diffamatus apud eum, quasi dissipasset.*

vis San-
s gratias, diffamatus sum Domine apud te nec semel,
us Deus? nec parum. Clamor enim peccatorum
m dives, rum, & testimonium meæ ipsius conscien-
mnibus, tum, condemnat me, peccatumque meum con-
inatione me est semper, quia peccavi nimis Tibi in
illo hæ- mea. Confiteor ergo quia dissipavi bona
divitias, innocentiam in baptismo acceptam; fui
nuncias, ens ad facienda mala, voluntariè peccans fui,
que vo- timorem tuum ob oculos posui, sed oblitus
id huic tui in terra ut aliena, quæ tamen erat tua;
ique fa- tum animam meam à te averti, omnibus sensi-
membrisque corporis coram te abusus sum,
nes ini- & ingenio, judicio, scientiis offendi te, virtu-
sumus, ti quas habui in superbiæ factorem converti,
Com- peccando dissipavi & perdidi, gratiam tuam
dissipa- di sicut aquam, gloriatusque sum etiam in
s abs te us pessimis, denique aliis ut mali essent, au-
s illas, tem, exemplum, socius, laudator, spectator fui,
atuno- quò ulterius pergerem in bonis tuis Deus dis-
ederas, andis? Ecce confiteor mala mea, & doleo
, ama- mala sunt, quia Tibi Deo summo Bono
ruimur meque amabili & pretioso displicent, Tu
autem am animam meam ne contempseris Domine,
videm parce peccatis meis, suscipe autem, & respi-
cis à te, recundiam vultus mei quâ hæc omnia de-
nnium ante te, peccavi enim in cælum & coram te,
super- caudeo oculos sursum levare ad te. Tu au-
a Deo parce & restitue portionem meam mihi
tuo, a pius es.

4. *Quid*

5. *Quid hoc audio de te? redde rationem.*

Quid dices Deo, qui hæc dicet tibi, Quid hoc audio de te? Redde rationem villicationis tuæ, ecce enim amplius non poteris villicare, Tu autem & pravè agere pergis; & rationem reddere non potes? Quàm melius esset à te ipso exigere factorum dictorumque rationem & cogitationum, quàm dissipare bona Domini, malè scilicet uti, negligenterque potentiis sensibusque tam animæ quàm corporis, occupare te rebus non profuturis, immergere in temporalibus animum, interna æternaque negligere, à quibus omnis efficacia & vigor, vitæque & procedit & dependet. O quid dices in illa tremenda hora cum audies; Quid hoc audio de te? Redde rationem! Totum te das occupationibus, & abforberis illis, nescis tibi moderari, relicto me Deo fonte vivo sectaris rivulos; quæris lucem in tenebris, me Patre luminum spreto; laudes venaris humanas, gloriam autem meam, quæ à me solo est, non curas; quasi non tantus quisque sit, quântus apud me est; & quasi ego similis sim hominibus, mendax, decipiens sicut illi in statueris. Redde igitur nunc omnis antea actæ vitæ, omnis temporis à me tibi concessi rationem. Age cur tuas orationes, examina consueta, lectiones pias, confessiones, concionesque facias, nec non spirituales exercitationes, tam frequenter omittis? tam negligenter perficis; tam imperfectè relinquis, cur tempus mihi debitum, ad tuas confabulationes, studia, rugas, suffuraris? Et quid te omnia juvabunt hæc, in quibus nunc erubescis, & rationem reddere, quam exigo, non potes? ô quantæ angustia erunt tunc

g. Druez =
bicki
operi: ascel
Tomus III
N: V
58

nem. tibi undique! Igitur ista ut evites, esto fide-
 Quid hoc servus & prudens, esto Dives in Deum, non
 villicationis affectus sed ratio regat, neque hoc facito quod
 villicare, sed quod debes, nec blandire tibi, quod nemo
 rationem deat, sciat, suspicetur, ego enim omnia video,
 t à te ipso alens sum, omniaque nuda sunt oculis meis:
 em & co-m volo, patefacere omnia possum toti mundo.

6. Non poteris amplius villicare.

Ensura villicationis nostræ est tempus vitæ
 nostræ. Tunc non poteris amplius villi-
 re, quando non poteris ultra vivere. Villica-
 mereri est, & donis Dei ad salutem, gratiam,
 da hora! gloriamque parandam uti, hoc tamdiu facere
 dedde ra- res, quamdiu vivis, post mortem tempus non
 , & ab- ultra promerendi. Quidquid in vita non
 me Deo comparaveris, id eomparabis nunquam, clausa
 em inte- ippe est janua & tabernæ meritoria gratia
 es vena- tisti, jam sublatæ, jam conclusæ sunt. Euge
 uar à me- tur, quidni nunc labores? quid lassescis? nun-
 quisque- tid dives jam es? jam non eges? Non cesset
 milisimi- manus tua, non cesset pes tuus, non cesset inten-
 in state- to, intellectus, voluntas, memoria, vires, mens,
 z vitæ, o- rtitudo, totus labora, suda, incumbere, erit mes-
 ationem- is, erit copiosa merces, erit mensura bona, sed
 uera, le- tempestivè incipe: nunc inchoa, non enim po-
 que sa- tris postea villicare, nullum opus tibi sine fru-
 tam fre- tu, sine merito, sine gratia, charitatis gloriaque
 eis; tam- augmento elabatur. Hic avarus esto licet, esto
 debitum, melicus, hoc laudis est; etiam minimis lucris
 suffura- bria, placet hoc studium Deo, favet illi, fovet
 i quibus- lud, eadem panè opera, & remisè & ferventer
 e, quam- perari potes, sed illo discrimine, quia unus
 ia erunt- ctus intensus, pro mille remisissis est.

7. Scio

7. Scio quid faciam.

Potesné id dicere de te in tanto discrimine? Eheu quotusquisque hominum potest! Ecce Deus dicit morieris, reddes rationem, non poteris villicare, jam morere, jam redde rationem, tu quid? quid faciam? an? scio quid faciam. Eheu quantos videas qui dum jam agunt animam, tunc primum quærun quid faciam? fecisse oportuit, non quid facto opus sit inquire, sed hæc est cæcitas filiorum lucis. Anima mea quid tu? paratané es ad reddendam rationem? scisné quid facies, in tali puncto? Unum mihi restat mi JESU in illa hora faciendum, nempe deslenda peccata, de propriis meritis desperandum, in sanguine tuo præsumendum, diligendus. Tu super omnia, & appretiandus super omnia. Extoto corde, & voluntate, & anima, hoc & nunc faciam & semper faciam & tum faciam. Tu JESU adjuva, & præsta ut faciam.

8. Filii hujus sæculi prudentiores filiis lucis.

Pro pudor, dolorque! Sed tamen Christi est sermo, veritatem ejus oculo cernimus. Quantò enim studio, & poenè præcipitio ruunt sæculares festinantque ad ea quæ illos mergunt in interitum æternum, quas industrias non adhibent? ut sudant, ut vigilant, ut sanguinem, vitam æternam, omnia profundunt? quid nos spirituales simile agimus? Promptiores illi ad interitum, quam ego ad vitam, illi tam facile proficiunt in suis laboriosissimis malitiis, ego in suavissima Christi disciplina, tot per annos, nihil omnino profeci, nec prima quidem elementa satis didici. Da mihi Aulicum, da Studiosum, da militem, da artificem, qui decem vel novem annis

G. Drell =

Bicki

Oper: ascel

Tomus III

N: V

58

is in suo se munere exercuit, quid illo in hoc
nere perfectius? Quàm perfectus ego in vita
rituali? cui tot, & plures annos impendi.
ubi pudor frons? Ah fervor ubi es?

DOMINICA IX.

post Pentecosten.

I. Tempus visitationis tuæ.

Cognoscisne anima, gaudes? gloriaris? ad-
esse visitationis tuæ tempus? quo te Jesus
ille Salvator, Sponsus, Pater, Rex magnus
abit? an fortè non cognoscis? an fortè metuis
itationem istam. O noli ignorare ista quæ ad
cem sunt tibi, noli metuere, pacificus est iste
ventus Christi tui, & humilis mansuetusque
laritatem & exultationem poscit. Et quis non
hilaretur adventu amicissimi, desideratissimi,
avissimi, munificentissimi, Domini. Si amas
Jesus ô anima, cur ad visitationis ejus tempus
on gaudes? si paupercula es, contempta, en
mit qui te ditabit qui honorificabit, contemnat
e qui vult, dummodo Jesus me honorificet,
io autem quia honorificat, hoc ipso quia ad
e venit; venisse est honorificare. Honorificavit
benedictionem intulit Arca Dei in domum
bededom, non multò magis honorificabit
eus, ipse Christus Jesus domum cordis ingre-
ens? Exultent igitur omnia ossa mea, & totus
ritus meus gloriatur, quia venit tempus visi-
tionis meæ. Tu verò anima mea satage, &
undam facito domum tuam, ne quid inordi-
um tuus apud te deprehendat Hospes.

V. P. Druzb. Op. X.

P

2. Vi-

2. *Videns Iesus Civitatem flevit.*

Considera quoties Dominus Iesus super animam tuam fleverit, & fleat. Considera porro quam misera sit illa anima, cuius calamitas lacrymas, Christo excitat. Talis autem est, quæ in peccatis suis hæret, nec per poenitentiam confurgere laborat, nec à sapore erigere se satagit, est enim natura teporis, ut vomitum Christo creet: constat autem vomitu lacrymas exprimi. Vide ergo Tepide, quantam Christi visceribus violentiam facias.

3. *Videns Civitatem flevit.*

Hæc est diversitas Christi & mundi; dum hic gaudet & ridet, ille dolet & luget. Elige adhærere cui vis, imò vide cuius notam geris. Nota Christi, fletus, nota mundi, risus. Alterum dilige sed æternum hoc non esse scito, Olim fletus risu, & risus fletu mutabitur. Ni fallor, Christus flens, lætior est mundo ridente.

4. *Si cognovisses & tu.*

Prima hæc fletus Christi causa, nempe, Malum culpæ. Est enim hoc malum, omnibus malis pejus. Non cognoscere tempus Visitationis, & ea quæ ad pacem sunt tibi. Unde Dominus IESUS hoc potissimum nomine offensus nobis redditur, quia non cognoscimus, non observamus, non excipimus tempus visitationis, probationis, tentationis, gratiæ, illustrationis, monitionis, afflictionis, poenæ. Sæpe Christus nos visitat diluculo, & subito probat; nos autem impatientes sumus & pusillanimes, Sæpè prævenit nos in benedictionibus dulcedinis, & extollimur; quæque erant gratiæ donantis, putamus esse debita reddentis, sicque increffati recalcitramus. Sæpe dum

G. DRILLZ =
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

ne affligimur, induramus verticem, & verti-
 mus dorsum Deo, ita ut Deum qui puniendo
 nobis misericorditer crudelis, cogamus par-
 tando nobis esse crudeliter misericordem, illum
 facimus misereri nostri, ne discamus face-
 re iustitiam, quod omnium malorum pessimum,
 inferno jam jam proximum.

5. *Si cognovisses & tu quæ ad pacem tibi.*

Ultra sunt quæ si homo cognosceret, esset, illi
 ad pacem cum Deo & hominibus. Si enim
 homo cognosceret Deum, se ipsum, quid à DEO
 accepit, quid accepturum se speret, quid debeat
 Deo, quid in ipsum commiserit, quid commit-
 tere nisi gratia Dei fulciatur posset, quo DEUS
 ignus sit, quæ media à Deo habeat ad quam per-
 veniunt servandum. Hæc & similia si homo
 cognosceret, esset omnino ad pacem ipsi, nunc
 autem dum hæc negligit, quam excusationem ha-
 bet de peccato.

6. *Quia venient dies.*

Nalia fletus Christi causa, Malum scilicet pœ-
 næ, quam erat populus ille 40 anno post
 Christi ascensionem subiturus. Et quid ne eos JE-
 sus infinita Patris misericordia fleat, quotiescun-
 que animam ad imaginem suam factam, sanguine
 redemptam, ad æternitatem gloriæ creatam &
 destinatam, cogitur propter ejus scelera, ingrati-
 tudinem, negligentiamque damnationi æternæ
 obicere, in æternum à suo conspectu divino, à
 gratia, à spe denique veniæ remove; pro qua
 vanda aliquando acerbissime mortuum se me-
 rit, & hoc clamant vulnera adhuc relicta, il-
 lamque ipsum sanguinem pro illa fustum, illam
 mortem, illam crucis ignominiam pro ipsa tole-
 ratam,

ratam, quæ ipsi debebat esse in salutem, in pretium, in vitam, in æternam gloriam, cogitur jubere iis deinceps esse in perpetuam perniciem, perditionem, confusionem, tormentum. O dolor cui hæc lacrymas non excutiant? quem tanta calamitas non moveat? quis non horreat æternitatem illam junctam desperationi, quæ tanquam vallum circumdat & angustat animam! quis non timeat terram illam morientium? puteum abyssi, terram miserabilem, ad quam prosternitur, & alliditur anima, nec relinquitur in ea lapis super lapidem, cum nec sanitas sit in ossibus ejus, nec in portis ejus, sublata spe veniæ, pœnitentiæ spatio, inducta autem in locum ejus obstinatione voluntatis in malo, odio Dei & execratione, studio insuper blasphemandi nomen ejus, furore ac rabie æternâ, diabolicâ. Hæc autem omnia infelici animæ evenient ideo, quia non cognovit tempus visitationis suæ, non cognovit quæ erant ad pacem sibi, non cognovit istos dies inle venturos, dies utique calamitatis, sed abusa est benignitate Dei ad pœnitentiam se in hac vita vocantis, expectantis, incitantis: abusa est, vitæ tempore sanitate, robore, opibus, facultatibus tam animæ quam corporis, dissipavitque omnia hæc bona in offensis & contumeliis Divinis, nunquam respiciens & agens pœnitentiam, aut si quando cæperat pœnitere, rediit tanquam canis ad vomitum, cumulans mala pejoribus aut novissima ejus essent deteriora primis.

7. *Qua venient dies.*

Non potuit magis graphicè peccatrix, tepidaque anima moriens describi. Venient dies in eam, in quibus videbit stultitiam suam, quod multa

G. Dreez =
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

in preti-
itur jube-
tem, per-
O dolor
n tanta ca-
eternita-
tanquam
quis non
m abyssi,
tatur, &
apis super
ejus, nec
entia spa-
tione vo-
ne, studio
ore ac ra-
ia infelici-
t tempus
t ad pa-
enturos,
nignitate
is, exspe-
re sanita-
na quam
in offen-
iciens &
erat pœ-
a, cumu-
ent dete-
e, tepida-
ent dies
n, quod
multa

multa bona amiserit, quæ modico fervore adhi-
to lucrari poterat. Circumdatur vallo perditio-
nis temporis, ut illi etiam grave sit ad Deum cor eri-
re, imo vallo superbiæ cingitur, putans omnia
se salva esse, ex quo sequitur, ut aut scrupulis,
aut præsumptione circumdata & angustata, com-
promittere se non possit, nec pios motus aut exci-
tare, aut promovere erga Deum, nisi proster-
natur in terram, à qua se cum alacritate erigere
volebat, sed cui adhærebat agglutinata; horrore
servitio Dei, commodis tamen corpo-
ris indulgens, contenta gravia, & oculos homi-
num lædenti peccata devitare. Prosternitur igitur
ad terram quia etiam tunc non persuadet sibi,
ex corpore egressuram, quare valetudinem
perdit, & non nisi de auxiliis corporis agit so-
lacioque est, ignara, infelix, migrandum sibi esse;
et migratio, cum illi jam instat, tum perspicit
illos quos sibi videtur procreasse bene operan-
tes, quosque vix volebat de terra in cælum ire &
pari, ecce ipsos in terra hære, terrenos, frigi-
dos, & mortuos, nec cælo dignos factus, à se di-
cedere, nec comitari se adjudicandum, quia non
bona, quia mala sunt, tepida, sine intentione pu-
eræ, sine cura & fervore. Cum autem adjudican-
tem venit, ecce lapis super lapidem non relin-
quitur, ecce omnia quæ fecit dissolutæ scopæ,
sensualitas, curiositas, otiositas, tepidi-
tas, ecce omnia ligna, fænum stipula, ecce con-
fessio, tremor, dolor, sera pœnitentia, despera-
tio, damnatio, supplicia inferni. Hæc autem
omnia eveniunt tepidæ animæ, quia non cognovit
tempus visitationis suæ, quâ illâ toties Dei
auxiliis,

auxiliis, gratiis, Sacramentis, vocationis gratia, cura & monitis abusa est: & quid non?

8. *Capit ejicere vendentes in templo.*

HOc facit praesentia Christi, ut statim exeant vanitates, & fuci mundani ex eo corde ad quod venit. Si in corde tuo amor vanitatum est, voluptatum, commoditatum, sensualitatum, sunt adhuc Vendentes & ementes in templo, non est Christus, quia si esset, ejecisset. Revera sunt haec male empta, quia vendit illa mundus & emit homo; nempe emit, corde, amore, aestimatione, heu quanto, quam grandi pretio, quam vilia quam nugatoria! Indue JESUM anima mea ut hos ementes vendentesque ejiciat, Amen. Veni Domine Jesu & noli tardare! sit Templum tuum, Domus Orationis, Domus laudis, ut te jugiter cor meum laudet, dicatque Tibi Faciem Tuam Domine requiram.

Causa fletus super Civitatem.

1. Flevit Jesus, quia misericors est, & misericordiam magnam Civitati inesse & tum impendere vidit.

2. Flevit Jesus, quia voluit ostendere Civitati, & cuivis peccatori, quid illum oporteat debeatque facere, scilicet, videre se & flere super se.

3. Flevit Jesus, Fatales istae Christi lacrymae, & ominosae omniumque instar panarum, Vae Regno, Urbi, Animae, super quam cadit Christi lacryma. Est enim signum induratae, & solam tantum poenam expectantis misericordiae locum jam non habentis animae, (non quod non possit ad Deum converti veli, sed quia nolit) & ejusmodi

g: DRUZ =
bicki
oper: asce
TOMUS III
N: V
58

his gratiâ, ut plane, ut Deus nolens & flens cogatur
men punire illam. Talis fletus fuit tempore
lo. quando Deus tactus dolore cordis intrin-
m exeant, dixit: Pœniter me fecisse hominem, dele-
corde ad hominem de terra; Talis illa fuit misericor-
ranitatum apud Isaïam: Misereamur impio, & non di-
ualitatum, iustitiam, Verè etiam talis fuit fletus DEI
plo, non identer, quando è templo eiecit vendentes.

4. Flevit JESUS super publica peccata; quo-
m hæc natura est, ut postquam invaluerint
mel, corrigi non possint, nisi populorum in-
macione. Per historias sacras profanasque hoc
debis, publica peccata, extremis & communi-
malis cladibusque esse piata. Pœnitentiam
erat Ninive, sed non diu rediit ad ingenium,
idem periit. Et sanè quem corrigas, quem
oneas? In publicis peccatis, omnes peccant,
nullus non peccat. Hinc fletus Christi, quia
blica calamitate erat puniturus publica scelera.
piisset leniùs, si salvâ justitiâ & remedii effica-
zare potuisset; non potuit, flevit.

5. Flevit JESUS. Ultimum quippe remedi-
m peccatorum sunt Christi lacrymæ. In Cruce
toriens, pro peccatis ultimum sacrificium ob-
lit, lacrymas clamoremque validum.

6. Flevit JESUS. Cum lacrymis nimirum ro-
at peccatorem, ut convertatur; Credo Deum
rymatum tunc esse, cum dixit, Quare mo-
mini domus Israël?

7. Flevit JESUS, tota quippe urbs, imò gens
tribat. Gaudium est Christo super uno pec-
more pœnitentiam agente, quidni sit fletus su-
ta omni populo impœnitente?

8. Flevit JESUS, non flebat Civitas illa super se, imò ridebat: Ergo flet Christus. Sic infantes scilicet solent ridere, at sani solent flere, eorum insaniam videntes.

9. Flevit JESUS, Contraria studia sua Studiis peccatorum ostendens illis, uter justius ac prudentius? credo facile tibi suspectum esse risum peccatoris, super quem Christus lacrymatur.

10. Flevit JESUS, non solum supra Lazarum, sed & super Civitatem, ut dicere Phariseus posset; Ecce quomodo amabat illam! vel non potuit hic facere, ut hæc non moreretur & periret? seu, in proposita causa, non potuit facere ut viveret?

11. Flevit JESUS, magno scilicet constabat Civitas illa Christo ideò flevit. O quanti constat anima! flet Christus super animam, toties quoties Sacramentalem gratiam, sui que sanguinis meritum illi offert, & flet non lacrymas, sed sanguinem, sed corpus, sed merita sua illi fundendo.

12. Flevit JESUS super caput Patriæ suæ, super Regum sedem, super locum honoris DEI, super Sacratissimam mundi partem, quæ enim mundi pars à Deo in tantum fuerat nobilitata, ut Hierusalem? non est ignobile quod flevit JESUS.

13. Flevit JESUS non externam Urbis speciem intuens, sed intimum statum intra spectans; ita etiam, non plagam externam, sed internam, æternæ reminiscens imminere flevit; neque enim de bobus aut de Saxis cura est Deo, sed hunc jubet timeri, qui occiso corpore mittit in Gehennam.

14. Fle-

G. DRILLZ =
bicki
opert: ascel
Tomus III
N: V
58

14. Flevit JESUS, indicans se nolle mortem peccatoris, & hoc fletu prodens illud. Nunquid voluntatis meæ est mors impii: Si volo mortem impii, cur fleo, dicit Dominus.

15. Flevit JESUS. Non enim ex Dei causa erat extrema abjectio, & derelictio tamdiu delicti populi: Perditio tua ex te Israël, tantummodo ex me auxilium tuum.

16. Flevit JESUS. Quia consummata malitia civitatis, non recipiebat misericordiam & medicinam. Flevit ergo, non quia miserebatur, sed quia misereri se non posse videbat, & dolebat. Nam bonus est nimirum JESUS ut fleat doleatque cuius misereri non possit. Et hinc est quod uniat infra condignum, etiam damnatos.

17. Flevit JESUS quia magnum in animabus jam redimendis illi damnum imminabat, deo flet tantam, tanti pretii laborisque, jam futuram.

18. Flevit JESUS quare & vos ô Collaboratores Christi non fletis super Civitates tanta in eis delicta cernentes? super Pagos & Castella, tantam in illis Dei ignorantiam advertentes, templum vobis dat Christus; non corriguntur ad clamores vestros urbes, flete super eas, incurabilis facta est plaga earum, flete super illas, vestrum hoc est officium.

19. Flevit JESUS, ne nimium grave foret Paulo & Pauli similibus, obsecrare unumquemque lacrymis ad ambulandum dignè Deo, ad ambulandum in fide. Non primus hoc fecit Paulus, fecerat ante Christus; en flet super Civitatem, non parcat lacrymis. Quis credat Christo in animarum cura & conquisitione usque ad lacry-

mas ventum iri? Ventum; ô quanti ergo labores pro animarum salute subiri debent ab hominibus, ad eam curam à Christo destinatis! Desiderium convertendæ Hierosolymæ, lacrymas ciet Christo, & non ciebit mihi salus animæ sudorem? ô quis det in hoc ministerio emori, & prius vitam, quàm animarum curam linquere.

20. Flevit Iesus quia persuadere, voluit nobis fletum. Est autem Sapientis dictum; Si me flere cupis, flendum est tibi protinus ipsi.

DOMINICA X.

post Pentecosten.

1. *Deus gratias Tibi ago.* Luc 18.

Quid enim agam aliud, quàm offeram tibi hostiam laudis & gratiarum actionis de manu linguæ meæ, si tradidero omnem substantiam meam tibi, Tu bonorum meorum non eges, quia Deus meus es Tu, & minor sum omnibus beneficiis tuis, siquidem omnis substantia mea, tanquam nihilum ante te. Tu scis Domine quia sic est prout loquor, & si me magnificavero ampliùs, ecce tu contra me. Nihil ergo ego, Tu autem Deus magnus Domine, & magnificatus vehementer. Et tamen quia venis ad me in Sanctissimo Sacramento, communicasque te mihi largiter, æquum est ut respondeam Tibi non tamen ex æquo, quia non possum; non ex meo, quia nihil sum, sed ex dono gratiæ tuæ, gratias agens animo humili, corde puro, affectu verecundo, mente sincera, & ad Te solum Deum conversa. Mi Iesu excipe à me victimam Gratiarum actionis, quàm offert tibi

litas

as mea. Venis ad me? Gratia tibi; manes
 necum? Gratia tibi; facis Te cibum? gratia
 tibi; communicas mihi non solum dona Tua;
 etiam Te ipsum? gratia tibi. O Anima mea
 quandoquidem agnoscis te, in veritate, esse nihil,
 nullo modo parem, dignamque donis Do-
 mini Tui, induc saltem affectum hunc grandem,
 Deo placentem Gratitude, ut memoriam
 caritatis Christi eructare frequenter possis. De-
 betatur enim Dominus tuus donis istis Pauper-
 tatis tue.

2. *Deus propitius esto mihi.*

¶ S propinquus mi JEsu, esto & propitius, es
 intimus, & mihi planè invisceratus, aperi-
 ram viscera propitiationis & misericordiae Tuæ
 & parcas peccatis meis, & sanes miseras meas
 magnas, & multas nimis. Non habeo precem
 ullam quam fundam Tibi, quàm, ut conscius
 peccatorum meorum, confitear adversum me
 iniquitates meas, & loquar amaritudines, dicam-
 que Propitius esto peccato meo.

3. *Duo homines ascenderunt in templum.*

¶ Considera Scopum Parabolæ hujus expres-
 sum, in verbis, hoc Evangelium præceden-
 tibus, quæ sunt talia, Dicebat autem ad quos-
 dam qui in se confidebant tanquam justi, & a-
 spernabantur cæteros, parabolam istam &c. His
 enim verbis indicatur scopus quem Christus in
 hac parabola præten- dit, non esse aliud, quam
 nostram malitiam, exitium, vel supplicium, nec
 non genera filiosque superbiæ explicare omni-
 busque ob oculos proponere, & ad fugam dete-
 rationemque ejus inducere. Prima igitur super-
 bia malitia est & filia, confidere in se. 2. justum
 se pu-

se putare. 3. Ceteros aspernari; horum viti-
 rum Christus exprimit. Impudentiam quia tam
 liberè cum Deo agunt. 2. Nequitiam quia licet
 Deo pro suis operibus gratias agunt, ea tamen
 sibi attribuunt, & ex iis se efferunt. 3. Stulti-
 tiam, quia ipsi laudes suas decantant, cum ex-
 spectare debuerint dum à Deo laudarentur. 4.
 Cæcitatem, quia se cum pejoribus comparant,
 at ad meliores non attendunt. 5. Pœnam quia
 cum se extollunt, humiliantur; & dum de San-
 ctitate superbiunt, à sanctitate destituuntur. De-
 testare ergo superbiam, metire te tuo pede, no-
 sce teipsum, tibi attende, neque tibi facile crede
 aut blandire quia parvum est cor hominis, ejus-
 que via quæ videtur homini recta, novissima au-
 tem ejus ducunt ad mortem. Est etiam qui se
 nequiter humiliet gratias Deo agendo, interim
 tamen interiora ejus plena sunt dolo, alteri se
 præferendo. Ad hæc, melioribus te compara,
 nec hoc tantum specta quod habes, sed quod
 nondum es assecutus. Scito quod multa tibi
 desunt, quod is quem tu malum putas, si hanc
 gratiam haberet quam tu, multis te superaret.
 Quare noli elevare caput, si justus es, gratia Dei
 es, quod es.

4. *Non sum sicut ceteri hominum.*

Heu quam incertæ cogitationes hominum!
 quam periculosum alios censurare; Quod
 majus periculum quàm eo ipso, quia Phariseus
 Publicanum damnavit, ipse damnatus est, rejecit
 Publicanum, rejectus est à Deo. O Superbia
 quàm facile, quàm alta dejicis! ô Humilitas
 quàm facile erigeris! Memento Anima mea
 totius formidandæ periculosæ parabolæ. Qui
 stat

lat videat
 no cadit,
 usquam
 quid eni
 David pro
 no Publi
 cordari
 aliis cul
 ego cens
 5.
 Quare
 nov
 multa mal
 scundiâ
 quod Deu
 Pharise
 & cælu
 accurre
 lam. An c
 es fracta
 nta maje
 osita, non
 6. I
 Onfide
 unica
 nes Phar
 ejus, si c
 potueri
 am rem
 effitate
 re justus
 dicere
 tus es?
 isti aliqu

ut videat ne cadat. Verè qui cadit, Domino
no cadit, potens est autem Deus, sicut & te imò
usquam te, imò abjecto te statuere illum.
Quid enim an non surrexit homo pro Lucifero,
David pro Saule, pro Juda Matthias, pro Phari-
sæo Publicanus, pro Judæis Gentes? Tu ipse
recordari potes, quoties in idipsum quod modo
aliis culpabas, statim in idem incidebas. Fuge
ergo censuram aliorum, & dic tibi, Quid ad te!

5. *Publicanus autem à longè stans.*

Quare à longè? quale nolebat? nempe se
noverat, sciebat in se nihil boni, sciebat
multa mala, ideò à longè, ideò nolebat, quia ve-
recundiâ prohibebatur. O verecundia quanti
apud Deum es? omnia impetras, Publicanum
Pharisæo justificas! non audes cælum intue-
& cælum penetras! à longè stas, & Deus ad
te accurrit. Disce Anima mea verecundiam
tuam. An causam non habes verecundandi? to-
tes fracta fides tanta defædatio, tanta vilitas, cum
tanta maiestate, pulchritudine, fidelitate com-
posita, non meritò ruborem incutiunt?

6. *Deus propitius esto mihi peccatori.*

Considera hujus orationis valorem. Hæc
unica, plus valuit apud Deum, quam o-
mnes Pharisei tot, tantæque justitiæ. Tanta est
eius, si cum humilitate (uti hîc) jungatur,
potuerit Publicanum justificatum in domum
suam remittere. Considera præterea ejusdem
necessitatem: semper enim tibi est necessaria,
ut justus, sive sis injustus, in quovis opere, me-
rito dicere potes debesque, Deus propitius esto!
Iustus es? at potes quolibet momento peccare,
nisi aliquando peccator? dic ergo Deus pro-
pitius

pitius esto. Peccator es? tantò frequentius repete, & humilius verecundiusque usurpa, Deus Propitius esto mihi; Sit ergo frequens oratio hæc in ore & corde tuo, cum Spiritu humilitatis, verecundiæ, & contritionis conjuncta; & pudeat te tam frequenter hanc orationem usurpare, nec tamen eundem effectum, quem obtinuit Publicanus, referre.

7. *Omnis qui se exultat humiliabitur.*

Elatio & Exaltatio fructus humilitatis sunt; Depressio, & Abjectio, fructus vel pænæ potius superbiæ sunt. Quantum te ipsum de-jicis, tantum te Deus extollit; quantum te ipsum evehis, tantum te Deus dejicit. Vis cadere? erige te, cades. Vis erigi? abjice te, stabis. Si te sponte exaltas, invitus humiliaberis; si te sponte humilias, invitus extolleris. Vide jam igitur, præstetne humiliari an exaltari à te ipso? præstetne exaltari vel humiliari te à Deo? Si te Deus extollit, nemo te humiliabit. Si tu te ipse humiliaveris, Deus te exaltabit, si tu te exaltaveris, Deus te deprimet. En optio, elige; Vita & mors, gloria & confusio, in manu tua. Hoc scio, in multitudine veritatis effatum est, Omnis qui se humiliat exaltabitur, & qui se exultat humiliabitur.

DOMINICA XI.

Post Pentecosten.

1. *Bene omnia fecit.* Marc. 7.

Quomodo non omnia bona faceret Bonitas? Opera Creationis, Opera Redemptionis, opera glorificationis, bene omnia fecit, te ipsum attende,

tende, q
ngulos d
ne tibi n
m vide
se tibi
um & p
que ad p
on bene
bona or
xisti te m
a. In n
ter omni
id torp
te, ut in
sunt? fa
ne? fac
se & faci
ter in co
2
Vide qu
adhib
Appreh
lit dign
guam e
Ait Eph
tum lin
am sit d
aduit in
tionem.
accatrice
oc dexte
te eruit
vita, &
torpore

tende, quid in te fecit, quod non bene fecit.
 singulos dies recole, quos tibi bonos, in quibus
 ne tibi non fecit? quid longè abeas? hodie-
 um vide diem, an non bone tibi fecit omnia,
 si se tibi fecit omnia? an non omnia, qui &
 um & potum? descendit usque ad gustum,
 que ad palatum tuum, & non fecit se omnia,
 an bene fecit omnia? Mi Jesu fac in me bene
 bona omnia, quia facis bona omnia: & qui
 isti te mihi benè omnia, sis tu mihi bona om-
 a. In me autem sint tibi omnia, ego autem
 der omnia, & bene omnia. O Anima mea
 id torpescis? procumbe ad pedes Jesu, &
 te, ut in te bene faciat omnia. Multa tibi bona
 sunt? faciat illa; multa bona sunt, sed non
 me? faciat bene, multa mala sunt, faciat non
 & faciat bene, & cum hæc fecerit, dic illi ju-
 ter in corde tuo, Bene omnia fecit.

2. *Apprehendens eum de turba.*

Ide quot quantasque Christus cerimonias
 adhibuerit in hujus surdi & muti curatione.
 Apprehendit eum. 2. Educit de turba. 3.
 Mittit digitos in auriculas. 4. Expuit & tangit
 linguam ejus. 5. Suspexit in cælum. 6. Ingemit.
 Ait Epheta, hoc est, mandat ut solvatur vin-
 culum linguæ auriumque ejus. Ex his disce,
 quam sit difficile hominem qui obmutuit & ob-
 dunt in Anima, revocare ad loquelam & au-
 tionem. Uno verbo, quam difficile sit animam
 peccatricem convertere, ita ut verè dicatur, opus
 de dextera Excelsi. Ubi & gratias ages Deo,
 te eruit tanta cum difficultate à cæno impro-
 avita, & timebis ne tuo vitio, negligentiaque
 torpore, & ingratitudine incidas in surditatem
 & ob-

& obmutescantiam spirituales, ut tibi nec orare, nec legere, nec loqui libeat pia. Tum verò & hinc cognosces, quâ patientiâ opus habeat is, qui alios ad bonum promovere curat, non succedit semel? tenta iterum, modus unus non est efficax? adhibe alium, non potes sermone cum ipso? conare oratione ad Deum: non audit ille? Deus audiat te pro illo: non gemit ille super se? gemit tu pro illo ad cælum, & cave Christi sanguine redemptum negligas, & de illo desperes. Vide potius, ne in te culpa sit, quominus aliquid efficias in hujus salute.

3. *Adducunt ei surdum.*

Quæ est ista surditas? Sanè si omnis Christi actio, nostra est Institutio, & morbi omnes corporum quos Christus sanasse legitur, typi sunt Animæ morborum, surditas ista surditatem Animæ denotat. Surda est anima, quando vocem Exactoris non audit, fitque sicut homo non audiens & non habens in ore suo redargutiones. Surditatem causant duo, vel enim læditur organum vel oppletur auris Animæ, & respiratio cordis, vel potius cor ipsum, juxta illud, Ducam eum in solitudinem & ibi loquar ad cor ejus? Quid igitur surdus est in anima, corde surdus est: surdus autem corde, quia læsum est cor. Porro cor læditur, quando à Deo avertitur, & creaturæ adhæret magis quàm Deo. Quod fit per peccata lethalia. Læsiō quippe cordis lethalis est. Atqui oppletur cor, quando per negligentiam & torporem foveantur in eo levia peccata, nociva desideria, libertas conversationis, evagatio sensuum, incuria cogitationum, carnis commoditates, hæc enim sensorium cordis ita opplent,

sonus at
man op
monia
to.
Uti nō
non a
nōsidera
mæ clari
tur con
ne ac per
os cla
ditas op
Deum i
nis pote
pœnit
namitis
suam o
ad Do
guine la
charitat
sque quo
an ig
tentiam
ntemnis
que nō
are non
hora t
inquus tu
is Deo,
tibi.
neficiti
sunt vo
ia non a
ut V.P. Dr

corare, sonus audiatur nullus. Tu nunc jam inspicere,
verò & amantem oppletam habes aurem Animæ, & juxta
beatissimas a Christo hinc adhibitas curationem
non succedat.

4. *Adducunt ei surdum.*

Qui non audit, vocem utique loquentium
non audit. Vox enim objectum auditus.
considera ergo varios, qui perpetuò ad cor
clamant, nec tamen illa ipsos audit. Lo-
quitur conscientia propria, & quidem efficacis-
sime ac pertinacissimè, quin & veracissimè, cui
nullus claudi, cui nihil falsi objici potest; sola
veritas opponi valet; Loquitur autem; Pecca-
tum iratum habes, occidisti animam, in dæ-
monis potestate servis, infernus habitatio tua est,
recipis poenitentiam; Loquitur Deus; Revertere
ad me, revertere ut intueamur te, ut Pater
suam omnipotentiam te convertat, Conver-
te ad Dominum Deum tuum, ut Filius te suo
anguine lavet; Spiritus S. suo lumine illustret,
charitate inflammet. Loquitur Angelus,
nequequo perges thesaurizare tibi iram in die
iræ? an ignoras quia benignitas Dei, te ad poe-
nitentiam adducit? num divitias bonitatis ejus
contemnis; quousque piger dormies? quo-
usque non surges? quamdiu erit Cras Cras,
vivere non modo? quare non hodie, quare non
hodie hora finis turpitudinis tuæ? Loquitur pro-
pheta tuus Clamans, Miserere animæ tuæ pla-
ntans Deo, dantis eleemosynam ut omnia munda
fiant tibi. Loquitur omnis Creatura, Accipe
beneficium, Redde debitum, Fuge supplicium.
Sunt voces; quas anima surda non audit; &
quia non audit, non novit; & quia novit, perit.
ut V. P. Druzb. Op. X. Q Con-

Confidera ergo prædictarum vocum pondus, & Domini
acquiesce confiliis earum. Civitate

5. Epheta.

O Quoties inelamatur tibi à Christo, Adaperire. Stat ille ad ostium & pulsatur, ut si forte audiant, adaperias, intret & cœnet apud te. Clamat, Aperi mihi soror mea sponsa, aperi mihi ô Anima, quæ etsi sponsa sis, sororis tamen instar haberis; me intrare. Ecce cincinni mei rore sunt pleni, ecce venio, ecce mactationibus & miserationibus onustus, ecce mactatus, quod sanguine totus, quem pro te effudi: Ecce oleum effusum, quod nomen meum, idcirco adolescentulæ diligunt me; Ecce ego unctus oleo præconfortatus; secum habeo, & nomen mihi Christus: unctus sum unguento quod descendit usque in oram ipsam vestimenti: Adaperire ergo, quid obducis pessulum foribus? aperi, mihi, ô! Beati servi illi, quos quotiescunque venerit Dominus, etiam in nocte, quando pulnaverit confestim aperiant illi! Tales sane anime, velut prudentes Virgines ingrediuntur cum Christo sponso ad nuptias, nec illis claudetur janua, sed sequentur Agnum quocunque ierit. At tu quid ad hæc anima mea? Ecce sponsus tuus laboravit clamans & sustinens, rauræ factæ sunt fauces ejus, fervoremque ipsius. En dicit: quid potui ultra facere vineæ meæ? clamavi, pulsavi, vocavi, & non respondit mihi; non aperuit mihi; dicit Dominus, Similis factus sum pueris in foro sedentibus, & canentibus, & tandem dicentibus; Cantavimus vobis & non saltastis. Exurge ergo tandem & attende Dominum clamantem, adaperire, quousque clausus eris Deo, quousque non parebis inspirationibus vocibusque

ndus, & Domini tui? Ecce nisi Dominus custodie-
Civitatem frustra vigilat &c. Dominus est,
is David, qui aperit & claudit. Tolle tua
Adape- quæ Deum excludunt, dæmonem malum
si fortè- dunt, tolle inquam hæc & accipe ostium
at, Ape- um; en ait: Ego sum ostium, per me si quis
Anima- uerit, vitam referet non mortem: non enim
aberis; me intrat mors, cum ego nolim mortem
e venio- caroris, sed intrat per fenestras vestras. Hoc
madeo, quod ego sum, domos vestras munitæ,
e oleum- claudite, si custoditis habere vultis. O felix
centula- ma! quæ Deo clausa est, cujus ostium Chri-
confor- est; sed esse non potest, nisi aperuerit Deo,
um un- ejus voluntati tradiderit.

6. Loquebatur rectè.

s pefsu- Quando tempus illud erat, ô anima mea,
ervi illi, quo tu loquebaris rectè? Væ mihi quia vir
etiam in- tus labiis sum ego? Consummatio malitiæ
ut cum- qua, ex ore tuo te judico, ait Christus, & Ex
ne ani- tus tuis damnaberis. En quot anni sunt ex
ur cum- Religionem ingressus es, & nondum loque-
ua, sed- rectè. Audi ergo Apostolum concludentem.
tu quid- non refrenat linguam suam, hujus vana
labora- Religio, quid ergo prodest Christum sequi,
nt fau- on contingat consequi? quid iuvat esse Chri-
: quid- num, esse Religiosum si non contingat esse
pulsu- Jesu! Loqui verò rectè, Quid est? Loqui
aperuit- Deo, loqui propter Deum, loqui cum Deo,
pueris- ui ante Deum, loqui pro Deo, loqui pla-
tandem- tia Deo.

altaftis. 7. Adducunt ei surdum & mutum.
um cla- Uam multi sunt in toto orbe surdi & muti!
eis Deo, quàm multi sunt qui Evangelium erube-
ocibus- at, licet ejus Prædicationem vitæ, officiis, be-
que- neficio

Q 2

neficio, titulo, veste, instituto, voce juramento, utque
 praeferunt, tam multi omnino sunt muti. Cane obdure
 muti non valentes latrare; Ecce parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret. In tantis
 multis Regni partibus, tam multa barbaries est, ut
 Dei & Christi ignorans, nec est qui doleat super
 contritione Joseph. Dicit S. Joannes, si quis au-
 dit, dicat: veni: de Christo etiam scriptum; Hic
 dicens clamabat, Si quis habet aures audiendi
 audiat; de eodem David locutus: Domine labia mea
 non prohibebo, tu scisti. Isaias quoque
 dolet, dicens: Vae mihi quia tacui. Ingemiscite
 huic penuriae, condoleant tantae miseriae hominum
 quia non est à quo audiant veritatem; non est
 qui testimonium perhibeat ipsis de veritate,
 Pete tu à Christo Domino, qui de se apud Pilatum
 dixit, Ego in hoc natus sum, & ad hoc ventus
 in mundum, ut testimonium perhibeam veritati
 ti; ut ipse quoque te in hoc natum esse velit, ut
 testimonium veritati ejus perhibeas, velitque te
 esse vas Electionis, ut portes nomen ejus in gen-
 tibus. Sed ex parte alia multò est furdorum ma-
 jor multitudo, magisque deplenda negligentia
 vel stultitia vel malitia de qua quaeritur Illas &
 ipse Christus, Domine quis credidit auditui no-
 stro? Cecinimus vobis & non saltastis, ploravi-
 mus & non flevistis nec audistis. Quò fit, ut
 in tanta fidei Christianae claritate, tot sint Hae-
 tici, Athaei, Schismatici, Ethnici; Quo item fit
 ut in tanta Concionum Concionatorumque con-
 pia & cura, nulla penè, aut certè rara sequatur
 morum emendatio in populis. Orabitis ergo in-
 tensè & ardentè, & frequenter Deum, ut aper-
 riat aures populorum ad audiendum sermonem
 ejus.

g. DRUZ:
 bicki
 operi: ascel:
 Tomus III
 N: V
 58

utque non graviter auribus suis audiant;
 obdurent corda, si hodie vocem ejus audie-
 sed potius semen verbi Domini cum gau-
 excipiant, cordeque puro & perfecto ferant
 centesimum.

8. *Adducunt surdum & mutum.*

Considera quàm multi muti surdique sunt
 inter eos, quos minime tales esse oportet.
 Quæritur Deus apud Isaiam, Quis surdus
 servus meus? & quis cæcus, nisi ad quem
 gemitus meos misi? quis mutus in laudibus meis,
 qui se servitio meo devovit? Conscientiam
 non est in hoc inquire, quàm elinguis es in oran-
 veritate, quàm mutus in meditando, quàm surdus
 audientis Dei inspirationibus. Dole super
 duritiem, & emendationem fervo-
 que propone.

DOMINICA XII.

post Pentecosten.

1. *Beati oculi qui vident.* Luc. 10.

Omniem modum planè beati qui Jesum vi-
 dent fide vivâ in panis specie, qui vident in
 Carnem, in orbiculo immensum, in Crea-
 Deum & Hominem. Beati qui vident &
 penetrant acute dignitatem ejus, & ad redaman-
 illum totis feruntur viribus. Beati qui vi-
 desiderium illius, quo nobis conjungitur
 ejus complexus toto corpore anhelant.
 qui vident quid ille sit, quo dignus sit,
 nuntium se nostri causa demittat, & quid contra
 in ejus comparatione sint; quid illi debeant,

Q3

quid

quid causâ illius agere & audere debeant. Beati qui vident divitias ejus, & promptitudinem Animi, cum qua paratus est bona sua nobis largiri nostrisque miseriis succurrere, & qui vicissim totos se ei pandunt, omnesque illi necessitates suas fidenter aperiunt, de gratiis ejus copiosè sumunt & ditantur. O Anima mea aperi oculos ad ista, & hanc tibi benedictionem ne invidere Christus est, qui hæc videntes pronuntiat beatos, illi crede.

2. *Beati oculi qui vident.*

BEati vocati sunt Apostoli qui Christum viderunt in carne; at etiam Christus dixit, Beati qui non viderunt & crediderunt. An non Beati, qui in historia tantum Evangelica Christum contemplantes, omnia ejus opera amant, mirantur, omnes ejus gestus motusque indagant, & in se exprimere contendunt? an non beatus, qui in paupertate & Christi videt divitias, toto mundo potiores? an non beatus qui in castitate conjugium, in patientia gaudium, in cruce voluptatem, in contemptu gloriam videt? Beatus planè per omnem modum! atque ut credas, Christus gratulatorium occinit, Beati oculi qui vident. O! quam multi hæc oculi non vident, etsi alias ocularissimi sibi videntur; abscondita enim sunt hæc à Sapientibus & prudentibus, revelata autem parvulis. Gratias tu age Deo, qui tibi hoc dedit, ut audires vocem & convertereris, & videres, roga autem ut id ipsum tibi opere exequi donet, ne scienti bona, & non facienti, peccatum tibi sit.

3. *Quid*

g: Druck =
bicki
opert: ascel
Tomus III
N: V
58

nt. Beati. *3. Quid faciendo vitam æternam possidebo?*
 nem Ani- Quam utilis quæstio! O quam rara in
 is largiri mundo! quam etiam (si fortè aliquomodo
 vicissim) in reprobum retorqueri sensum solita!
 cessitates id patet in hoc legis perito, qui utilia quæ-
 copiose sed non ad utilitatem, verum ad tentationem,
 ri oculos describit Apostolus alicubi: Semper discen-
 e invidet, nunquam ad scientiam veritatis pervenien-
 at beatos. Sunt enim quidam, qui se scire velle simu-
 nt, ut scioli videantur, ignorantiam præten-
 nt, ut scientiam ostendant. Sed quam rara
 hæc quæstio, res clamat. Quid enim homi-
 es quærunt? alius ait quærítque, Quid facien-
 do, illud alteri eripiam? Quid faciendo, quæ-
 rit, alter, illum in hoc impediam? quid faciendo
 illum ulciscar? quid faciendo illum pervertam?
 Quid faciendo gratiam hominum acquiram,
 quæ conservabo &c. quæ omnia inutilia sunt,
 creberrima tamen sunt. Nemo quærít, Quid
 faciendo vitam æternam possidebo? Corrige
 errorem Anima mea hunc in te, si est: si non est,
 gratias age Deo, & seriò inquire atque exequere,
 quid faciendo vitam æternam possideas; vide-
 que seriò, an sic faciendo sicque vivendo, pro-
 ut nunc defacto vivis & facis, Regnum cælorum
 possidebis.

4. *Diliges Dominum Deum tuum.*

Hæc est Superioris Quæstionis adæquata so-
 lutio. Ecce plenitudo legis est Dilectio;
 ecce qui diligit, legem adimplevit, qui autem
 non diligit manet in morte. O quantum ad vitam
 æternam compendium. Dilige! Noli facere mi-
 racula, noli creare mundos, noli loqui variis
 linguis, noli stupendas facere eleemosynas, mor-
 tifi-

Q 4

3. Quid

tificationes, Dilige & fac quod vis, & vitam æternam possidebis. Nec dubita, ait Christus, hoc fac & viues, Quid facilius quam diligere? Voluntatis hæc actio est, voluntas libera est; & quid facilius eo quod liberum est? O amare, o ire, o sibi perire! o ad Deum pervenire! pervenisti si Deum & Christum dilexisti.

5. Homo quidam descendebat.

Hunc hominem te esse intellige, Samaritanum puta Christum, Stabulum puta Religionis statum, qui tui curam suscepit, qui vulnera vitæ secularis, alligat suavitatem, solidat vino disciplinæ, & oleo charitatis fovet. O quid dabis huic Samaritano! o quantum debes stabulo, ne per te inquinetur, ne disciplina illius tuâ dissolutione labefacteretur, ne ex eo tanquam incurabilis, & pestilens æger pellaris ejiciarisque.

4. Samaritanus autem quidam.

Samaritanus tu esse debes, idque tuum Institutum à te exigit. Plebs misella, similis est ei qui incidit in latrones varios curarum secularium; Semiviva est, vix enim quidquam fidei emicat in illa, jacet in multitudine peccatorum, transit Sacerdos, transit & Levita, negligit oves sibi commissas. Quid ages Samaritane? Duc errantes in viam confractum solida, alliga vulnera, effunde vinum veritatis, junge oleum commiserationis, impone jumento tuo, penitentiam age pro populis, eorumque peccata devora. Duc in stabulum Ecclesiæ, fide, confessionis. O quanto eares tibi merito, quantæ saluti, dummodo ne torpescas, ne evanescas à demonio meridiano! Scito animas illas Christi Jesu sanguine redem-

g: DRUZ:
bicki
oper: ascel:
Tomus III
N: V
58

demptas, misere à latronibus tractatas, tibi
 us, hoc onereditas. Curam illius habe. Lege charitatis &
 re? Vo- tituti. Ne parce sumptui, ne labori; quicquid
 & quid pererogaveris reddetur tibi. O supererogave-
 o ire, o quis te apprehendit, quàm pauci, quàm raro!
 venisti si tantis excusationibus ac tantis querelis, tar-
 rationibus plena esset Domus cum confessio-
 nis audiendæ, cum infirmus adeundus, cum
 proximus juvandus, cum excurrendum, cum in-
 es catechisandum est, si istud supererogave-
 a, nobis bene cognitum esset? Vade ergo ani-
 mea, fac similiter, accende in te zelum Ani-
 tarum, & omni ratione cura ut aptum fias in-
 strumentum Dei ad proximorum salutem, quod
 et doctrinâ solidâ, multa virtute, ferventi cha-
 ritate, jugi oratione, profundâ demissione, tui
 contemptu; vade fac similiter.

7. *Diliges Dominum Deum tuum.*

Ex istis verbis collige, totam vitam tuam, to-
 tam substantiam tuam, totam curam, cogi-
 tationem actionemque tuam esse debere Amo-
 rem, Dilectionem, Charitatem; Et quamvis
 hoc plenè in hac vita esse nequit, ex parte tamen
 fiat curandum. Aliquando Deum dilige actu,
 aliquando intentione, aliquando virtute, sem-
 per habitu. Amorem tuum ad hanc libellam
 dirige. Ex toto corde tuo, Ex tota anima tua,
 ex omnibus viribus tuis, Ex omni mente tua,
 Noli credere tibi superficialiter tantùm attendas
 amorem tuum, experire illum quam facilè de-
 inquis, quam facilè ad creaturam te convertis,
 quam facilè rebus levibus turbaris, quam impo-
 tens es, si quid magis heroicum agendum, susti-
 nen-

Qs

nen-

nendumvé quàm molestè fers si non ad votum succedunt omnia, si quis indiscretius morosiusque te habet?

8. *Diliges proximum tuum sicut te.*

A Ge amorem tuum hic proba quantum te, quantum alium diligis; quàm facilè tibi parcis, teque apud te excusas, quàm libenter audis, si de te bona sit apud alios opinio, quàm indignaris te contemni, facis hoc ipsum proximo tuo? quid multis? si non sicut te diligis, non diligis; præceptum sic sonat.

DOMINICA XIII.

post Pentecosten.

1. *Cum ingrederetur castellum occurrerunt.*

Luc. 12.

INgreditur hodie JESUS castellum tuum Animam scilicet tuam, in Jerusalem se putat ire, omnia putat digna se, Civitatem Sanctam arbitratur, & ecce leprosi iique decem occurrunt. O fraudem, ô injuriam! ficcine recipitur Christus? Leprosus Intellectus, leprosa Memoria, Voluntas, Irascibilis, Concupiscibilis, Visus, Tactus, Auditus, Odoratus. Quorsum intras Domine JESU? leprosis hic plena omnia, hic lepra cæcitatæ, malitiæ, oblivionis, Superbiæ, Amoris proprii, vanitatis, Sensualitatis, mollietis, tepiditatis; frustra ad hanc ficum accedis, fructibus caret. Ah quanta mihi erubescendi materies, & qui tantum leprosus sum, & tam pridem, & in eo loco, & tanta habens ad munditiem auxilia, & toties mundatus? Quanquam tu ô cor meum neque in tanta calamitate animæ tuæ spem abjice,

G. DRUZ:
bicki
oper: ascel:
TOMUS III
N: V
58

ce, sed leproforum istorum turbam, Christo in Sanctissimo Sacramento objice venienti, & à longè quidem, sed tamen in oculis statue, ut eum ad misericordiam flectas, oculosque benignitatis ejus ad te convertas, si fortè misereatur miserie tuæ, & dicat tibi, Surge, vade, fides tua te salvum fecit.

2. *Occurrerunt ei decem viri leprosi.*

IN lege antiqua conspectum hominum fugiebant leprosi, in Lege Christi, Christo occurrunt, non enim venit Christus in servitute Moïsaica, sed venit quærere, & salvum facere quod perierat. Aspice miseros istos homines, à longè stantes, humiliter clamantes, JESU Præceptor miserere nostri. Vide & Benignissimum, eos amantem & misericorditer intuentem, ad Sacerdotes ablegantem, intus verò jam ad eorum semundationem accingentem JESUM, & disce, quàm diversi sint Christi mores à tuis. Ille nullum aspernatur, nemini se taciturnum morosum, tristem exhibet, non conqueritur de intempestivo occurso, tandemque Christi affabilitatem & mansuetudinem imitare.

3. *Qui steterunt à longè & levaverunt vocem.*

EN lepræ remedium, occurrere Christo, stare à longè, levare vocem. Occurrit Christo qui lepram agnoscens, remedium ab illo quærat. Stat à longè, qui cum timore & reverentiâ humili cogitat, quantum inter se & Deum intersit, & profundè se abjiciens, cum Publicano reverendo pectus tundit. Levat vocem, quæ non ore, sed mente, sed affectu, vim facit Christo, gemituque ac suspiriis flectit misericordiam ejus tibi. Aspira sic, Ô Anima mea, ad JESUM, humilia

lia

lia te, abjice, & dic, JESU; Præceptor miserere, vides lepram quoniam multa est, sana,

4. JESU Præceptor miserere,

SI JESUS Præceptor, tu ergo discipulus; ô qualis ille Præceptor, qualis tu discipulus? quàm ille abundè præceptoris fungitur officio? quantum tu officio discipuli indormis. Etenim, quantum profecisti per tot annos in Schola Christi? Quod Christi, non dico consilium, sed præceptum imples perfectè? quæ in te Magistri similitudo, quantum tibi sapit ejus doctrina de Paupertate, de Obedientia, de Castitate, patientia, amore inimicorum, nec doctrina solum sed etiam exemplum? quâ ergo fronte JESUM appellas Præceptorem, siquidem agnoscis te esse non discipulum.

5. JESU Præceptor,

PRæceptor dictus est à præcipiendo, vel à præcapiendo, vel à præincipiendo. Est enim Præceptoris, & præconcipere quæ docet, & præcapere, & ipsum incipere. Atque talis fuit Præceptor Christus, Non enim solo verbo, sed etiam facto docuit, omnium præceptorum suorum dans nobis exemplar in seipso; Cœpit JESUS primùm facere & docere, Tu ergo si Christum agnoscis Præceptorem, fidenter ejus præcepta diligenterque edisce, sciscitare exempla, Quodsi etiam posuerunt te fortè custodem in vineis, & fecerunt Præceptorem aliorum, constitueruntque super Gentes & Regna, ut evellas, & dislipes, & destruas, & ædifices, & plantes, quæris autem qui id facies? Audi, proximum, Cœpit JESUS facere, postea docere: dans utique exemplum tibi. Quid enim tu audeas docere
alios,

G. DRUZ:
bicki
operi: ascel:
Tomus III
N. V
58

alios, quod non facis? Hypocrita, ejice primum trabem ex tuo, ut festucam videas in oculo alieno, Inspice ergo in Præceptorem Jesum, & Patri Eterno gratias age, quod talem tibi dedit præceptorem. Statue, præceptis ejus exactè obedire, revoca tibi illa in memoriam, & cum te alios docere oportebit, contende lucerna esse, non lucens solum, sed & ardens.

6. *Ite ostendite vos.*

Nē videaris verbo tantum agnoscere in Christo auctoritatem Magistri, Ecce statim Jesus præcipit, Ite. O quam saepe à Deo postulas virtutem, cujus quando tibi Deus exercendæ occasionem subministrat, mox resilis à præcepto, ostendisque frustra à te Christum Præceptorem vocatum, nec purè fuisse cordi imitationem Christi, aut virtutis professionem. Semper igitur quando à Christo donum petis virtutis, protinus ad ejus te exercendæ occasionem præpara, imò illam inquirere & arripe.

7. *Ite ostendite vos.*

Potuit Christus mundare leprosos absque hoc Ite, sed quia exigebat cooperationem eorum in sanitate sua, ideò dixit Ite, & ostendite vos. Nec tu ergo gratis te speres Sanctum futurum: ora & labora; Vim patitur Regnum Dei. Patet quidem cælum, sed angustam habet portam, & per arctam semitam contendendum est. Poterat adhuc Christus leprosos mundare, at volebat legem servare, quæ jubebat ut leprosi, qui lepram deposuissent, Sacerdoti se fisterent probaturo, an verè lepra perisset; & simul Jesus & præceptum implet, & fidem obedientiamque leprosoꝝ probat, quos nondum munda-

ros,

tos, ad Sacerdotes pergere jubet, tanquam mundos, quia interim dum irent, mundati sunt. Disce hinc tu observationem legum tuarum, & earum quæ parvæ videntur: quæ etsi parvæ videntur & sunt, si tamen servantur, lepram detergant, si non, lepram advocant. Vim etiam obedientiæ agnosce. Quare tu in obedientia vivens non es mundus, nec hætenus planè mundatus? quia tardus es, murmurans, examinans, nunquam simpliciter & exactè obediens.

8. *Dum irent mundati sunt.*

Hæc est ad perfectionem via certissima. Si stare appetis, mundari non vis, deficere vis, imò deficiis. Vis mundari? Christus ne saluari quidem jubet quenquam in via, adeo itineri vult esse intentos: tu stando mundari vis? aut te, aut Christum falli necesse est.

9. *Unus ex illis ut vidit.*

O Quam pauci Domine. Jesu dona tua agnoscimus! decem mundati, unus vidit, unus rediit, extollit vocem ex decem unus, omnes clamaverunt; Miserere nostri, unus clamat, Gloriam habet. Et tu anima mea, nonne ex centum beneficiis vix unum agnoscis, vix pro uno gratiam habes, refers? O quam sumus pii dum malis premimur! erepti autem non videmus, nos ereptos esse. Non est dubium, & reliquos vidisse, quod mundi facti essent, attamen vel contempserunt Donum Dei, vel gratias agere, redireque pigritarunt. Si causam quæris, quare unus tantum rediit, puto ego quia unus tantum verè lepram cognovit: nam ex mali cognitione, & boni æstimavit qualitatem; quàm multi sunt qui in Confessione mundantur, & pauci deinceps emen-

g: DRUZ:
bicki
oper: ascel:
TOMUS III
N: V
58

mendantur, dantque Deo gloriam; quare? idcirco, quia fœditatem peccatorum non agnovērunt, nec verò pro illis doluerunt, idcirco & remissionis donum non magni æstimarunt.

10. *Nonne decem mundati sunt.*

¶ Ut quidem bona Dei sine pœnitentia apud Deum, attamen ita Deus odit ingratitude ut doleat se benefecisse ingratis. Audi doctorem; Non est inventus qui rediret, & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena. Si hæc vox non sit dolentis, nulla est. O si verba perpendas singula, quam dici posset verum esse illud à Christo dictum; Publicani & meretrices præcedent vos in Regnum Dei. Quantò enim homines se miserrimos esse, vel fuisse agnoscunt, tantò pluri æstimant gratiam Dei; contra verò, quibus sua miseria ignota est. Deo ingrati sunt; Horresce ergo ingritudinis vitium & sæpe DEO gratias age.

DOMINICA XIV.

Post Pentecosten.

1. *Nolite solliciti esse Animæ vestræ quid manducetis. Matt. 6.*

¶ Quis est homo qui vult vitam, & diligit dies videre bonos? hoc Evangelium præsens legat, attendat, impleat. Adimit sollicitudo vitam, Spiritus tristis exsiccat ossa, amarum faciunt vivere curæ? Ecce his omnibus liberat nos Deus noster, amantissimusque Pater: Nolite, inquit, solliciti esse animæ vestræ quid manducetis; neque corpori quid induamini, scit enim Pater vester, quia his omnibus indigetis, & quia scit, dat affluen-

affluenter, nec improperat, dat sicut Pater filiis, sicut Pastor oviculis, sicut bonus Patronus pupilis; Ne longè ab anima mea; escas tuas tibi ab hoc Patre preparatas, inque conspectu tuo mensam positam considera quam nobilis, quam lauta, quam instructa sit hæc Sanctissimi Sacramenti mensa? quo non abundat ferculo? quibus caret deliciis? omne delectamentum suavitatis in se continet. Regale quippe convivium à Rege Regibus institutum, Angelis invidendum, & quid ad hoc, ô homines! dicitis? quare animæ vestræ sitiunt vehementer? en potus, en cibus, en convivium, en cœna magna, en nuptiæ filii Regis, à Rege Regibus institutæ? Si quis sitit, veniat & bibat: nolite Solliciti esse Animæ vestræ quid manducetis, sed potius quomodo manducetis. Ut sit quid manducetis, Pater cælestis curabit; ut vos digne manducetis, vos curate.

2. *Nemo potest duobus Dominis servire.*

Cogita tibi à Christo Domino dari optionem eligendi Dominum cui servias, quem velis: è duobus unus eligendus est, hac lege, ut quam primùm uni adhaeris, alteri statim inimicus hostisque fias, illum contemnas odioque habeas. Unus ex his Dominis, est Christus, alter Diabolus. Elige quem horum velis; in manu tuâ est eligere. Et verum quidem est; quod si naturam, si obligationem, si promissionem spectas, Deo servire debes, si autem voluntatem propriam liberamque respicis, potes diabolo adhaerere; Si Deum sequeris nihil te beatiùs, nihil te digniùs, si diabolum, nihil miseriùs, respice nunc quæ te optio decet.

3. *Nemo*

3. Nemo
Omini
dicir
to corde
edi non e
nus, aut r
est Dei,
sponit,
mes offe
Deo &
ritatem a
vire. Me
lestia gus
le; nulla
la carnis
Belial, Ar
Domino
Cce qui
Ecce an
are has, e
vult es
instituitur
rvus Dei
gustare
el pones?
titur. Su
m si renui
o; pacen
lidere te
tica.
5.
Onditio
describ
V.P. Drua

G. DRUZ:
bicki
opert: asce?
Tomus III
N: V
58

3. *Nemo potest duobus Dominis servire.*

Omnis Deus te totum sibi vult, ideoque dicit, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo &c. ut scias, divisum cor, Deo non esse: sed ita Deum resolutum esse, ut unus, aut nulla ex parte ejus sis oportet. Ille totus est Dei, qui servit Deo soli; qui nulli rei Deum proponit, nec Deum propter ullas humanas rationes offendit; Claudicat in utramque partem, Deo & creaturæ servire vult. Noli errare, sed veritatem audi, Nemo potest duobus Dominis servire. Mentitur qui se posse utrumque dicit; cælestia gustare, & carnalibus non carere, impossibile; nulla est lucis & tenebrarum conventio; nulla carnis & Spiritus concordia; inter Christum Belial, Arcam & Dagon pax nulla, totum ergo Domino Deo trade.

4. *Aut enim unum.*

Ecce qui amat Creaturas, odit Deum. Imò, Ecce amor Creaturarum odium est Dei, & odium Dei est illud. O quam verè dictum: Qui vult esse Amicus hujus mundi, inimicus Dei constituitur. Et, Si adhuc hominibus placere m, servus Dei non essem. Miraris quod cælestia gustare non datur? Si aceto plenus es, ubi ponas? vinum novum in utres veteres non mittitur. Subjiciaris Deo, ut subjiciatur tibi caro; si renuis tu Deo, nequaquam subjicietur tibi caro; pacem fac inter te & Deum, ut detur tibi fructus terræ tuæ, hæc est enim beatitudo tua.

5. *Aut enim unum odio habebit.*

Conditiones hominis aliquot in hoc Evangelio describuntur. Prima est, quod sit Servus. Nemo

Non enim homo planè liber est, sed conditus est, ut eum necesse sit alicui esse Subditum. 2. Quod unius tantum Domini servus sit, Dei scilicet vel Diaboli; Dei vel mammonæ; utrique servire non potest; tum quia unus homo est, tum quia Domini sunt sibi oppositi & contrarii. 3. Quod ad nullius cogatur servitium, sed liberè utrumque eligat sibi, licet uni servire teneatur, sitque de salute ejus, alteri autem servire, sit ejus pèrnicies. 4. Quia tenetur amare Dominum cui servit: ibi enim non dura necessitate servitur, ubi diligitur, & qui jubet, & quod jubetur. 5. Quia oportet illum mores Domini sui sustinere, vestem illius & insignia circumferre, per omniaque Domino suo conformari. 6. Quia debet de mercede sua non pacisci cum Domino, sed eam de manu ipsius expectare, fidereque ipsius liberalitati & fidei Deus enim talis est Dominus, ut nolit servum de mercede cogitantem, sed gratuitum, & tamen gratis nolit sibi servire, Diabolus contra, promittit & paciscitur cum servis suis de mercede, fallit tamen semper, nec eam præstat, sed sola spe paciscit usque ad mortem; ut videri potest in avaris, in ambiciosiis &c. Has condiciones tibi applica, & ut iis cum salute tua respondeas, elabora.

6. *Nolite solliciti esse.*

HÆc est vitæ religiosæ fortuna, Nolite solliciti esse. Quid te turbat in Religione, quia sollicitus es de te, & de impertinentibus ad te? Permitte te regi ab his, quibus commisisti te, projice in Deum, projice securus, non se subtrahet. Quid in te stas, & non stas? Si millies Dei circa te providentiam expertus non es, ne Deo crede; si autem, etiamnè Deo fidere dubitas? Vide quàm amantem

anter te
ancholie
citi esse,
opus ha
nem sol
de te, im
de tibi, I
entem e
us nosc
li: Si m
ipse tu
tibi qu
are fide
quàm si
unt. H
Providen
bo.
7. M
Sic in o
ne anin
otiosa,
mesca?
tibilem,
mortuu
n homo
us Sangu
citi esse,
d bibem
ia gent
non ha
ibus ani
lus, vit
te multa

G. DRUZ:
bicki
operi: asce?
Tomus III
N: V
58

anter tecum agat Pater tuus! videt te tristem,
 melancholicum, anxium en blandiens ait, Nolite
 tristi esse, scit enim Pater vester, quia his omni-
 bus opus habetis. Quid vis amplius à Deo? ergo
 omnem sollicitudinem projice in eum cui cura
 est de te, imò de omnibus etiam minimis. Per-
 te tibi, Deum Sapientum esse, Bonum esse,
 verum esse, magis quàm te; Si Sapientior,
 tuus nescit, quæ tibi expediunt, quàm tu, cre-
 dit: Si melior est, igitur meliora tibi cupit,
 tu ipse tu tibi: Si potentiore est, Ergo faci-
 tibi quæ vult dare potest bona, quàm tu.
 are fide illi, & committe te illi. O providen-
 tiæ suavis es illis, qui te experiri non ne-
 gunt. Hæc est una ad pacem via Considera-
 Providentiæ Dei, & fiduciæ in ea collo-
 catio.

7. *Nonne animâ plus est quàm esca.*

Sic in omni cura carnis tibi responde, Non-
 ne anima plus est quàm esca? Appetit illi-
 ciosa, levia? dic, Nonne anima plus est
 quàm esca? quid? an decet fovere carnem cor-
 ruptibilem, & male facere animæ pro qua Chri-
 stus mortuus est? & Quam dabit commutatio-
 nem homo pro Anima sua, quandoquidem
 Christus Sanguinem dedit pro illa? Nolite ergo
 tristi esse, dicentes; Quid manducabimus, aut
 bibemus, aut quo operiemur? hæc enim
 gentes inquirunt, & illi qui spem alterius
 non habent.

8. *Considerate.*

Obus animæ Consideratio, doctrina, lux, sa-
 lus, vita, occupatio, quies animæ. Vis di-
 scere multa, vis evitare pericula; vis scire agen-
 da,

da, non agenda, vis nosse modum omnium, vis praevidere imminencia? Considerate. Quare tam frequentia peccata, turbæ, inquietudines? non est Consideratio. Considera, provide, non erunt, Totius mundi est vox ista, Considerate, periiimus, nos manent cælestia, vos quoque moriemini, exspectat vos futura vita, ardor inferni æternus est, moriendum est; diabolus circuit quærens quem devoret, Severè Deus iudicat, tam multi quotidie pereunt, in momento mori possunt, isti quos sperno meliores me sunt; Considerate, vigilate, orate, attendite, Nolite fieri sicut equus & mulus, quibus non est intellectus.

9. *Nec Salomon in omni gloria sua.*

O Vanitas mundi! quæ à lilio & feno tota vincitur! quis credit? dicit Veritas. Dic quid vis munde, æstima te quomodo vis, falleris; unum lilium tuam gloriam vincit, Christus affert, Veritas dicit, Crede. Sed ineffabile argumentum Bonitatis Dei; Nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut unum lilium. Mira comparatio & magnifica, & talis, qualem nec Salomon in omni Sapiencia sua reperisset, adeò luculenta est. O quanta est pulchritudo tua Domine! quàm pulcher es, qui tam pulchra facis! O quantæ sunt divitiæ tuæ Deus, quas hominibus largiri paratus es! non es dives in homines, qui tam dives es in flores! Et non servies illi cor meum totum? non illi fides per omnia? non illi te committes regendum universum? ô projice te in Deum & Deo dona te ipsum.

DOMI.

g: DRUZ =
bicki
oper: asce? i
Tomus III
N: V
58

DOMINICA XV.

Post Pentecosten.

I. Ibat Iesus in Civitatem.

Adverte mirum eventum, Iesus ad urbem, adolescens ex urbe; Vita ad portam accersit, mortuus è porta Civitatis efferebatur. Certe vita, an obviat? credo quod vel nefas putet mortuum jacere isthuc, quo veniat vita, vel certe longum videtur expectare dum veniat in Urbem Vita, sed obviam fertur venienti, ut quam-primum vitæ restituatur. Et forte ideo etiam accedit ad loculum, qui ad Lazarum non nisi rogatus, non nisi deductus accessit. Placet enim Christo in mortuis desiderium & cursus ad vitam. Quid tu Anima mea? en Iesus intrat portas tuas. Effer mortuos tuos obviam Vitæ venienti, ut vivificentur à facie Vitæ; quia quæ conventio Vitam introducere, & mortuos retinere? Mortuus tuus, unicus tuus est, Cor tuum unicum, mortuum Cor est, si divisum est; Divisum est cor eorum, non est in conspectu eorum, tunc interibunt, ajunt hostes hominum in Psalmo. Si partiris Cor in te Deum & Creaturam, mortuum habes, & quomodo Christo obviabis? Quomodo illum recipies? O Iesu qui filium unicum Viduæ suscitasti, salva animam meam, & libera eam à morte peccati, & iræ tuæ, ut non amplius dicam, Adolescentulus sum ego & conemptus, ideoque efferor extra portam, sed ut potius surgam & serviam tibi, in plenitudine cordis.

R 2

2. Deus

2. *Deus visitavit plebem suam.*

Quidni gaudeas anima mea, Deus visitavit plebem suam. Plebs mea vos dicit Dominus, Vocabo non plebem meam, plebem, & non misericordiam consecutam, misericordiam consecutam. Quid faciam Tibi, mi Jesu, qui tam dulciter, tam frequenter, tam amanter, tam humiliter, tam diligenter amas me, visitas me? Verè ego plebs tua! plebejum te mihi fecisti, familiarem, domesticum, intimum! non est aliud quam ut ossa mea tibi dicant, Deus meus es tu, exaltabo te.

3. *Ecce defunctus efferebatur.*

Miserabilem hominum sortem perpende. Morimur, & velut aquæ dilabimur. Hoc mori tam certum, quàm incertum. Me moriturum scio: quando? ubi? quomodo? nescio. Hoc mori, repeti non potest; Statutum est hominibus semel mori. Ex hac hominum sorte, disce; non statuere hic manentem Civitatem pro te, sed peregrinum te esse scito, nec omnino diu hic mansurum. Ex mori isto certo, incertoque, propone ita vivere, ut mori paratus sis semper. Ex hoc mori unico, non repetibili, constitue talis esse in vita, qualis in morte velis reperiri. Nam in morte non est dicendum, Non putaram; in morte errare bis non datur, sed arbor in quamcunque partem ceciderit ibi erit æternum. Sic ergo semper vive, quasi semper moriturus.

4. *Ecce defunctus efferebatur Unicus Matris.*

Mulier hæc, est anima mea; Filius ejus unicus, est Voluntas: moritur hic filius, quando malo consentit. Unicus est, quia sola voluntate Deo anima placet, solusque & unicus Deus

Anima
est anima
mul. E
ortam,
ortua in
ntemnit
us ejus
s, quand
m incli
ferat ma
teatur D
as, tun
on despici
scitabit f
nima ver
orum, ac
m Deo f
Quid sit
lius,
designa
utilitater
eliciarum
es, qui
lescens
fertur. I
nicus era
um vivim
munde
obis fidei
ac facult
ties pro
ortuus e
tas, o nu
ab

Anima fructus Bona Voluntas. Neque potest anima complecti Creatorem & Creaturam simul. Effertur hic filius ad sepulturam extra portam, quando tepore, seu potius frigore portua induratur, venitque in profundum & contemnit. Iterum; hæc mulier, Voluntas est, cuius ejus Bonum propositum: moritur hic filius, quando voluntas a bono proposito ad malum inclinatur. Vis ut reviviscat tuus filius? Merat mater & veniat in occursum Jesu; con-reatur Domino miseras suas, cecitates & ma-rias, tunc enim Dominus qui cor contritum non despiciit, tanget loculum, cohibebit fletum, suscitabit filium, matri reddet, dabit fervorem; anima verò stupore repleta, populos affectuum suorum, ad gratias agendas Deo concitet, & lau-tem Deo salutaris suo dicere jubeat.

5. *Filius unicusefferebatur.*

Quid sibi volunt istæ circumstantiæ? Ecce filius, unicus matris suæ, viduæ efferebatur? designant mundi vanitatem, bonorum ejus utilitatem, amicitiam fallacem, brevitatem eliciarum? Non putas te moriturum quia juvenis es, quia delicatus matri? Ecce filius, unicus, adolescens, non mortuus est solum, sed etiam fertur. Deliciosus erat Matri, Spes domûs erat, unicus erat, toti Civitati Magnus erat. Sic enim, cum vivimus amamur, dum morimur effestimur. O munde! O homines! O amici! O Parentes! obis fidem? an non domus hæc mea? an non facultates meæ? hi ornatus mei, qui mihi promittebantur? cur nunc me effertis? mortuus es, quid vales? fates, exi hinc! O vana, O nugæ etiam matri, etiam unicus, etiam

R 4

adole-

adolescens foetet, & molestus est filius, mortuus effertur. Quid te fundas in his Anime, è quibus efferendus es & pellendus? isthic te funda quò es efferendus, quò es inducendus. Ob bona aeterna quantum praestatis! vobis nemo moritur, à vobis nemo effertur; imò ad vos per mortem itur propter vos mori volunt qui vos nòrunt, O! vos ego amem, vos appetam!

6. *Misericordia motus super eum.*

Non tam facile cera ab igne mollescit, vel stupa à flamma accenditur, quàm citò misericordia Jesu super miseria Matris hujus & omnium miserorum, praesertim eorum qui filii unici, hoc est animae suae mortem acerbò dolore deflent, commovetur. Non est opus ut roges, ut procumbas ad genua, flentem te ostende; rogasse, postulasse, impetrasse erit. Anima mea, complectere hoc misericordissimum Christi cor, & pete ut te doceat compati super miseria aliena. Vide, quod ille non rogatus miseretur; promptior est ad miseris miserandum, quam miseri ad misericordiam petendam. Et tu benefac aliis etiam non petentibus, modò possis, modò eos indigere videas, talibus enim hostiis promeretur Deus, & verecundia proximi levatur.

7. *Noli flere.*

Non potentis ferre affectum compassionis credo haec verba sunt. An potius immo-
dicum fletum cohibentis? an potius promptum
auxilium offerentis? an potius causam flendi
subesse negantis? an exauditum esse fletum in-
dicantis? an vim sibi fieri lacrymis ostendentis?
an non fletu sed fide & precibus opus esse de-
mon-

g: DRUCK:
bicki
oper: ascel:
TOMUS III
N: V
58

monstrantis? an seros esse hos fletus asserentis?
 soli tu anima mea vana, otiosa, caducaque
 mundi flere, sed damna animæ, sed peccata tua
 populorum, dedecora gloriæ Dei Sanguinis-
 Christi, hæc flecto.

8. *Et dedit illum matri suæ.*

Cur non accepit sibi? magis enim suus quam
 Matris erat, sed quorsum suscitasset si Matri
 regasset? Ad hæc, si eum sibi habere voluisset,
 suscitare non debuisset. Ipse acceperat quan-
 to mori iusserat, restituebat igitur, quando vi-
 vere jubebat. Non es avarus Domine in donis
 & beneficiis tuis; non partiris ea nobiscum, sed
 omnia integraque nobis das, mundi hoc est mu-
 nus, divisiones amare, & meliora sibi, deteriora
 servis suis dare. O quid tu agis cor meum! cur
 avidis te Deo, cur non totum Deo das te & tra-
 dis? quod es, quod vivis, Dei es, magis Dei
 quam tuum meumque. I ad Deum, Deus te
 fecit, te finxit, Pater tutus est, ego tantum custos;
 multo te Deus? abi, ejus esto, redde illi te, qui fe-
 cit te, qui finxit te, Deus meus! accipe illud &
 conserva.

9. *Adolescens tibi dico surge.*

Am adolevisti in malitia, consummatus es in
 morte, surge, hora est jam te de somno sur-
 gere. Tibi dico, te verba mea spectant, te ad vi-
 am voco, te excito, tibi inspirationes motusque
 sanctos & gratiæ auxilia communico, surge quo-
 usque dormies? O voces! quoties sonatis
 quamque raro audimini? raro audimini quia
 contemnimini. Væ vobis peccatores; non au-
 ditis vocem Surge, audietis vocem Abi, Ite;

R 5

Heu

Heu quis tunc dolor! dolere non placet, surgere placeat.

10. *Accepit omnes timor,*

IN donis Dei sic te gere. 1. Accipiat te timor, hoc est, humilia te coram Deo indignamque bonis ejus judica. 2. Magnifica Deum, gratias agens illi, magnitudinemque donorum ejus extollens, facque illum magnum tum apud te in animo tuo, approbationis & appretiationis affectu; tum apud alios, per doctrinam & bonum exemplum. 3. Ut exeat hic sermo in universam Judæam. Quanquam hoc aliter potest accipi; scilicet per invitationem Sanctorum, qui veri sunt Judæi sive Confiteutes, ut pro te Dominus gratias agant, hymnumque dicant, qui benefecit tibi, tu autem in omnem Regionem sparge memoriam beneficiorum ejus, hoc est, omnia opera tua in gloriam Dei facito, & totum te exhibe Ad majorem Dei gloriam.

DOMINICA XVI.

post Pentecosten.

1. *Intravit Jesus Sabbato manducare panem.*

Luc. 14.

OLim sic fuit, nunc autem non sic, nunc enim intrat Jesus ad nos manducari Panis, non manducare panem. O mutatio dexteræ excellenti! ô mira opera tua Domine! virtutum. Anima mea in his cognoscet nimis, ô Nimis! Non cognoscet nimis, quasi non sit futurum quod cognosci possit ac debeat, sed nimis, quia quicquid cognoscit, minus est. An non nimis, Deum hominem, Panem fieri, manducari, & manducari ab hominibus, à vilibus, ac peccatoribus, cari

quando &
Domine
nos enim
ita & tu
esideas,
mus in ita
non po
non dem
tu Domi
apides is
ua de lap
2. Cum
Dro Ha
pro t
in primo
in Princip
fete, nos
corpori t
municam
humiliter
lia ratio
presumer
a sectari
bique te
desiderio,
one. C
flu. Pr
nim JESU
gnitas.
tum locu
no Sacra
bus, tu
ncisor, t

G. DRUZ =
Bicki
oper: asce? i
Tomus III
N: V
58

quando & quoties volunt? O mira dignatio tua Domine JESU, quia intrasti manducare panem! nos enim panis tuus, nos cibus tuus, esca tua electa & utinam digni simus quorum ad mensam esideas, panemque manduces! utinam non simus instar duri ossis! utinam tibi panem poscens non porrigamus lapidem, & volenti piscem, non demus scorpionem, & pro pisce serpentem. Tu Domine, averte ne fiat; si autem fiet, dic ut lapides isti fiant panes: potens enim est dextera tua de lapidibus suscitare filios Abrahamæ.

2. *Cum invitatus fueris ad nuptias non discumbas in primo loco.*

PRO Hominibus hæc lex Domine JESU, non pro te; nobis sic est faciendum non tibi. In primo loco Domine discumbere debes, quia tu Principium es, & in capite libri Scriptum est tene, nostrum autem novissima tenere; & sive corpori tuo in Sanctissimo Sacramento communicamus, non præsumptuosè id agere, sed humiliter & verecundè nos gerere, sive etiam aliâ ratione tecum versamur, nihil de meritis præsumere, sed semper sentire abjectè & humiliter sectari. Tu autem Domine primum locum ubique tene in toto me, in amore, in timore, in desiderio, in æstimatione, in operibus, in cogitatione. Cedite alia omnia primum locum JESU. Primus sit JESUS, solus JESUS: in solo JESU est primatus & præminentia omnis dignitas. Et nihilominus Domine JESU, primum locum tu mihi concedis & me honoras in hoc Sacramento, tu mihi ministras te per te, tu cibus, tu porus, tu mensa, tu pocillator, tu occisor, tu omnia, tu præcinctus ministerium mihi;

mihi cohibes; ego autem ad mensam tuam refideo, & fercula sumo & comedo omnia. O Anima! sedisti ad mensam divitis, recubuisti in primo loco, præcessisti etiam Angelos, vide ut statuas cultrum in gutture tuo, cultrum reverentiae.

3. Et ipsi observabant eum.

Quis cautus erit, si & Christus observatores habuit? Habuit, & habere voluit? tum ut tanto clarior esset innocentia, ubi nihil in eo reprehendere potuissent oculatissimâ invidiâ suâ; tum ut nobis exemplum esset, videndi, quomodo cautè ambulemus inter eos, qui ex adverso sunt; qui amorem quidem simulant ad tempus, sed æterno suo odio, pabulum ex incuria nostra captant. O cautè ambulate Filii lucis inter filios tenebrarum! vos, inquam, cauti estote qui de aliis solliciti estis, quos Deo lucramini, nam & vos observamini. Sed quid est quod super mensam legitur observari Christus à Phariseis, in occupatione amicitiae, benevolentiae symbolo, sinceritatis dono, an mensa & cibus, optimus, invidis materiam obrectationis quærendi locus? hoc, ni fallor, volunt sibi Pharisei isti. Inter epulas facile homo effunditur, hilarescit, solvitur, sumit namque vires corpus, & anima tunc, quasi habenas laxat corpori. Ergo tunc æmuli observant quid carpant, ergo tunc Viro Spirituali cautè agendum & circumspectè, ergo tunc servandum illud sapientis ne effundas te super omnem escam. Cum sederis ad mensam divitis, considera diligenter, quæ & à quo apposita sunt tibi, qui tibi assideant, & quales, & statue cultrum in gutture tuo, certè non sine causa dixit Ambrosius

G. Druze =
Bicki
Operi: asce? i
Tomus III
N: V
88

am re-
a. O
uisti in
vide ut
a reve-
atores
tum ut
eore-
ia sua;
omo-
diverfo
mpus,
nostra
ter fi-
te qui
nam &
men-
in oc-
bolo,
imus,
ocus?
repu-
lvitur,
quali
obser-
rituali
c fer-
r om-
lvitis,
a sunt
ltrum
mbro-
sius

us: Vix unquam, imò nunquam convivia sine
peccato adiri.

4. *Et ipsi observabant eum.*

Multi sunt unicuique hominum observato-
res, multi observandi. Est enim homo
spectaculum quoddam universitatis, in mundo,
inquam in theatro actionem suam peragens:
ergo omnium in eum intenti oculi; theatrum
mundus, spectator Deus. Et ipsi observabant
eum. Observatores ergo nostri sunt alii qui
nobis volunt bene, qui libenter Scenæ nostræ
applaudunt, cum possunt. Spectant, Deus, An-
gelus Custos, Patroni Sanctissimi, conscientia
propria, ii qui nobis loco Dei præsunt, amici in
spiritu & virtute. Spectant alii, qui nobis malè
volunt, & vel optima in invidiam trahunt, tales
sunt demon natura, concupiscentia, negligentia,
conscientia mala, inimicus homo. Quis Sa-
piens & intelligit hæc? Monet Apostolus: Ne-
mini quidquam debeatis. Observat Deus ut
adjuvet; Patronus & Custos ut protegat; Con-
scientia ut moneat; Superior ut dirigat. Ami-
cus ut congaudeat; aut exemplum habeat; dæ-
mon ut impediatur in bono, pervertaturque ad ma-
lum; natura, ut omnia ad se trahit, seque in o-
mnibus quærat; Concupiscentia ut impleatur,
Animam negligat, carnem curet; Negligentia
ut debitum officii sui deserat, aut perfunctorie
absolvi faciat. Servitium Dei inutile & grave
reddat, meritum adimat; Mala conscientia ut
torqueat; Inimicus homo, ut carpat, detrahat,
objiciat. Vide igitur, ut nemi quidquam de-
beas, observanda tibi non sunt pauca: Deus ut
æstimetur, Angelus ut audiatur, Patronus ut
invo-

invocetur, Superior ut illi obediatur; Inferior ut regatur & instruatur; Conscientia ut munda-
detur; Institutum ut exactè servetur; Dæmon
verò observandus ut vincatur, & fraudes ejus
evitentur; Natura ut exuatur; Gratia verò in-
veniat; Concupiscentia ut mortificetur: Ini-
micus ut toleretur, & in bono malum vincatur.

5. *Et ecce hydropicus.*

HYdropisis tumidum facit hominem, & est
symbolum superbiæ: facit hominem per-
petuò sitire & est symbolum avaritiæ: facit fœ-
tere & est symbolum gulæ ac luxuriæ: facit
gravem & immobilem & est symbolum acediæ,
facit intangibilem, estque symbolum iræ, facit
mutari colorem, & est symbolum invidiæ: facit
insensibilem, & talem, ut etsi moribundus sit, non
tamen extremè se putet laborare sed vitam sibi
longiorem sperare & est symbolum indurati
cordis. Vides quam non sine causa Christus circa
hydropicum observatur, & quàm non sine cau-
sa, contra invidiam Pharisei, hydropicum sanat.

6. *Si licet Sabbato curare?*

INter Judæos quæritur, si licet Sabbato curare
infirmos? inter Christianos quæritur, si licet
die festo bonum agere? Adeò viderunt hostes
nostri & deriserunt Sabbatha nostra. Quando
enim tempus, Christiani, peccandi sibi conces-
sum putant, nisi die festo? Et tamen Gregorius
ait, Dominica die à labore terreno cessandum
est, atque omnimodè orationi insistendum, ut
si quid negligentius per sex dies agitur, precibus
expietur. In ejus certè rei figuram Deus dixit;
Die Sabbati offeretis agnos anniculos, immacu-
latos,

tos, dup-
e festo.

Non lice-
innocent
mani con-
tribus &
est & cæ-
ut, vel f-
ena minu-
andia-pal-
ta interna

Umpatu-
num ne-
men pote-
itium imp-
compreh-
osa est vir-
emitt obli-
nt aranea-
virtus, qu-

9.
la ad hū-
tio: vi-
tomoveri-
imum loc-
non pron-
itur erit ti-
si ab ult-
excitas n-
en; quæ-
atlucce cla-
m non a-

tos, duplicanda scilicet est pietas & devotio,
e festo.

7. Si licet Sabbato curare.

Non licet curare infirmos, at licet observare
innocentes? pro scelus! pro pravitate
humani cordis! Vae hypocritis camelum glu-
mentibus & excolantibus culicem! adeo impro-
bit & caeca haec nequitia, ut trabem non vi-
dat, vel festucam quærat. O! quam saepe
vena minuta, Catonianè judico, mea verò
randia palpo; ex externis, alienum damno,
ea interna dissimulo, ignoro, foveo.

8. Sanavit eum & dimisit.

Umpatur invidus, crepet malignus fac bo-
num nec te lingua ejus à bono revocet. Si
amen potes, argue prius improbitatem, & fi-
nitium impone modestum. Sic fecit Christus,
comprehendit in astutia sua Sapientes: ani-
mosa est virtus Christiana, aut vincit, aut con-
ternit obstacula. Linguae malorum, tela illi
ut araneorum; Non est vera virtus, imò non
virtus, quæ judiciis hominum flectitur.

9. Recumbe in novissimo loco.

Via ad humilitatem sui cognitio, sui humilia-
tio: via ad exaltationem Humilitas. Vis
promoveri? relinque spatium promovendi? Si
primum locum tenes, quo promoveberis? quod
non promoveberis, non exaltaberis. Non
erit tibi gloria, si primum locum occupasti,
sed si ab ultimo promotus es. Sed infelicissima
caecitas mea, cum multis quidem, sed mea ta-
men; quæ, etsi hoc videat intellectus, & cogno-
scat luce clariùs veritatem ipsam, tamen affectus
non amat, nec effectus consuetudoque
eam

eam insistit viam, licet & secunda sit & facilis. Anima mea tandem disce, tandem te assuefac ingredi hanc viam, scilicet per humiliationem vite hujus, ad gloriam, & exaltationem vite illius. Gloriam præcedit humilitas, & ante ruinam exaltatur cor. Habe prognosticon, Si alta appetis; Si cor *Exaltatur*, corrues, si *Dejiciatur* & *humilietur*, ascendes.

10. Da huic locum.

DA voci Divinæ locum; quoniam inspirat bona; Da monitioni majorum, da infirmitati proximi, da irato, nec stulto secundum stultitiam semper responde, ne ignem gladio fodiās, nec flammam flammæ addas. Honore præveni omnes, majores, meliores, doctiores te judica. Non sic tamen impii, Ne da huic locum. Ne cede; Vinci te fines? illud: irrideri? hoc ille possit? hoc ille assequatur? Sic mundus, sic dæmon, sed non sic Christus: Da huic locum ait, & rationem addit: Si non vis tenere locum novissimum cum rubore.

11. Et tunc incipies tenere novissimum locum cum rubore.

OLim sic fuerat, ô impii! qui primas Cathedras primos accubitus qui præminentias & respectus vestros, privataque spectatis & curatis, incipietis tenere novissimum locum; Quanquam erunt novissimi primi, & hoc cum rubore. O cum rubore! ruborem eum timere impii, rubor ille æternus est, flamma illum æterna iracundiæ Dei & desperationis & confusionis inuret, & quis delebit? Quid times rubores sæculi! Si hi magni, major ille: si hic timendus est nobis, potius ille, magis ille; ex hoc discite quate-

atenus &
num & p
oculi Be
tutient.
ta tibi, cr
me.

Am temp
in isto gr
in est hic
um est olin
dictum
ardi, Si
ligiosus c
no primo
Depre
am in ha
scende sup
num est r
hi in tene
re, bonu
oc usque a
abinibus
ia, quæ ut
militas ef
abjectio
quies mea
hic auter
longatus
ntium, qu
culo quid
necessari
& salu
judicior
V. P. Dru

g. DRUZ:
bicki
operi ascet
Tomus III
N. V
58

atenus & quam timendus ille: hic oculi hominum & pravorum quidem, at isthic oculi Dei oculi Beatorum, & totius mundi ruborem contemnent. Hunc tu ruborem, anima mea, recolta tibi, crebro incute, & ruborem mundi ne me.

12. *Amice ascende superius.*

Am tempus nimirum ascendendi; quousque in isto gradu in istis principiis hærebis Anima? in est hic perfectionis meta: S. Richardo dictum est olim: Ibunt de virtute in virtutem; & dictum puta. Time, ne verum sit illud S. Bernardi, Sicut rara est Phoenix interris, ita rarus religiosus qui ab eo perfectionis gradu, quem primo fervore acquisivit, ulterius ascende. Deprecare Deum & tu Anima mea ne unquam in hac vita faciat te audire hanc vocem, ascende superius, ascende super candelabrum. Bonum est mihi sub modio mi Domine, bonum est mihi in tenebris, bonum novissimum locum tenere, bonum est esse in infimo gradu in Ordine usque ad mortem; nec exponas ventis & turbidibus & procellis hoc vasculum fragile; quæ utilitas in sanguine meo? locus meus humilitas est, locus meus contemptus est, locus abjectio est & ignoratio apud homines, hæc quies mea, hic habitabo, quoniam elegi eam. Adhuc autem, ô Domine, ecce incolatus meus prolongatus est in terra hac infima & aliena momentum, quousque differor & fluctuo? & non casso quidem laborem, si adhuc populo tuo necessarius, sed tamen terrent me miseriæ & salutis incertitudo, periculorum numerus, iudiciorum tuorum abyssus & fragilitas mea.

V. P. Druzb. Op. X.

S

Dic

Dic ergo Domine animæ meæ Amice ascende superius; Veni amica mea, sponsa mea, columba mea, veni! O! tunc satiabor pulchritudine verbi hujus, & pascar suavitatem vultus tui.

13. Omnis qui se exultat.

Axioma hoc Christianorum est, & omnino dignum scitu, & cognitione plusquam demonstrativa. Natura humilitatis est, ut quis se humiliet: non autem satis est, ut quis humilietur; multi enim humiliantur qui tamen humiles non sunt, imò recalcitrant contra humiliationem, & indignantur contra eos qui sic secum agunt. Vis esse humilis, ama humiliari ab aliis, ama humiliantem te, & ex iustitia deberi tibi humiliationem puta; ubi talis fueris, tunc exaltaberis. Non capit umbram qui illam sequitur, sed qui procumbit hic capit, sic gloria fugit sequentem, & tenetur, ab eo, qui se humiliat & abjicit. Agnosce ergo ordinem & tene; humiliare, tunc exaltare.

DOMINICA XVII.

Post Pentecosten.

1. Quid vobis videtur de Christo? Matth. 22.

Ne interroga, anima mea, sensus tuos, ne tactum, ne gustum, ne visum, ne odoratum: Auditum, interrogare potes: sed magis interroga fidem tuam, interroga, Catholicam Ecclesiam, interroga Jesu Christi verba, Quid vobis videtur de Christo? Panis quidem extra esse videtur, sed non est: fallitur oculus, fides verax est. O Anima! captiva intellectum, captiva

sum, tr
lu & dic
his figu
cipi te, f
cortium
etium, a
letur de
siderium
Deum &
illum, r
ma omni
veniat D
Gratias
illi, salu
2.
Mnia i
mano
od. mag
pleat ho
sus non
a, sed eff
rat.
3.
Agnur
diffic
receptum
um, quo
ne; quo
modest. N
agnum o
ne, usu. I
vel sing
nitium h

sum, trahe victos ad pedes latentis in hostia
& dic; Adoro te supplex latens Deitas, quæ
his figuris verè latitas. Hæc dicito, & gaude
cipi te, falli te, non assequi te. Porro interro-
corium, voluntatem, mentem affectum de-
erium, amorem, spem, fidem. Quid vobis
etur de Christo? Amor dicit, Amo illum,
iderium dicit, Cupio illum, Fides dicit, Cre-
Deum & Hominem. Mens dicit, Non ca-
illum, major me est. Spes dicit Spero ab illo
na omnia; Humilitas dicit, Unde hoc mihi
veniat Dominus meus ad me? Gratitude di-
Gratias ago illi, Omnia ossa dicunt; Benedi-
illi, salus, & gloria in æternum & ultra.

2. Quod est mandatum magnum?

Mnia magna sunt, quia magnus est qui qui
mandant illa, verus obediens non quærit,
od magnum sit mandatum; sed quomodo
pleat hoc, quod est mandatum. Verus Reli-
olus non attendit si nē parva Regula an ma-
a, sed esse Regulam, satis putat, diligenterque
rvat.

3. Quod est mandatum magnum.

Magnum mandatum Charitas: non quia
difficile sed quia facillimum, maximum
ceptum, omnium mandatorum compen-
um, quo expleto; non potest non expleri o-
ne; quo solo neglecto, nullum implevisse
dest. Magnum ergo, quia magnificandum.
magnum objecto, magnum, latitudine, facilitate,
ne, usu. Hoc conare anima, hoc magnum puta,
vel singulis diebus hujus mandati actuale ex-
titium habe.

S 2

4. Dili-

4. Diliges ex toto corde.

Non facito prodigia, non filios immola, non novaculis teipsum lania, non vigilia in-somnis, non jejuniis exhauri, unum fac Deum dilige ex toto corde. Quis diligit Deum ex toto corde? is qui nihil habet præter Deum in corde. Sed an odero Parentes, filios, possessiones, famam? ama ista, sed plus Deum, ex toto corde: præfer illum cunctis his. At nos quid? Cor totum demus nos, qui ne unicam illius partem damus? demus animam, qui illam in terrenis defiximus, & tam variè partiti sumus? demus illi totam mentem, qui tam rarò de Deo cogitamus? ô utinam possis comprehendere & Deo præstare hoc præceptum!

5. Diliges Dominum Deum tuum.

Magnum mandatum est Deum diligere, quia revera non opus erat mandato de diligendo. Quis enim naturam spectans suam, sine præcepto non cognoscit diligendum esse Deum, à quo est, quidquid est. Magnum mandatum, quia summum bonum est homini, Deum diligere. Magnum mandatum est quia cum omnis amor causam habeat propter quam amat, id quod amat, iste solus amor causam non habet, nec habere debet; causa enim diligendi Deum Deus est, & modus sine modo diligere, ait Bernardus. Non amas Deum, si ideo amas, quia benefacit tibi, fecit, facit, faciet, calum dabit; Non amas Deum, si ideo amas quia iussit sese amari. quia punire potest non amantes se. Si quis Deum propter hæc motiva amat alioqui non amaturus, non amat Deum; sed ille verè amat Deum, qui ideo amat, quia Deus est, quia scili-

ilicet bon
nor, circa
Non
omitte,
amo te,
io, sine ul
si te non
um man
us impleti
ma. Mo
ligere. P
esse sem
es sit quan
e. amat
bus supe
remium n
terno ma
mare. D
te non c
eum anim
6. Dili
Non est
præce
egem? a
em? non
debes pr
igitur &
sunt qui
tunc verò
inimico
pia in iis in
propter De
unque mo
am ferri &

g: DRUZ:
Bicki
operi ascel:
TOMUS III
N: V
88

scilicet bonus, dignus amore, & debetur illi
 non, circa quem solum amor versatur dignissi-
 in. Non da mihi ullum bonum Deus mi, nec
 eum mitte, nec me terreto pœnis, nec mihi impe-
 toto amo te, & amabo sine ulla lege, sine ullo præ-
 orde. cepto, sine ullo timore, dignus enim es ut ameris.
 s, fa- si te non amo, quod amem non habeo. Ma-
 orde: gnum mandatum est, quia modum & mensuram
 r to- us impletio non habet; quantum potes tantum
 n da- ma. Modus diligendi Deum est, sine modo
 s de- ligere. Parvus sibi semper videtur amor ma-
 s illi esse semper vult; pudet illum quod tam par-
 nus? us sit quantuscunque sit, soli amoris Divino quo
 stare e amat semet ipsum, cedit, cæteris om-
 bus superior esse contendit. Gratuitus est,
 quia premium non respicit, non reveretur, pœna illi
 gen- inferno major non amare, & una miseria non
 sine mare. Dignus est planè morte Domini Jesu,
 eum, si te non diligit, & jam mortuus est. Sic ama
 rum, eum anima, sic conare.

6. *Diliges proximum tuum sicut te ipsum.*

Non est amor Dei, sine amore proximi, nec
 dilig- præceptum hujus ab illo se jungitur. Amas
 is a- legem? amas & imaginem ejus, odisti imagi-
 quod nem? non credo amare te personam: Amare
 bet, debes propter Deum, proximum verò sicut
 endi igitur & proximum propter Deum. At quan-
 gere, tum qui plus amant hominem quàm Deum!
 mas, Hinc verò etiam collige, cur præcepit Christus
 n da- inimicos amare? scilicet, quia proximi sunt,
 iustit in iis imago Dei est, quia non propter se sed
 es se propter Deum amandi sunt. Nam revera ubi-
 o qui queque motivum amoris est, ibi necesse est amo-
 vere re ferri & esse: Si ergo etiam in tui inimico
 quia am ferri & esse: Si ergo etiam in tui inimico
 scili-

motivum amoris est, & ratio formalis scilicet Deus, etiam ad inimicum tuum tendet amor tuus, & amabit illum. Ubi ergo sunt excusationes, tuæ quas præendis in aversionibus tuis à proximis tuis? Si propter Deum diligendi sunt, en etiam in hoste elucet Deus, ama hostem propter Deum,

7. *Quid vobis videtur de Christo?*

Qui alterum examinare vult oportet ut paratus sit & ipse respondere. Phariseus hic habebat unum, non habeat alterum? ad unum responsum obtinuit. Sic nempe evenit sciolis & superbis, qui, dum alios convincere volunt, ipsi suam ignorantiam coguntur agnoscere; cave ergo alios judicare, & tibi ipsi attendere disce.

8. *Quid vobis videtur de Christo?*

Multiplex est hominum sensus de Christo, Legitur apud Joannem: dicebant alii de eo quia bonus est, alii autem non, sed seducit turbas. Alii eum Joannem Baptistam putant, qui rigorem tantum in Christiana vita requirit, & eos qui illum minus sectari videntur, à perfectione abesse putat. Jeremiam putat, qui Spiritum Christi putat Spiritum servitutis, & non potius talem qui dicit, servite Domino in lætitia. Prophetam putant, qui prompti sunt judicare alios, & desperare de eorum emendationibus, quasi non verax ille qui dixit, Tu qui es qui judicas servum alienum? Domino suo stat aut cadit. Anima mea, quem dicis esse filium hominis? O Domine Jesu, tu es Christus Filius Dei vivi, mitis & mansuetus, & humilis corde.

9. *Cujus*

9. *Cujus filius est.*

Undanorum quaestio est, utinam non Religiosis etiam usitata. Cujus Filius est? Omnes! ô nobiles, quid Religioni & huic quaestioni? an confunditis eos qui non habent? Audite Paulum Non multi potentes, non multi nobiles, non multi Sapientes, sed quæ stulti sunt mundi, elegit DEUS, ut confundat sapientes.

10. *Cujus filius est.*

Contentionem puta Dei & Diaboli de homine, Cujus filius est? Cujus Patris mores tenet; hoc certamen in morte dirimitur, hic in vita geritur. Hem! miserum me, cujus filius sum! cujus in illa hora inveniar ô JESU? tuus. tuus ô JESU!

11. *Donec ponam inimicos.*

Môdò stant inimici tui Deus & inflati ambulantes tumentes adversarii tui Christi, superbia. Cæterum vox Domini confringentis cedros, super omnem impium. Corruent non stant inimici tui JESU, ponentur, jacebunt, & non consurgent, erunt scabellum pedum tuorum, cadent subtus pedes tuos. Sed quid? si ego unus eorum sum futurus, quid si & ego scabellum pedum tuorum ero! quid si calcabis & ne in furore tuo! planè sic accidet mihi si inimicus tuus ero, si ero hostis crucis tuæ: sin autem diligam te, si non erubescam te, si sequar & illam crucem meam post te, non fiet mihi lud. Hoc faciam, & Tu Domine da ut faciam.

S 4 DOMI-

DOMINICA XVIII.

post Pentecosten.

1. *Ascendens in naviculam transfretavit.*

IN naviculam JESUS ascendit, transfretat, & venit in Civitatem suam, quando de caelo descendens, ingreditur panis vinique naviculam, verborum Sacerdotalium, tanquam velis quibusdam remisque impulsu; & venit in Civitatem suam, scilicet Animam suam, sibi congi appetentem. Quæ quidem Civitas est Capernaum. caput Galileæ, Christi Patriæ, significatque suo nomine Agrum pœnitentiæ, in quo Christus libenter moratur, Civitatemque suam vocat, quia ille nulli cordi libentiùs adharet, nec agrum ullum libentiùs colit, quàm cor pœnitentis. Iste quippe est campus misericordiæ ejus, in quo erit Christus extra se, & se integrè communicat, quemcunque talem deprehendit. O Anima mea! ecce jam est JESUS in navicula panis, jam de coelo in terram transfretavit, vult jam ingredi civitatem suam, nempe te, quæ ipsius est Creatione, Redemptione, Voto. Si non potes esse ager deliciarum, sis saltem ager pœnitentiæ; verecunde, dolenter, humiliter, amanter ad Christum suscipiendum accede.

2. *Ecce offerebant ei paralyticum.*

Hic noster est Christum tractandi modus. Intrat in Civitatem suam, ecce paralyticus in lecto. Intrat Civitatem Naim, Ecce efferebatur unicus. Quid hoc? nostra est inurbanitas, ad nos ille cum Gratiis, nos illi obviamus cum peccatis. Proh pudor! Siccine Rex excipiendus?

hæc-

g: DRUCK:
Bicki
oper: ascel:
TOMUS III
N: V
58

I. hecine reddis Domino tuo popule stulte & infideles? ô quoties Christo venienti paralyticum offero. intrat ille, dicit, hic te vince, fac hoc in mei gratiam, at ego offero paralyticum in lecto, Spiritum tepidum, frigidum, ô quousque hoc! quousque?

3. *Videns Jesus fidem illorum.*

Ibenter Jesus fidem videt, illamque requirit semper; Si potes, (ait Marci 9. v. 23,) credere, omnia possibilia sunt credenti. Nisi signa & prodigia videritis non credetis; Non inveni tantam fidem in Israel. O mulier, magna est fides tua! Fides tua te salvam fecit. Tantummodo crede & salva eris; Non dixi tibi, si credideris videbis gloriam Dei? O generatio incredula & perversa quamdiu vobiscum ero? quamdiu te patiar? Non semper tamen Christus fidem videt vel quia non est, vel quia est quidem, foeda tamen aspectu, sine operibus, mortua est, cadaver est: vel quia exigua, effugit aciem oculorum. Prima fides est illa, ubi est fides vestra? talem Calvinistæ jactant, eamque sibi inesse à spiritu privato dicunt. Secunda est foetida, in peccatis mortalibus. Tertia quæ nec granum sinapis vincit; quam Petro Christus objicit; Modicæ fidei, quare dubitasti? O stulti! & tardi corde ad credendum. Hinc collige, quod Jesus quandam fidem videt, ut in hoc Evangelio; quandam miratur, ut in Centurione; quandam laudat, ut in Chananæa; quandam requirit, Ubi est fides vestra? quandam deprehendit, Modicæ fidei quare dubitasti? ô stulti & tardi corde ad credendum? hoc dici Calvinistis potest, & malis Catholicis, in quibus est fides sed ficta.

S 5

ficta.

ficta. Pete gratiam tu à Patre illo, cui dictum, Credo Domine, adjuva incredulitatem meam. Et, Domine, adauge nobis fidem ex dilectione operantem, quam Christus libens videt: nempe quia ipse fidelis est (inde dictum Fidelis Deus) Et quia accedentem ad Deum oportet credere.

4. *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua.*

Hic, enimverò, vera fiducia & causa vera, cur fidam remissionem peccatorum cur enim timeo? quia tibi soli peccavi. Dic Domine animæ meæ, Remittuntur tibi peccata tua; Confidam. Sed enim scio quid respondes mihi: Facito fructus dignos poenitentiae; intelligo; sed da quod jubes, & jube quod vis.

5. *Confide fili, remittuntur tibi.*

Tria hic videre potes. Meritum fidei, magnitudinem liberalitatis Christi (quod in fide aliena peccata dimittit) & suavitatem dulcedinemque ejusdem. Vere mel & lac sub lingua ejus: verè meritò mirantur turbæ in verbis gratiae, quæ procedunt de ore ejus. Quid tam mellitum quam compellatio Filii? quid tam lacteum, quam remittuntur tibi peccata tua? Ergonè Parahiticus filius? ergonè pro aliena fide remittuntur illi poenæ? remittuntur; quia tecum res agitur Bone Jesu. Dicant prout volunt quidam de Scribis: His blasphemant; crepet livor, rumpatur invidia, ignea tela diaboli, ferventiùs etiam, quam solent, excandescant; in verbo Tuo ô Jesu, confido ego, prodigus licet sed tamen filius. Dic Animæ meæ. Remittuntur tibi peccata tua, si non propter fidem meam, at propter gratiam & suavitatem tuam.

6. *Cum*

g. DRUZ:
bicki
operi: ascel:
Tomus III
N: V
58

6. Cum videret Iesus cogitationes eorum.

Quam magna nobis necessitas incumbit Sancte vivendi, vel una illa ratio probat. quia cuncta agimus in oculis Iudicis cuncta cernentis. Audi Evangelium. tacebant omnes Scribæ, in Iesum intenti erant, ecce tamen oculus Domini vidit quid culparet, audivit clamorem tantum, sensit blasphemiam, blasphemiam condemnantium; uno verbo, Vidit cogitationes eorum. Credisne Christiani? Si Scribæ cogitationes suas à Christo visum iri sperassent, hoc de illo cogitassent? non, dico vobis. Quid igitur est, quod nos fideles, credentesque Deum nobis intimè adesse, nostra cuncta introspicere Christum, tamen ita agimus, atque si Deum non timeremus, non crederemus, cæcum esse arbitræmur. Duas hujus rei causas esse video. Vel enim quod sit Deus, quidque, non scimus, vel quia illum nobis præsentem non meminimus. O si sciremus quid sit Deus? quo dignus? qui nos? quid debeamus illi super omnia? O si illum nobis præsentem cogitaremus! quàm facile foret vitare imperfectiones nostras, in quibus nobis blangimur tanquam de fragilitate humana, cum potius de negligentia, tepore, inconsiderationeque ac Dei timoris defectu procedant. Cogita Dorothei & Basilii verba. Cogita Deum (ait ille) tibi præsentem, & te coram illo stare, cogita quod Iesus videat cogitationes tuas: sic districto (hic ait) nunquam lascivire licebit, libebit, vacabit. Vide Dom. Quadragesimæ primam Num. 9.

7. Ut

7. Ut quid cogitatis mala in cordibus vestris?

Locus in eos, qui si clam sint, peccare audent, publicæ honestatem profitentur, quales sunt Politici moderni, similes sepulchris dealbatis; foris enim mundi, intus pleni ossibus mortuorum; quales sunt & Religiosi non pauci, qui privatim multa negligenter agunt, dissolutè se gerunt, publicè & sub censura, fervorem & modestiam prætendunt; ajunt enim, hæc oculus hominis non attingit; quid ais ô homo? non attingit visus hominis? esto; attingit visus Dei: oculos illos non reverebere? an pluris tuâ interest bene audire ab hominibus quàm à Deo? ut quid cogitatis mala, ait Christus; non dicit, ut quid agitis; & ne dicas proditas cogitationes, addit; In cordibus vestris. Cor videbat Jesus, & in corde cogitationes latentes penetrabat, arguebat: corde & de corde loquebatur. Et nihilo minus tu hunc tam acrem oculum, tam lynceum, non metues? de corde exeunt cogitationes malæ, adulteria homicidia, odia. Cordi ergo attende ô homo: omni custodiâ, cor serva non solum quia ex ipso vita procedit, sed multò magis, quia Deus sedem suam in corde tuo fixit, ut inde totum te, & omnes angulos animæ tuæ contempletur; magis, inquam quia Deus cor tuum sibi proposuit quod solum unumque intueatur, & oculum suum ad illud solum direxit. Vide ergo ut cordi tuo attendas, ne quando audias hoc verbum asperum, ut quid cogitatis mala in cordibus vestris? In corde cogitat malum, qui voluntariè & advertenter cogitat, semper ergo ad conscientiam tuam dictamen attende, examina conscientiam accuratè, noli contentus esse

G. Druze:
bicki
oper: ascel:
Tomus III
N: V
58

ne opera aut verba vidisse, sed cogitationes
quoque cordis discute.

8. Surge & ambula.

Surge, tolle lectum tuum, & vade in domum.
Sicut morbi corporum, sunt signa & simili-
tudo morborum in Anima, ita medicina illorum,
est signum & symbolum medicinæ istorum.
Quare quod Christus in illis corporaliter iussit
fieri, hoc à nobis spiritualiter in istis est facien-
dum. Quis nostrum est, quem pestilens non
affavit aura? Cujus non sunt paralyti resoluta
membra? quem non lectulo affixit desidia, te-
por spiritus? Paralytici sumus, & fortè sanari
volumus: quid faciemus. Domine Jesu? ecce
cor nostrum ante te, vide fidem nostram: quid
est facilius tibi quam dicere; surge & ambula.
Audite Paralytici verba Domini; Vocem medi-
ci, audiant infirmi; Surge, tolle lectum, ambula,
vade in domum tuam, morbi vestri causa est ig-
navia, desidia, tepor, mollities. Surge; Usque-
quo piger dormies? jam clarum mane fenestras
intrat, Nec surgere satis est! Tolle lectum tu-
um: Lectus tuus, consuetudo tua est & habi-
tus vitiorum, tolle istum, & contrariis insuesce
virtutum habitibus. Lectus tuus patientia
est, Christi crux est, tolle lectum tuum,
tolle crucem tuam, quotidie, abnega teipsum,
commove teipsum; motum tollit paralytis,
motu tollitur, sed nunquid hoc satis? non-
dum per omnem modum. quid adhuc mihi de-
est? vade in domum tuam, ait Christus; Seque-
re me, Domus mea cælum est, vita æterna est,
illuc vade. O quam pulchri gradus, Surge,
Tolle,

Tolle, Ambula, Vade. O Surge ô Tolle, hæc est Sanctorum via, hæc vita, Surgere quotidie incipere quotidie, tollere & tolerare quotidie, ambulare, proficere quotidie. Semita enim justorum quasi lux splendens surgit ascendit, procedit usque ad perfectum diem. Delectat jacere, sed non delectat paralyticum esse. Surge, hoc enim vis esse quod esse non potes; delectat ire sine onere, sed volens nolens portare crucem tuam debes. Quotidie tolle, tantum enim proficies, quantum tibi vim intuleris. Placet & subsistere & morari, sed qui attentat stare, ruat necesse est, & quid prodest Christum sequi, nec tamen consequi. Vade; perfectio tua: semper adde; semper profice, semper ambula; semper tibi displiciat quod es, si vis pervenire ad id quod non es.

9. *Videntes autem turbæ timuerunt.*

Nihil Deus facit frustra, etsi omnia facit gratis: nam quis prior dedit illi, & retribuetur ei, sed facit omnia propter certum definitumque modum. Iste operum divinorum finis, in his verbis Evangelii ostenditur, cum dicitur, quod ad illustrem consonantiam paralytici à Christo timuerunt turbæ, & glorificaverunt Deum. Est enim duplex Dei operum finis. 1. Ut sit Dei timor in hominibus. 2. Ut glorificetur Deus ab eisdem. Sed quaeritur, quid est quod in tantis Dei circa nos & ante nostros oculis operibus miraculosis beneficiis, pauci tamen Deum timent & glorificant? Mirum id sanè & minimè tolerandum; causa tamen illa videtur quod non sint turbæ videntes, An illi vident bona sibi à Deo facta qui suis bonis in offensionem auctoris abutuntur, quique

g. Druez:
bicki
oper: ascel:
Tomas III
N: V
58

hæc illa, ipsi præferunt? An viderunt Ethnici, qui cum ex his visibilibus, teste Paulo, Deum cognovissent, non tamen sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt? An viderunt isti Pharisæi, qui etsi ad eos, & in omnes pervenisset regnum Dei, licet aliis de ejus adventu narrarent, & opera Christi viderent talia quæ nemo alius sciret, tamen non videbant Christum, tamen signum volebant videre, adeo ut Christus dixerit de illis, quod videntes nihil viderent. An vident odie Hæretici dona fidei? videntne Ecclesiam? videntne Caput Ecclesiæ? videntne Christum in Eucharistia, videntne Trinitatem & Unitatem in Deo, Sanctos in celo? justitiam inhærentem in iustis? nihil vident, ac ideo non timeant, nec glorificent Deum. An vident novi Politici, qui Sapientiam & Potentiam & Providentiam Dei minus, imò Dei existentiam volunt evertere, ut hæc Carnis Sapientiam, astutiam, fraudem, dolum, rem politicam constituent? An vider ille qui dixit animæ suæ; Anima mea, habes multa reposita bona in annos plurimos, epulare, jucundare. O cæci filii hominum! O stulti in cogitationibus! O ingrati! bruti! bruta & bestia benefactores suos cognoscunt, homo rationalis Deum non cognoscit in donis! O improbitas humana! requireretur Deus tributa a nobis pro donis nostris, dare teneremur, nunc autem quid vult? Cognosce dona mea quæ mea sunt. Timor meus in te, Lauda me, amplius nihil volo. Nos sic multi & impii sumus, qui etiam hæc præstare non possumus. Sed olim veniet dies cum dicent impii: Montes cadere super nos; cum arescent præ timore & expectatione, cum inimici tui DEUS terram

terram

terram linguent, & fient scabellum pedum tuorum, videbuntque te, & adorabunt, venientem in nubibus cali, inviti & malo suo, qui te ad Salutem suam nosse volebant. Non sic David fecit, qui ait; Consideravi opera tua Domine & expavi. Considera & tu o homo quid sit Deus in Angelis? quid in hominibus? quid in reprobis? In Angelis admirabilis, in hominibus amabilis, in reprobis terribilis. O quis ista videns non timeat? non derlaudem Deo? verè quisquis est, oculos habet & non videt, imò vivens non vivit; quia non vivit propter quod, ut viveret, conditus est à Deo.

10. Surge & tolle lectum.

Dimissa sunt tibi peccata per poenitentiam, infere virtutes per fervorem; abi autem in Domum tuam, omnia ad æternitatem dirigendo quæcunque facis & cogitas.

DOMINICA XIX.

Post Pentecosten.

1. Fecit nuptias Filio suo.

Christum in Eucharistia sumere, est nuptias celebrare, dat enim Christus animæ, sui non solum Corporis, sed totius usum, hoc ipsum etiam ab homine sibi fieri cupiens. Sic ergo imaginare: Pater æternus Sponsor, nuptiale convivium Sanctissimum Sacramentum est. Age, quam splendidus venit Sponsus ad nuptiales epulas, qualis Sponsa ad easdem accedit, talis tu accede ad hanc Communionem, asser ad hanc mensam vere-

G. DRUZ:
bicki
oper: ascel:
Tomus III
N: V
88

recundiam, affer humilitatem, affer amorem,
 siderium, affer indignitatis propriae cognitio-
 nem, affer firma proposita Sponso in omnibus
 imper placendi, solus tibi Sponsus placeat, lo-
 derissimus, nobilissimus, pulcherrimus, pre-
 ciosissimus Sanctissimus, dignissimus, solus tibi
 Nihil omnia, pende ab aspectu Sponsi, de-
 rem ejus, majestatem, dignitatem, suavitatem
 are, ama, concupisce. Gratulare illi hæc om-
 a, ama in illo hæc omnia, illi gratias age pro o-
 nibus. Puta tua esse omnia; siquidem ille tuus
 est, qui habet hæc omnia. Constitue ita vivere
 & sanctè, prout exigunt ista omnia. Accide
 erno Patri supplex, gratias illi agens, qui dat
 Unigenitum Filium suum in Sponsum, & pro-
 te illi, quod dignè te tali Sponso gerere velis.
 ccede & supplex Sponso, submittens & subdens
 illi ex toto, gratias illi age, quod non dedig-
 tur, nec aspernetur te, sed delicias suas tecum
 ut habere. Accide & Spiritui Sancto supplex,
 esse velit, inter te & Sponsum tuum vinculum
 ternum, sicuti est in Divinitate amor Patris &
 Filii; aut sicuti est amor Christi & Ecclesiae. Pete
 illo, supplica illi, ut te sanctificare ut mundare,
 donis suis deliciisque exornare velit, non pro-
 pter te, sed propter Sponsum tuum, qui habere
 vult te, & qui dignus est, ut te talem ha-
 beat propter se: in auxilium Christum invoca,
 carissimam Virginem, Angelum Custodem, San-
 ctos omnes, cælum totum.

2. Ecce prandium meum paravi.

Prandium ipse est Christus. ô quale prandium
 Deus & homo, Corpus & Anima Jesu Chri-
 Prandium quia est hujus mundi vita, Arrha
 V. P. Druzb. Op. X. T autem

autem & pignus futuræ illius magnæ Coenæ; Suum vocat prandium, quia ab illo solo paratum excogitatumque. Suum vocat, quia se solo dignum, nullus Rex tale potest parare. Suum vocat, quia propter se paravit, ut suo scilicet affectui & mori in nos faceret satis. Suum vocat, quia propter suas delicias, quas nobiscum ad hanc mensam habere desiderio desideravit, illud paravit; paravi, inquit, magno sumptu, magno labore, magnâ industriâ, Sapientiâ, mirâ arte, magnâ suavitate, in magnos usus, paravi ego, & ego solus. Quid dicitis homines famem esse in terra? Ecce prandium meum, paravi; ne molestum esset expectare coenam. Ecce prandium meum paravi, levate famem, prægustate in hoc prandio coenæ futuræ delicias: non fallo, ecce non lacto promissis, ecce aspice venite, accumbite, Venenum ne horrete, ne suspicamini; meum est, fallere nescio, procul à me venenum, totus Sanitas sum, medicina sum, antidotum. Ecce prandium meum paravi; cui? hominibus utique mortalibus, miseræ & fragili Creaturæ; hunc laborem propter tales dignatus sum subire, tantum bonum hominibus præparavi, eorum omnibus subvenire cupiens necessitatibus. Ecce prandium meum paravi, nunquid gratis? nunquid otiosè? cur timetis venire, vobis paravi, cur tardatis venire? jam paravi. O penetra hoc bene cor meum & voces istas cognosce, teque ad hoc prandium dignè illo præpara.

3. *Misit servos suos vocare invitatos, & nolabant.*

Si esset Divina Bonitatis modus, haberetque mensuram Deus, in nostra salute curanda, esset quod forte prætenderet malitia humana, se quoque mensuram servare in Dei amore & Servitio, esset forte quod causaretur, nihil se sine Deo posse. Sed nunc, cum bonitatis illius infinitas sit thesaurus, cumque nihil non agat Deus eorum quæ nobis intelligit opportuna, quem tandem ruinæ nostræ auctorem asserre possimus præter nos? Creaverat nos Deus & quidem rectos & perfectos, nihil nobis debebat amplius; addit tamen; Fecit nuptias filio suo; nec nos ab iis nuptiis exclusit. Jam nobis omnia subiecerat sub pedibus, oves, boves &c. contenti esse poteramus & debebamus; at ille contentus non fuit, invitavit nos ad nuptias Filii sui, ad finem supernaturalem nos condidit, Mediatorem nobis Filium dedit, qui nos deduceret in via, Magister esset. Nec satis habuit invitasse, servos etiam misit, qui nos ad parata omnia vocarent. O quid agis Divina Bonitas! an Filius tuus nuptias celebrare sine nobis non potest? An non tuis splendidus est apparatus tuus, nisi in eo ignominia nostra tenebras fecerit? An nulli tibi hospites te digni futuri, nisi nos Animæ viles recubuerimus? Ita est Omnipotens Deus, cujus natura Bonitas, cujus misericordiæ non est numerus; ita inquam est, Deliciæ tuæ esse cum filiis hominum, & Deliciæ tuæ, si tecum sint filii hominum. Et quid prosint nuptiæ, si absint deliciæ? Mitte ergo Servos tuos Deus, voca invitatos, neque enim filio tuo bene erit sine hominibus.

ne. O homines quid agitis? quid nugamini? quid non paratis vos nuptiis illis? cur tempus illud quod habetis, aliis omnibus impenditis? nec de ornatu nuptiali cogitatis? Ecce nuntii, Servi jam vocant, venite ad nuptias. O stulti! voces, vestes, parate, sumite, ite. Etiam moramini? Vae vobis! Ecce claudetur janua, ecce vos pulsabitis, sed serio! Interim tibi gratia o Deus, qui nuptias quidem facis, sed propter nos, & magis nobis, quam Filio, non tamen sine nobis. Invitans nos, vocas, Servos mittis, da quoque ut audiamus & properemus, ut non contemnamus, non exculemus, non sine veste nuptiali veniamus; illa enim priora omnia ingratorum sunt, hoc ultimum praesumentis etiam est.

4. Et nolebant venire.

Haec est nequitiae nostrae summa, haec injuria quam homines Deo faciunt, maxima: parat nuptias, mittit servos suos, invitat, vocat, homines autem quid! illi inquam invitati, vocati, quid? Ecce nolebant venire. Quid (Deum immortalem) qui tandem isti sunt? qui nolebant venire? Cur nolebant? Ratio facti, quia Nolebant. Audite coeli, & auribus percipe terra, homines, vilissima terrae portio, à Deo benignissime ad salutem, ad vitam, ad voluptates, ad bonitatem, ad consensum, ad familiaritatem, ad nuptias, invitati sunt à Deo, Rege Regum; nolebant venire. Quid potuisti ultra Deus facere vineae tuae, & non fecisti? Fatemur o bonitas, o omnipotens, abunde te functam Tuo officio. Sed tu Capharnaum, tu humana malitia, ingratitude, negligentia, nunquid usque in coelum, usque ad nuptias Dei exaltaberis, & invitaberis?

usque

G. DRUZ:
bicki
oper: ascel:
Tomus III
N: V
58

usque in infernum descendes? Supergressa es ô humana malitia modum, Superas non solum tuas vires, sed etiam teipsam, plus penè mala es quàm esse potes? Audi ergo verbum Dei, pro eo quod invitati homines ad nuptias, venire noluerunt; veniet dies, dicit Dominus, quando & claudentur januæ Regis, & inchoabuntur nuptiæ: quando dicetis, Domine Domine aperi nobis, tunc respondebit vobis in furore suo iustitia ejus, Nescio vos; tunc respondebit vobis malitia vestra de intus, Major est iniquitas mea, quàm ut veniam merear. Tunc præ angustia Spiritûs gemetis, & dicetis, Nos insensati, Scientiam viarum Dei noluimus. Sed enim tunc Dominus subfannabit vos, & irridebit vos, & nesciet vos, quia cum vult non potest, qui quando potuit, noluit: per malum enim nolle, perdidit bonum posse.

§. Omnia parata sunt.

Quæ maxima sunt in mysterio, ea solet Sacra Scriptura brevissima facere in sermone. Notius est, quàm ut opus sit afferre exempla. Hoc præsens exemplum esto. Volebat Paterfamilias cælestis explicare, quàm lautum, quàm splendidum apparasset Filio suo nuptiale convivium: cæperat enumerare singula, finem cum videret non futurum, enumerationum, verbo expressit; Et omnia parata sunt. Quæris quid valeat, quidve sonet hoc omnia? cælum totum est, gaudium totum ac bonum est. Quod bonum? quod nec oculus vidit; quod bonum? quod solum, quod omne, quod semper, quod unum est bonum quid hic quæris ô homo in mundo? quid caducis inhæres? bonum quæro, ais.

T 3 ais.

ais. Tale ergo bonum quære, quod bonum sit, non quod sit malum bonum, non quod sit apparen-
 tens tantum bonum, non quod sit unum tan-
 tum bonum; illud quære bonum, quod omnia, quod solum, quod semper, & vere bonum est. Quantumcunque hinc acquisiverimus, omnia non erunt, pauca erunt, plura deerunt, bona non erunt. Omnia vis; ad cælum tende; ibi enim parata sunt omnia, & qui dicit non mentitur Deus, quia ibi ille est, qui omnia est, & super omnia. Proinde negligite ista ô homo, ô Anima mea, hæc inquam, pereuntia, hæc, non Omnia, nihil hic paratum est, omnia de novo paranda, nec tamen ut pares omnia, est possibile; vis parata omnia vis nullo labore omnia, omnia simul possidenda, vis semper habenda, nunquam perdenda? cælum pete, ad cælum, omnia istic parata, adeo ut hoc quoque paratum sit, quod parare non sit necesse; nam si hoc non esset, omnia non essent; omnia autem ibi parata sunt, prompta omnia, & hoc solum desiderantia ut accipiantur. Quod caput est, ita parata sunt omnia, ut simul accipi debeant omnia, & non per partes singula. O quæ omnia! ô quæ! ô quomodo! ô paratâ! ô quando parata! à constitutione mundi, dicit alibi; quæ oculus desiderat, quæ cupit mens, quin plura, quin majora, capere cor possunt, corde capi non possunt: Illuc ergo convertere ô cor meum, illuc ite cogitationes meæ, ubi omnia parata sunt. Sed illud solum unumque adferamus ad illa omnia, ut parati accedamus ac veniamus, usque ad illa omnia: Scriptum est enim: Et vos estote parati: quomodo? mundum deferere, mori, rationem reddere, cælum ingredi, ad hæc estote parati.

6. Venite

G. DRUZ:
 bicki
 oper: ascel:
 Tomus III
 N: V
 58

6. Venite ad nuptias.

Foris canes & foras: Foris proci & porci;
 non vestra hic limina agnoscunt nuptiæ, hæ-
 cti facessite; Pudor nubet & Castitas. Quid hic
 canina lingat impudentia? non vos vocamini ad
 nuptias ô impii, qui & nubitis, & nuptum datis,
 & putrescitis in stercore: facti sicut equus &
 mulus quibus non est intellectus, quibusque so-
 lum illud in ore strepit, Crescite & multiplica-
 mini quibus denique pane facilius quam carne
 interdicatur. Nihil dictu foedum visuque hæc li-
 mina tanget. Agni fiunt nuptiæ. Deliciæ hæc
 sunt sed castæ nuptiæ; sed puræ, thalami sed in-
 tacti. Venite ad nuptias, ait Rex Paterque Unici
 Filii. Credis mortalitas te à Deo tanti æstimari?
 vocem ejus audis quidem, Credas; Usque ad
 delicias amamur: quid? imò ad nuptias. An non
 amamur, qui etiam invitamur? Agnosce ô ho-
 mo Consilium Sapientiæ, dignationem majesta-
 tis, Charitatem Numinis: Agnosce inquam, &
 excipe, I, ad nuptias vocaris. I, Pater vocat, Abi,
 vocat ad nuptias Filii: abi, non est præsumptio,
 ubi est invitatio, sed tamen debet esse præpara-
 tio, etenim necesse est ut impleatur illud, vene-
 runt nuptiæ Agni & uxor ejus præparavit se.

7. Venite ad nuptias.

NE te puta ad parvam vocatum perfectionem.
 Non ad simplex servitium, sed ad nuptiale
 consortium usque vocaris. Ecce omnia parata
 sunt ex parte Sponsi, & ipse Sponsus Servique
 Patris vocant, Venite ad nuptias. Tu quid mo-
 raris? quid te præparas ô Sponsa? Sequere vo-
 cantem Deum, obedi inspirationibus, præpara te
 Conjugi Sponso, Enitere ad fervorem, ad per-
 fectionem.

fectionem, & munditiem & ornamentum, ad amorem, ad Conjunctionem, ad complexum, ad oscula, ad cohabitationem. Usque huc ascendere debes, & tu etiamnum in limine primo insistis? ô quando venies? ô quantus pudor incomptam ad Sponsum venire! Ad Asuerum venturæ Sponsæ, septem mensibus præparabantur, omni ornatu, omni cultu Rege digno. Tu quid? tu dignum nihil ages cælesti illo Sponso, illo thalamo? tu audebis aliquid committere, quod illi displiceat? quod ejus abs te oculos avertat? Ne excusationes prætende, ne negligentiam palpa; has excusationes Sponsus tuus non capit, te culpabit, si quid culpabile invenerit; & quæ tibi confusio, in primo congressu confundi.

8. *Reliqui verò tenuerunt servos ejus.*

Etiam usque ad Sanguinem, usque ad necem, usque ad contumelias ventum est; non stat in uno gradu malitia, crescit. Antea miserat Rex Servos vocare invitatos ad nuptias, & nolebant venire; iterum misit alios servos dicens, dicite invitatis, Ecce prandium meum paravi; Illi autem neglexerunt, quin imo abierunt, alius ad villam, alius alio, sed hæc leviora. Pergite invitati. Reliqui verò tenuerunt servos ipsius. Quid ultra? contumeliis affecerunt. tantumne? occiderunt. Itanè verò ô Deus? haccine forte mittis tu Servos tuos ad nos, ut habeamus in quos debacchemur? Ne vobis blandimini Christiani; vos estis qui Servos Christi interficitis. Quot beneficia, tot Servi; quod admonitiones, tot Servi. Et contra, quot peccata tot contumeliæ, vincula, homicidia. Confessus est nuper aliquis, proposuit Deo accuratè servire, quid

G. Druze:
bicki
operi: ascel:
Tomus III
N: V
58

quid fecit nisi servum Dei tenuit : jam hodie
 peccavit, defecit, quid, nisi gratiam Dei contu-
 meliā affecit? & occidit; Et quanti sumus ejus-
 modi, quoties ita facimus! Sed nunquid sem-
 per filebit Deus? nunquam te Servorum tuo-
 rum non tanget injuria? non facies vindictam
 electorum tuorum adclamantium, & pro te?
 hominesque invitantium ad nuptias tuas die ac
 nocte? habebis patientiam supra illos? non, di-
 co vobis: Sed faciet citò vindictam; dicit enim;
 Qui vos tangit, me tangit, tangit pupillam oculi
 mei: pro pupilla oculi sui putas non pugnabit?
 perdet sine dubio, homicidas illos, & Civitatem
 eorum succendet; auferet Regnum Dei ab illis,
 & genti facienti fructus ejus dabit. Denique,
 quia vos non fuistis digni nuptiis, ex vicis &
 plateis domus ejus implebitur; ex vobis au-
 tem viri Sanguinum, nemo gustabit cœnam
 illam. Qui habent aures audiendi, audiant.

9. *Rex cum audisset, iratus est.*

Sera nimium vindicta Dei est, patet ad ocu-
 lum: nisi tam sera esset, nunquam homini-
 bus tam peccare, aut liceret, aut liberet; nunc
 quia seram vident, nullam se visuros putant. Sed
 nimis sicut sera est, ita etiam seria erit vindicta
 illius. Divina quippe justitia, eò acriùs percu-
 tit, quò diutiùs tolerat, tantò dilationem sup-
 plicii gravitate compensat. At quorsum hæc
 aut cui? illis enimvero, qui peccant quotidie,
 poenitent nunquam, peccant plurimùm, emen-
 tant nihilum; & quoniam tales sumus omnes,
 prompti ad culpam, tardi ad poenitentiam, ideò
 omnibus hæc loquor, & omnibus injuriam Dei
 denuntio, & dico; Nisi poenitentiam egeritis,

T 5

omnes

omnes simul peribitis. Quid? an divitias bonitatis contemnimus, an libet thesaurizare nobis iram in die iræ. ut fiat nobis supra modum peccans peccatum, per bonum operans mihi mortem? Ecce accinxit se ira Dei adversum improbos, ecce manus ejus extenta, ecce arcum suum tetendit, & paravit illum, in eo posuit vasa mortis, sagittas suas ardentibus effecit. Ecce Rex iratus est, Ecce misit exercitus suos plagarum, & perdet maleficos istos, nos scilicet omnes de terra. Et usque etiam lethargum dormimus, mala facimus, pœnas non sentimus, minas iramque non metuumus? quid facies amplius nobis Deus? aut tu impietas quo pergas ultra! an quia in profundum venisti, contemnis? non iram Regis, non candentem iræ vultum, non spirantem minas, Regis obtutum, non implacabiles exercitus, non perditionem tui metuis? Deus percussisti nos & non sensimus, vulnerasti & non doluimus, facta est plaga nostra incurabilis, jam nihil meremur, nisi ut securis ad radicem apponatur. Verum tamen patientiam habe in nobis, etiam hac vice; etsi non propter pœnitentiam nostram, propter misericordiam tuam parce peccatis nostris.

10. *Ite ergo ad exitus viarum.*

Heu! quam hoc verum nimis: Surgunt indocti & rapiunt cælum; docti autem cum doctrinis suis putrescunt in cæno mundi, & insanias falsas aucupantur. Quam id verum est? quod ii, qui tenuioris sunt fortunæ, qui afflicti, qui corpore deformes, qui genere ignobiles, qui ingenio tardi, qui gratia & favore hominum destituti, majores sunt in gratia apud Deum. Cre-

do

g. Druz
bick
oper: ascel
Tomus III
N: V
58

bo- do ideò, quia quæ stulta sunt hujus mundi &
 nobis contempta, Deus elegit; credo ideò, quia isti
 pec- tractabiles magis se Deo præbent, cum contra illi
 nor- illi, sibi fidentes minus se putant Deo opus ha-
 pro- bere, minusque Deum curant. Credo ideò,
 uum quia illi cum se mundo idoneos non esse vident,
 nor- ad Deum vertuntur, isti autem mundo se natos
 Rex & factos putant. Hinc ipsi deduntur, subdun-
 rum, turque. Audite ô ingenui, ô nobiles, docti, di-
 es de nites, gratiosi, ingeniosi, formosi, delicati, Etiam
 nus, vos digni Deo esse potestis. Si propter hæc do-
 ram- na mundo placere vultis, qui illa vobis non dedit,
 nobis placete istis etiam vobis Deo, qui illa vobis dedit.
 quia Gratias Tibi Domine, qui me pauperem in do-
 iram- nis tuis fecisti, ne si ditior fierem, te deseram.
 ran- Da mihi, ut his quæ habeo in laudem tuam & sa-
 sex- lutem meam, fructumque meum, uti possim.

II. Congregaverunt quos invenerunt.

Viri Zelosi & animarum aucupes, non faciunt
 discrimen; æquè prompti ad pauperem
 atque ad Magnatem juvandum procurrunt, in
 omni Anima, Christi sanguinem amant, non
 quia hujus Anima est, sed quia Christi sanguine
 redempta est, eam curant. Et te sic docet facere,
 qui Deus dedit hoc munus sustinere.

12. Vidit hominem non vestitum veste nuptiali.

Um ego talis Domine Deus in his nuptiis
 Religionis Sacræ? inter tot Sanctos tuos
 nuptialiter vestitos, & mensæ tuæ accumbentes,
 quis scit an non solus ego sine veste nuptiali! ô
 Domine ego Servus tuus, & filius ancillæ Tuæ.
 O Æterna Sapientia, cujus domestici vestiti sunt
 omnes duplicibus, fac me custodire vestimenta
 tua in domo tua, ne nudus ambulem, ne mihi
 unquam

unquam desit sanctificans gratia tua & charitas tua, faciens me perseverare in servitio tuo in finem.

13. *Amice quomodo huc intrasti?*

Mirum sanè. Vocatus, quæsitus intravit, & tamen quæritur. Quomodo intrasti? An nudus intravit? non puto: nam & Fides vestis est, & cum Fide intrat, quisquis intrat; alioquin non intrat. Nam & Fides ostium est, & vestibulum ad salutarem viam. Quomodo ergo intravit qui sic quæritur & interrogatur? Cadaver indutus venerat, mortuam fidem habuerat, vitæ charitatis, veste nuptiali. serico gratiæ iustificantis caruerat, quis non requirat, videns inter Convivas hominem Cadavere vestitum. Quomodo huc intravit iste non habens vestem nuptialem? ô Charitas! Gratia! ô vestis nuptialis, quàm te pauci norunt! quàm pauci curant! quàm pauci habent! quàm pauci prout digna es æstiment! O Anima mea, quid æstimas, si hanc non æstimas.

14. *At ille obmutuit.*

Quid enim responderet? Unum pro mille, non respondebit ei. quid responderet iste convictus ignaviæ, audaciæ, contemptûs, superbiæ malitiæ, consummatæ nequitiae? *Obmutuit*: Quis non obmutescat Deo iudicium exercente qui nihil objicit quod solutionem habet, quod autem solutionem non habet, dum objicitur, quis non obmutescat ad illud? *Obmutuit*: ille, qui semper promptus; ad excusanda, celandanda, extenuanda, fuit peccata, nonne meritò obmutuit, quando ad iudicium Dei venit? & vidit quia mentita est iniquitas sibi, & blandita.

Obmu-

G. Druze
bicki
opert: ascel
Tomus III
N: V
58

Obmutuit: Ah me! quantam ego obmutescen-
 materiam habeo! *Obmutuit;* ô nunc, anima
 mea, ne da silentium Deo, si tu quoque obmu-
 scere non vis; Qui diligitis Dominum ait Da-
 di, ne fileatis, & ne detis Silentium ei. Cura ut
 ne ei silentium des, ne ille tibi quidquam lo-
 quatur, ne quicquam objiciat, nunc verò loque-
 re illi tui cordis amaritudines. *Obmutuit:* Præ-
 confusione scilicet, quod sine veste nuptiali de-
 prehensus sit. *Obmutuit:* ô silentium triste &
 æternum! Deus meus ne sic fileam.

15. *Ligatis manibus & pedibus mittite eum.*

Hoc quid aliud, quàm ademptâ, merendi ul-
 tra gratiam Dei facultate, sublatâ spe veniæ,
 æterno addici! quid hoc aliud quàm à
 Deo deseri, ejici à facie misericordiæ ejus, mitti
 in abyssum desperationis, in tenebras & noctem
 obstinationis, & obdurationis odiique Divini.
 Anima mea, descende in hæc vivens, ne descen-
 das moriens.

16. *Multi enim sunt Vocati pauci electi.*

Et cur hoc mi Deus? nisi quia tu Dominus
 naturalis, & licet figulo facere, cum figmen-
 to quod placet, nec potest illi dicere, cur me ita
 fecisti, in contumeliam non in honorem? An
 non licet facere mihi quod volo? dicet tibi. O
 homo! tu qui es, qui respondeas Deo! Domine
 humiliabor ego sub manu tua, & formidabo à
 facie Judiciorum tuorum, illud solum curans ut
 serviam tibi, cum gratia tua & perseverem, nec
 inquam recedam à te. Tu autem Domine Deus
 meus justus es, & rectum judicium tuum.

17. *Multi*

17. *Multi sunt Vocati pauci Electi.*

HOc est o Domine, quod omnium Sapientum evincit captum, quod omnium Sanctitatem humiliat, hoc est, quod omnem robustum frangit & omnem audacem terret, Vocatum me video, electum scire non possum, quia pauci Electi; timeo, ut sim inter electos paucos, & tamen ideo me vocatum puto, ut saltem eligerer, si non quia electus sum, eligi non mereor, nec tamen eligar indignus. O altitudo Sapientiae! multi vocati pauci electi, utrobique thesauri gloriae Dei. Vocavit ne desperaremus de Electione, paucos electos dicit, ne praesumeremus ex Vocatione; temperavit utrumque & quia vocavit, gloriam meretur & laudem, & quia paucos elegit, timorem vult & sollicitudinem.

18. *Multi vocati pauci electi.*

TRanseat Domine, non scrutor judicia tua. Vocatus sum? vel hoc ipso quia vocatus sum, tibi servire propter hoc ipsum teneor, quia tu es dignus, & debetur tibi; Elegisti me? gratia tibi: abiecisti me? merui. Eligi dignus non fui, certe non debui; non enim erat in me quidquam cur eligi deberem cum nihil essem. Si ergo elegisti me, gratiam fecisti non debitum: si non elegisti, gratiam non dedisti, quia non debebas. Ego vero sive electus, sive neglectus, servus tuus sum & tu Dominus meus, teneor amare te, & volo servire tibi, quamdiu sum & quamdiu vivo. Tu Domine da ut semper velim, da ut possim, da ut serviam; libertas tua sit tibi circa me, necessitas mea & naturalis obligatio.

g. Druze:
bicki
operi: ascel
Tomus III
N: V
58

gatio sit mihi circa servitium tuum, à me sem-
per inviolata & illibata.

DOMINICA XX.

Post Pentecosten.

1. *Cum audisset quia Iesus adveniret.*

Regulus, audito Christi adventu, occurrit, & rogavit pro filio mori incipiente. Ecce advenit Iesus descendens de Judæa cælesti, in Galileam terrestrem; occurre ei, excipe illum, roga illum ut sanare velit te, & Animam tuam mori incipientem. Quid enim tibi ipse es sine Christo, nisi dux in præceps, nisi laqueus in mortem, nisi venenum ad perniciem? Curre ergo ad eum qui vita est, qui sanitas est, qui medicina, qui Dux in salutem: Curre ad illum, hoc solum te expectantem, ut venias ad illum, cætera omnia præstare paratum. Hoc modicum labora, & invenies multam requiem. Abi ad illum, excipe illum, miserias illi tuas patefac, & desiderium cordis tui ipse retribuet tibi. O Domine! in ad te curro fontem vitæ, fontem luminis, torrentem voluptatis, Deum Dominumque meum. In cor meum ad te pando, ecce miserias meas, non fileo. Vides Domine infirmitates meas, dona illas per Sacratissimi Corporis tui munera & vulnera, ut vivam tibi fortis, vegetus, sanus, robustus, & nemo me ultra despiciat.

2. *Abiit & rogabat eum ut descenderet.*

Otest amor Carnalis in hominibus huius sæculi tantum, ut Regulus, ob morbum & mortem filioli, supplex sit Christo, cæteroqui superbi, demittat se, pompæque obliviscatur, qui

qui alias Christum, in prosperis degens, contemp-
nisset. Heu dolor! Sic morbus carnalis facit
humiles ex superbis! me morbi Animæ meæ,
Deo supplicem facere non possunt.

3. Incipiebat mori.

O Stultitia humana! tum primum salutem
curamus, quando jam serum, quando jam
anima ex gutture hæret. Ah quisquis vere
Deum diligis, salutemque tuam amas, dum tem-
pus est, saluti animæ tuæ provide. jam in morte
isthæc providentia provida satis esse non potest,
aut vix potest. Si digitus corpori doleat, medi-
cum vocas, nec malum crescere negligendo si-
nis: decumbit Anima & negligis, & vix jamjam
expiranti succurris. Quæ ista dementia, quæ
infantia, tandem est? Quinque sunt, quæ nos ne-
gligentes certe esse non sinunt in hac causa. 1.
Quia Deus omni curâ curat salutem nostram, cui
nos deesse nequaquam revera decet: præsertim
cum ille salvare nos nolit sine nobis. 2. Quia
certum est, nobis, aut cum Deo in cælo, aut cum
demone in inferno, & in æternum esse manen-
dum, medium nihil dari. Certè nisi Stultissimi
sumus, cum Deo in æternum esse præeligimus.
3. Levi labore & industriâ potest parari vita æ-
terna & leviori certè quàm damnatio, aut saltem
non majori, tantillum ergo laborem ob tantum
bonum non suscipimus? 4. Hostes sunt gravis-
simi, qui nos in hoc impediunt: dico multos,
dico astutos, crudeles, robustos, assiduos; non
est autem dementia his obsessum & vallatum
securè agere, vel ultrò etiam illis sese prodere.
5. Brevissimum omnino tempus est, quo salutem
possumus operari æternam; hoc autem elapso,
jam

g. Druck:
bicki
operi: ascel:
Tomus III
N: V
58

non datur operatio. Quidni ergo hoc tam
retioso tempore utimur? sed heu! abutimur
potius illo; & quæ nobis relinquatur excusatio?
alut tibi, ô homo, dicit Dominus, ex me parata
est, hac utere; aut si velis, elige alterum. Vivere
ut periisse, semel opus est, at æternum est, nec
locus remanet pænitiæ.

4. *Incipiebat mori.*

Mnes planè dum vivimus morimur, &
quantò amplius vivimus, tantò amplius
ad mortem appropiamus; adeò ut vita nostra,
nil sit aliud, quam cursus ad mortem. Si ergo
vivendo, ad mortem currimus, cur non & ad
viam mortem? & si quantò diutius vivimus,
tantò propius à morte distamus cur etiam,
quantò diutius vivimus, non paratiores ad mor-
tem sumus? vides quàm se ista duo inferunt;
moriendum est? Ergo ad præparare debes.

5. *Incipiebat mori.*

Quid est mori incipere, nisi desinere vivere?
Igitur à pari, Quid est incipere vivere, nisi
desinere mori? at hoc ubi? ibi, ubi mors ex-
it, in altera scilicet vita. Hæc vita quam vivi-
mus, vita non est sed mors, & principium vitæ
huius est principium mortis. Porro mors hu-
ius sæculi, est ostium ad vitam, estque princi-
pium vitæ. Quantò igitur beatius est vivere
quam mori, itemque incipere vivere quàm inci-
pere mori, tantò beatius est de hoc mundo per
mortem migrare, quam in hunc mundum per
vitalitatem in rare, & in eo manere. Migratio
enim illa seu egressus, est à morte ad vitam, in-
gressus verò iste & mansio, est ingressus & man-
sio in morte; beatius ergo est mori quàm nasci,

V. P. Druzb. Op. X.

U

bea-

beatior mors nostra, Amemus ergo mortem nostram, plus quam vitam nostram; sed ita ut ad mortem parare nos studeamus in vita; non secus quàm ad mortem currimus ab hac vita, imò, hac vita.

6. Incipiebat mori.

Quatuor hinc occurrunt digna consideratione. 1. Quid sit mori incipere, seu quando homines discendi sunt mori incipere? 2. Quare homines moriuntur? 3. Quis sit iste cui dicitur incipere mori? 4. Quomodo moriendum sit?

Quantum ad Primum.

Tunc homines mori incipiunt, quando vivere incipiunt. Ratio, quia est tunc vivere definunt quando mori incipiunt: atqui definire, est incipere mori, & simpliciter emori: Tunc ergo homines incipiunt mori, quando incipiunt vivere. Quod sic declaratur. Vita hominis, est præsencia animæ in corpore, Sed præsencia habet moram, illa mora, dicitur longitudo vitæ; si enim diu moratur Anima in corpore, dicitur homo diu vivere; si autem non diu moratur anima in corpore, dicitur breviter vivere. Nunc ergo, si vivere, est esse Animam præsentem corpori, & si diu vivere, est diu præsentem esse animam corpori; Sequitur, quod quandocunque anima dependere incipit in sua manendi mora à corpore, tunc statim desinit homo vivere; atqui incipit dependere, cum primum incipit vivere in corpore; igitur homo incipit mori, cum primum incipit vivere; ita ut vivere nostrum nihil aliud sit quàm continuò mori. Quicquid enim de vita perdimus, hoc quasi moritur, perdimus autem hoc totum quod vivimus.

g. Druze:
bick
opert: ascel
Tome III
N: V
88

mus. Unde non est homo dicendus tunc mori incipere, quando anima exit à corpore; tunc enim potius homo desit, quam incipit mori, sicut, non tunc hora effluit, quando ultimus pulvis excidit, sed tunc potius effluxit, effluebat autem toto tempore, quo arena fluxit & fluere incipit; non enim ultimus pulvis est hora, sed finis horæ, ita non ultimum punctum vitæ est mors, sed finis mortis; quare, quando vivimus tunc & morimur. O quantum igitur attendere vitæ nostræ debemus! quantum curare, ut nullum ejus punctum, non solum otiosum sit, sed & negotiosum, ô utinam sciamus, quàm pretiosam rem perdimus, quando vel frustra, vel etiam male vivimus! vitam perdis ô homo, ô quanti aestimas vitam! Vita nostra similis est candelæ, in qua ignis novus, novusque succedit priore pereunte, hinc illud, Accendimur, & extinguimur.

Quantum ad Secundum.

Quare moriuntur homines? Quia sunt ex contrariis compositi; contrarietatem istam sequitur pugna, pugnam victoria, tum corruptio, hanc mors. Moriuntur homines, quia peccaverunt; stipendium autem peccati mors. Moriuntur homines, quia sic decretum est; Statutum est hominibus semel mori. Et, Omnes nos manifestari oportet. Moriuntur homines; ut sciant gentes, quoniam homines sunt; hoc est, ut humiles sint; ut non diligant mundum aliquando deferendum, scientes se hic non habere manentem Civitatem; ut tantò magis ad cælestem gloriam promerendam contendant; ut pro operibus suis mercedem aliquando acci-

U 2

pian

pian debita: ut cogitent semper de vitæ emendatione, conenturque meliorem vitam facere sequentem quam prior fuit, & esse tales in vita, quales se vellent esse in morte; ut cedant prioribus sequentibus, cedant opibus, honoribus, dignitatibus, gloriâ, loco, dent aliorum industria locum.

Quantum ad Tertium.

Quis sit iste qui in Evangelio mori incipere dicitur? Erat Adolescens, Regius, dives, Spes Parentum, hic tamen moriebatur! Multa hinc disci possunt; sed 1. Quia mors neminem excipit à suo jure, sed omnes moriuntur: omnia morti subdita. 2. Quia mors non servat ordinem rapiendi homines; non primò pauperem, postea divitem; primò ignobilem postea nobilem; primò debilem postea robustum; primò senem, postea puerum, vel nunquam puerum; sed passim variat alternatque vices, & æquo pulsat pede pauperem tabernas, Regumque turres.

Quantum ad Quartum.

TRiplex est de morte opinio. 1. Naturæ. Hæc dicit; Mortem timendam; Terribilium omnium terribilissimum mors. 2. Mundanæ Sapientiæ: hæc dicit contemnendam; 3. Fidei Catholicæ Christianæ: hæc, naturæ consentit ex parte, mundo dissentit ex toto; mediâ vadit viâ. Hoc ut intelligatur, Sciendum est. Mortem spectari posse, vel in se, suæque natura, vel in subjectis morientibus. Si naturam mortis spectas, timenda est, quia malum est; ducit enim ad non esse; & nisi resurrectio supernaturalis obstaret, æterna esset. Si diversitatem subdito-

rum

g. Dicitur
bicit
operi: ascel
Tome III
N: V
58

rum morientium attendis, est partim mala, par-
 tim bona. Hinc sequitur: Mortem spectatam
 primo modo, naturæ esse inimicam, & ideo et-
 iam à Sanctis naturaliter timeri, In quo sensu
 Aristoteles dixit: Illam esse, terribilissimum o-
 mnium. Et in Scriptura dicitur; ô mors, quàm
 amara est memoria tua, homini pacem habenti
 in substantiis suis! Hinc fortissimus quisque, ad
 mortis memoriam pavet. Spectatam secundo
 modo mortem, sequitur & metuendam esse, &
 optandam. Malus es, & mori debes? time. Bo-
 nus es & mori debes? gaude: Mors peccato-
 rum pessima: ac, Pretiosa in conspectu Domini
 mors Sanctorum ejus: non tam mors quàm so-
 mnus, quies, ingressus in vitam. Unde Christus
 dixit; Lazarus Amicus noster dormit. E con-
 tra; Malorum mors est, initium mortis suppli-
 cique æterni. Hoc discrimen patet in illo Epu-
 tatione Evangelico & Lazaro. O quàm felix hu-
 jus mors! quàm illius misera! Optabat nescio
 quis, Moriatur anima mea morte justorum, non
 impiorum; mors enim illorum est via & janua
 ad mortem secundam: Ego autem nolo nisi se-
 mel mori, quoniam sic statutum est. Secundam
 mortem Deus non statuit, sed nequitia adinve-
 nit. Ex his omnibus, anima mea disce; Migran-
 dum esse de corpore isto; Omnes morimur &
 quasi aquæ dilabimur in terram; hæreatque tibi
 in memoria mors ista semper, & illius recorda-
 tione, tanquam sale, condias omnia opera tua.
 Sit tibi tanquam pulsus horologii, excitans te ad
 agendum serîo bonum, pro salute tua, non secus
 ac sonus horæ est tibi signum ad hoc vel illud
 agendum. Omnia mortem istam tibi inculcant,

dummodo tu non negligas. O homo miselle! Hieroglyphicum mortis tu ipse; Somnus, vox, cibus, vita, fax &c. Imitare facem, in qua dum ardet, novus succedit ignis: Et tu, quoniam ardes & consumeris, semper tibi novus fervor innascitur in Perfectionis studio, in via Dei.

7. *Nisi signa & prodigia videritis, non credetis.*

O Incauti & inconsiderantes! An pauca sunt quæ nos movere debent ad hoc, ut serviamus Deo, ut timeamus illum, ut diligentes simus in salute nostra; ut signis & prodigiis sit opus? Si credis Evangelio, quod dicit; Regnum calorum vim patitur: Qui vult venire post me, tollat crucem suam; Estote perfecti sicut & Pater vester perfectus est: Quid signis habes opus? Verumtamen respice prodigia: Christum Deum, Hominem propter te factum, tam vilem, tam abjectum, tam miserum, crucifixum & mortuum. Non hæc prodigia; nulla sunt, si hæc non sunt; & si hæc non movent, nulla movebunt. Ad quid, inquis, ista me movebunt? O stulte! Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde: ad hoc te moveant exempla ista.

8. *Descende priusquam moriatur filius meus.*

Vide, quo fervore hic petit vitam filio. Rejicitur? supplex instat; tum nec increpationem attendit, nec ullam excusationem adfert, solis precibus agit; & quia instantè petiit, impetravit. O si sciremus Deo vim facere precibus! quantum nobis impetraremus? Sed nunquid est orare, tepidè orare? ex usu orare, sine intentione, attentione, orare?

9. *Vade*

G. Druze:
Bicki
oper: ascel:
Tomus III
N: V
88

9. *Vade, filius tuus vivit.*

Ille Christum ut descendat rogat, Christus descendens sanat: quo facto, & probat fidem, & perficit in petente, & insuper divinitatem suam ostendit, quâ absens morbis medetur. Non vult scilicet Deus præscribi sibi modum salvandi vel exaudiendi nos. Oras? indifferenter ora, propone humiliter & ferventer orationem tuam, causam tuam ipsi Deo committe. Sapientior quippe est ille, quàm tu, & efficacior in agendo, quoniam potentior. Quod vel ex hoc Evangelio discere; In fide enim paterna, statuit vitam filii, cum pater eam poneret in adventu Christi. Nunquam credidisset Pater se fide sua potuisse sanare filium, & tamen ita factum est; Credidit Pater, sanatus est puer ex illa hora. Vide igitur, ut Deo relinquantur omnia, si vis impetrare omnia.

10. *Cognovit ergo Pater.*

Gratitudinis est, acceptum & impetratum beneficium cognoscere. Unde & credidit iste Regulus in Christum cum domo tota. Tantum scilicet illi profuit agnovisse beneficium unum, & aliud multò majus accipere. Et quidem, cum agnovit, à Deo sanatum filium in infirmitate carnis, mox ipse sanatus est cum tota familia, in infirmitate cordis. Non sic sæpe faciunt homines. Petunt à Deo gratiam, impetrant; sed ubi impetraverint non cognoscunt horam, non Datorem, sibi industriaeque suæ adscribunt, unde & aufertur ab eis donum, gratiaque illis est in peccatum, & hærent in sua spiritus mendicitate, ac nuditate divitiarum Spiritualium, sola autem superbia & ingratitude illis relinquitur.

U 4

Pete

Pete ergo tu à Deo, sed cum impetraveris cognosce datorem & gratias illi tribue; ut sic & ob-
tenta retineas, & majora impetres.

11. *Credidit homo.*

MAjus est miraculum quod hic crediderit, quam quod filius convaluerit. O mutatio dexteræ! dat filio vitam, sed Patri prius fidem, & tantam quidem, ut filium sanare valuerit; Credidit, ibat, & quia credendo ibat, salvum filium recipiebat. O fides quid non potes! si tui alicubi velut granum sinapis particula sit! Toties oro, nihil impetro; cur? Non credo, malè peto.

DOMINICA XXI.

Post Pentecosten.

1. *Simile est regnum cælorum homini Regi.*

Matth. 18.

Considera Dominum Jesum in Sanctissimo Sacramento ad te venire, & in hoc tanquam in throno residere, eo fine ut tecum, & cum corde tuo ponat rationem. Age, adhuc ad eum omnem familiam tuam, omnia bona ejus, quorum te Villicum & dispensatorem fecit. En ipse te de singulis examinat, tu rationem redde. Cur scilicet Intellectus tam vagus, inconsideratus in his quæ agit, dicit cogitat, cur Voluntas tam irresoluta? tarda ad bonum, inconstans? cur Memoria tam rarò Dei sui, & gestorum Christi meminit? cur tam obliviosa beneficiorum, immemor judiciorum Dei, & poenarum futurarum? cur passiones tam immortificatæ, imaginatio tam impura, sensus tam laxi? cur tam mul-

tos

G. Druze:
Bickl
operi: excel
Tomus III
N: V
88

os defectus, tamque graves patraſti? Ubi im-
pletio propositorum factorum? qualis officio-
rum executio, observatio Regularum, conver-
ſatio cum Fratribus, Examinum orationumque
cura, practicæ conſiderationes, alloquia, ubi?
& qualia ſunt? De his Chriſto redde rationem ſi
non potes, deplora, & dic, Patientiam habe in
me, & gratiâ tuâ adjuva me, & tunc omnia
reddam tibi.

2. Cum cepiſſet ponere rationem, oblatus eſt
ei unus.

Heu me! vix cœpit mecum rationem ponere
Deus, jam progredi nequeo, jam convin-
or debiti, par ſolvendo non ſum; & quidquid
exspectem niſi ut venunder? ô quanta debita
contraxi apud Te Deus meus! Debita Naturæ,
Gratiæ, Gloriæ. Et quidnam reddam tibi, ego
unus, qui plurimum recepi, plurimum debeo, &
ſolvendo non ſum! Unus ego ſemper in hac
miſeria debendi, idem ſum & unus, mihi conſto,
& non cognosco quid debeam, non curo ut ſol-
vam. O curæ, adeſte! & pungite me, huiusque
debiti commoneſcite. Memirari poſſes Augu-
ſtine, qui in tantis debitis, tam altum tamque pla-
tium dormio, Evigila cor meum, & de ſolu-
tione cogita, quænam erit illa inquis? Omnia
exſolvere viſ? omnia redde quæ ab illo accepi-
ſti, ad paupertatem Spiritus te reduc: Non fit
num quidquam apud te, non poſſeſſio, non
corpus, non ſcientia, non velle; nudus nudum
Chriſtum ſi ſequeris, omnia reddidiſti Chriſto,
omnia exſolvisti.

U s

3. Ob-

3. Oblatus est ei qui debebat 10000. talenta.

Vide in quantis te accusant, quam de multis debitis reddenda est tibi ratio? 10000. sunt, unde persolves, si nec unum quadrantem habes? Quod non habeas, audi; Quid habes quod non accepisti? Noli ergo dicere patientiam habe in me, & omnia reddam, sed potius misericordiam habe, ut nihil reddam: dimitte mihi quia non habeo unde reddam: Ut omnia reddas impossibile est, ut dimissionem impetres, faciet humilitas.

4. Debebat 10000. talenta.

Non solum vide quam multa, sed & quam varia, unum altero pretiosius est, quod debes; ideoque talentum dicitur. Vis scire quàm multa sunt, & quam varia? scito quanta accepisti à Deo beneficia, quàm commisisti multa & multiplicia peccata, quàm multa committere poteras; omnia ista debita sunt & hæc pœnitendo illa gratias agendo, pensanda sunt. Quàm porrò varia, vide Naturæ, Gratiæ, Gloriæ dona. Item, Bona Animæ, Corporis, Fortunæ. Item Bona præterita, præsentia, futura. Item à Deo, ab Angelis, à Sanctis, à Creaturis aliis, à proximis. Superioribus, æqualibus, inferioribus, à te ipso; tu ipse beneficium tibi es. Nihilnè Deo debes? vel hoc ipso nomine quia te fecit, utque posses Deum nosse, dedit. Si te non fecisset, nunquam Deum nosse potuisses: quantus est Deus quem nosse potes, tantum est hoc beneficium. Neque omnino solum quæ dona dedit tibi Deus, sed & in qua perfectione & in gradu. Dedit illi naturam humanam sicut & tibi cum meliore complexione, suavitate, robore, statuta, forma, proportionem

G. Druze:
bicti
operi: ascel
Tomus III
N: V
88

one, educatione, temperie, ad scientiam, vir-
tutesque aptitudine; Unde hæc tibi, & hæc si-
nilia? Jam gratiæ auxilia vide, finis non erit!
ut peccata oris, cordis, operis, omissionis, re-
cogita, in te, Deum, Proximum commissa
quantus debitorum acervus, quantus cumulus,
quanta millia talentorum!

5. *Cum autem non haberet unde redderet.*

Hic planè exprimitur quid sit homo, debitor
est, imò debitum; nec unde reddat habet.
Sis describere hominem? non aliter certè, quam
Debet, non tamen habet unde reddat. Vis
non debere; Debitum est. Quid igitur præsu-
mes ô homo? Habes bona! debita sunt; habes
mala? debita sunt, non habes mala? & hoc de-
bitum est; Es aliquid? debitum est; es nihil?
debitum est, ut sis, debes, ut non sis, debes. Quid
cogites? quocunque te vertes, debes, debitum es,
tamen non de debito cogitas, tamen sic te ge-
ras, ac si Deus debitor tuus esset.

6. *Iussit eum Dominus ejus venundari.*

Hic homo descriptus, hic Deus. Quæris quid
sit Deus? respondeo ad captum tuum: Domi-
nus hominis, Creditor hominis; cujus homo
debitum, servus, mancipium; ille autem homi-
nis absolutus Dominus. Et tamen invenire est
tales homines, qui putant se non teneri servire
Deo, qui dicunt; Omnia pendent ex prædesti-
natione; Si sum Electus, sim licet pessimus, Sal-
vabor; Si sum reprobatus, sim licet optimus,
damnabor; Vivam igitur ut volo. O stulte, vi-
ves ut voles, cur? quia reprobatus es? at cur
reprobatus es? quia Dominus Deus est, qui te
reprobavit; at idem Dominus qui te bene vivere
iussit.

iussit. Electus es? cur electus? si vives bene, vel
 quia vives bene? & tu vivere benè, non vis,
 quomodo eligeris ô stulte? Omnia pendent ex
 prædestinatione; Prædestinatio autem unde
 pendet? ex Voluntate Dei dices, & Domino ab-
 soluto; at ex eodem dominio & ex eadem vo-
 luntate, nata & data sunt præcepta vivendi: si
 hæc non valent, stultè igitur, & frustra DEUS
 præcepta tulit, leges condidit, & Sacramenta
 statuit, frustra liberum hominem fecit, frustra
 in scripturis hortatur ad bonum, deterret à malo,
 frustra infernum fecit, minatur aut fingit. O
 stultè non fides quod te illaqueas? Prædestina-
 vit te Deus, vel reprobavit, cur? quia Dominus
 est, & Naturalis quidem. Agnoscis igitur ex
 Deo dominium, cur non & in te servitium? Si
 ille Deus tuus, utique tu Servus ejus. Si illi li-
 berum facere tecum quod vult, utique tu debes
 facere quod ille vult. Si ille quod vult tibi impe-
 rare potest utique tu quod ille jubet, facere te-
 neris & obedire. O stulte Deum illum vocas, &
 te ipsum hoc ipso suffocas. Deus est ille; sum-
 mum ergo bonum ille, dignissimus igitur, cui tu
 servias est ille. Non reddes illi quod debes illi?
 quo dignus ille est, tu illi negabis tu indigno?
 Deus est ille, tu igitur non Deus, sed opus & fig-
 mentum Dei: an non licet figulo facere quod
 vult cum figmento, an non debet facere & subi-
 re figmentum, omne id, quod vult figulus? Ergo
 dic Deo; Indica mihi cur me ita judices? O stul-
 te licet tibi calcare terram, percutere asinum,
 excindere arborem, extinguere ignem, siccare
 aquam, quid non facere! quo jure? illo scilicet
 quod tibi dedit, qui tibi omnia subdidit; non
 licebit

G. Druck:
 bicki
 oper: ascel
 Tomus III
 N: V
 88

ne, vel
n vis,
ent ex
unde
no ab-
n vo-
di: si
DEUS
menta
frustra
malo,
t. O
stina-
minus
ar ex
n? Si
illi li-
debes
mpe-
re te-
as, &
sum-
cui tu
illi?
gno?
fig-
quod
ubi-
Ergo
stul-
um,
care
licet
non
ebit

cebit illi facere tecum quod valet, qui fecit te?
xpulit Deus à facie Israël tot populos, & dele-
it, iussit Ezechieli, Jeremiæ, Isaia, tam mira,
am absurda, tam juri naturæ & Divino repug-
antia facere, quo jure? suo; quia Dominus est.
poliaverunt Israëlita Ægyptios? iussit Deus.
generabantur gentibus? permisit Deus. Ose
ornicariam duxit, & usus eâ est? iussit DEUS;
ter stercus voravit Nazarius? iussit Deus, Tu
omule resistes Deo? Dic tu, dic ô cor meum,
ionne Deo subjecta erit anima mea? illi Deo,
ui cum vult, & ob quæ vult, potest me venun-
ari jubere; etsi ego causam non dabo, jus ta-
men ille habet, & injuriam non faciet mihi, sed
re suo, & dominio utetur. Sic crede & tene,
& vives.

7. *Iussit eum venundari.*

✓ Venundari à Deo quid est, nisi abjici ab ipso.

Qui rem venundat, eam à se alienat, & alte-
ius Domini facit. Quando igitur Deus venun-
dat, in alterius transmittit possessionem. Væ illi,
quem Deus venundat! Quò enim ibo à facie Tua
Deus? aut quis mihi Deus extra te; si Tu Domi-
nus meus non es? Nolo alios mihi Dominos
trater te Deus meus, cui Soli dominium compe-
t. Venundas tu Domine à te illos quibus dicis;
Discedite maledicti. Hæc est venundatio tua.
ed nimirum tu neminem à te venundas, nisi qui
ratus se venundedit à te, vel Creaturæ alicui, vel
Creaturarum pessimo diabolo. Merito enim is
venundatur ei invitus, qui sese ante eadem ven-
derat spontaneus. Anima mea adhære Deo, si
illo venundari non vis.

8. *Mi-*

8. *Misertus autem Dominus ejus dimisit eum, & debitum dimisit illi.*

O Bonitas! ad unicam vocem misertus est, & decretum venundationis mutavit, dimisit eum liberum, insuper debitum omne indulgit in perpetuum. ô quantæ bonitatis condonationes! ille petierat dilationem, iste dat condonationem. O quàm bonæ sunt licitationes tecum DEUS! quàm lucrificæ! Promittimus emendationem tibi, & modicum quid satisfactionis, tu autem omnia dimittis debita nostra, & peccatorum nostrorum recordari non vis amplius in æternum. Sæpe hoc promitte anima mea, ut sæpe talem gratiam obtineas ab ipso, & plenariam Indulgentiam consequaris ab illo.

9. *Suffocabat eum dicens, redde quod debes.*

O Quàm citò obliviscimur Propositorum nostrorum, nostræ miseræ, nostræ pœnitentiæ! Ipsi debemus, condonationem accipimus, & tamen exigimus debitum, nec misereri volumus. O quàm sæpe injuriolas nostras & debita, exigimus avarè & crudeliter à proximis, quorum nunc ipsi à Deo consecuti fuimus veniam. O nostram nequitiam! misericordiam volumus à Deo, cui infinita debemus, ipsi misericordiam negamus illis, qui nobis modicum quid, verbum alioquin unum debent! *Suffocabat eum.* Quid est suffocare proximum, nisi ad calculum requirere, & exigere plenam ab illo & copiosam satisfactionem, nec misereri fragilitatis ipsius, intercludere illi vocem precum, nec ad preces ejus attendere: Redde quod debes; Ah redde! quàm immemores quæ debemus aliis! omnes libenter loquimur;

Redde

G. Druze
Bicki
operi: ascel
Tomus III
N: V
58

Redde quod debes; & nemo libens audit, Redde quod debes.

10. *Serve nequam omne debitum.*

Vide, quàm malum sit meminisse injuriarum, meditari vindictam. Ipse servus obtentam misericordiam perdidit, quia alteri conseruo eandem negavit. Solve hoc argumentum Domini: *Serve nequam, omne debitum dimisi tibi quia rogasti me, nonne & te oportuit misereri conserui tui, sicut & ego tui misertus sum?* Solve inquam hoc Argumentum Deo, & eris Sapientior Deo.

11. *Nonne oportuit & te misereri conserui tui? &c.*

Vide causam & motivum, quo te moveri decet ad curandas proximorum animas. Misertus est Deus tui, & ita quidem copiosè misertus, ut possis, & ipse aliorum misereri; ad quid igitur pigritaris & donum Dei detines in avaritia & iniquitate? laboravit pro te Christus, tu non laborabis pro proximi anima quam redemit Christus? pepercit tibi Dominus & peccata donavit, non tu parces injuriâ afficientibus te?

12. *Si non remisistis de cordibus vestris unusquisque.*

Multi se remisisse jactant injurias, & mentiuntur; dicunt se non esse averso animo, & fallunt; nam nec loqui de illis planè bene possunt & solent, nec ad eos fiducialiter accedunt, nec eos ad se admittunt; suaviter & facilè de eorum moribus loquuntur, & si quid illis sinistri acciderat, nonnihil saltem gaudent; quæ omnia demonstrant, non esse de corde remissam injuriam & offensam. Quam simulationem poena quæ sequitur? exprimit Christus in hac Conclusionem hujus

jus

jus Evangelii; Sic & Pater meus cælestis, faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo, de cordibus vestris, Quomodo Sic? nempe, iratus Dominus Servo, qui nolebar debitum remittere conseruo, tradidit eum tortoribus quoadusque redderet universum debitum.

DOMINICA XXII.

post Pentecosten.

1. Cujus est hæc imago? Matt. 22.

IMago Christi, Panis; imago JESU, panis: Ego sum panis verus, ait ipse de se ipso, qui de cælo descendi. Ideò in lege veteri, Panes Propositionis, bene Panem istum designabant. Et Manna illud, manifestissima figura hujus Sacramenti. Vocatur Panis Angelicus Christus: ergo in Sanctissimo Sacramento est Panis. Panis est præcipuum Corporum alimentum; & Hic Panis, præcipuum est animæ edulium: Et multis constat farinæ granis, & Christus, vescentium se, unit corda. Igne panis coquitur, & Christi corpus igne Caritatis, restatque hoc pane frui utiliter. Unus omnium cibus panis est, fastidium non parit, nisi infirmis aut palatum corruptum habentibus; Et Sanctissimum Sacramentum tale est, quo Sancti satis pasci non possunt, quoque solo pasci cupiunt, & quo pasci nolle, est extremam miseriam subire, & emortuæ signum animæ. Amicorum est, sese pane invitare, & hac invitatione amica convivia designare, & Christus in amicitia perpetuæ signum, hunc Panem nobis reliquit; nosque dum ei conjungere dexteras amicas volumus, hoc pane invitat, & largiter satiat. Vere igitur

imago

G. Druze:
bicki
oper: ascel
Tomus III
N: V
88

imago
pecier
mago
record

A
peras,
n serm
possint
lit in v
le: qui
ienti i
Deum
nlectis
uo. E
n mult

CHR
ex
ius de
neo, &
mihi ut
sermon
postoli
quende
teptum
Nam q
haucita
sto tan
verbun
loquen
mones
V. P.

faciet imago Christi Panis. Et tu anima mea, quoties
 i suo, speciem panis consideras, inquire, Cujus est hæc
 e, ira- imago? & sic Christi in Sanctissimo Sacramento
 emit- recordare.

2. *Ut caperent eum in sermone.*

ADverte quam cautè loquendum sit tibi, si quo
 sermone utendum est; quia à quo minime
 peras, & à quibus minime metuis, ab istis captaris
 in sermone, si forte tanquam aves cæli portare
 possint voces tuas. Unde dicitur, Qui non effen-
 dit in verbo, hic perfectus est. Vir, perfectus pla-
 te: quia, qui scit loqui & tacere tempore conve-
 nienti ille & pacatus & humilis, & fervens, & in
 Deum elevatus est; ideò dictum est. Mala aurea
 in lectis argenteis qui profert verbum in tempore
 suo. E contra verò stultus verba multiplicat, &
 in multiloquio non deerit peccatum.

3. *Ut caperent eum in sermone.*

Christo insidiæ in verbis struuntur; Tutum te
 ex parte sermonis tutum putas? & non po-
 tius deris à Deo, Pone Domine custodiam ori-
 meo, & ostium circumstantiæ labiis meis, daque
 mihi ut faciam pondus verbis meis, & stateram
 sermonibus oris mei. Quare anima mea serva A-
 postoli præcepta. Omnis homo tardus sit ad lo-
 quendum, velox ad audiendum; sitque juxta præ-
 ceptum Christi sermo tuus, Est, Est, Non, Non.
 Nam quid quid abundat, à malo est. Sectare ergo
 paucitatem verborum, quàm potes maximam:
 esto tardus in loquendo, & quodvis ponderans
 verbum, potissimum autem incalescentes inter
 loquendum & ad confidentiam declinantes ser-
 mones, proscinde & declina.

V. P. Druzb. Op. X.

X

4. Scio

4. Scio quia verax es.

Adverte primò, quanta sit vis veracitatis, quæ ab hoste laudatur, Fuge ergo ambiguitates, multò magis mendacia; nam qui verax est, Filium Dei se probat, qui verò mendax, filius diaboli nōscitur. Adverte secundo quod triplex sit Veritas; Sermonis, Cogitationis, Operationis; eaque ad tres: Deum, Proximum, Teipsum. Ad Deum corde verax est, qui puram habet intentionem, ad Proximum qui illum sicut se diligit: ad se, qui animam corpori, qui curam Spiritūs, curæ carnis præponit. Ore ad Deum verax est, qui in omni opere Deum laudat, & tam pro latis quàm pro tristibus, gratias agit illi: Et ad proximum; qui cum illo dolosè non procedit. Ad se, qui hoc de se quod est, & quod non est, sentit. Opere ad Deum verax est, qui semper hæc quærit agere, quæ sint ad maiorem ejus gloriam. Ad proximum, qui proximo meliora, sibi viliora eligit. Ad se, qui propter humanos respectus, à virtute non recedit, nec hypocritam agit.

5. Et non est tibi cura de aliquo.

Nullo alio motivo citiùs crebriusque homines amoventur à via virtutis quam respectu humanarum personarum. Unde, qui verus Servus Dei est contendat, si in aliquo, in hoc esse magnanimus, ut scilicet nolit sese in speculo oculorum alienorum contemplari, sed hominum judicia sensusque contemnat, minimeque curet, aut illis placere aut displicere. Certissimum enim est istud Pauli, Si adhuc hominibus placerem, servus Christi non essem, ubi nota illam vocem *Adhuc*, innuit enim, tamdiu hominem fore imperfectum, quamdiu humanis respectibus laborabit, hoc est respi-

G. Druce:
Bick
oper: ascel
Tomus III
N: V
88

respi
nempe
gratias
verò
aspice
conten
est, po
orum
iam, in
gelio,
novit,
lium p
illis di
Sic C
qu
gitata v
Quid e
vultis
pulchr
Quid e
à me n
non fa
mine,
tientiā
peccat
jo. ann
iniqui
agere?
Quid p
vel gra
vos in
& cert
me te

respicere personam & curam habere de aliquo, nempe facere aliquid propter personam, loqui ad gratiam, laudare malum, negligere bonum. Ut verò te non pigeat pugna cum oculis hominum, aspice oculos Dei cuncta cernentis, iis placere contende: hoc si effectui dederis, peracta res est, perfectus es, sanctus es, beatus es. Ad horum oculorum considerationem, & reverentiam, invitant te illa quæ sequuntur in hoc Evangelio, Cognita Jesus nequitia eorum! quam cognovit, non sanè ex illorum relatione, sed ex corum penetratione. Hos ergo oculos time, ne illis displiceas, hos oculos quære, ut eis placeas.

6. *Quid me tentatis hypocrite.*

Ita Christus sæpe ad corda nostra dolo plena loquitur; dum videt nos nostra facta, dicta, cogitata velle tegere vel ostendere quàm justa sint. Quid est dicere, Quid me tentatis? nisi, Quid vultis vos ostendere bonos, cum sitis mali? sepulchra dealbata estis, intus plena spurcitiis. Quid est Domine, quid me tentatis? nisi, Quid à me nocitura vobis postulatis, & indignamini si non facio quod vobis noxium scio. Quid est Domine, Quid me tentatis? Nisi quousque mea patientiâ abutimini, & supra dorsum meum fabricas peccatorum & impœnitentiæ erigitis? quasi ideò 30. annos patiar vos, ut vos prolongare possitis iniquitates vestras, & non magis pœnitentiam agere? Quid est Domine, Quid me tentatis? nisi, Quid præsumitis de vobis viribusque Sanctitatis vel gratiæ apud me: Gratiæ vestræ fiditis, ideoque vos in occasiones peccandi ingeritis, quasi securi & certi de salute sitis. Quid est Domine, Quid me tentatis? Nisi cur vestram nequitiam pallio

Sanctitatis tegitis, & aliis vos venditis; foris aliter quam intus estis, alios vos in oculis meis geritis, alios omnino in oculis hominum ostenditis; meos oculos non timetis, hominum aspectus formidatis, clam male de proximo loquimini, in faciem autem eidem adulamini.

7. *Ostendite mihi numisma censûs.*

O Domine quoties tibi offerimus census operum nostrorum, quoties dicimus, nos hæc, illa, pro gloria tua laborare, in quibus nihil est horum quæ dicimus. Quomodo effugiemus, cum dices, Ostendite mihi numisma censûs: cum dices, Cujus hæc imago? Mihi offertur opus hoc, at inscriptio, at imago meum negat; quia dicit illud esse Superbiæ, Vanæ Gloriæ, Ambitionis, Commoditatis propriæ, Amoris servilis & mundani, Politicæ æmulationis, Inobedientiæ, Scandalii, Propriæ Voluntatis, Fraternalis Charitatis violatæ. Et cum hæc ita sint, tamen tam sæpè offerimus tibi hos census, aut quid te tentamus hypocritæ? si tuus census est, si tuus denarius, Ubi metalli puritas, ubi sonus? ubi pondus, ubi imago? ubi inscriptio te proferens? O si audiamus te quotidie dicentem, Ostendite mihi numisma censûs; Cujus est hæc imago? O si quotidie recordamur dicturum te aliquando nobis, Cujus est hæc inscriptio? O Anima mea audi Christum tibi in quovis examine conscientie dicentem; Ostende mihi numisma census hujus diei exactæ, beneficiorum acceptorum, occasionum ad bonum suppeditatarum animæ. Ubi census? ubi gloria? Ubi mei memoria? ubi honor? ubi gratia? Usurpa etiam ipsamet verba hæc quoties hostes tui ad te veniunt, hoc illudque suggerunt ac suadent, dic eis,

G. DRUCK:
Bickl
opert: ascel
TOMUS III
N: V
58

eis, Ostendite mihi numisma hujus census; Cujus est hæc imago & inscriptio & intentio, propter quam vultis hoc faciam? bonum suadetis, sed sub melle isto venenum latet.

8. *Cujus est hæc imago?*

PEccandum est? at hoc peccato anima foedabitur; Anima autem est imago Dei; antequam pecces, quære primum, Cujus est imago quam maculaturus sum? Dei est, proinde non pecco. Injuriam mihi fecit proximus; Malè mihi vel de me locutus; Passio iræ ultionem meditatatur; inquire primum. Cujus est hæc imago? Ille est homo similis mihi, ad imaginem Dei, parcam, & imaginem Dei honestabo. Accidit aliquid triste à Deo permissum, impatientia & tristitia murmurare cogunt & conqueri, quæro Cujus imagine hic census est insignitus? non conqueror, Divinæ providentiæ acquiesco. Suadet demon sub Specie recti, decipit fidem, vide recti istius voluptatem. In fine & novissimo mordebit ut coluber; hæc ejus imago, dic Fugiam, Cognoscendus est homo, Studia, vita, sermones; vide cujus est hæc imago? Cognosces si canum, si caprarum, si asinorum, si leonum, si luporum, si dæmonum fuerit, tunc illi adjungeris? tu, te canibus, porcis, ursis, leonibus, honestè & tutè consocies? O imago Christi! quam ego vitâ efformandam suscepi, in ea perfecta jam, limata jam, ex amussi perfecta, adhuc rudes non fluxi lineas, & adhuc multum ab extrema distat manu.

9. *Reddite quæ sunt,*

HÆc est Lex justitiæ, suum cuique tribuere; Justitia debitum respicit & æquat. Et tu

X 3

ergo

ergo si iustus esse vis, debitum tuum, quod cuique debes cognosce, & adæqua, legitimeque redde. Redde in omni opere tuo Deo gloriam & Gratiarum actionem, diabolo vanitatem, mundo contemptum, carni afflictionem; animæ curam, tibi nihil reserva: Sic enim faciens, reddes quæ sunt Cæsaris Cæsari, quæ Dei Deo.

DOMINICA XXIII.

post Pentecosten.

1. *Si tetigero fimbriam vestimenti ejus, salva ero.*

Marci 5.

Anima mea aspice Sanctissimum Sacramentum oculis cordis, & simul cogita miseras tuas, quas non duodecim annis, sed ex quo in mundum egressa es, pateris, & te talem cognoscens, cum maxima fiducia & reverentia, & humilitate, dic intra te ex corde: Si tetigero tantum fimbriam vestimenti Christi mei, si illum in Sanctissimo Sacramento latentem, & tanquam lacinia tectum tetigero, & ei communicavero, salva ero. Crede ô Anima mea, quod si ita prout dixi postulabis, convertetur ad te misericordissimus Iesus, & videns te, dicet tibi: Confide filia, fides tua te Salvam fecit; & sanaberis ex illa hora.

2. *Domine filia mea modo defuncta est.*

Hoc quoque tu anima mea dic Christo Domino: Ecce Domine, defecit Spiritus meus, non est mihi currere post te tunc, sicut nuper, ingredi ad me, veni in domum meam, impone manum tuam super me, potentem misericordemque ad divitem, & vivam curramque post te fortiter, ferventer, constanter.

3. *Modò*

3. *Modo defuncta est.*

Penetra hoc Modò. Modò, igitur, id est, Nunc, Nunc defungendum est. Modò; quomodo, quo genere mortis ignoro. Curandum scilicet est, ut in te debito modo obeam, Modò, qua post mortem conditione? vitæ an mortis æternæ? quis novit? Modò; si ubique etiam amicissimi auxilio me comitentur in illam viam. Modò; sibi dum fingeret ille & iste varios modos, raptus est, & ego fortè rapiar. Modò; dum aliena cogitamus, spectamus, morimur, Modo quando jam mors instat; Modò omnes intendimus Modis; & omnia penè in nostra vita Modi! Modalistæ sumus omnes. Quando vivam, quando parabo opes, quando gloriam, quando dignitates, quando illum decipiam? devastabo? quando ulciscar? Nemo autem cogitat, quando moriar, & ex hac vita migrabo? Et tunc beatus est plane qui moritur bono modò, debito modo, quia post mortem gaudet de isto modo, sine modò. Modò, sine modo mors est, quid quæris contra illam modum? illud potius quære, quis cum morte & in morte modus? Juvanda est anima, quis modus? sanandum est corpus, quis modus? timendus dolor, quis modus? disponendum de rebus, quis modus? Anima festinat egredi, quis modus? amicorum turbæ fugient circumstantes, quis solandi modus? Luctus nihil juvant, sed gravant, & quis iste solatii adhibetur modus mortuo? O Modò si tui recordaremur! modò, quàm nos mutares in alium modum! ô Modo, de te non cursim cogitaremus, si te penetrare & præcipuè invenire & tibi insuere conaremur? ô Modo cum veneris, quàm

in alium, quàm in mirum, quàm in miserum nos
vertes mutabisque modum.

4. *Et surgens, sequebatur eum.*

Vide quam promptus currat JESUS ad sanan-
dum hanc puellam, ad solandum pueros,
nec dicti unius moram facit, continuo surgit &
sequitur Patrem mœstum ad mortuam puellam,
licet sciret quod in ista domo esset deridendus.
Disce & tu, promptitudinem in laboribus pro
salute animarum prompte subeundis, ut ad sig-
num unum, ad unicam occasionem, juvanda
Animæ, caritatis Proximo Fratrique præstandæ,
consurgas, accurras, nectardes, nec moram fa-
cias, nec alium qui id præstet demonstres, aut
ire posse dicas. Hoc te Christi exemplum docet,
de quo vides scriptum; Et surgens JESUS, seque-
batur eum. Cura ergo & tu, de te addi possit;
quod statim sequitur; Ut discipulus ejus, exem-
plo ejus.

5. *Ecce mulier quæ sanguinis fluxum.*

HÆc mulier animæ tuæ typus est. Laborat
enim ipsa perenni fluxu cogitationum o-
tiosarum, judiciosarum, curiosarum, carnalium,
superbarum, tristium, murmurantium, suspicio-
sarum, & quidem non à duodecim annis, sed ex
quo ratione uti cepisti. Quod si istud profluvium
vis sistere, applicando mentem unius rei crea-
tæ amoris, nonne deterius habes; cum hic medi-
cus malus sit; & præterquam quod hoc sit, etiam
erogas omnem substantiam frustra, exponisque
te æternæ mortis periculo, eò quod audeas neg-
lecto Deo, quietem tuam & opem & amorem
quærere apud Creaturas.

6. *Mulier*

G. Druze
bicki
oper: ascel
Tome III
N: V
58

C
nulla
tione
mod
mede
tigit
cogita
more
statue
aman
cogita
amas
scire,
vana
lius
tatio
Allide
ad Ch
cissim
taver
dignu
veni,
recup
vus;
Chris
nis;
Hæc
bo far
inven
sed no
te tui
scis,
piget.

6. *Mulier quæ sanguinis fluxum.*

Considera tuam negligentiam in cogitationibus restringendis. Si te bene examinas, nulla res apud te magis neglecta, quam cogitationes. Cum ergo sis similis huic mulieri, & eo modo sis affectus, sequere eam in quarenda medela. Abivit illa ad Jesum, accessit retro, tetigit fimbriam, sanata est. Fac similiter, si vis cogitationes restringere: applica ad Jesum amorem tuum, in eo mentem defige, cor tuum statue in illo, & profluvium tuum stabit. Quod amamus, & cogitamus. Si amor visibilis, & cogitatio talis. S. Fulgentius ait. Vis scire quod amas? vide quod cogitas. Idem dico ego; vis scire, cur otiosa cogitas? quia otiosa sunt, & vana quæ amas. Vide igitur quid sit quod utilius ames quàm Jesum; vide ubi amplior cogitatio, vel dulcius quid invenies quàm Jesum. Allide ergo Filios Babylonis ad hanc Petram, & ad Christum cogitationes affige. Peream, Dulcissime Jesu, æterna Sapientia, si de te non cogitavero! Venit retrò mulier infirma. Et tu te indignum aspectu & facie Christi reputa; retro veni, & scias, qui sis & qualis. Retro veni, verecundus & humilis; retro veni, tanquam servus; retro veni, tanquam imitator vestigiorum Christi; retro veni, tanquam captator occasionis; tunc Christus ad sanandum mortuum ibit. Hæc mulier infirma, occasione usa est, & à morbo sanitatem quærebat; opportunè venit, plene invenit. Opportunitas in Christo semper est, sed non semper in te. Non venis opportune, si te tui non pudet, si te reum multorum non agnoscis, si te peccatorum non panitet, si corrigere piget.

X 5

7. Te-

7. Tetigit Fimbriam.

NON corpus, sed vestem; nec quamvis partem, sed extremam; non carpsit, non scidit, non tenuit, ut David, ut Jeroboam, sed tetigit reverenter, humiliter, confidenter. Totus quidem Salvator Christus, totus est sanitas, mirum est, cur infimbriâ sanitatem exerit. Vita Christi, vestis Christi, Fimbria vestis ejus, vita ultima ejus, quæ ista? Passio. Hanc tange quisquis sanari vis; Passionem Christi recale, quisquis proficere & Sanctus esse vis. Fimbria est salutis, Mors Christi, Crux, Vulnera, Spina, flagella. Quis mihi det tangere vos, consauciari à vobis, emori vel à vobis, vel in vobis, vel pro vobis! Hæc mea deinceps sublimior Philosophia, scire Jesum, & hunc Crucifixum. Da Jesu, & dicam illud Pauli, Verè & semper Christo confixus sum cruci: Cum confixus est Paulus cruci, quo confixus? Christo. Quid ais? an Christus clavus? & fortissimus quidem. Quis nos separabit à Charitate Christi? Ubi Christi Charitas? in Passione, in Cruce. Clavus ergo Christus est, quo affigimur Cruci: nam quis posset pendere in Cruce, nisi affixus esset amore crucifixi, hoc est ipso Crucifixo, ipso Christo. Sic vive Anima mea, sic morere, si vis sanari à plaga tua.

8. Recedite, non est mortua puella, sed dormit.

QUÀM facile huic dormire, tam facile Deo mortuum suscitare; quod enim respectu nostri homini est somnus, hoc respectu Dei, vincula mortis. Agnosce ergo Anima mea Christum esse Dominum vitæ & necis, in ejus manu esse jura mortis, & si aut te, aut quemcunque alium

g. Druze
bicki
oper: ascel
Tome III
N: V
58

alium
accun
preca
mine
aliqu
tas a
audi
est m
cadit
ô qu
stro j
prox
tas?
vacar
minc

VI
Non
tu hi
carp
Disce
nequ
sensu
Deu
in ea

10.
FR
ba p
gitat
intra

alium mortuum esse metuis vel doles, ad IESUM accurre, & Regem cælorum vivum adorans deprecare. Disce etiam ex his Christi verbis, Neminem ante tempus judicare. Vides aliquem aliquid facientem, quod malum tibi videretur, putas aliquem esse desperatum planè in malitia, audi Christum de illò dicentem; Recedite, non est mortua ista, sed dormit; si cadit, Domino suo cadit; potens autem Deus statuere peccantem! ô quàm frequentia, quàm facilia sunt in ore nostro judicia: & quis nos constituit iudices super proximos nostros, nisi superbia nostra & cæcitas? nam si nos ipsos iudicaremus, non utique vacaret nobis alios iudicare, nunc autem à Domino corripimur.

9. *Deridebant eum.*

Vide; Perfidia, Stultitiaque irridet Sapientiam! sermones ejus non capit. Dixit Christus: Non est mortua, at illi deridebant eum. Disce tu hinc, non facile prorumpere ad aliorum dicta carpenda, & opera judicanda aut contemnenda. Disce propter alienas irrisiones à virtutis opere, nequaquam recedere. Nihil homo scit ubi sensus & oculi hominum consuluntur; propter Deum vitam bonam inchoasti, propter Deum in ea perseveres.

10. *Turba ejecta intravit Iesus & tenuit manum.*

Frustra Iesus in domum cordis inducis aut trahis, si turba domum implevit. Ecce turba passionum immortificatarum, pravarum cogitationum, curarum inutilium, ejice eas, tunc intrabit Iesus & tenebit manum tuam. Miraris
non

non succedere lectiones? nempe quia domum impleverunt turbæ affectuum variorum. Non te affectibus rege, ejice turbam venientem, Ducem adhibe, practicis considerationibus utere, intrabit JESUS.

11. *Puella tibi dico surge,*

Mortuæ Puellæ, non dicit Christus, Redi ad vitam, sed Surge, quasi non mortuæ, sed dormienti. O quoties anima mea, tibi per annum, per mensem, per horam, per momenta dicit JESUS Surge, Surge qui dormis, tu autem nunc non consurgis? an tu magis mortua, ô Anima mea, quam ista puella? illam Christus voce excitat à morte, te non potest clamoribus & pulsibus à somno. O quàm pestifer hic somnus lethargicus! Imitare deinceps anima mea mortuam hanc, observa divinos motus, vocem ejus audiat auris tua, negligens in inspirationibus ejus suscipiendis non sis. Est quidem somnus iste tibi dulcis, sed lethalis: molesta autem excitatio sed salutaris. Utere ergo molestiâ, si vis salutem.

12. *Non est mortua puella, sed dormit.*

Mors malis est fur, somnum rumpens; bonis, est somnus, quietem adferens. Est fur malis, ut Holoferni, ut Sisaræ, Isbofet, Samsoni, Sauli. At bonis est somnus Leoninus; Catulus Leonis Juda; & Quis suscitabit illum? Illi si leonum adipe inungantur, innoxii dicuntur ab omni ferâ; Christus Leo; securè dormire vis, & à bestiis inferni non lædi? Christus adipe Gratiæ suæ, & Sanguinis sui te inunget.

DOMI-

DOMINICA XXIV.

post Pentecosten.

1. *Ecce hic est Christus. Matth. 24.*

ECCE desiderium cordis tui tribuitur tibi o homo; dilata cor tuum. Ecce dilectus noster stat post parietem nostrum, respiciens per cancellos, prospiciens per fenestras. Ecce hic est Christus, hic sub ista Specie Panis, sub hac vini specie, in hoc Altari, manu, lingua, ore, corde, visceribus tuis. Ecce hic est Christus tuus, quem timebis? Ecce hic est Christus tuus, quid tibi deerit? Ecce hic est Christus, tu peccabis; Ecce hic est Christus, tu te cæcum geres! Ecce hic est Christus, non facies illi submissi cordis honorem? Ecce hic est Christus, non miraris, non gaudes? non ad pedes advolveris? non te illi devoves? Ecce hic est Christus, putasne aliquid deesse? Ecce hic est, & cur tamdiu in te aliquid Christo inimicum responder? in his verbis, o homo, quidquid vis, habes. Ager solatium, pauper divitias, immundus balneum, nudus vestem, famelicus cibum, sitiens potum, timidus robur, denique qui nihil est, habet omnia.

2. *Cum videritis abominationem desolationis in loco Sancto.*

QUID est abominatio desolationis in loco sancto, nisi peccatum in corde, nisi tepor in Spiritu? an nescitis, ait Apostolus, quia corpora vestra templa sunt Spiritus Sancti? Si Corpora, multo magis Anima, utique enim Anima plus est quam esca vermium, saccus stercoreum, corpus. O quanta abominatio desolationis in corde meo Deus meus! Quid est? usque adeo insedit

fedit tepor iste malignus & tepiditas maledicta, ita ut non possim currere sicut heri, & nudius tertius quando corde dilatato & ferventi serviebam tibi Deo meo? Et quidni mireris Domine sicut olim; Quid est quod dilectus meus in domo mea fecit scelera multa? sanè multa, quia consummatio omnis nequitiae, tepiditas.

3. *Abominatio desolationis in loco Sancto.*

HÆc nihil aliud est, nisi inundentia scelera, pullulantes curæ, in Ecclesiasticis desideria sæcularia, quibus omnes quærunt quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi: vanitas in prædicatoribus Evangelii, quæ seipsos prædicant; Scandala in Religiosis foras prorumpentia. O quis Sapiens & intelligit hæc! ô quis tollet scandala de Regno Dei! Messis multa, operarii autem pauci! Utinam consurgat aliquando zelus Patrum nostrorum. Utinam convertantur corda Patrum in Filios & convertamus populos ad Dominum Deum ipsorum! Principemque hujus mundi & abominationem desolationis, ejiciamus foras de loco Sancto, ornati gladio, zelosi discretique Spiritus.

4. *Væ prægnantibus in die illa!*

Nulla re magis inferna abundat atque suâ voluntate, & bonis propositis; sed væ prægnantibus! neque enim apud Deum locum habet Corvina vox, Cras, Cras; Quàm multi multa nos facturos pollicemur, & nihil facimus? interim nos mors, in ira Dei, prægnantes & parturientes occupat, atque in tartara mittit, locum penitentiae non relinquens: quoniam apud Deum, non quid volueris, sed quid feceris æstimmatur. Similes enim sunt homines isti Elephan-

tis,

G. Dreyer
bicki
opert. arce
TOMUS III
N. V
58

tis, qu
pariur
Ergo
rare, o
res mi
æterni
non ce

IN hy
Rel
etiam
Autun
vigor
postm
cedit.
feat,
tuâ ca
remitt

IN hi
ma
culare
curis
lum in
tas inv
terra
Christ
ram,
ô frige
magis
nascit
tendit
datur.
surus

tis, qui decem annis uterum gestant, & tandem pariunt, sæpe etiam ante partum emoriuntur. Ergo quidquid potest manus tua, instanter operare, operare, quia tempus non erit ultra, & fores misericordiæ, quæ nunc patent, claudentur æternitate, regnabitque iustitia, Age quod agis, non cesset tua manus, non cesset pes tuus.

5. *Orate ne fiat fuga vestra hyeme.*

IN hyeme fugiunt, qui mundum deserunt, sed Religiones indisciplinatas petunt, in quibus etiam aliqua fuit æstas fervoris & observantiæ, Autumnus fructuosæ ac maturæ perfectionis, & vigor floridus ac Ver Sanctitatis & novitatis, postmodum tamen inordinatio & desolatio succedit. Ora pro tuo corde, ne in hyemem transeat, ne tu in nivem & glaciem concrescas, ne tuâ causâ, Religionis tuæ disciplina in pluribus remittatur.

6. *Orate ne fuga vestra.*

IN his verbis Difficultas in sæculo sanandi animam notatur. Quid enim sunt homines sæculares nisi ij qui fugiunt mundum, sæcularibus curis impliciti, & negotiis mundi? Quid sæculum istud fulgiendum? Simile est hyemi: putas inveniet filius hominis, cum venerit, fidem in terra? Refrigescet Caritas multorum. unde Christus dicit; Ignem se venisse mittere in terram, cur? nempe ut accendatur, friget enim, ô friget! quia hyems est, terra ipsa frigida est, magis autem ab aqua inrigidatur; hinc hyems nascitur, & homo ipse tanto propius ad hyemem tendit, quanto magis sæcularibus curis circumdatur. Quapropter certè Sol iste iustitiæ, recessurus à terra, in cælum veniens, ne citò inrigesceret,

sceret, promisit & præstitit Spiritum Sanctum, eumque in igne misit, ut impleretur desiderium Prophetarum clamantium; Utinam disrumperes cælos & descenderes, aquæ arderent igne! Gaude igitur, ô homo! qui ab hac hyeme sæculi, diabolicarum tentationum grandine, gelu & pruina peccatorum lethalium, Dei munere liber, in æstate & vere Religionis, vivis & fugis. Ora autem, ne saltem mente redeas in Ægyptum; atque labora, ut plurimos in illa hyeme argentes calefacias.

7. *Ubi cunque fuerit Corpus, illuc congregabuntur & aquilæ.*

Felices aquilæ quæ ad illud corpus congregabuntur! Quod hoc Corpus? nisi JESUS, quid aquilæ? nisi Servi Christi. Corpus Christi est, quia verbum Caro factum est. Aquilæ Sancti sunt, qui sub ista nube latentem Deum, non solum cognoverunt sed etiam amaverunt; Perspicaces sanè oculos istos fuisse oportebat, qui viderent & amarent; multi enim vident sed pauci amant, hi cum noctuīs computabuntur, quia inter aquilas esse non possunt. Multi qui potius Christo dicunt Domine, Domine, quam faciunt, quod Christus dicit; propterea respondit illis, Nescio vos. O si inter illas computemur Aquilas, quæ assument pennas, mutant fortitudinem, & sicut aquilæ volant & non deficiunt, immutant enim aquilæ juventutem suam, aspicientes in contemplatione ferventi, & ardenti desiderio, quæ latificat juventutem earum. O si inter illas aquilas sim, quæ corde puro & perfecto in Deum tendunt, & rectos figunt oculos

g. DUKZ
Blick
opert. ascel
TOMUS III
N. V
58

oculo
tando
8.

EN
d
exiget
aliis gr
bit ut
agend
bus te
turbab
bit figu
quam,
non fr
tunc æ
esto, &
9.

Vide
p
rum in
hac or
ternita
10. E

HA
nibus
omnib
O! illi
di, illi
grega
nam si
V.

oculos intentionis suæ credendo, amando, imitando, contemplando!

8. *Statim autem post tribulationem dierum illorum.*

EN signa Adventus Dei & quasi præludia, hinc discere, quod illo tempore; quo Deus abs te exiget totius vitæ rationem, obscurabitur tibi & aliis gratiæ illuminantis Luna, Lumen enim dabit ut malos affligat; tempus poenitendi & bene agendi non erit ultra, tunc plangent omnes tribus terræ, non cæli; terrenæ enim cogitationes turbabuntur, & in vanum abibunt. Tunc patebit signum Filii hominis in cælo, signum, inquam, Redemptionis, quo toties tu abusus, vel non fructuosè digneque satis usus. O qui tibi tunc æstus! Qualis tunc esse voles, talis nunc esto, & ut sis, curare proponito.

9. *Et videbunt Filium hominis venientem in nubibus.*

Videbunt iusti & plaudent, videbunt impii & plangent. O quanta disparitas! Elige chorum in quo esse & cantare velis tunc, quoniam hæc omnia fient; Hodie tempus est eligendi, æternitas ab hac Electione dependet.

10. *Et mittet Angelos suos cum tuba & congregabunt Electos.*

HÆc est fors, quærentium Dominum, quærentium faciem Dei Jacob; gloria est omnibus Sanctis eius, congregari per Angelos ex omnibus angulis terræ, & speluncis & cavernis. O! illi angustiiati, illi afflicti, illi purgamenta mundi, illi qui habiti sunt aliquando in derisum, congregabuntur ab Angelis Christi inter alios. Utinam sic moriatur anima mea morte iustorum, sed

V. P. Druzb. Op. X.

Y

prius

prius vivat vitam iustorum! Sic enim sine dubio
fient novissima mea horum similia. Quod donet
Dominus JESUS, impetret cum omnibus San-
ctis MARIA.

DOMINICA

Dedicationis Ecclesiæ.

1. *Hodie huic domui Salus facta est.* Luc. 19.

QUotiescunque communicas Sanctissimo
Sacramento, toties totum hunc Actum
qui de Zachæo & Christo Domino hodie legitur
in Evangelio, repræsentari cogita, ita ut tu qui-
dem Zachæi, Christus verò suam personam gerat.
Itaque audi, quid Christus Zachæo, id est, tibi
loquatur. Hodie salus huic Domui facta est.
Grandis sane & summi momenti attestatio;
quam si cui audire contingat, nihil amplius quod
desideret in hac vita habet, tantum ut bonum
istiusmodi omni diligentia conservare curet.
Etenim quæ dulcior Consolatio esse potest,
quam hæc? si quis sibi & de se dici à Christo au-
diat in corde & conscientia. Hodie huic domui
salus facta est. O quàm festinè descendere de-
beres Zachæe ex arbore! quàm avide quærere
deberes, ut videas JESUM Christum? quàm gau-
denter illum domo excipere? quàm liberaliter
te cum illo gerere? Fac ista, & sine dubio audies,
quod audivit Zachæus; Hodie Salus &c. etenim
cum Sanctissimum Sacramentum salutem ipsam
contineat, si domus tua non erit indigna salute,
certè hoc ipso, quod Sacramentum tantum reci-
pis, ipsam salutem recipis.

2. Za-

2. Zachæus, & ipse dives, quærebat videre

JESUM.

Rara istiusmodi curiositas in Divitibus, ut scilicet quærant videre Jesum. Quid enim divitibus & Jesu? divitibus, inquam divitias amantibus. Hujus rei exemplum aliud ab ipso Zachæo, non invenies in Evangelio. Invenies aliquem divitem qui in Christum casu inciderit, non quæsitus, ab ipsoque ut se sequeretur Jesus, at possessionum multarum amore victum, abiisse tristem. Matthæus equidem dives fuit, sed Christum non quæsivit, jussus tamen & vocatus secutus est. Reges item seu Magi ab Oriente venientes, quæsierant quidem Christum, sed Stella ducente & docente. At qui sponte, & studiosè quæsierit Christum videre, solus Zachæus legitur. Verum est, Herodem quoque à multo tempore optasse Jesum videre; sed non legitur quæsivisse, quamvis dicitur optasse; idè etiam quamvis Christum vidit, tamen ab illo nullum verbum audivit. Quid est ergo causa, quod tam pauci divites quærant Jesum videre? forte nonnulli eorum sunt qui cupiant, sed qui quærant non sunt multi, ut dixi. Causa prima est; quia non amant Jesum; amore enim divitiarum pleni cum sint, Christum amare non possunt. Patet id in illo adolescente, qui abiit à Christo tristis. 2. Quia se egere Christo non putant; quo autem quis non eget, illud omnino non quærit. 3. Quia nihil omninò de Christo cogitant sublime & concipiunt: Nam cum nihil magnificum putent, nisi quòd terrenum est, in Christo autem nihil terrenum sit, sequitur ut de Christo grande nihil opinentur, quia intendunt

Y 2

& oc-

& occupantur divitiis suis quærendis & augendis, & ita à Christo quærendo impediuntur, ita, ut etsi velint non possint quærere JESUM, divitiis quærendis occupati; JESUS enim in cælo, opes in terra; ergo illi moveri deberent duobus modis contrariis simul, quod non potest fieri.

4. Quia gravati sunt & onusti; JESUS autem in cursu celer est, non facile quis illum invenire & assequi onustus potest.

5. Non norunt, immò & dedignantur ea loca audire, in quibus JESUS invenitur. Locus Christi & Stabulum, Præsepe, Crux, Paupertas, Contemptus, Vitæ asperitas, Persecutio, Tribulatio; Beati enim pauperes Spiritu &c. & quis Divitum hæc non horreat?

6. Divites & omnes opum amatores staturâ pusilli sunt: hoc patet; quia solam terram attingere possunt, cælestia mente agitare nullo modo prævalent; quod quidem valerent si altiores essent. Cum ergo sint pusilli, altiora quærere nolunt, sed dicunt; Quæ in terra sunt, vix invenimus cum labore, quæ autem supra cælos sunt, quis investigabit?

7. Divites & pacem habentes in substantiis suis, habent aspectum vitiatum, & uno tantum terrenorum colore imbutum: ita ut nihil possint videre, nisi quod terrenam speciem habeat; Cum verò JESUS totus sit cælestis homo, ad illum aspirare illi non possunt videndum: eo modo quo quis natus in tenebroso carcere & ita educatus, ut lucem nunquam videret, nunquam de luce meridiana cogitaret, neque solem quæreret. Ex his similibusque causis patet, quia divites ad quærendum JESUM rarissimi se conferunt.

2. Prin-

3. *Princeps Publicanorum, & ipse dives, quarebat
videre JESUM.*

ECce publicani & peccatores, præcedunt nos ad Regnum Dei, & quærunt JESUM videre, noctuæ solem, Filii præsentis sæculi, Patrem manentem in cælis, & Patrem futuri sæculi requirunt. Jam autem Filii regni, Filii lucis, de JESU quærendo, vel nihil, vel parum laborant, ut omnino erubescere debeant Pietatem professi, quod palmam in fervore ad virtutes, ad carnis & sensuum mortificationem, ad frequentiam orationis concedant hominibus, quos terrenarum fluctus occupationum, tantum non demergit: Quis enim non erubescat, videns aut sciens, Magnates sub sericis suis horrere cilicio, cum ipsi sub veste horrida mollescant, lino vel bombyce ac serico.

4. *Non poterat præ turba.*

Hæc est infelicitas inter alias divitum maxima, atque causa, cur JESUM nec quærere velint, nec si velint, possint. Turba scilicet, quæ impediuntur; nec una tantum sed turbis turbarum. An non turba ingens, Curæ quotidianæ, quibus abundant Divites, de conservandis, augendis, tuendis, meliorandis bonis, operibus, possessionibus? An non turba, sollicitudo crescendi in fama, reputatione, honoribus? An non turba, Magistratus, quos ordinarie & gerunt & ambiunt Divites? An non turba, Amici & eorum voces, necessitates, preces promotionum, exactiones, quibus, nec si velis possis resistere, nedum de Deo, ipsis repugnantibus cogitare? An non turba, Reipublicæ Curæ, pericula, consilia, negotia, divitum capitibus impendentia? An

non turba? Respectus humani, timor iudicii & linguarum universa illa idolorum legio. *Quid videtur? Quid dicent?* An non turba Adulationes omnium in omnibus etiam in malis? An non turba, Peccata tam sua quàm aliena, quæ tamen ab aliis sub divitum protectione, vel eorum iussu, consilio, conniventia fiunt. Quanquam, quid opus est enumerare, quæ sunt turbæ apud Magnates? divitiæ & opulentia, magnitudo eorum, constat turbis, ita ut quantò plus turbarum tantò plus divitiarum & magnitudinis censeantur habere. Turba pagorum, agrorum, Domorum, turba saccorum, nummis plenorum, turba thesaurorum, turba famulorum, turba palatiorum, amicorum mensarum, ferculorum, poculorum, delectationum, musicorum, adulatorum, curruum, equorum, canum, hæ turbæ premunt divitem. Quid ergo novum si non possunt JESUM præ turba divites videre? imò præ tantis turbarum turbis, mirum potius esset, si possent. O quanta commiseratione digni sunt divites miseri tantis turbis! quàm fidis opus haberent Mareschalcis, qui has turbas arcerent! sed infelices, cum omnibus turbis, eorum palatia pateant, etiam insidiis, venenis, detractionibus, hostibus, mortibus, Soli ad illos Veritati, Virtuti, Pietati, Deo, clausa est janua. Exeat Aulâ qui valet esse pius.

5. *Ascendit arborem Sycomorum.*

EN remedium Divitibus, si quando JESUM videre, turbam superare, pusillitatem supplere velint, nullum est aliud, quàm arborem id est lignum Crucis amplecti & ascendere. Hæc enim est lignum stultitiæ, de qua Apostoli; Nos, ait,

g. Druze
bick
oper. arcel
Tome III
N. V
58

ait, p
scand
est, A
um,
scend
sumq
effica
virtut
vince
facile
famæ
facien
lingu
mirat

DI
desce
spect
suam
decid
ergo
spont
contr
Optim
re, qu
faciun
bona
mus i
mus f
conte
retine
discu

ait, prædicamus Christum, crucifixum Judæis scandalum, gentibus stultitiam vel quod idem est, Arborem stultitiæ & contemptus respectuum, irrisionum, oblocutionum humanarum ascendere, & ex ea turbam omnem superare, Jesumque speculari. Nihil omnino hoc remedio efficacius, non solum divitibus sed omnibus ad virtutem tendentibus. Licet respectus humanos vincere, ex parte, & valde est difficile, & valde facile sit divitibus. Difficile, quia valde attractum famæ sentiunt; facile, quia vix quisquam iis in faciem dicere quid audeat; & si semel superent linguas, fere postea silentium indicunt, & admirationi sunt potius quam vituperio.

6. Zachæe festinans descende.

Divitum (quanquam omnium hominum) est mos ut in ascendendo valde festinent, in descendendo valde testudinei sint, licet re ipsâ spectatâ, tardissimè soleant (contra voluntatem suam) ascendere, facillimè autem, levi impulsu decidere magis, quàm descendere. Christus ergo Zachæum monet ut festinet descendere sponte, ne cogatur decidere dejectus. Quod contigit Lucifero, qui velut fulgur decidit. Optimum enim consilium est, hoc opibus facere, quod illæ nobis facturæ sunt aliquando. Quid faciunt nobis opes, & totus mundus ejusque bona in morte? deserent nos; hoc ergo faciamus iis ante mortem, saltem affectu; & faciamus festinè, quia facilius est omnino omnia contemnere vel modicum ad aliquid affectum retinere: quâ in re, melior est experientia quam discursus.

Y 4

7. Hodie

7. *Hodie oportet me in domo tua manere.*

Adverte Causas propter quas oporteat Jesum in domo nostra manere. Dignum enim omnino est considerare, quod dicit Dominus Jesus Zachæo, incumbere sibi necessitatem manendi in domo ejus. Si enim diceret, Expedire Zachæo, ut se domo suâ excipiat, facile esset causas investigare; at cum dicit id sibi oportere & expedire, dignum est ut rationes inquiramus & perpendamus. Primum ergo sciendum Deum bonorum nostrorum non egere omnino. 2. Sciendum Nos sine Deo ac Christo nihil posse facere; quæ duo, mirabilia reddunt Christi verba illa ad Zachæum: Oportet me hodie. Sed tamen hæc ipsa duo ostendunt, cur Christum oporteat domi nostræ & Zachæi manere. Non enim illum oportet manere quia eget, sed quia nos illo inhabitatore egemus; & quia sine ipso nihil sumus, & nihil possumus. Eo planè modo, sicut oportet lucem esse in aëre, Spiritum sive aërem in animali, animam in corpore, medicum apud infirmum. Quanquam etiam lux, eget aëre tanquam subjecto; itemque animâ corpore tanquam comparte. Jesus autem, domo nostrâ nihil omnino eget; sed ad declarandum bonitatem suam, & illud, quo tenetur benefaciendi nobis desiderium, id quo nos egemus, ut ab ipso obtineamus, se egere dicit, & nostram necessitatem, suam facit. Sic dicit medicus, oportet me adire infirmum; Pater, oportet me visitare liberos; Dives, Oportet me eleemosynam dare pauperi; Rex, Oportet me defendere subditos; ideò Christus Paulo; Saulle quid me persequeris. 2. Causa est; quia reveran non

g. Drux
bick
oper. auct.
Tomas III
N. V
58

non est negandum, Deum egere aliquando ut apud nos maneat. v. g. ut apud Zachæum hodiernum. Natura enim bonitatis est, ut sit communicabilis, & communicativa sui; Eget ergo Bonitas, ut habeat cui se communicet; sicut vox eget auditu, à quo audiatur sapor gustu à quo gustetur. Quid enim prodest dulcedini quod dulcis sit, si nulli sit dulcis, si nullus ex ea gustat? Thesaurus invisus, Scientia abscondita, quæ utilitas in utrisque? Jam ergo cum Dei natura sit bonitas, sequitur quod egeat his, quibus se communicare posset. Id potest illustrari exemplo mulieris, lacte turgentia ubera habentis, quæ nisi lac præbeat infantibus, aut saltem illud exprimat, incommoditatem valetudinis patitur; ita Christus, lacte bonitatis habens turgentia viscera, si illud non tribuit alicui, incommodè sibi habere videtur. Quò facit illa antiquorum fictio, qui fingebant Deum quendam uberibus constantem, à quibus omnes suam substantiam sugerent. Et Clemens Alexandrinus Christum vocat, Mamillam Patris æterni; quæ quidem Mamilla, cum hodie plena lacte esset, perambulabat Jericho, quærens credo infantes, & in plateis dans vocem suam, ac dicens, Siquis est parvulus veniat ad me; cumque ibi in Sycomoro pusillum hominem vidisset, infantem rata, ait illi, Zachæe, festinans descende &c. tibi lac præbere cogor, turgeo. O dulcissima & fecundissima Mamilla Patris! quis det, ut etiam oculos tuos resectas super nos, & des nobis de lacte bonitatis tuæ gustare! Curremus post te ô mamilla Sancta, si id defeceris, memores uberum tuorum. Eadem ipsa Dei indigentia declarari potest exemplo

plo mulieris parturientis: huic enim S. Chrysostomus Deum comparat, dicens; Deum præ desiderio volendi nobis bene facere; clamare instar parturientis, & partum bonitatis ac misericordiae suae in nos effundere volentis. Et sicut mulier si parturiat, & parere non possit, dolorem habet; sic Deus quodammodo ipse torquetur, quando ipse quidem nobis benefacere vult, at propter nostra impedimenta non potest; proinde valde irascitur & minatur miseras magnas, imò infligit illis, qui illum in misericordia faciendapraepediunt. Et hoc est illud quod D. Augustinus dicit, Peccatorem currere à Deo placato ad Deum iratum. Et quod S. Chrysostomus ait: Infernum à Deo ideò paratum esse, quia homines nolunt ad cælum, id est quia à Deo nolunt accipere misericordiam, quâ salventur; & ita minatur infernum, ne mittat ad infernum; minatur miseriam, ut commendet & pretiosam faciat misericordiam. O quanta est ergo hominum cæcitas, & malitia, qui Deum crudelem esse cogunt, misericordem esse nolunt! ô quanta Dei Bonitas, quæ ut se nobis obtrudat, miseriam minatur, nisi bonitatem acceptemus! ô Bonitas Sancta, parva sit ista miseria, si non acceptemus te? nam hanc ipsam declarare possumus; immo ipse Spiritus S. declarat per similitudinem mercatoris divitis, merces suas exponentis, omnes ad emendum invitantis, & emptoribus, ut emant sine auro & argento, suadentis; imò etiam, ut de Sapientia dicitur, ancillas suas ad invitandum mittentis. Contingit etiam hac in re Deo id, quod illi homini, qui fecit canam magnam; at nolentibus venire invitatis, coactus

g. Druze
bicki
operi anet
Tomas III
N. V
58

ctus e
dum.
pis, e
tis.
tutem

C
lum h
causa
uti bo
optab
adder
ideò
sces;
tuam
tium
num
tem u
tum,
lata
ctum
pidit
grati
jeciss
bui
feciss
domi
se pri
negle
ascen
credi
su, t
pend

ctus est, ex vicis & plateis compellere ad intrandum. Ad hoc ipsum facere posset simile aucupis, escas objicientis, & aviculas capere volentis. Deus enim nos capere in liberrimam servitutem cupit, &c. *Vide num. Sequenti.*

8. *Hodie oportet me.*

Cupiebat Zachæus & quærebat Jesum videre quis esset; Jesus autem ostendit se apud illum hac vice velle manere. Latet haud dubio causa aliqua. Existimo ego, Christum voluisse uti bonâ illâ, quam illo Zachæo inesse & innasce optabat, dispositione & voluntate, & ignem igni addere in salutem, Vis cognoscere quis sim, & ideò quæris me videre? ex aspectu non cognoscas; volo manere tecum hodie, ut tanto plùs tuam hanc curiositatem faciliùsque quam per otium me contemplando, cognoscas. Est hîc unum incredibiliter utile & necessarium, raro autem usitatum, & notum hominibus documentum, quantum intersit, primas gratias à Deo oblatas acceptare, qua de re cum alibi à me sit dictum, hîc, hoc solum dico. Immiserat Deus cupiditatem videndi sui Zachæo, hæc erat prima gratia, excitans: hoc desiderium si Zachæus abjecisset, non ille Christum vidisset, non domi habuisset, non restitutionem, non eleëmofynam fecisset, non denique Filius Abrahæ & salutem domui suæ factam audivisset. Ecce quantis bonis se privasset, si primam gratiam neglexisset. Non neglexit, imò quærebat videre Jesum, arborem ascendit, cooperatus est, consecutus est. Quis credidisset ex illo simplici desiderio vivendi, casu, temereque injecto & nato, tantas gratias pendisse! Et hoc est unum ex incredibilibus arcanis

canis

canis maximum. Sed non est hîc locus, vide alibi. 2. Existimo Christum voluisse pudorem Zachæo demere in se invitando; & suam ad animas salvandas propensionem ostendere, docereque homines animarum curam habentes; nullam ut occasionem prætermittant, lucrandi animas: potissimum verò, adhibendam esse Religiosorum morum Suavitatem, conversationem modestè hilarem, non tetricam & superbe gravem, cujus hîc specimen exhibuit luculentissimum Christus Dominus, dum quasi dissimulatè quærendæ Zachæi Salutis consilio, invitat se ultro ad Zachæi domum, egere se domo ejus ostendit.

9. *Hodie oportet me &c.*

Considera quotuplex est hæc domus in qua oportebat Christum manere? Quadruplex est domus nostra. Una est Cœlum, 2. est Materialis in qua habitamus, 3. Conscientia sive anima, 4. Templum. In Cœlo, certum est Deum manere; Nec de hoc etiam ambigi potest, quod cœlum sit domus nostra. De materiali domo, quantum egemus ut Deus in illa habitet, non est difficile cogitare, sed quàm rarò in iis Deus habitet, quis potest sine dolore dicere. Contingit aliquibus domibus tam infelices esse, ut totis sæculis quibus stant, Deum incolam non habeant, non vitio Domorum, sed Dominorum. Quis scit in Civitate an aliquando domus una sit quam Deus incolat, non dubito quod habeat angulos aliquos, sed quod totas domos, valde ambigo. Inducitur aliquando & ingreditur illuc, sed ferè eodem die ejicitur. Deumque, humiles casæ, crebrius habent Deum incolam quàm superba ædifi-

g. Druze
bick
operi ariet
Tome III
N. V
58

ædifi-
casam
stat e
exie
domi
nequ
Quan
quis
Dei d
esse n
mur,
& cu
frequ
Deo
confi
in iis
ut qu
rum
men
cia e
hom
inter
quo
bemu
sumu
velin
in ter
temp
nostr
illis e
tam
git D
incun
stris

ædificia; raro enim humilem scelera subintrant
casam. Conscientiam esse domum nostram con-
stat ex illo Prodigio, qui dicitur ad se redisse, Ergo
exierat à se : Et anima à Christo comparatur
domui, quàm Spiritus immundus, cum septem
nequiores secum acceperit, repetit, & inhabitat.
Quam rarò apud nos in hac domo Deus sit,
quis dicet sine lacrymis ? Tempia esse domus
Dei certum est; nostras etiam esse, aut debere
esse non dubium. Hic enim nascimur, hîc ali-
mur, hîc erudimur, hîc à sordibus lavamur, hîc
& cubamus sub somnum mortis. Has domos
frequentare debemus propter tractanda cum
Deo negotia, non propter colloquia, propter
consilia. Hæc templa ideò sibi ædificari jubet
in iis locis, in quibus plures homines incolunt,
ut quia non potest vitio hominum, in singulo-
rum domibus manere (ut dixi supra) neque ta-
men velit omnes homines deferere, cum deli-
ciæ ejus sint esse cum filiis hominum, ideò inter
homines jubet sibi templa ædificari, ut maneat
inter omnes, si non potest cum omnibus. Ex
quo discere debemus. 1. Quam frequentare de-
bemus templa nostra. Sed nos hodie tam iniqui
sumus, ut etiam hâc Domo Deum spoliatum esse
velimus, & eum ex illa exturbemus, quid enim
in templis non facimus? 2. Quantum ornandis
templis incumbere debeamus. Si omnes domus
nostræ, templa essent Dei, multos sumptus in
illis exornandis facere deberemus, noluit Deus
tam nobis esse molestus, paucas vel unam ele-
git Domum ut saltem illi ornandæ pro dignitate,
incumbamus. 3. Quam cautè in domibus no-
stris agere & degere debeamus, cum iter illas,
seu

seu cum illis, vicinam Dei domum habeamus, quæ est veluti specula Dei ex qua ille contemplatur civium mores, & quæ fiunt, quæ dicuntur &c.

10. *Hodie salus huic domui facta est.*

CONsidera, propter unius Patrisfamilias conversionem, toti domui Salutem factam esse; Hinc discant Patresfamilias, & omnes Prælati, ac Domini, eos multiplici obligatione teneri, ut boni sint, nec sint mali. Discant, eos non solum sibi solis malos esse, sed aliis pluribus, quos exemplo corrumpunt, & à quibus impediunt benedictionem Dei, inducunt maledictionem. Discant etiam famuli, qualem debeant delectum facere in Dominis conquirendis: tales scilicet quærant, quorum vita, sit illis disciplina morum, causa salutis. Discant etiam omnes, quantum boni unus justus in domo, in urbe, in populo possit. Ecce enim quia Zachæus Filius Abrahamæ factus est, toti domui salus statim facta est. Sic posteaquam Centurio credidit in Christum, credidit etiam domus tota. Discant denique præcipue Magnates, & quorum auctoritas apud alios aliqua est, quam grandi subjaceant periculo damnationis, non solum propter sua, sed etiam propter aliena peccata. Hoc enim est illud quod dicitur crebro, Dominos parvis peccatis Deum offendere non posse.

11. *Hodie oportet esse.*

Vidimus quomodo oporteat Deum in Dominibus manere nostris, videamus quomodo nos in domo Dei oporteat manere. Domus Dei Templum est, Ecclesia Catholica est, homo totus est, cælestis patria est. Oportet nos in templis

g. Druc
bick
operi ascel
Tomas III
N. V
58

plis manere reverenter & frequenter. Reverentia templorum consistit, ut in iis orationes faciamus, Verbum Dei, Voluntatem Dei audiamus, dicamusque, decenter in iis conversemur, eaque tractemus, conservemus, Sacramenta frequentemus frequenter, si diebus singulis, si diebus festis, manè, & à prandiis ea orandi causâ adeamus. Oportet nos in Ecclesia Catholica manere, quia extra hanc Arcam diluvium est, extra hoc ovile lupi sunt. Oportet autem manere fideliter, credendo omnia, quæ docet Ecclesia; obedienter, omnia faciendo quæ mandat, sive ea negativa sive affirmativa sint. Oportet nos habitare in nobis ipsis castè; quia Corpora nostra templa sunt Spiritûs Sancti, quia si Spiritu facta Carnis mortificaveritis, viveritis: Spiritualiter, carni necessaria tantum dando, nam si animam negligimus, nec corpus salvare poterimus: quid autem prodest homini si mundum lucretur animam verò perdat! Pacificè quantum ad proximos, nulli scandalum præbendo, nulli injuriam faciendo, omnes amando. Oportet nos habitare in cælesti domo, jure, desiderio, Spe, cura. Jure curando, ut gratiam Dei, quæ est jus ad cælum conservemus; Desiderio, ut terrena fastidiendo, ad Superna anhelemus: Spe, nec præsumendo, nec desperando, à cælo excidamus, sed putemus, nos cum gratia Dei & cooperatione nostra, salutem æternam consequi posse: Cura, ut semper merita coacervemus, satagamusque, per bona opera certam facere vocationem & Salutem nostram; Utique contendamus per angustam portam, & rapinâ vim facere cælo conemur, ut denique cum metu & timore operemur

Salu-

Salutem, curamusque ad anteriora, priorum ob-
liti; ad bravium Supernæ vocationis, renovantes
jugiter Spiritum mentis nostræ, & super funda-
mentum fidei ædificantes, non ligna, fœnum, sti-
pulam, sed aurum, argentum, lapides pretiosos,
semper parati ut prudentes Virgines; semper
vigiles, ut fideles Servi; semper lucrantes & ne-
gotiantes talentis Domini, ut boni Servi: do-
nec veniat Dominus, & deducat nos, in illam
Patriam, domum non manu factam in cælis, &
dicat; Euge Serve bone & fidelis, intra in gau-
dium. O Beati qui habitant in domo tua
illa Domine!

FINIS.

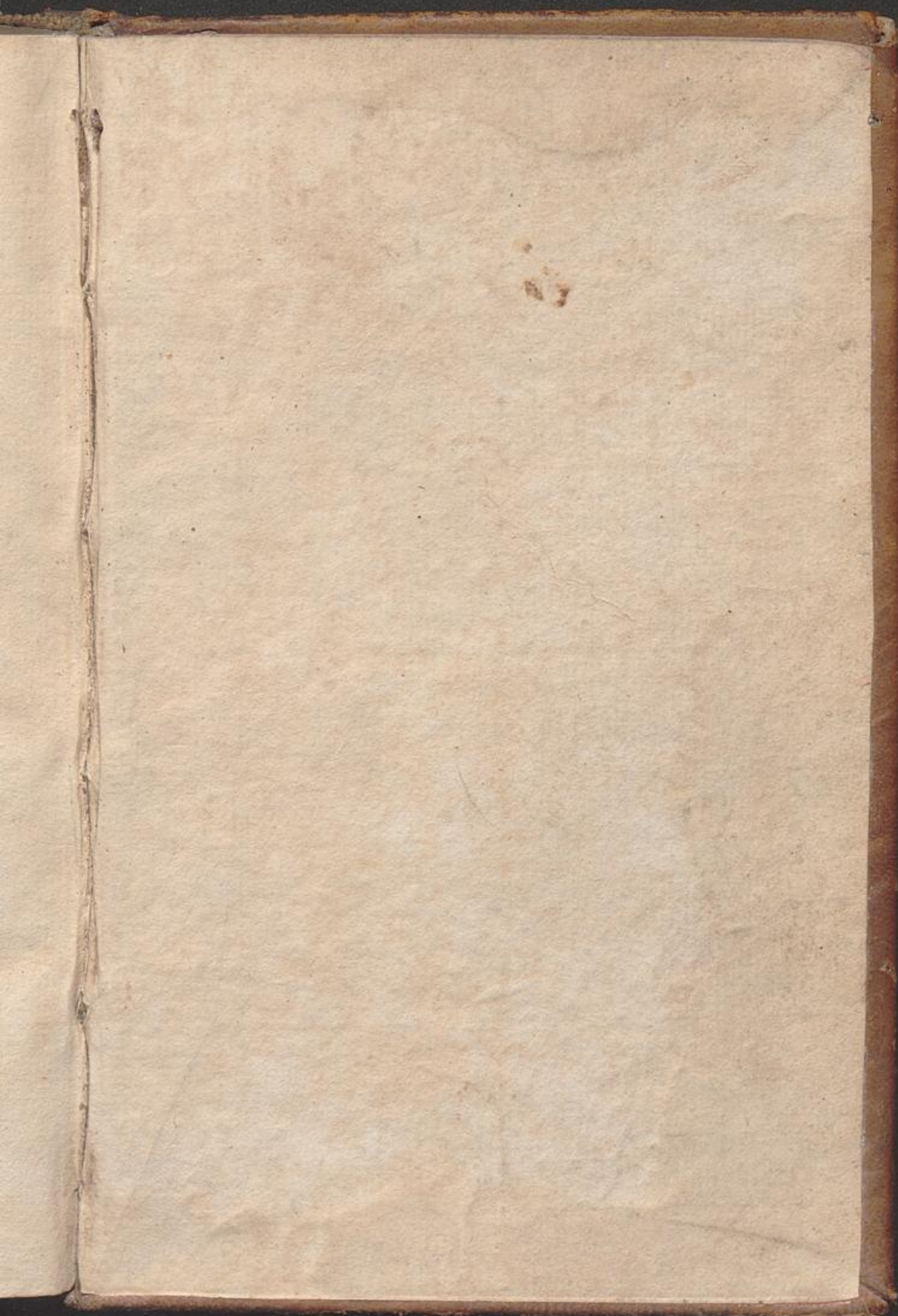

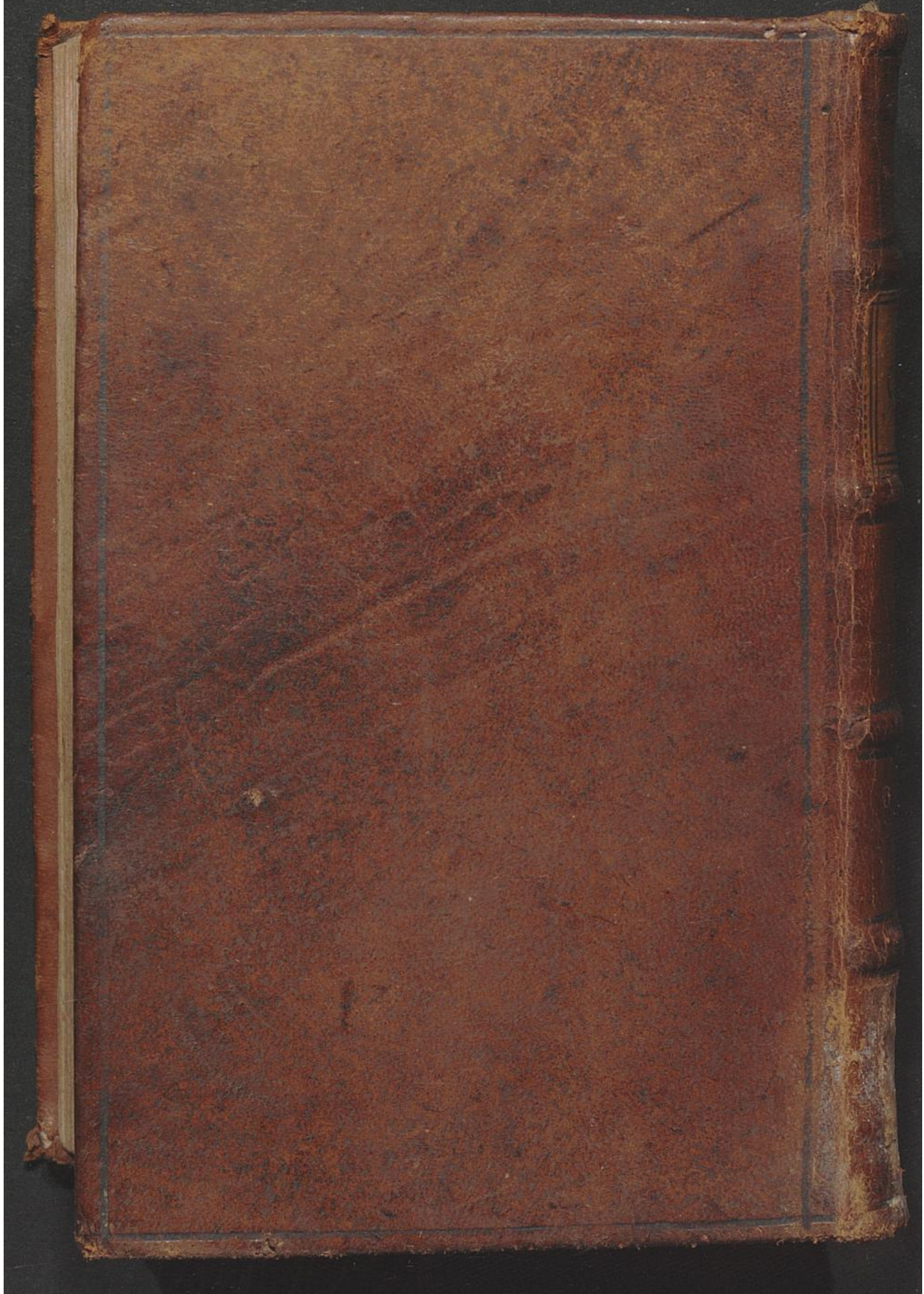
ob-
ntes
nda-
sti-
fos,
nper
ne-
do-
llam
, &
gau-

5

G. Druze
bick
oper: ascel
Tonus III
N.V
58

V . F .
C . D R U Z B I C K I .
T O M . III .

Th

2573

G: Druz:
bicki
oper: ascet:
Tomus III
N: V
58